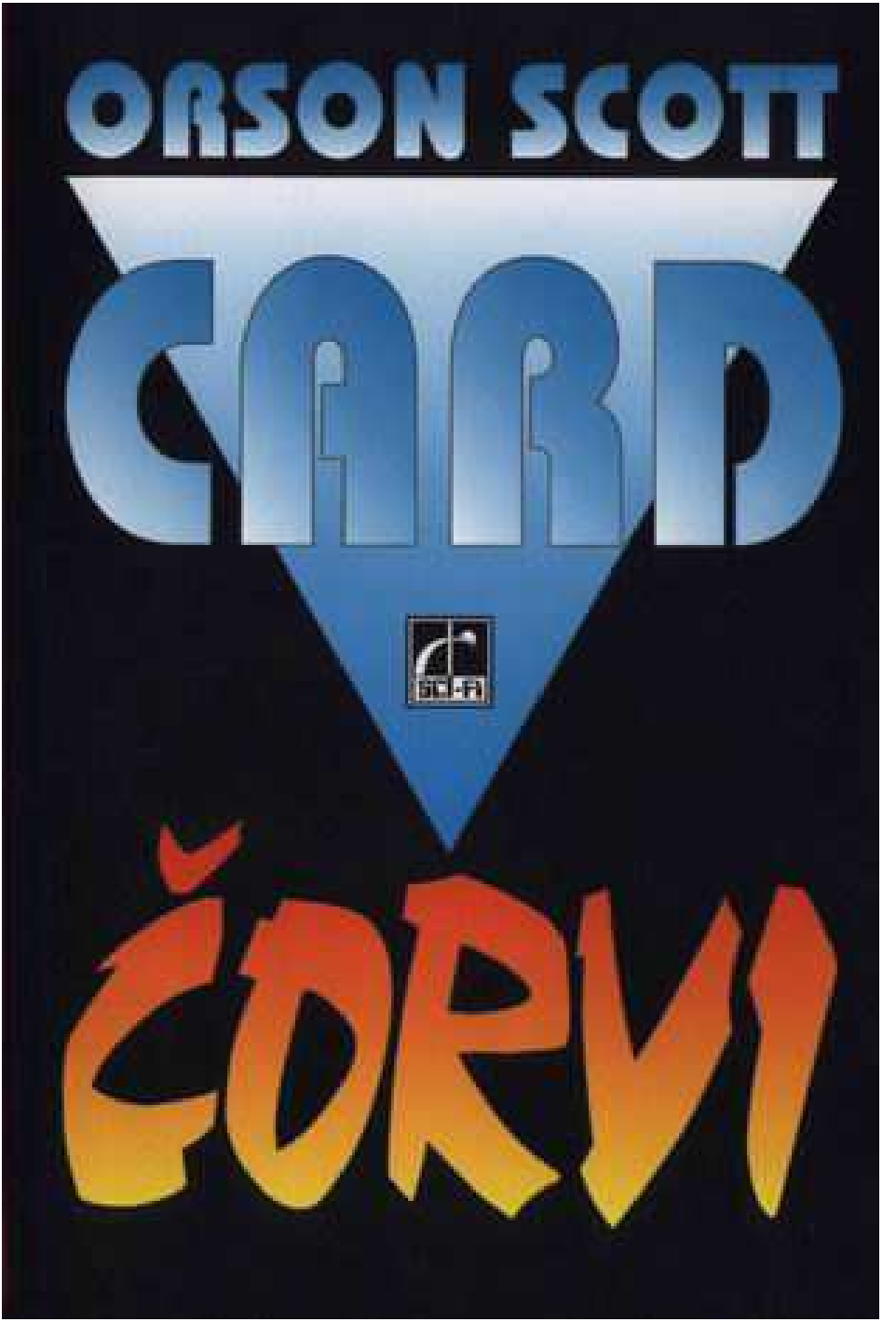

ORSON SCOTT
CARD
ČERVI

Název originálu: **WYRMS**

Obálka: Petr Bauer
Grafická úprava obálky: **Petr Bauer**
Překlad: **Petr Kotrle**
Redakce: **Helena Šebestová**

Copyright © 1987 by Orson Scott Card
All Rights Reserved
Copyright © 1998 for the Czech translation by P. Kotrle
Copyright © 1998 for Cover by P. Bauer
Copyright © 1998 for the Czech edition by Laser- books s. r. c

ISBN 80-7193-045-8

1. HEPTARCHOVA DCERA

Učitel ji probudil, když do svítání zbývalo ještě dlouho. Hypomené cítila přes tenkou přikrývku ranní chlad. Svaly měla od spánku na tvrdé rohoži na podlaze ztuhlé. Léto už každopádně skončilo a ona si odvážila přát, byť jen na chvilku, aby jí severní okno pokoje na zimu zasklili – nebo do něj dali alespoň okenice.

To všechno patřilo k otcovu výcviku, jenž ji měl otužit a posílit, měl ji naučit pohrdat požitky dvora a lidmi, kteří pro ně žili. Předpokládala, že i to, jak jí Anděl hrubě stiskl rameno, je součástí režimu. Copak, usmívala jsem se ze spaní? Vypadalo to, jako by se mi zdálo něco hezkého? Díky, Anděli, že jsi mě zachránil, než jsem se stačila nadobro zkazit nějakou imaginární rozkoší.

Avšak když spatřila Andělovu tvář, poznala z jeho ustaraného výrazu, že se děje něco vážného. Znepokojivé nebylo ani tolik to, že si dělá starosti, jako spíš skutečnost, že to na sobě před ní nechává znát. Obvykle dokázal jakékoli hnutí mysli skrýt, nebo naopak ukázat, a naučil to také ji.

„Král má pro tebe úkol," zašeptal Anděl.

Hypomené ze sebe strhla přikrývku, zvedla z parapetu umývadlo s ledovou vodou a vylila si je na hlavu. Nedovolila tělu, aby před chladem ucuklo. Zhruba se osušila pytlovinou, až ji kůže po celém těle štípala.

„Otec o tom ví?" zeptala se.

„Pan Eirenáos je v Lakonu," odvětil Anděl. „Jestli o tom ví nebo neví, ti tady nepomůže."

Nakrátko poklekla pod ikonu, která byla jedinou výzdobou jejího pokoje. Byla to třpytivá rytina kosmické lodi *Konkeptoine*, vyvedená v jasně zeleném křišťálu. Měla vyšší cenu než běžné obydlí chudého člověka. Hypomeně se líbilo, jak záměrná chudoba pokoje kontrastuje s bohatstvím jejího náboženského projevu. Kněz by to nazval pietou. Jí to připadalo jako ironie.

Hypomené za osm sekund odříkala *Přijď, Kriste* – uměla to přesně – políbila prsty a přiložila je na *Konkeptoine*. Křišťál byl teplý. Už to bylo tolik let, ale stále žil. Když se jej jako dívka dotýkala její matka, musel být téměř horký. A dřív, než bude mít dceru sama Hypomené, křišťál bude chladný a mrtvý, jeho světlo vyhasne.

Přes rameno promluvila na Anděla. „Řekni mi, jaký úkol pro mne král Oruk připravil."

„Nevím. Vím jen to, že si tě nechal zavolat. Ale uhodneš to, ne?"

Anděl ji zkoušel, jak jinak. Provázelo ji to celý život, jedna zkouška za druhou. Občas si postěžovala, ale ve skutečnosti se jí to líbilo, bavilo ji řešit diplomatické rébusy, které jí otec s Andělem neustále předkládali.

Takže – co by po ní král Oruk mohl chtít? Heptarcha si ji k sobě ještě nikdy nezavolal. V paláci Heptagonu byla mnohokrát, ale jen když ji povolali, aby si přišla hrát s některým z heptarchových dětí, nikdy proto, aby něco udělala přímo pro heptarchu. Což se dalo čekat. Ve třinácti letech byla sotva dost stará na to, aby mohla očekávat povolání před krále. Jenže včera dorazila delegace z Tassalie, království na východě, které bylo kdysi za starých časů ve vazalském vztahu k heptarchovi Korfu. Mnoho to neznamenalo: všem sedmi částem světa kdysi vládla heptarchie a Tassalie se od Korfu osvobodila před tisícem let. Prekeptor, jediný princ a předpokládaný dědic Tassalie, šestnáctiletý chlapec, přicestoval s doprovodem vysoce postavených Tassalců a drahocennými dary. Hypomené si již z této informace stačila vyvodit, co bylo zjevné – že delegace přišla proto, aby vyjednala manželskou smlouvu s některou z Orukových tří dcer. Věno bylo nepochybně dohodnuto před rokem, dřív, než se delegace vydala na cestu. Královský dědic se nevysílá na setkání s nevěstou, dokud není většina podrobností smlouvy dojednána. A tak pro Hypomenu nebylo těžké uhodnout, že zbývajícím bodem jednání musí být odpověď na otázku: která? Lyra, nejstarší dcera, čtrnáctiletá a druhá v nároku na heptarchii? Rika, která byla jen o rok mladší než Hypomené a nesporně byla z heptarchových dětí nejchytřejší? Nebo malá Klea, teprve sedmiletá, ale určitě dost stará na to, aby byla provdána, pokud to bude politicky žádoucí?

Hypomené napadal jen jediný úkol, k němuž by se v souvislosti s touto návštěvou mohla hodit. Uměla plynně tassalsky a vážně pochybovala o tom, že princ Prekeptor vládne jediným slovem v agarantu. V Tassalii byli patrioti a na svém jazyku tvrdošíjně lpěli. Jestli mělo dojít k setkání Prekeptora s některou z Orukových dcer, Hypomené mohla posloužit jako znamenitý tlumočník. A jelikož Klea byla jako kandidátka nepravděpodobná a Rika by se tassalsky jakž takž domluvila, bylo nejpravděpodobnější, že vybranou dcerou je Lyra.

Celá tato dedukce proběhla v době, kdy si Hypomené oblékala hedvábnou košili. Potom se otočila čelem k Andělovi a usmála se. „Mám tlumočit mezi Prekeptorem a Lyrou, až se dnes setkají, aby se mohli rozhodnout, jestli se jeden druhému oškliví natolik, že stojí za to v zájmu zabránění sňatku vyvolat mezinárodní roztržku.“

Anděl se usmál. „Zdá se to být nejpravděpodobnější vysvětlení.“

„V tom případě se musím obléci tak, jak se na oficiální setkání budoucích panovníků patří. Mohl bys mi zavolat Nehtinu a Kaliko?“

„Zavolám,“ řekl Anděl. Ale ve dveřích se ještě zastavil. „Musíš počítat s tím, že Prekeptor bude vědět, kdo jsi,“ dodal.

Bylo to varování. Hypomené si velice dobře uvědomovala, že král Oruk se pouští do nebezpečné hry, když ji staví do centra politického dění, které tak těsně souvisí s nástupnictvím na trůnu. Obzvlášť v situaci, kdy je otec pryč. Oruk se na tuto chvíli určitě chystal, a proto otce odeslal v nějaké nepodstatné záležitosti ze země. Jinak by se jednání o tak důležitém svazku bez otcovy osobní přítomnosti neobešlo.

Do místnosti vstoupily Nehtina a Kaliko, její garderobiérky. Snažily se působit uvolněně a vesele, ale bylo na nich jasně vidět, že byly vyrušeny z hlubokého – a v případě Kaliko opileckého – spánku. Hypomené si vybrala šaty a paruku. Pak musela vyčkat, až z ní jejich ruce udělají panenku.

„Být povolána před krále,“ opakovala stále Nehtina. „Taková čest, pro dceru otroka.“

Bylo nepříjemné znovu a znovu slyšet, jak jejího otce někdo nazývá otrokem, ale Hypomené věděla, že Nehtina není škodolibá, ale jenom hloupá. Připomínala si, k čemu ji otec vždy nabádal:

Nerozčiluj se, když se hlupák chová jako hlupák. Je lepší, když se hlupák prozradí. Odpadne tak spousta nejistoty.

Když byly ženy se svou prací hotovy, slunce právě vycházelo. Propustila je a otevřela mosaznou skříňku, která obsahovala ty části diplomatické výbavy, u nichž se otec s Andělem shodli, že by je ve svém věku měla umět diskrétně používat.

K sebeobraně samozřejmě strunu. Bylo to dlouhé vlákno z nesmírně pevné umělé hmoty, tak tenké, že bylo téměř neviditelné. Stačil malý tlak, aby prořízlo tkáň. Na obou koncích mělo umělohmotné kuličky, aby je Hypomené mohla pevně chytit a neuřezala si při tom prsty.

A k útoku skleněný přívěsek obsahující roj bodliček, prakticky neviditelných mušek, které vyhledávaly lidské oči a dokázaly v nich během několika minut vybudovat plástvová hnízda, která do několika hodin přivodila slepotu. Pokud se oči rychle neodstranily, bodličky se provrtaly do mozku a způsobily chronické, trvalé ochrnutí. Byla to děsivá zbraň, ale Anděl jí vždy zdůrazňoval, že diplomat, který není připraven zabít, musí být připraven zemřít. Zaklonila hlavu a kápla si do každého oka vodičku, která na bodličky působila jako kontaktní jed. Jak říkal otec: nikdy u sebe nenos zbraň, která se dá použít proti tobě.

Připravovala se a zároveň horečně uvažovala, jaké s ní má král Oruk úmysly. Mohl si zavolat jiné tlumočníky. To, že si vybral právě Hypomenu, mohlo mít celou řadu důsledků, obzvlášť tehdy, pokud Prekeptor znal její pravou totožnost. Nebyla schopna najít jedinou okolnost, která by hovořila pro to, aby jako tlumočník byla využita právě ona. A zároveň ji napadaly desítky nepříjemných věcí, které se mohly stát, když bude dcera pana Eirenáa stát vedle dcery krále Oruka, až se dědic mocného království přijde představit své potenciální manželce.

Hypomené si celé dětství uvědomovala, že na heptarchově dvoře není obyčejným otrokem. Jednou z prvních věcí, které se na Královském vrchu dítě muselo naučit, bylo chovat se ke každému otrokovi přesně tak, jak to vyžaduje jeho postavení. Děvky a služky nezasluhovaly víc úcty než psi; velvyslancům a ministrům jako byl její otec, Eirenáos, byla prokazována stejná čest jako ostatním

urozeným s výjimkou samotného heptarchy nebo představených Čtrnácti rodin.

Avšak Hypomeně se i mezi dětmi nejurozenějších královýchotroků dostávalo zvláštního zacházení.

Dospělí šeptali, když ji spatřili. Mnozí nenápadně vyhledávali každou příležitost, jak se hřbetem ruky dotknout jejích rtů, jako by šlo o symbolický polibek.

Jednou, když jí bylo pět, se s tím svěřila otci. Okamžitě zvážněl. „Kdyby to ještě někdo udělal, hned mi o tom přijď říct. Ale ještě lepší, než za mnou chodit, až se to zase stane, bude snažit se jim vyhýbat a nedat jim příležitost.“

Podle toho, jak přísně se tvářil, došla k závěru, že určitě udělala něco špatného.

„Ne, dítě,“ řekl otec. „Za prvé, nedávej mi najevo, že se bojíš a stydíš. Na tvé tváři se něco takového nesmí za žádných okolností objevit.“

Uvolnila obličejové svaly, jak ji to naučil Anděl.

„A za druhé,“ pokračoval otec, „musíš vědět, že jsi nic špatného neudělala. Ti dospělí by sami měli mít dost rozumu a vědět, že to, co dělají, je –“

Hypomené čekala, že řekne 'špatné', 'hříšné' nebo něco takového. Ne nadarmo kněží naznačovali, že někteří dospělí dělají s dětskými těly věci, které jsou velice zavrženíhodné.

Proto ji překvapilo, když z jeho úst vyšlo: „Zrada.“

„Zrada?“ Což mohlo heptarchovi ublížit, když se někdo dotkl rtů dcery otroka?

Otec si ji chvíli mlčky prohlížel a pak řekl: „Usoudil jsem, že jsi dost stará, aby ses to mohla dozvědět. Jinak se před těmito zbrklými zrádci nebudeš umět chránit. Tvůj dědeček byl heptarchou až do dne své smrti. Já nemám žádné sourozence.“

Bylo jí teprve pět. Měla jisté povědomí o pravidlech nástupnictví, ale nenapadlo ji, aby je vztáhla na sebe. Otec nápadně zalétl očima k předpokoji, kde určitě naslouchali sloužící. S výjimkou Anděla vybral veškeré sluhy král a všichni pro něho nepokrytě špiclovali. Otec se na ni usmál. „Jak jsi na tom s geblinštinou?“ zeptal se. Potom napsal na kus papíru:

Sestav krátký dopis této osobě:
Agaranthamoi Heptest

Znát pravidla v používání jmen a titulů se učila od chvíle, kdy začala sama mluvit. Spletitý labyrint pořadí, postavení a královských výsad měla v krvi. Stejně jako všechny záludnosti královských titulů. Příjmení rodiny vládnoucího heptarchy vycházelo vždy ze základu Hept. První jméno každé osoby královské krve mělo vždy základ Agaranth.

Zároveň věděla, že pouze vládnoucí heptarcha může nosit příjmení Heptest, a že Agaranthamoi znamená 'nejstarší syn a jediný potomek'. Podle této definice byl Agaranthamoi Heptest heptarcha, který neměl žádné bratry ani sestry. Jelikož Oruk, vládnoucí heptarcha, měl sourozenců několik, jeho dynastické jméno znělo Agaranthikill. Takže jeho jméno to být nemohlo. A nazvat příjmením Heptest kteroukoli jinou žijící osobu než Oruka *byla* zrada.

Ale Hypomené věděla, že zkouška nespočívá pouze v rozluštění jmen. Otec jí bezprostředně předtím řekl, že její dědeček byl po celý život vládnoucím heptarchou a otec byl jeho jediným potomkem. To znamenalo, že pro něho se příjmení Agarathamoi přesně hodilo. Otec jí sděloval, že je právoplatným korfským králem.

Proto napsala krátký dopis tohoto znění:

Agaranthamoi Hepteste, urozený pane a otče!

Tvoje nejnehodnější dcera tě prosí, abys zachoval diskrétnost. Říci tvé jméno nahlas totiž znamená smrt.

V pokoře,

Agaranthemem Heptek

Ruka se jí třásla, když se tím nezvyklým jménem podepisovala poprvé. Agaranthemem znamenalo 'nejstarší dcera a jediný potomek'. Heptek znamenalo 'dědic vládnoucího heptarchy'. Bylo to stejně velezrádné jméno jako to, které předtím napsal otec. Ale bylo to její

pravé jméno. V běhu dějin se stalo něco, co otce připravilo o trůn a ji o postavení jeho dědičky. Pro pětileté dítě to bylo nesmírně těžké břemeno. Jenže ona byla Hypomené, dcera pana Eirenáa a žačka Anděla, téměř mudrce. V dalších osmi letech se nestalo, že by některé z těchto jmen vyslovila nahlas, nebo někomu sebenepatrněji naznačila, slovem nebo činem, že ví, jaké by měla mít postavení a dědické právo.

Otec lístek se jmény spálil a popel rozhrabal na prach. Od toho dne se Hypomené při pohledu na otce neubránila úvahám o smyslu jeho života. Král Oruk totiž neměl věrnějšího a oddanějšího služebníka než pana Eirenáa, muže, jenž měl být heptarchou.

Dokonce i v soukromí, kde je nikdo nemohl slyšet, jí otec často říkal: „Dítě, král Oruk je nejlepší heptarcha, jakého by si svět v takovýchto dobách mohl přát. Za sedm tisíc let, která uplynula od chvíle, kdy kosmická loď přivezla na planetu Imakulata první lidské bytosti, nebylo nikdy důležitější udržet krále na trůně, než je tomu dnes v případě krále Oruka.“

A myslel to vážně. Dělal vše, co mohl, aby jí dokázal, že to myslí vážně.

Působilo jí nevýslovná vnitřní muka pátrat po tom, proč otec zahrnuje takovou láskou a oddaností člověka, který má v rukou moc a přijímá pocty, jež by správně měly náležet jemu, panu Eirenáovi. Byl otec tak slabý, že nedokázal ani sáhnout po tom, co mělo být jeho?

Jednou, když jí bylo deset let, otci naznačila, jak jí ta otázka leží v hlavě. Jeho jediná odpověď spočívala v tom, že jí přiložil prsty na rty, ne však tak, jak to dělali někteří zrádci, aby se jim dostalo požehnaného políbení královou dcerou, ale aby ji umlčel.

Potom se jí upřeně zahleděl do očí a poprvé řekl:

„Král má jedinou starost, a tou je blaho jeho domu. Ale králův dům je celý svět.“

To byla jediná odpověď, kterou od něho dostala. Teprve v dalších letech začala pomalu chápat, co tím chtěl říct. To, že heptarcha, skutečný heptarcha, jedná vždy tak, aby z toho měl prospěch celý svět. Jiní pánové mohli jednat v zájmu zachování dynastie nebo vlastního obohaceni, ale skutečný heptarcha by se dokázal vzdát i

paláce Heptagonu a nechal by v Heptamu, korfském hlavním městě, vládnout uzurpátora – pokud to z nějakého důvodu mohlo být celému světu prospěšnější.

Ať se snažila sebevíc, nedokázala pochopit, komu prospívá, Že byl otec ze svého právoplatného místa sesazen. Postupně získávala nové a nové vědomosti a zkušenosti související s uměním diplomacie a vlády, účastnila se velkých veřejných rad, poslouchala o složitých vyjednáváních a kompromisech, které soustřeďovaly do Heptagonu ještě více moci než dřív. To vše ji pouze utvrzovalo v názoru, že tím, komu to nejvíc myslí, tím, kdo především stoji za upevňováním Orukovy moci v Korfu, je pan Eirenáos.

Jako vždy se musela nakonec smířit se závěrem, že se dosud nenaučila všechno, co by se naučit měla. Ze když se bude hodně učit a hodně přemýšlet, jednou pochopí, o co otec usiloval, když dělal všechno pro to, aby udržel uzurpátora u moci.

Problém, který před sebou měla nyní, však nebyl tak teoretický. Bylo jí třináct, zdaleka ještě nedosahovala věku, ve kterém obvykle začínala diplomatická kariéra, a přesto ji král Oruk povolal do služby. Jako past to bylo tak nápadné, až skoro uvěřila, že by jeho úmysly mohly být nevinné, Co mohl mít král Oruk z toho, že právoplatnou dědičku trůnu uvede přímo do složitého dynastického vyjednávání? Jak mohlo Orukovi prospět, když Tassalcům připomene, že jeho rodina sedí v Heptagonu pouhých padesát let? Že existuje dcera původního vládnoucího rodu, jehož nárok na heptarchii sahá stovky generací do minulosti, sedm tisíc let k prvním lidem, kteří vkročili na Imakulatu, a ta dcera je na vdávání? Byl to čin natolik hazardní, že se jen těžko dalo uvěřit, že by Oruk mohl získat něco, co by vyvážilo potenciální rizika.

A přesto půjdu tam, kde mne král chce mít, a udělám, co po mně žádá, abych splnila naděje, které do mne král vkládá.

Nepřijal ji ve veřejné části dvora. Na to bylo ještě příliš brzy. Uvedli ji do heptarchových komnat, kde bylo dosud ve vzduchu cítit vůni uzenin, které byly k snídani. Oruk zpočátku předstíral, že ji nevidí. Byl zcela zabrán do rozhovoru s hlavou paní Letheko, která byla až do své smrti v loňském roce jeho kancléřem. Byla jediným otrokem královského dvora, který ovládal protokolární nuance stejně

dobře jako pan Eirenáos. Nebylo na tom nic zvláštního, že si v době jeho nepřítomnosti nechal král Oruk její hlavu přinést ze Síně otroků, aby mu při návštěvě tassalské delegace radila.

„Může se stát, že se víno *vůbec* nebude podávat," stála na svém Letheko. Pohybovala ústy tak energicky, že to uvádělo do pohybu celou nádobu. Král Oruk raději vypustil vzduch z měchů, aby se nádoba přestala kolébat. Byla by škoda vylít gúly, kteří udržovali hlavu při životě, nebo potřísnit vzácné koberce na podlaze komnaty tekutinami, které se daly těžko vyčistit.

Ač se jí nedostávalo vzduchu, Letheko dál pohybovala ústy, jako by argument, který chtěla uvést, byl natolik důležitý, že nemohl čekat na takovou hloupost, jako je hlas. Oiuk znovu zapumpoval.

„Pokud nechcete, aby na vás pohlíželi s opovržením jako na pijáka vína. Oni přistupuji ke své víře vážně, ne jako někteří, kteří se chovají, jako by měli vigilanty za obyčejné…"

Oruk opět nechal z měchů uniknout všechen vzduch. Pokynul sluhovi, aby Lethekinu hlavu odnesl, a obrátil se k Hypomeně. „Paní Hypomené," oslovil ji.

„Heptarcha je velice laskav, když oslovuje tak vznešeně dceru svého nejnižšího otroka." Byl to formální projev, ale Hypomené zdědila po otci schopnost vyslovovat otřepané diplomatické fráze upřímně, jako by je předtím nikdy nikdo neřekl.

„Nádhera," prohlásil král Oruk. Otočil se k manželce, která se nechávala česat. „Zvedni zrcadlo, má drahá, a podívej se na ni. Slyšel jsem, že je hezká, ale skutečnost překonala mé představy."

Choť nadzvedla zrcadlo. Hypomené v něm stačila zahlédnout odraz ryzí nenávisti, kterou k ní tato žena chovala. Hypomené zareagovala tak, jako by v jejím pohledu byl obdiv: zarděla se a sklopila oči.

„Nádhera," konstatovala králova choť. „Ale má příliš dlouhý nos."

„Královna má pravdu," přiznala zkroušeně Hypomené. „Tento nedostatek nosila ve tváři již moje matka, ale otec ji přesto miloval." Otec by se na ni zlobil, že si dovolila připomenout jim své rodinné vazby, i když to udělala taktně. Ale tón, jímž to řekla, byl tak dokonale skromný, že se sotva mohli urazit. Pokud by se královna dál snažila vyprovokovat ji, dosáhla by pouze toho, že by na ni i

manžel začal pohlížet jako na někoho, kdo nezná způsoby.

Oruk zřejmě dospěl ke stejnému závěru. „Vaše vlasy jsou již dostatečně krásné pro dnešní den," prohlásil. „Možná byste se mohla jít podívat, má drahá, jestli je Lyra připravena."

Hypomené s uspokojením zaznamenala, že se nezmýlila, když hádala, která dcera má být cenou za smlouvu s Tassálií. Zároveň se bavila, když se dívala, jak se králova choť snaží zachovat si při odchodu z komnaty královskou důstojnost. Bylo to smutné. Král Oruk sňatkem zjevně nezískal manželku, která by odpovídala vážnosti jeho úřadu. Přesto pro ni nebylo těžké královninu zášť pochopit. Již jen tím, že existovala, Hypomené představovala pro její děti hrozbu.

Králi Orukovi pochopitelně nedala ani v nejmenším znát, jaké myšlenky se jí honí hlavou. Viděl pouze ostýchavou dívku, která čeká, až se dozví, proč ji k sobě král zavolal. Obzvlášť neviděl to, jak je napjatá. Sledovala jeho tvář tak pozorně, že jí každá sekunda připadala jako dobrá minuta a každý nepatrný pohyb jeho obočí nebo rtu vnímala jako rozmáchlé gesto.

Ve stručnosti jí řekl všechno to, co si již domyslela, a svůj projev zakončil úkolem, který očekávala. „Doufám, že budeš ochotná pomoci, aby spolu tyto děti nalezly řeč. Ovládáš tassalštinu plynule, zatímco chudák Lyra nezná víc než deset tassalských slov."

„Prokazujete mi větší čest, než mohu unést," řekla Hypomené. „Jsem jenom dítě, a proto mám strach vložit svůj hlas do tak závažné věci."

Dělala to, co podle otce bylo povinností oddaného otroka: varovat panovníka, když se kurs, který zvolil, zdál být mimořádně nebezpečným.

„Uneseš ji," prohlásil stroze. „Jako děti jste si s Lyrou často hrály. Jí a nepochybně také princi bude příjemnější, když jejich tlumočníkem bude dítě. Dá se očekávat, že budou bezprostřednější."

„Vynasnažím se," odvětila Hypomené. „A zapamatuji si každé slovo, jež padne, abych se následně mohla poučit z chyb, na které mne upozorníte."

Neznala ho tak dobře, aby věděla, co jeho klidný výraz znamená. Opravdu po ní žádal, aby Lyru a tassalského prince špehovala? A

pokud ano, pochopil její slib, že mu následně podá zprávu o všem, co řekli? Potěšila jsem ho nebo urazila? Začetla jsem se do jeho rozkazů příliš nebo nedostatečně?

Pokynul jí, že může odejít. Ale Hypomené si uvědomila, že odejít nemůže, teď ještě ne. „Můj pane."

Povytáhl obočí. Bylo troufalé protahovat své první slyšení u krále, ale pokud k tomu měla dost dobrý důvod, neměla by si tím v jeho očích uškodit.

„Viděla jsem, že jste tu měl hlavu paní Letheko. Mohla bych ji položit několik otázek?"

Ve tváři krále Oruka se objevil mrzutý výraz. „Tvůj otec mi tvrdil, že jsi vyškolený diplomat."

„Součástí diplomatického tréninku je získat víc odpovědí, než kolik člověk podle původního uvážení potřebuje," řekla potichu, „aby si později, až bude pozdě, nikdy nemusel přát, aby byl býval položil o jednu otázku víc."

„Umožněte jí rozhovor s hlavou Letheko," poručil Oruk. „Ale tady ne. Dnes ráno už jsem těch jejích nesmyslů slyšel víc než dost."

Nedali jí dokonce ani stůl, takže nádoba paní Letheko stála přímo na podlaze chodby. Hypomené si ze zdvořilosti povytáhla sukni a posadila se na zkřížené nohy na podlahu, aby se Letheko na ni nemusela dívat nahoru. „Měla bych tě znát?" zeptala se hlava Letheko.

„Jsem teprve dítě. Možná jste si mne nevšimla."

„Všimla jsem se tě. Tvůj otec je Eirenáos."

Hypomené přikývla.

„Vida. Král Oruk si mne tolik považuje, že dovoluje dětem, aby mi pumpovaly do plic vzduch z ovčích měchů, a můj hlas nechává chraptivě znít touto špinavou chodbou. To mě může rovnou poslat do Lidové síně na okraji bažin, ať se mě žebráci vyptávají na protokoly ulice."

Hypomené se ostýchavě usmála. Mnohokrát slyšela Letheko v této náladě a věděla, že otec na to vždy reagoval tak, jako by si stará dáma dělala legraci. Vycházelo jí to stejně jako otci.

„Ty jsi mi malá ďáblice," prohlásila Letheko.

„Otec to také říká. Ale mám v hlavě otázky, na které mi můžete

odpovědět pouze vy.“

„Což znamená, že tvůj otec je určitě někde mimo Královský vrch, jinak by ses zeptala *jeho*.“

„Mám tlumočit mezi Lyrou a Prekeptorem při jejich prvním setkání.“

„Ty umíš tassalsky? No jistě, Eirenáova dcera se určitě vyzná ve všem.“ Vydala dlouhý, teatrální vzdech. Hypomené jí vyhověla a dala jí dost vzduchu, aby si mohla povzdechnout jaksepatří. „Víš, odnepaměti jsem byla do tvého otce zamilovaná. Dvakrát ovdověl, a přesto mi nikdy nenabídl, že se se mnou pomuchluje za sochou Kosmického kapitána na Kostěné ulici. Nevypadala jsem vždycky takhle.“ Uchichtla se. „Měla jsem krásné tělo.“

Hypomené se zasmála s ní.

„Tak co tě zajímá?“

„Tassalci. Vím, že jsou věřící, ale co to prakticky znamená? Co by mohlo Prekeptora urazit?“

„Přinejmenším si odpusť vtípky o muchlování za sochou Kosmického kapitána.“

„Nemyslí si, že to byl Kristos, že ne?“

„Tassalci nejsou uctívači minulosti, ale strážci. Myslí si, že Kristos na Imakulatu nedorazil, ale každým dnem jeho příchod očekávají.“

„Jako vigilanti?“

„Bůh nás ochraňuj před vigilanty. Ale vlastně ano, skoro. Jsou samozřejmě organizovanější. Například věří ve válku. Jako v něco posvátného. Musíš pochopit, že mojí doménou jsou protokoly, nikoli teologie.“

„Jestli potřebuji před něčím varovat, udělejte to.“

„V tom případě přestaň pumpovat.“

Hypomené přestala pumpovat vzduch a lehla si co nejblíž k oddělené hlavě, aby mohla odečítat ze rtů a zachycovat útržky zvuků, které mohou nedýchající ústa vydat.

„Jsi ve velkém nebezpečí. Oni věří, že sedm krát sedm krát sedmá dcera přivede na svět Krista.“

Hypomené si nebyla jista, jestli slyšela dobře. Ta věta jí nic neříkala. Zatvářila se nechápavě.

„Tobě to nikdo neřekl?“ podivila se Letheko. „Bůh s tebou, dítě. Jedna stará věštba – podle některých až z doby Kosmického kapitána – říká, že sedm krát sedm krát sedmá dcera zachrání svět. Nebo jej zničí. Je to dvojznačná věštba.“

Sedm krát sedm krát sedmá dcera. Co to jen mohlo znamenat?

„Sedm krát sedm krát sedm generací od Kosmického kapitána. První byla Irena. Ty jsi 343. heptarcha v pořadí.“

Hypomené položila prsty na Lethekiny rty, aby jí zabránila tak velezrádná slova vyslovit.

Letheko se usmála, jako by se dobře bavila. „Co mi podle tebe mohou udělat? Useknout hlavu?“

Ale Hypomené nebyla hloupá. Věděla, že hlavy se dají mučit krutěji a snadněji než živá lidská těla. Kdyby byla moudrá, okamžitě by v tomto nebezpečném rozhovoru s Letheko ustala. Zároveň si uvědomovala, že o takové věštbě dosud nikdy neslyšela. Jedna věc byla vědět, že je v ožehavém postavení coby potenciální uchazeč o trůn. Ale dozvědět se, že každý pravý věřící z každého lidského národa na planetě ji považuje za naplnění věštby – jak jí mohl otec tak dlouho zamlčovat, co v ní ostatní vidi?

„Když ses narodila,“ pokračovala Letheko, „sto tisíc Tassalců se dobrovolně přihlásilo, že vytvoří armádu, která napadne Korfu a dosadí té na trůn. Nezapomněli. Stačí, když jim dáš sebenepatrnější naději, že bys šla s nimi, a Tassalci vyhlásí svatou válku a vtrhnou do Korfu v takovém počtu a tak fanaticky, že jsme něco takového od posledního vpádu geblinů nezažili. Od krále Oruka je šílené, že tě chce posadit do jedné místnosti s mladým tassalským princem, který touží dokázat své mužství.“

Hypomené znovu zakryla Letheko ústa, aby ji umlčela. Potom se vzepřela na rukou, předklonila se a políbila scvrklou hlavu na rty. Tekutiny v nádobě nepříjemně páchly, ale Letheko riskovala velká muka, když jí prozradila něco, co bylo mnohem důležitější než to, jak se náležitě chovat ke zbožnému tassalskému princi. Nádobou se lenivě plazil gúl. Stařeně se do koutku oka vedrala slza.

„Kolikrát jsem tě chtěla vzít do náruče a vykřiknout: můj heptarcho, Agaranthemem Hepteku,“ řekla Letheko.

„Kdybyste to udělala, byla bych mrtvá a vy zrovna tak,“ zašeptala

Hypomené.

Letheko se zašklebila jako šílená. „Jenže já jsem.“

Hypomené se rozesmála a dopřála Letheko vzduch, aby se mohla zasmát nahlas. Potom přivolala hlavmistra, aby starou dámu odnesl zpět do Síně otroků.

Když teď Hypomené procházela rozlehlými komnatami dvora, viděla lidi, kteří tam přišli s nějakým posláním, v úplně jiném světle. Většina z nich samozřejmě nosila kříž, ale to patřilo k módě. Kolik z nich bylo věřících? Kolik bylo strážců nebo dokonce vigilantů, chovajících šílené představy, že Hypomené zachrání – nebo zničí – lidstvo, ohlásí Kristův příchod na Imakulatu? Konkrétněji, kolik by jich bylo ochotno zemřít pro svržení krále Oruka a nastolení Eirenáa do Heptagonu jako jeho vládce a Hypomené jako jeho dcery a dědičky?

A mezi myšlenkami na krvavou revoluci, které jí vířily hlavou, se najednou vynořil otcův klidný hlas a přehlušil stovku jiných vzpomínek. „První odpovědností, kterou máš, je nejvyšší blaho celého světa. Teprve po dosažení toho cíle se můžeš věnovat osobním láskám, pohodlí a moci. Králův dům je celý svět.“

Jestli by dokázala zavléct Korfu a Tassálii do krvavé náboženské války, znamenalo by to, že je příliš sobecká a chtivá moci, než aby mohla být heptarchou. Mohlo to stát život milion lidí. Možná víc. Jak by se z takového oceánu krve mohlo něco vynořit?

Nemohla se divit, že jí to otec neprozradil. Bylo to strašlivé pokušení, pokušení, s nímž by se v mladším věku nedokázala vyrovnat.

Jsem pořád mladá, pomyslela si. A král Oruk mne posílá samotnou do pokoje s Prekeptorem a Lyrou. Mohli bychom mluvit tassalsky a nikdo by nám nerozuměl. Mohli bychom se spiknout. Mohla bych se dopustit zrady.

On mne zkouší. Zjišťuje, jestli mu zachovám nebo nezachovám věrnost. Určitě si tam nechal Letheko přinést schválně, abych se od ní mohla dozvědět to, co mi řekla. Musel vědět, co mi řekne. Svůj život, a pravděpodobně také otcův, mám teď ve svých rukou.

Jenže otec by jí připomněl: co je tvůj život? Co je můj život? Udržujeme se při životě jen proto, abychom mohli sloužit králi. To

už by neřekl, ale sama by si vzpomněla, že králův dům je celý svět.

Hypomené se snažila rozsoudit, jestli ji svět potřebuje živou nebo ne. Zároveň však věděla, že není schopna k žádnému závěru dojít, zatím ne, teď ještě ne. Chtěla se pokusit zůstat naživu, protože si nedovedla představit, že by dělala něco jiného. A zůstat naživu vyžadovalo naprostou oddanost králi Orukovi. Nemohla si dovolit vzbudit ani zdání, že uvažuje o spiknutí s cílem zmocnit se trůnu.

Jedna věc byla jistá. Až to skončí, otcovy a Andělovy jednoduché zkoušky ji už nikdy nevyděsí. Pokud to dokáže.

2. MATKA BOHA

Lyra čekala v zahradě Heptagonu. Bylo na ní vidět, že ji oblékala matka. Její šaty představovaly podivnou směsici cudnosti a svůdnosti. Byly cudné od krku až k zemi, zdobené jen kouskem krajkoví u krku a na zápěstích. Ale látka byla průsvitná, takže když bylo světlo za ní, bylo dokonale vidět siluetu jejího smyslného těla.

„Hypomeno, byla jsem tak ráda, když otec řekl, že můžu mít jako tlumočníka tebe. Prosila jsem ho několik dní, než svolil."

Bylo možné, že se tady ocitla jen proto, že si ji Lyra vyprosila? Ne – Oruk byl tak silný muž, že by nepřipustil, aby jeho dcery hloupým rozmarem ohrozily trůn.

„Jsem ráda, že to udělal," řekla Hypomené. „Bude mi to líto, jestli budeš muset opustit Heptam, ale můžu ti alespoň říct, jestli to schvaluji."

Byl to samozřejmě žert, který řekla třináctiletá otrokyně dceři heptarcha, ale Lyra byla tak napjatá, že si nevšimla, jak je její poznámka nepatřičná. „To doufám. Prosím, jestli si na něm všimneš něčeho, co mi ujde, řekni mi to. Chci otci udělat radost a vzít si toho prince, ale jestli bude hrozný, nedokážu to udělat."

Hypomené si dala záležet, aby nedala najevo ani náznak pohrdání, které cítila. Představte si – dcera z krve Kosmického kapitána uvažovala o odmítnutí sňatku, ale nikoli proto, že to bylo v zájmu země, ale proto, že se jí nápadník nemusel líbit. Nadřadit osobní potěšení prospěchu království byl důkaz nepřipravenosti. Měla bys sedět v nějakém venkovském sídle, řekla si v duchu Hypomené, být dcerou nějakého zemana, která chodí na tancovačky a hihňá se, když se s kamarádkami baví o tom, který z místních chlapců má nejmíň uhříků a kterému nejmíň páchne z úst.

Slovy ani výrazem tváře neprozradila, co skutečně cítí. Naopak, udělala ze sebe věrné zrcadlo, odrážející Lyře přesně to, co chtěla vidět a slyšet. „Nebude žádná zrůda. Vyjednavači by určitě nedošli

tak daleko, kdyby mu z ramene rostla druhá hlava.“

„Dneska už druhou hlavu nikdo nemá,“ ohradila se Lyra. „Mají proti tomu očkováni.“

Chudák dítě, pomyslela si Hypomené. Obvykle jí inteligence stačila, aby tak průhlednou ironii pochopila.

Hypomené nepřipadalo nijak nepatřičné, že o Lyře, o tři roky starší než ona, uvažuje jako o dítěti. Lyra byla zhýčkaná a rozmazlená, a přestože její tělo ukazovalo něco jiného, nebyla dosud ženou. Za léta, která spolu jako děti prožily na Královském vrchu, si Hypomené tisíckrát přála, aby mohla alespoň jednu noc spát v měkké posteli některé z heptarchových dcer. Ale když nyní viděla žalostný výsledek výchovy v bavlnce, v duchu otci děkovala za studený pokoj, tvrdé lůžko, prostou stravu a nekonečné hodiny studia a cvičení.

„Jistě, máš pravdu. Mohu tě pro štěstí políbit?“

Lyra jí nesoustředěně podala ruku. Hypomené před ní poklekla a uctivě jí políbila konečky prstů. Už dávno zjistila, jak uklidňující účinek má takový projev pokory na Orukovy dcery. Jak vždycky říkal Anděl: Tvoje pokora je nejlepší lichotka.

Dveře na druhém konci zahrady se otevřely. Ze dveří vyletěl na svobodu bílý jestřáb. Ihned vzlétl do výšky a začal kroužit. Bílý drozd, který již seděl na nízké větvi, začal krásně zpívat. Lyra tiše vykřikla a zakryla si ústa dlaní, neboť bylo jasné, že jestřáb si pěvce všiml. Střemhlav se vrhl dolů…

A prudkým pohybem byl lapen do sítě. Dravec se snažil vzdorovat, ale mladý sokolník, který ho chytil, se zkušeně vyhnul sekajícímu zobáku a vytáhl ptáka ze sítě hlavou dolů. Sokolník byl celý v bílém. A ta bílá byla tak čistá a oslnivá, že z toho až bolely oči, když se od ní odrazily sluneční paprsky. Hvízdl; dveře za ním se otevřely a vyšli z nich dva sluhové s klecemi. Trvalo několik sekund a oba ptáci byli zavřeni v klecích.

Drozd po celou dobu nepřestal zpívat. Zřejmě ten výstup nacvičovali tolikrát, že se přestal dravce bát, pomyslela si Hypomené.

Potom se podívala pozorněji a pochopila, že je to jinak. Pěvec zůstal naprosto klidný proto, že byl slepý. Vyloupli mu oči.

Sluhové couvli ke dveřím. Sokolník klesl před Lyrou na kolena a začal mluvit tassalsky.

„Me kia psole o ekeiptu,“ zašeptal.

„Stejně vás vždy ochráním před každým, kdo by vás chtěl oloupit,“ tlumočila Hypomené. Snažila se co nejvěrněji napodobit modulaci Prekeptorova hlasu.

„Bylo to krásné,“ řekla Lyra. „Zpěv i to, jak jste toho ptáka zachránil.“

„Iptura oeenue,“ imitovala Hypomené Lyřinu zajíkavou radost. „Oeris, marae i kio psolekte.“

„Ty mluvíš úplně jako já,“ zašeptala Lyra.

Prekeptor znovu promluvil a Hypomené jeho slova přeložila: „Přinesl jsem dar heptarchově dceři.“

Natáhl ruku. Sluha mu do ní vložil knihu.

„Je to kopie Závěti Ireny, dcery Kosmického kapitána,“ prohlásil.

Podal knihu Hypomeně. Znepokojilo ji to, protože se slušelo, aby nápadník tlumočnici ignoroval a vložil knihu přímo do ruky té, o niž usiloval. Ale třeba bylo v Tassálii obvyklé používat sluhy dokonce i k předávání osobních darů mezi milenci. Lidé měli zvláštní zvyky.

Lyra předstírala, že je rozrušená, když jí Hypomené knihu předala. Hypomené jí tiše vysvětlila, že listy knihy tvoří neupravený listovník vypěstovaný do tak dokonale pravidelného tvaru a velikosti, že nebylo třeba nic sestřihovat a kniha byla hotová. „Vypěstovat ten listovník dalo mnoho práce,“ řekla Hypomené. Nezmínila se o tom, že si téměř nedovedla představit hloupější plýtvání časem, protože na zpracovaný listovník se mnohem lépe psalo a také déle vydržel.

„Ach,“ hlesla Lyra. A dokonce se jí podařilo zformulovat taktní poděkování.

„Nemyslete si, že se chci chlubit, jak ovládám pěstování rostlin,“ bránil se princ. „Říká se, že se zdá, jako by rostliny a živočichové na Imakulatě chápali, jaké vlastnosti se v nich snažíme rozvinout, a sami se měnili a spolupracovali. Přesto rád budu vším a udělám vše, oč mne heptarchova dcera požádá.“

Hypomeně bylo čím dál nepříjemnější, že se Prekeptor nedívá na Lyru, když mluví, ale na ni. Tlumočník je jako kus nábytku; to se učil každý diplomat. Tassalští princové zřejmě ne.

Prekeptor měl přichystán další dar. Byla to malá skleněná tyčinka, dutá, vyplněná přelévajícím se světlem. Žhnula i na denním světle.

Když ji zakryl rukou, bylo vidět, jak září. Opět se skromně usmál a v několika větách se vrátil ke svému chabému šlechtitelskému umění. „Kdyby na světě zůstal alespoň jediný mudrc, dokázal bych to možná mnohem rychleji úpravou genetické molekuly, ale takto jsem udělal z lodižerky velké něco užitečného.“ Usmál se. „Až vám otec přikáže sfouknout svíčky, můžete si číst Závěť v posteli.“

„Já si v posteli nečtu,“ odvětila zmateně Lyra.

„To byl žert,“ řekla Hypomené. „Tak se alespoň usměj.“

Lyra se zasmála. Příliš hlasitě, ale bylo vidět, že se nápadníka *snaží* potěšit. Z důvodů, které byly nad slunce jasnější. Bílý oděv prozrazoval, že má pevné, pružné tělo. Princova tvář mohla být modelem pro sochu odvahy, mužnosti nebo ctnosti. Když se usmál, vypadalo to, jako by miloval očima. A Lyře nic z toho neuniklo.

Potíž byla v tom, že Prekeptor nespouštěl oči z Hypomené. Teprve teď pochopila, jak nebezpečnou hru princ hraje.

„Heptarchova dcera shledá, že všechna proroctví o radosti, která jsou v Závěti obsažena, se za jejího života naplní,“ řekl Prekeptor. Hypomené svědomitě překládala, ale zároveň si uvědomovala, že Prekeptor s pomocí dvojsmyslů adresuje svá slova jí, *pravé* heptarchově dceři. Mezi proroctvími obsaženými v Závěti určitě byly nějaké žvásty o sedm krát sedm krát sedmé dceři. Vyzýval Hypomené, aby se těmto proroctvím nebránila.

Princ měl ještě třetí dar. Bylo to plastové pouzdro, do něhož se skleněná tyčinka dala uschovat. Uvnitř pouzdra se neustále přelévali jasně zbarvení, ale průsvitní živočichové. Když je zevnitř prozařovalo světlo, byla to úžasná, nádherná podívaná. Prekeptor podal pouzdro Hypomeně.

„Heptarchova dcera sama zjistí, že když bude chtít, může to nosit jako korunu, kterou bude obdivovat celý svět,“ řekl Princ. „Je to jako budoucnost – stačí si vybrat některou barvu a všude ji sledovat. Jestli se heptarchova dcera rozhodne moudře, vydá se cestou, jež vede k navrácení všeho, co bylo ztraceno.“

Nenápadně, uprostřed projevu, přestal používat dvojsmysly. Nyní zcela zjevně mluvil pouze k Hypomeně a nabízel jí návrat na trůn.

Nebylo myslitelné, aby Prekeptorovu poslední větu přeložila. Lyra by se dožadovala vysvětlení. Hypomené ji však také nemohla při

překládání vypustit a nemohla ani změnit její smysl, protože Orukovi odposlouchávači by zbystřili a usoudili, že se s princem spolčila a snaží se jeho zrádnou nabídku zamaskovat.

Proto jen stála a mlčela.

„Co řekl?“ zeptala se Lyra.

„Nerozuměla jsem mu,“ odvětila Hypomené. Prekeptorovi odpověděla: „Omlouvám se, že jsou mé znalosti tassalštiny tak chabé, ale nejsem schopna pochopit nic, co se tohoto tématu týká. Prosím prince, aby mluvil o věcech, jejichž pochopení je v silách tohoto ubohého tlumočníka.“

„Rozumím,“ a usmál se. Ruce se mu chvěly. „I já zde, uvnitř Heptagonu, cítím strach. Zatím nevíte, že všichni členové naší delegace jsou vycvičení vojáci a zabijáci. Jsou připraveni proniknout i do těch nejhlubších zákoutí Heptagonu a zničit vaše nepřátele.“

Každou odpovědí nad sebou Hypomené mohla vynést rozsudek smrti. Co bylo nejdůležitější, sama prodělala atentátnický výcvik, a proto věděla, že pokud měl Prekeptorův plán nějakou šanci na úspěch, podařilo se mu ji zhatit tím, že o něm promluvil nahlas v otevřené zahradě. Po celém Heptagonu již v těchto chvílích nepochybně probíhalo zatýkání členů tassalské delegace. Jejich obžalobou byla slova, která vyřkl jejich vlastní princ. Jestli Prekeptor nevěděl, že bude zde v zahradě odposloucháván, byl příliš pošetilý, než aby mu Hypomené mohla svěřit odpovědnost za svůj život.

Zároveň však nemohla říct nic, aby ho zastavila a očistila se. Kdyby řekla, že zde v Heptagonu nemá žádných nepřátel, přiznala by tím, že má svým způsobem pravdu, když ji nazývá heptarchovou dcerou. Nezbývalo jí, než dál se tvářit, že nemá ponětí, proč mluví na ni, a chovat se, jako by musela předstírat, že nerozumí ani nejsrozumitelnější tassalštině. Nebylo pravděpodobné, že jí to někdo uvěří, ale to ani nebylo nutné. Nutné bylo pouze umožnit Orukovi, aby *předstíral,* že tomu věří. Dokud se mohli oba tvářit, jako by Hypomené nevěděla, že je právoplatnou dcerou heptarcha, měla naději, že bude žít.

Proto nasadila nejnechápavější výraz a řekla:

„Omlouvám se, ale asi na to nestačím. Myslela jsem, že umím tassalsky docela dobře, ale teď vidím, že neumím.“

„Co říká?“ zeptala se Lyra. Z jejího hlasu bylo znát znepokojení. A měla k němu důvod, neboť Prekeptor zdaleka nepřišel proto, aby si ji vzal, ale proto, aby zabil jejího otce a ji nepochybně s ním.

„Omlouvám se,“ řekla Hypomené. „Téměř ničemu jsem nerozuměla.“

„Já myslela, že tassalsky umíš.“

„Já také.“

„Kristova matko,“ šeptal Prekeptor. „Boží matko, proč nevidíš v mém příchodu ruku boha? Jsem anděl, který stojí u dveří a klepá na ně. Oznamuji ti, že bůh vyplní tvé lůno.“

Již ze samotných slov, která říkal, šel strach, ale vroucnost, s jakou je říkal, naháněla hrůzu. Jakou roli jí ve svém náboženství vyhradil? Boží matka – to byla přece dávná panenská matka ze Země. Přesto ji oslovoval, jako by to byla *ona.*

Ani teď na sobě nedala nijak znát překvapení, které cítila. Ponechávala si ve tváři neurčitě zmatený výraz.

„Ty nevidíš, svatá matko, jak si Kristos připravil cestu na svět?“ Postoupil k ní. Okamžitě zpřísněla. Princ se zastavil a o dva kroky couvl. „Co si myslíš, není důležité,“ řekl. „Bohu se nedá vzdorovat. Sedm krát sedm krát sedm generací zasvětil tomu, aby tě stvořil jako vhodnou matku pro Kristovo vtělení na planetě Imakulata. To je víc generací, než kolik předcházelo Panně ze Země.“

Znovu vyvolala na tvář bezmocný, nechápavý výraz, ale zároveň horečně přemýšlela, co podniknout dál. Svým způsobem to bylo jako další z Andělových oblíbených her. Často se bavil tím, že jí zadal složitou matematickou úlohu – ústně, aby neměla žádnou psanou pomůcku ke koncentraci – a vzápětí začal vyprávět složitě vystavěný příběh. Po pěti či deseti minutách nebo po půl hodině příběh skončil. Ihned po ní požadoval řešení matematické úlohy. A když mu odpověděla, požádal ji, aby mu odvyprávěla celý příběh. Podrobně.

S postupem let si zvykla soustředit se na dvě činnosti najednou. Pravda, dosud nikdy na výsledku hry nezávisel její život.

„Vidím, že tě neučili. Zatajili ti, kým skutečně jsi. Nesnaž se předstírat, že neznáš můj jazyk. Vím, že ho znáš. Poslouchej mne. Bůh stvořil v Imakulatě svou nejvyvolenější planetu. Zde, na této planetě, jsou síly stvoření rychlé a mocné. Na Zemi trvalo tisíce

generací, než došlo k nějaké evoluční změně. Zde můžeme u každého druhu dosáhnout podstatných změn během tří, čtyř generací. Tyto cetky, které jsem ti přinesl jako dary, představují nové druhy. Trvalo jen čtyři generace, než byly přivedeny k dokonalosti. Zdá se, jako by genetická molekula chápala, co po ní chceme, a podle toho se měnila. Platí to stejně pro druhy, které pocházejí ze Země, jako pro původní zdejší druhy. Pouze tady, na Imakulatě, boží planetě Stvoření, platí pro každého tvora, že jeho genetická molekula, která je zrcadlem vůle, poslouchá i ten nejnepatrnější rozkaz, který jí velí, aby se změnila. Zvyšuje vydávání většího množství světla pravděpodobnost, že se rostlina úspěšně rozmnoží? Bezprostředně poté začnou všechny rostliny vydávat *mnohem* víc světla – dokonce i ty, jichž se experiment netýkal, rostliny vzdálené až půl míle. Chápeš, co to znamená? Bůh nám zde na Imakulatě dal ochutnat svou moc.“

Hypomené si pohrávala s myšlenkou, že by prince zabila, ale brzy ji zavrhla. Kdyby to byl obyčejný heptarchův poddaný, bylo by její povinností zabít ho za to, co již stačil říct, už jen proto, že představoval jasné nebezpečí pro Lyru. Jenže tlumočník nemá právo zabít následníka tassalského trůnu. Král Oruk by to mohl považovat za politováníhodný zásah do své zahraniční politiky.

„Ale šlechtění lidstva si bůh vyhradil pro sebe. Člověk je jediným Živým tvorem na Imakulatě, který zůstává nezměněn. Tvořením člověka se totiž zabývá bůh, A vrcholem jeho snažení jsi ty. S pomocí boží přivedeš na svět Krista, jediného dokonalého člověka, který je zrcadlem boha, tak jako je genetická molekula zrcadlem vůle, tak jako je mozek zrcadlem totožnosti a limbické jádro je zrcadlem vášně. Mudrci se domnívali, že mohou zasahovat do genetické molekuly přímo, že mohou změnit boží záměry, když tvému otci znemožnili zplodit dcery, aby se věštba nemohla naplnit. Jenže bůh mudrce zničil a tvůj otec nakonec dceru zplodil. A ty to budeš, kdo zplodí božího syna, bez ohledu na to, jak se tomu ty nebo kdokoli jiný budete snažit zabránit.“

Hypomené nemohla ani odejít. Potřebovala dát najevo důrazné odmítnutí toho, co říkal, nejenom touhu utéct před tím. Kromě toho si nebyla jista, jestli by ji Prekeptor nechal odejít. Byl zajatcem své šílené víry; třásl se po celém těle a řečnil s takovým zápalem, že ji to

nutilo něco podniknout. Neměla odvahu poslouchat ho dál, neboť se bála, že by mohla začít pochybovat o vlastní skepsi. Neměla odvahu ho zabít, aby ho umlčela. Zbývala jí tedy jediná volba.

Sáhla si do vlasů a opatrně odtamtud vytáhla strunu.

„Co to děláš?“ zeptala se Lyra, kterou jako dítě heptarchy učili rozeznat veškeré zbraně, jaké používají úklad ní vrahové.

Hypomené Lyře neodpověděla. Zato se obrátila na Prekeptora. „Princi Prekeptore, myslím si, že rozumím dostatečně, abych pochopila, že moji existenci považujete z nějaké příčiny za důvod ke svržení mého milovaného heptarchy, krále Oruka. Když vidím, jakou hrozbu svému králi představuji pouhým svým životem, nemám jako jeho věrný sluha jinou možnost, než tento život ukončit.“

Rychlým pohybem si ovinula strunu kolem krku, přitáhla ji a zlehka škubla, aby se jí struna kolem celého krku zařízla do hloubky nějakých dvou milimetrů. Bolest byla zpočátku překvapivě mírná. Rána nebyla stejnoměrná – někde sahala poměrně hluboko. Ale splnila zamýšlený účel. Okamžitě se vyřinula krev a vytvořila jí kolem krku jasně rudý límec.

Výraz hrůzy v Prekeptorově tváři vypadal skoro až směšně. „Proboha!“ vykřikl. „Proboha, co jsem to udělal!“

Nic, hlupáku, pomyslela si Hypomené. *Já* jsem to udělala. A *tebe* jsem mimo jiné umlčela.

Teprve potom se dostavila skutečná bolest a závrať způsobená náhlou ztrátou krve. Doufám, že jsem se nezařízla příliš hluboko, blesklo jí hlavou. Nechci, aby mi zůstala jizva.

Lyra vykřikla. Hypomené cítila, jak se jí podlamují kolena. No ovšem. Musím se zhroutit, jako bych umírala, napadlo ji. Neváhala a svezla se k zemi. Chytila se za krk – opatrně při tom odstranila strunu – a překvapeně zjistila, že z rány stále prýští hojné množství krve. To by bylo hloupé, kdybych se zařízla příliš hluboko a vykrvácela tady v zahradě k smrti.

„Svatá matko, nechtěl jsem ti ublížit,“ bědoval Prekeptor. „Pomoz jí, bože, pane na nebesích, jenž jsi vypudil rouhavé mudrce, odpusť tomuto pošetilci, který se ti zavázal sloužit, a uzdrav matku tvého syna…“

Stěny okolního světa se stáhly k sobě; viděla pouze tunelem přímo

před sebou. Viděla ruce, které se chopily Prekeptora a odvedly ho pryč. Slyšela Lyřin křik a pláč. Cítila opatrné ruce, které ji uchopily a zvedly, a slyšela, jak někdo zašeptal: „Ještě se nestalo, aby byl někdo heptarchovi tak věrný, že by si raději vzal život, než by poslouchal zrádná slova.“

To jsem udělala? pomyslela si Hypomené. Vzala jsem si život?

A když ji pak odnášeli ze zahrady, hlavou jí blesklo: jestlipak bude Anděl souhlasit s tím, jak jsem problém vyřešila? Pokud jde o příběh, pamatuju si ho do posledního slova. Do posledního slova.

3. ATENTÁTNÍK

Ležet v posteli Hypomenu omrzelo hned druhý den. Ještě víc ji ale omrzely návštěvy lidí, kteří jí neměli co inteligentního říct.

„Myslím, že tam žádná jizva nezůstane," řekla Lyra.

„I kdyby zůstala, nevadilo by mi to," odvětila Hypomené.

„Nikdy jsem neviděla, že by někdo udělal něco odvážnějšího."

„Ale ne," bránila se Hypomené. „Věděla jsem, že nezemřu. Nenapadl mne jiný způsob, jak ho umlčet."

„A co vlastně říkal?"

Hypomené zavrtěla hlavou. „Věř mi, že to pro tebe nebyl ideální manžel."

Lyra se zatvářila, jako by měla vážné starosti. A měla by pro ně dobrý důvod, pomyslela si Hypomené. Možná Lyra poprvé začíná chápat, že i když se snažím oddaně sloužit, mohla bych ohrozit její následnická práva.

„On chtěl – domluvit si něco – vždyť víš. S tebou."

To snad ne. Od Lyry se něco jako následnické obavy dalo sotva čekat. Nikdo ji nenaučil, co je to odpovědnost. „Nemohu o tom mluvit," řekla Hypomené. Ale otočila se na druhou stranu, aby se Lyra utvrdila v tom, že odpověď zní ano.

„Takže on chtěl, přímo přede mnou – ale proč si vybral tebe? Jistě, jsi hezká, všichni to říkají, ale *já jsem* heptarchova dcera – a ošklivá také nejsem. To určitě ne. Dovedu to nezaujatě posoudit."

„Jestli se najdou muži, kteří by nebyli šťastni, kdybys byla jejich manželkou, pak jedině ti, kterým nějaká nehoda strašlivě poškodila pánevní oblast," prohlásila s úsměvem Hypomené.

Lyře chvíli trvalo, než pochopila, a pak se začervenala. „Tak nesmíš mluvit." Ale polichotilo jí to. Tím se Hypomeně podařilo Lyru přesvědčit, že se kvůli jejímu zranění nemusí cítit provinile, a Lyra mohla odejít.

Je dobře, že když jsem sem včera přišla, nevěděla jsem o pravdě

tak málo, jak ví Lyra dodnes. Ale jednou jí někdo řekne, kdo opravdu jsem a proč někteří považují otcův starý nárok na trůn za opodstatněnější, než je Orukův. Potom pochopí, co se tady dnes ve skutečnosti dělo, a možná si uvědomí, že jsem neusilovala o smrt, ale o přežití.

To, co ji znepokojovalo, nebyla Lyřina reakce, ale Orukova. On byl tím jediným divákem, kterého měl Hypomenin výstup potěšit. Pokud v jejím gestu viděl zoufalý pokus, jak dokázat svou oddanost, znamenalo by to pro ni přežití. Ale pokud skutečně věřil, že se chtěla zabít, řekl by si, že je šílená, a již nikdy by jí nesvěřil žádný úkol. Její kariéra by skončila dřív, než začala.

Doktor jí nechal ránu stáhnout kusadly několika stovek malých škvorů. „Ale to nejsou obyčejní škvoři," poznamenal. „Tito byli speciálně vyšlechtěni, aby svůj mocný, vytrvalý stisk použili teprve tehdy, až jim určitým způsobem zmáčknu břicho. Reagují na to, jak se tvá kůže ohýbá, a napomáhají hojení. *Bez* zbytečně velké jizvové tkáně."

„To je chytré," řekla tiše Hypomené. Všichni předpokládali, že nechce, aby jí zůstala jizva. Sama si tak jistá nebyla. Nebolelo by to, mít viditelnou připomínku věrnosti králi Orukovi, kterou uvidí každý, kdo se na ni podívá. Byla v pokušení sama si škvory sundat, nebo je posunout, aby jizva udělala prohlubeň a zkroutila se. Ale bylo by příliš nápadné, kdyby si jizvu schválně ponechala. Působivost jejího skutku by tím částečně vzala za své.

Nebylo pochyb o tom, že to, co udělala, působivý skutek *byl*. Oruk jí na dobu rekonvalescence vyhradil čestný pokoj v Heptagonu. Mnozí dospělí ji tam přišli navštívit, aby jí popřáli brzké uzdravení. Jen někteří se vyznali v diplomacii, a tak snadno poznala, že většinu z nich přitahuje a zároveň odpuzuje, kým je. Byla koneckonců mladá dívka, jejíž ženskost teprve začínala pučet, dívka ve věku, který často budil roztouženost v dospělých, kteří by znovu chtěli být mladí a krásní, přestože moc dobře vědí, že nikdy nebyli tak mladí a krásní jako ona. Kromě toho byla dcerou pravého heptarchy, legendární sedm krát sedm krát sedmou dcerou Kosmického kapitána. Až do této chvíle ji nemohli otevřeně vyhledat bez obav, že v králi Orukovi vzbudí podezření. Avšak kdo by je mohl kritizovat za to, že se přišli

poklonit mladé dívce, která vykonala hrdinskou službu pro královu dceru?

A tak je přijímala, když přicházeli, sami nebo ve dvojicích aby prohodili několik slov, vzali ji za ruku. Mnozí měli snahu dotýkat se jí s uctivými gesty, jaká náležela pouze rodině heptarchy. Bránila se těmto projevům úcty tím, že je nevtíravě nahrazovala vlastními. Každému návštěvníkovi se viditelně uklonila, jako by to byl někdo, kdo stojí na společenském žebříčku vysoko nad ní. Někteří v tom viděli rafinované maskování, jiní nefalšovanou pokoru. Pro Hypomené to byla otázka přežití.

Všimla si totiž, že ji nepřišel navštívit Anděl, a zdálo se, že ani otec domů nijak nepospíchá. Nedovedla si představit, že by ji nenavštívili, kdyby mohli. Znamenalo to, že jim někdo musí v příchodu bránit. A jediným, kdo to mohl dělat, byl král Oruk. Něco na jejím výstupu mu dělalo starosti. Stále si jí nebyl jistý.

Konečně proud návštěv ustal. Přišel doktor se dvěma zřízenci. Opatrně ji zvedli na nosítka. Nemuseli jí říkat, kam ji nesou. Když zavolá Oruk, veškeré diskuze jsou v Heptagonu zbytečné. Člověk prostě jde.

V Orukově komnatě položili nosítka na podlahu. Jeho choť tam nebyla, zato tam stály tři neznámé hlavy. Nepoznávala je. A to strávila v Síni otroků tolik času, aby se naučila znát všechny obličeje, které tam byly. Takže to buď nebyli dřívější ministři, nebo byli pro krále Oruka tak důležití, že je přechovával mimo Síň otroků, aby s nimi nikdo jiný nemohl mluvit. Každá nádoba s hlavou stála na vlastním stolku a za každým stolkem seděl trul, který mačkal měchy.

„Tak to je ta dívka," zašeptala jedna z hlav, když ji přinesli. Jelikož trulové v tu chvíli ještě nepumpovali, nevydala ani hlásku, ale Hypomené viděla, jak pohybuje rty. Nebyla si jistá, ale zdálo se jí, že ústa druhé hlavy vytvarovala její jméno: „Agaranthemem Heptek."

Doktor kolem ní poskakoval a chlubil se, předváděl, jak svým znamenitým uměním ránu zahojil. Samozřejmě bez jizvy.

„Výborně, doktore," řekl Oruk. „Koneckonců očekávám, že moji technici plní své úkoly dobře."

Doktora rozladilo, že byl nazván pouhým technikem, ale pochopitelně se snažil svou mrzutost skrýt. „Děkuji vám, pane

heptarcho.“

„Žádná jizva,“ pokračoval Oruk. Kriticky si prohlédl její krk.

„Vůbec žádná.“

„Ale zato má kolem krku řadu brouků. Myslím, že by to bylo těžké rozhodování, jizva nebo náhrdelník ze škvorů.“

„Ale ne,“ ohradil se doktor. „Škvoři zanedlouho odpadnou. Mohu je odstranit hned, pokud vám to vadí, pane.“

Oruk se zatvářil znuděně. „To, co jste slyšel, doktore nebyla moje hloupost, ale můj smysl pro humor.“

„Jistě, jistě, jsem hlupák, odpusťte. Jsem trochu nervózní, jsem…“ a potom, když si uvědomil, že každým dalším slovem situace zhoršuje, se nuceně rozesmál.

„Už dost. Dobrá práce. Máte moji pochvalu. Teď ale odejděte.“

Doktor odcupital ke dveřím.

Oruk unaveně vydechl. „Od doby, co utekli mudrcové, kvalita dvorního života výrazně upadla.“

„To nemohu posoudit,“ řekla Hypomené. „Tenkrát jsem ještě nebyla na světě. Žádného mudrce jsem nepoznala.“

Oruk povytáhl obočí. „Nebesa vědí, že já také ne.“ Potom zavrtěl hlavou. „Ne, nemluvím pravdu. Poznal jsem několik mudrců mezi mrtvými.“ Nemusel se ohlížet po třech hlavách za sebou. „A jednoho moudrého muže mezi živými, jednoho z mých ministrů, jehož rady stojí za to vyslechnout, muže, kterému záleží na Korfu stejně jako mně.“

„Mého otce,“ zašeptala.

„Nepříjemná situace, nemyslíš?“ zeptal se Oruk. „I nejmoudřejší král potřebuje čas od času dobrou radu, a těch se ve světě nedostává. Dal bych půlku království, kdybych se dozvěděl, co se stalo s mudrci, kteří odtud odešli, a jak je přivést zpátky.“

Jedna hlava za ním promluvila. Trulové asi začali znovu pumpovat. „Je pravděpodobné, že kvůli tomu, co *nevíš*, o půlku království přijdeš.“

Další hlava se zahihňala jako potrhlý stařec. „Tomu říkám dobrý obchod. Může to vzdát a mudrce dostat zpátky.“

„Ty dobře víš, kam mudrci odešli,“ ozval se třetí, odpudivý obličej bez zubů. „Do *Jeřbova.* A *odtamtud* cesta zpátky nevede.“

„To je dilema naší doby,“ obrátil se Oruk k Hypomeně. „Už dávno nás měla postihnout další invaze geblinů. Za sedm tisíc let se dvanáctkrát vyvalili z rozlehlého města Jeřbova, z jeskyní v Patě nebes, a pokaždé lidská civilizace jejich náporu podlehla. Potom se pokaždé vrátí do svých jeskyní, nebo znovu začnou chodit po světě jako poněkud žalostní kupci, poutníci a tuláci. A lidé se zvedají z prachu, snaží se obnovit zapomenutou vědu. Pouze jedna lidská instituce to všechno přečkala, jediná rodová linie, která je nositelem moci od chvíle, kdy lidstvo vkročilo na Imakulatu, do doby, kdy měla přijít třináctá invaze geblinů.“ Neřekl to, ale ona samozřejmě pochopila, že mluví o heptarchii. O její rodině.

„A potom,“ pokračoval Oruk, „místo invaze se stalo to, že všichni mudrci, všichni vzdělaní muži a ženy – ne, nejenom vzdělaní, ale skuteční mistři svého oboru – ti všichni, jeden po druhém, ucítili volání Jeřbova. Nesnesitelnou, neodbytnou, neodolatelnou touhu někam jít. Tvrdili, že nevědí, kam jdou. Ale byli sledováni, a všichni šli do Jeřbova. Všichni. Státníci, generálové, vědci, učitelé, stavitelé – všichni muži a ženy, o které se král potřebuje opírat, aby mohl vládnout, všichni odešli. Kdo by to vydržel, když mudrci odešli?“

„Nikdo,“ zašeptala Hypomené. Nyní se už skutečně bála, neboť král mluvil o pádu její staré rodinné dynastie s takovou otevřenosti, že se nedokázala ubránit domněnce, že ji chce po skončení tohoto rozhovoru zabít.

„Nikdo. Všechny je odvedlo volání Jeřbova a heptarcha padl. Nestál jako heptarcha za mnoho, tvůj pradědeček.“

„Nikdy jsem ho nepoznala,“ řekla Hypomené.

„Nechutný člověk. I když se vypustí propaganda, kterou o něm rozšířil můj otec, byl tak odporný, až se o tom nechce mluvit. Měl ve zvyku uchovávat hlavy svých dřívějších milenek a stavět si nádoby s nimi kolem postele, aby se dívaly, jak se miluje s tou nejnovější.“

„Řekla bych, že to bylo mučivější spíš pro současnou milenku než pro ty předchozí,“ poznamenala Hypomené.

Oruk se zasmál.

„Máš pravdu. I když jako dítě bys o takových věcech neměla nic vědět. Je mnoho věcí, o kterých bys neměla vědět. Než tě sešil ten škvorový felčar, prohlédl tě můj osobní lékař – který mudrcem asi

není. Tvrdí mi, že jsi sotva mohla odvést dokonalejší práci, jestli jsi se chtěla podříznout, aby vyteklo co nejvíc krve, ale přitom aby nedošlo k nějakému trvalému nebo dokonce nebezpečnému poškození.“

„Měla jsem štěstí.“

„Tvůj otec se mi nesvěřil, že tě cvičí v umění vraždit.“

„Cvičil mne jako diplomata. Často mi opakoval váš výrok, že jedna dobře cílená úkladná vražda může zachránit obrovské množství životů.“

Oruk se usmál a otočil se k hlavám. „Lichotí mi tím, že cituje slova, která jsem sám řekl, a tvrdí mi, že je často opakuje velký Eirenáos.“

„Až na to, že jsou to slova, která jsi předtím slyšel ode mne,“ odvětila nejzarputilejší hlava.

„Ty jsi mrtvý, Konstansi. Na tebe se ohlížet nemusím.“

Konstans. Před osmi sty lety žil jistý Konstans, který obnovil nadvládu Korfu nad celým povodím řeky Glad již za deset let po invazi geblinů, a bez prolití jediné kapky krve. Pokud to byt skutečně on, vysvětlovalo by to, proč je jeho hlava tak sešlá. Jen málo hlavám se podařilo vydržet tisíc let – tato se blížila k okamžiku, kdy přestane fungovat.

„Ale ješitnost mi zůstala,“ řekla Konstansova hlava.

„Nelíbí se mi, že ji naučil, jak zabíjet. A ještě tak obratně, že dokáže vytvořit iluzi vlastní smrti.“

„Nezapře, že je po otci,“ ozvala se další hlava.

„A právě toho se bojím,“ prohlásil Oruk. „Kolik je ti let? Třináct? Umíš zabíjet i jinak než strunou? Kolika způsoby?“

„Mnoha,“ odvětila Hypomené. „Otec říká, že na to, abych pořádně napnula tětivu luku, nemám dost síly, a házení oštěpem se v naší branži moc nehodí. Ale jedy, otrávené šipky, dýky – s těmi jsem vyrostla.“

„A co bomby? Zápalné pumy?“

„Povinností diplomata je zabíjet tak tiše a diskrétně, jak jen to jde.“

„Říká tvůj otec.“

„Ano.“

„Mohla bys mne zabít teď? Zde, v této místnosti, uměla bys mne zabít?“

Hypomené neodpověděla.

„Poroučím ti, abys mi odpověděla.“

Znala protokol příliš dobře, než aby se nechala vlákat do pasti. „Prosím, pane, nepohrávejte si se mnou. Král mi poroučí, abych mluvila o tom, jestli bych mohla krále zabít. Ať poslechnu nebo ne, dopustím se velezrady.“

„Chci slyšet upřímné odpovědi. Proč myslíš, že kolem sebe mám ty hlavy? Nemohou lhát – hlavoví červi jim to nedovolí. Díky nim nemohou odpovědět neupřímně, dokonce ani zamlčet část pravdy.“

„Tyto hlavy jsou již mrtvé, pane. Jestli chcete, abych se chovala jako ony, můžete toho dosáhnout.“

„Chci od tebe slyšet pravdu, bez ohledu na protokol.“

„Dokud jsem naživu, nepromluvím tak, abych se dopustila zrady.“

Oruk se naklonil až k ní. Z obličeje mu čišela zášť a nebezpečnost. „Mě nezajímá, jestli jsi odhodlána za každou cenu přežít, dívenko. Chci, abys ke mně byla upřímná.“

Konstans se potlačované zasmál. „Neboj se, dítě, nemůže tě zabít. Můžeš s ním klidně mluvit, alespoň prozatím.“

Oruk Konstanse zpražil pohledem, ale hlava se nedala odradit.

„Je totiž na tvém otci závislý a myslí si, že kdyby tě tady neměl jako rukojmí, živou, tvůj otec by mu věrně nesloužil. Takže momentálně se rozhoduje, jestli bys pro něho mohla být také užitečná, nebo jestli z tebe nekouká nic víc než soustavné pokušení pro jeho nepřátele.“

Konstansova analýza nepostrádala logiku. A Oruk se s ním nehádal. Připadalo jí absurdní, aby se k ní nejmocnější člověk na světě choval jako k potenciálně nebezpečnému dospělému. Ale její úcta k Orukovi postupně narůstala. Mnohý vládce menšího formátu by propadl strachu, že nebezpečí, které s otcem představují, je větší, než jejich potenciální hodnota, a nechal by je odstranit.

Proto se rozhodla, že mu zkusí věřit. Děsilo ji to, protože to bylo něco, co ji otec ani Anděl nenaučili: kdy někomu věřit. „Heptarcho, můj pane,“ začala, „kdyby myšlenka na vaši vraždu mohla na okamžik vzklíčit v mém srdci, pak ano, mohla bych to udělat.“

„Právě teď?“ V očích měl výraz maskovaného vítězství. Takže zvítězil, když ji přesvědčil, aby mu důvěřovala?

Začala jsem; teď už necouvnu. „I teď, i kdybych vám řekla, že to udělám, mohla bych to udělat dřív, než byste zvedl ruku na svoji obranu. Můj otec svou práci zná a já měla možnost učit se u mistra.“

Oruk se obrátil k jednomu z trulů. „Dojdi pro stráže a řekni jim, aby přišly toto dívku zatknout. Dopustila se zrady.“ Pak se otočil k Hypomeně a klidně řekl: „Děkuji. Potřeboval jsem právní základ, abych tě mohl dát popravit. Tyto hlavy dosvědčí, že jsi v mojí přítomnosti řekla, že mne můžeš zabít.“

Otřáslo jí, s jakým klidem ji podvedl. Přesto nedokázala úplně uvěřit, že to zrada skutečně je. Ne, byla to jen další zkouška, další tah ve hře. Eirenáa opravdu potřeboval – dokazovalo to, že se nikdy nepustil do něčeho většího, dokud se s ním nejdřív neporadil – a proto se ve skutečnosti bál Hypomenu zabít. Na tom se nic nezměnilo.

A jestli to byla zkouška, musela v ní obstát. Proto statečné přikývla. „Pokud mohu svému heptarchovi nejlépe posloužit tím, že budu odsouzena a zemřu, přiznám se k tomu nebo k nějakému jinému zločinu.“ Oruk k ní přistoupil, dotkl se jejích vlasů a pohladil ji hřbetem prstů po tváři. „Krása. Matka boha.“

Snesla to klidně. Neměl v úmyslu ji zabít. V danou chvíli to k vítězství stačilo. „Zajímalo by mne, jestli je pravda, že lidi někdo šlechtí, jak to tvrdí Tassalci. Nemyslím bůh – pochybuju, že by se příliš trápil lidským pářením na Imakulatě – prostě někdo. Někdo, kdo je dost silný, aby mohl odvolat mudrce.“ Vzal ji za bradu, nijak jemně, a vytočil jí obličej vzhůru. „Pokud někdo chtěl stvořit nádheru, pak věřím, že bys výsledkem jeho práce mohla být ty. Zatím ještě ne, jsi teprve dítě. Ale máš v sobě průsvitnost a v očích světlo.“

Až do této chvíle Hypomené nikdy nenapadlo, že by mohla být krásná. Zrcadla jí neukazovala měkké a zaoblené rysy, které byly v této době ideálem krásy. Ale v Orukových slovech nebyl ani náznak lichocení nebo klamu.

„Dokud budeš naživu,“ zašeptal, „bude každý, kdo tě spatří, chtít moji smrt, abys mohla zaujmout moje místo. Chápeš to? Smrt moji, smrt celé mé rodiny. Nevím, jestli tě někdo vyšlechtil, abys byla tím,

Čím jsi, ale *jsi.* A já nedopustím, aby kvůli tobě někdo odstranil mé děti. Rozumíš mi?“

„Od malička jsem si s vašimi dětmi hrála,“ ozvala se Hypomené.

„Měl bych tě zabít. Dokonce i tvůj otec mi radil, abych tě zabil. Ale neudělám to.“

Ale Hypomené věděla, že jedno slovo zůstalo nevyřčeno: *zatím.* Zatím tě nezabiju.

„K zuřivosti mne nedohání to, že jsem se rozhodl nechat tě naživu, protože abych řekl pravdu, mám z tebe stejnou radost jako každý vigilant. Rozčiluje mne to, že si nevzpomínám, kdy jsem se rozhodl nechat tě naživu. Nevzpomínám si, že bych zvažoval nějaké možnosti. To rozhodnutí jednoduše – padlo. Můžeš za to ty? Je to nějaký trik, jak manipulovat lidmi, který znáš od otce?“

Hypomené neodpověděla. Zdálo se, že to od ní ani neočekává.

„Nebo mne někdo nutí, tak jako donutil mudrce? A rozhodl za mne, protože, ať už je to kdokoli, chce tě živou.“ Otočil se k hlavám. „Vy – vy už žádnou vůli nemáte, jenom paměť a emoce. Vzpomínáte si, co je to *rozhodovat se?*“

„Mlhavě,“ řekl Konstans. „Myslím, že jednou nebo dvakrát jsem to udělal.“

Oruk se k nim obrátil zády. „Já to dělám celý život. Rozhoduju se. Vědomě, rozvážně se rozhoduju a potom podle toho jednám, bez ohledu na city. Moje vůle měla vždycky navrch nad mou trojjedinou duší – kněži to vědí a proto se mne bojí, proto nedošlo ve tvém jménu k žádné vzpouře. Vědí, že když se rozhodnu, můžu tě zabít a určitě to udělám. Nevědí, jak to doopravdy je. Že v této věci je moje vůle slabá.“

Hypomené věřila, že svým slovům věří. Přesto to nebyla pravda. Přijde chvíle, kdy se jí bude bát víc než dnes, a potom ji zabije. Cítila tuto jistotu za vším, co říkal, hluboko ukrytou. Odvíjela se od toho jeho moc – že může zabít každého, když se rozhodne. „Otec mi kdysi řekl,“ začala, „že lidem se dá vládnout dvěma způsoby. Jeden je přesvědčit lidi, že když nebudou poslouchat, zničí tím sebe a ty, které mají rádi. Druhý způsob je získat si jejich lásku. A otec mi řekl, kam obě tyto cesty vedou. Cesta teroru nakonec vede k revoluci a anarchii. Cesta pochlebování nakonec vede k pohrdání a anarchii.“

„Takže podle něho se žádná moc nemůže udržet?“

„Ne. Existuje ještě třetí možnost. Občas vypadá jako cesta lásky a občas vypadá jako cesta teroru.“

„Ode zdi ke zdi? Ale potom by lidé nevěděli, co si o tobě mají myslet, a nešli by za tebou.“

„Ne. Neznamená to ode zdi ke zdi a nic mezi tím. Je to přímý a pevný kurs. Kurs velkodušnosti. Velikosti srdce.“

„To mi nic neříká. Je to jedna z největších ctností, ale dokonce ani kněží nevědí, co to znamená.“

„Milovat svůj národ tak, že by člověk pro dobro celku obětoval cokoli. Vlastní život, vlastní rodinu, vlastní štěstí. A potom od nich očekává totéž.“

Oruk si ji mrazivě změřil. „Opakuješ mi, co ses naučila zpaměti.“

„Ano,“ přiznala. „Ale budu vás pozorovat, můj heptarcho, a uvidím, jestli je to pravda.“

„Být velkodušný. Obětovat cokoli. Co si o mně myslíš – že jsem Kristos?“

„Myslím si, že jste můj heptarcha a vždycky se budete moci spolehnout na moji věrnost.“

„Ale co moje děti?“ zeptal se Oruk. „Můžeš mi to zaručit?“

Uklonila se. „Pokud vám to poslouží, můj pane, položila bych za vaše děti život.“

„Vím. Jeden teatrální důkaz už jsme tu měli. Jenže já vidím o něco dál. Zachováváš mi věrnost, protože tě to naučil otec, a ten je mi oddaný proto, že miluje Korfu stejně jako já. Tvůj otec je moudrý muž. Myslím si, že poslední z mudrců. Myslím, že volání Jeřbova neuslyšel jen kvůli tomu, z jakého je rodu. Až bude mrtvý – je starý, už dnes vidím, jak se do něho vkrádá smrt – až bude mrtvý, jak ti budu moci věřit?“

Stráže, pro které poslal, čekaly u dveří. Dal jim znamení. „Odneste ji k doktorovi, aby jí sundal ty brouky. Potom ji znovu svěřte do péče otroka jejího otce. Anděla. Čeká v zahradě.“ Obrátil se k Hypomeně. „Čeká tam už několik dní a za celou dobu se nepohnul. Velice oddaný sluha. Mimochodem, nechal jsem na tvoji počest vyrazit medaili. Tento týden ji budou nosit všichni členové Čtrnácti rodin, heptamský primátor a městská rada. Situaci s Tassálií jsi

vyřešila skvěle. Dokonale. Určitě se mi naskytne možnost, abych tvé vlohy využil znovu.“ Děsivě se usmál. „*Všechny* tvé vlohy.“

Takže to byla její závěrečná zkouška a ona ji složila. Přestože byla mladá, chtěl ji využívat jako diplomata. A jako úkladného vraha. Teď bude čekat, tak jako vždycky čekal její otec, až se v noci ozve zaklepání na dveře a posel vypadající jako duch doručí vzkaz od krále Oruka. Přečte si jej, jak to dělal otec, a dozví se, kdo má zemřít. Potom lístek spálí a popel rozdrtí hřebenem na jemný prášek. Pak půjde zabít.

Když odcházela chodbami Heptagonu, div se nedala do tance. Teď už žádná nosítka nepotřebovala. Obstála před králem a ten si ji vybral, stejně jako si vybral jejího otce.

Anděl navázal na její vzdělávání v místě, kde před několika dny skončil, jako by se vůbec nic nestalo. Měla dost rozumu, aby o těchto věcech nemluvila na Královském vrchu, kde nic nezůstalo nezaslechnuto a neohlášeno.

O dva dny později byl Andělovi vpodvečer doručen nějaký vzkaz. Okamžitě zavřel knihu. „Hypomeno,“ řekl. „Půjdeme dnes dolů do města.“

„Otec je doma!“ vykřikla radostně.

Anděl se usmál a zahalil jí ramena pláštěm. „Možná bychom mohli zajít do Školy. Třeba se poučíme.“

Pravděpodobné to nebylo. Škola bylo velké otevřené prostranství uprostřed Heptamu. Před mnoha lety sem přicházeli mudrci z celého světa, aby učili každého, kdo přijde. Díky Říčnímu propadání a ostrovu Ztracených duší byl Heptam znám jako náboženská metropole světa; Škola z něj dělala také centrum vzdělanosti. Avšak nyní, generaci po útěku mudrců, ze Školy nezbylo víc než hejno studentů, kteří do nekonečna recitovali mrtvé a učili se zpaměti slova, jimž nerozuměli. Anděl s oblibou učil Hypomenu, aby pronikla do jádra sporu a našla jeho slabinu. Potom se měla rádoby filozofovi postavit a veřejně ho znemožnit. Nedělala to často, ale dělalo jí dobře vědomí, že může, kdykoli bude chtít. Poučit se? Určitě ne ve Škole.

O učení jí ostatně ani nešlo.

Šlo o svobodu.

Když byl otec pryč, musela zůstávat za vysokými hradbami Královského vrchu, mezi stále stejnými šlechtici, dvořany a sluhy. Už dávno propátrala každý kout Královského vrchu; neskrýval před ní žádná překvapení. Ale když přijel domů otec, byla volná. Dokud byl za hradbami Královského vrchu *on*, mohl ji Anděl zavést kamkoli ve městě.

Využívali těchto okamžiků k procvičování technik, které na Královském vrchu nemohli použít. Například přestrojení. Často se oblékali a bavili se spolu jako sluhové, kriminálníci nebo kupci, jindy předstírali, že jsou otec s dcerou. Nebo matka se synem. Jak říkal Anděl: „Nejdokonalejší převlek je změna pohlaví, protože když hledají děvče, chlapci jako by pro ně neexistovali."

Ale ještě lepší než převleky byly jejich rozhovory. Když při chůzi rušnými ulicemi přecházeli z jednoho jazyka do druhého, mohli se bavit o všem. Nikdo by se v jejich blízkosti neudržel tak dlouho, aby mohl vyslechnout celý rozhovor. Jedině v těchto chvílích mohla vznášet nejobtížnější a nejnebezpečnější dotazy, vyslovovat nejrebelštější názory.

Byla by to čirá radost, tyto výlety dolů do Heptamu, nebýt jedné věci, která je neustále kazila: nikdy s ní na takový výlet nemohl jít otec. Oruk jim nikdy nedovolil opustit Královský vrch společně. Znamenalo to, že všechny rozhovory, které s otcem vedla, byly opatrné, rezervované. Celý život musela hádat, co chce otec ve skutečnosti říct, odhalovat jeho pravé úmysly, neboť častěji nemohl než mohl říct slovy to, co jí chtěl sdělit.

Svá tajemství si mohli sdělovat pouze Andělovým prostřednictvím. Anděl ji vzal do města, kde si s ním promluvila; potom ji nechal na Královském vrchu a šel se projít do města s Eirenáem. Anděl byl dobrý přítel, kterému mohli oba bezvýhradně důvěřovat. Ale i když se Anděl snažil sebevíc, stejně to bylo jako rozmlouvat neustále přes tlumočníka. Hypomené nebyla jedinkrát za život dopřána chvíle, kdy by s otcem měla pravé soukromí.

Cestou, když scházeli dlouhými svažitými ulicemi Králova Daru a Horního Města ke Škole, se Hypomené Anděla vyptávala, proč je král nutí k takové odloučenosti. „On ještě nepochopil, že jsme jeho nejoddanější poddaní?"

„O tobě to ví, Hypomeno, ale nechápe proč. Tím, že se k tobě a tvému otci chová takto, neříká nic o tobě, ale na sebe prozrazuje mnohé. Věří, že když bude jednoho z vás neustále držet jako rukojmí, má zaručenu věrnost toho druhého. Je mnoho lidí, kteří se takto dají ovládat. Tito lidé milují své rodiny víc než všechno ostatní. Říkají tomu ctnost, ale není to nic víc než ochrana vlastních genů. Jednají v zájmu reprodukce. A tím žije i Oruk. Je to velký král, ale na první místo staví rodinu, takže v kritickém okamžiku by se i on mohl stát rukojmím.“ Říct něco takového byla samozřejmě zrada, jenže Anděl větu rozdělil do luntštiny, geblinštiny a do ostrovanského slangu, takže bylo jen málo pravděpodobné, že by z ní náhodný kolemjdoucí mohl něco pochytit.

„Znamená to, že jsem rukojmí za otce?“ zeptala se Hypomené.

Anděl se zatvářil rozmrzele. „Oruk si to myslí, Hypomeno. Pan Eirenáos mu může dát jakoukoli záruku, že mu zachová oddanost, i když budeš svobodná, ale heptarcha v tom uvidí jen další důkaz, jak zoufale pro tebe otec chce získat svobodu. A teď mne dobře poslouchej, slečinko. Oruk si myslí, že i ty jsi poslušná, abys chránila otcův život.“

„Je smutné, když si myslí, že všichni, kteří říkají, že ho milují a ochotně mu slouží, jsou lháři.“

„Králové zjistili, že žijí déle, když si o svých poddaných myslí to nejhorší. Neznamená to, že žijí šťastněji, ale častěji zemřou spíš stářím než prudkou chorobou, které se říká zrada.“

„Jenže otec nebude žít věčně, Anděli. Koho bude považovat za moji zástavu potom?“

Anděl neodpověděl.

Hypomené si poprvé uvědomila významnou pravděpodobnost, že otce o mnoho let nepřežije. Hypomené byla dcerou jeho druhé ženy, kterou si vzal v pokročilém věku; dnes mu táhlo na sedmdesát a zdraví mu nesloužilo nejlépe. „Jenže všechny důvody, které má heptarcha dnes, aby mne nezabil, budou mít váhu i potom, Anděli. Jestli si všichni náboženští fanatikové myslí, že mám být matkou Krista…“

„Nejenom fanatikové, Hypomeno.“

„Co se stane s legitimitou jeho vlády, když mne zabije?“

„Co se stane s legitimitou vlády jeho dětí, když to neudělá? Může tě hlídat, ale až zemře, budeš mladá, na vrcholu sil. A on už ví, že jsi nebezpečný atentátník, obratný diplomat se silnou vůlí po přežití. Když tě zabije, bude to nebezpečné pro Korfu a možná pro celý svět; když to neudělá, bude to nebezpečné pro jeho rodinu. Až tvůj otec zemře, dávej v dalších dnech pozor na najatého vraha. Když to půjde dobře, bude tvůj otec vědět, že umírá, s dostatečným předstihem, aby mne mohl poslat pryč. Od tebe čeká, že si poradíš s atentátníkem a dostaneš se z Královského vrchu. V den, kdy tvůj otec zemře, se při západu slunce sejdeme tady, ve Škole. Budu mít připravenu cestu, jak tě dostat z města."

Procházeli mezi hloučky studentů. Nesmysly chrlené sofisty ze všech stran působily jako trpký kontrast vedle představy, co ji čeká, až otec zemře. „A kam půjdu?" zeptala se. „Jsem vyškolená, abych sloužila králi. Sotva to můžu dělat, když se mě pokouší zabít."

„Nedělej ze sebe hloupou, Hypomeno. Ani okamžik jsi nebyla školena proto, abys sloužila králi."

V tu chvíli došlo v jejím chápání dosavadního života k obratu o sto osmdesát stupňů. Veškeré její vzpomínky, vědomí, kým je a čím se má stát, vše se změnilo. Já nemám radit a sloužit králi. Já mám králem *být*. Nechtějí, abych byla pani Hypomené. Chtějí, abych byla Agaranthemem Heptek.

Zastavila se.

Lidé, kteří šli za nimi, se protlačovali kolem. „Celý život jsem se učila být věrná králi."

„A měla bys být a budeš," odvětil Anděl. „Jdi, nebo nás zaslechnou tajní agenti, kterých je tady plno, a my vedeme zrádné řeči. Máš pro věrnost králi Orukovi velice dobrý důvod, a to ten, že je v zájmu Korfu a momentálně i všech lidských národů, aby zůstal heptarchou. Ale přijde čas, kdy jeho slabiny nabudou osudových rozměrů, a potom budeš muset v zájmu Korfu a všech lidských národů usednout na trůn a nést žezlo heptarchie. A až ten čas nastane, Hypomeno, budeš připravena."

„Takže až otec zemře, mám jít do Tassalie a sebrat vojsko? Napadnout vlastní zem a lid?"

„Uděláš, co bude v tu chvíli nutné pro dobro celého národa. Tou

dobou už budeš vědět, co to dobro obnáší. Nemá to nic společného s tím, co je dobré pro tebe nebo pro tvé blízké. Ty víš, že na prvním místě je povinnost a teprve potom osobní cit nebo věrnost. Proto ve skutečnosti ty ani otec nejste rukojmím krále Oruka. Pokud by pro dobro království bylo nutné, aby jeden z vás udělal něco, co by ve svém důsledku přineslo smrt tomu druhému, nezaváhal by. To je skutečná velkodušnost, milovat celek a tedy nemilovat žádný díl víc než celek. Pokud jde o zájem království, nemilovat dceru víc než cizího člověka.“

Byla to pravda. Otec by ji nechal zemřít, pokud by si to žádalo blaho království. Když jí to Anděl řekl poprvé, bylo jí teprve osm let. V den, kdy byla obřadně pokřtěna, odvezl ji z Královské zátočiny do Domu pout na ostrově Ztracených duší – krále soukromého, loajálního kláštera, ne jako to hnízdo vzpoury v Domě hlav na Říčním propadání, kde se kněží otevřeně modlili za Orukovu smrt. Anděl vesloval a přitom jí sdělil, že by ji otec určitě nechal zemřít a nepokusil se o její záchranu, pokud by to bylo v zájmu království. Bylo to kruté a ona měla pocit, jako by jí srdce probodl nůž. Ale když pak bylo po křtu a oni se vodní cestou vraceli na Královský vrch, Hypomené dospěla k rozhodnutí. Také bude mít velké srdce. Také se naučí milovat království víc než vlastního otce. Muselo to tak být. Jestli chtěla být jako otec, musela se oprostit od lásky, kterou k němu cítila. Nebo ji pouze nechat spát, aby se jí mohla snadno vzdát, pokud by to pro dobro království někdy musela udělat.

Ale i přes toto rozhodnutí nepřestávala toužit, aby alespoň jednou dostala příležitost promluvit si s Eirenáem svobodné a beze strachu. I teď, kdy s Andělem procházela Školou a mluvila s ním o svých největších obavách z budoucnosti, si palčivě uvědomila, že není její otec.

Nechtěla se dál bavit o tom, co se stane, až otec zemře. Proto hodinu mluvila o všem, co se odehrálo v zahradách Heptagonu a později v králových komnatách. Vysvětlila, jak postupně vyřešila jednotlivé hádanky. Dokonce odcitovala téměř doslova podivné teorie o jejím osudu, které předestřel Prekeptor.

„Zatím se zdá, že to, co říká, by mohla být pravda,“ prohlásil Anděl. „Mudrci si zahrávali s genetikou tak, jak to do té doby nikdy

nebylo možné. Vyvinuli živoucí gely schopné přečíst genetický kód cizí tkáně a na svém povrchu zobrazit genetickou molekulu pomalu se přesouvajícími krystaly. Vědcům to umožnilo studovat genetický kód velice podrobně a bez zvětšování. A změnou krystalů v gelu mohli také dosáhnout změny ve vzorcích tkáně. Potom je mohli implantovat do rozmnožovacích buněk hostitele. Podobná metoda tak dlouho bránila tvému otci, aby měl dceru. A podobná metoda ho vrátila do původního stavu, aby ses mohla narodit.“

Hypomené odpověděla posměšně: „A pánubohu se nelíbilo, že se pletou do zrcadla vůle, a proto je všechny odlákal?“

„Zrcadlo vůle, trojjediná duše – takovým věcem by ses neměla vysmívat, i když ses rozhodla být skeptikem. Toto náboženství docela úspěšně přečkalo mnoho let. Částečně proto, že některé z jeho myšlenek fungují. S trojjedinou duší můžeš žít jako s modelem toho, jak funguje mysl. Vůle, obsažená v genetických molekulách – proč ne? To, proč se rozhodujeme, jak se rozhodujeme, je to nejprimitivnější, co v sobě máme, něco, čemu nejsme schopni porozumět – proč to nevyjádřit geny? A potom emoce – touha po slávě na straně jedné a všechny sebezničující touhy na straně druhé. Proč je neuložit do limbického jádra, zvířecí části mozku? A totožnost, uvědomění si sebe sama, které tvoří naše vzpomínky, mozek, všechno to, co jsme dělali a viděli a co to podle nás znamená. Člověku dá sílu, když se na sebe naučí takto dívat, Hypomeno. Umožní to oddělit se od svých vzpomínek a emocí, vtisknout svému životu disciplínu. Člověk se pak nenechá oklamat, aby uvěřil, že naše chování je dáno prostředím, v němž žijeme, nebo našimi touhami.“

„Buď věcnější, Anděli. Náboženství nenáboženství, řekni mi, co se stalo s Prekeptorem.“

„Poslali ho domů. Ale musím ti přiznat, že jsi do něho zasela strach z boha.“

„Tím se chvěl od samého začátku.“

„Ne, to byla láska k bohu. Strachem jsi přispěla ty. Když viděl, jak sis podřízla hrdlo, museli mu pak vyprat šaty. Povolily mu všechny svěračové svaly.“

Nebylo to od ní hezké, ale rozesmála se. Jenže on byl tak horlivý, že se nedokázala smíchu ubránit, když si představila, jakou krizi víry

musel překonat, když viděl, jak matka boha zjevně umírá dřív, než se mohl objevit Kristos.

Zůstali ve městě celé hodiny. Povídali si a hráli si, dokud slunce nezapadlo za Senesterskou pevnost v Gladské zátoce. Potom ji Anděl odvedl domů, aby se mohla setkat s otcem.

Ještě nikdy jí nepřipadal tak starý a slabý. Oči měl nezvykle vpadlé, pleť nesla známky pohublosti. Ztrácel se před očima. Bylo jí teprve třináct let a její otec již začínal umírat; dřív, než ho mohla poznat.

Samozřejmě se k ní choval upjatě a neosobně. Dělal to záměrně, aby musela pochopit, že je to určeno spíš posluchačům než jí. Chválil ji, vyjadřoval se k jejímu chování, otevřeně kritizoval některé její skutky, byť Hypomené velice dobře věděla, že je bezvýhradně schvaluje.

A když skončil, podal jí proužek papíru. Stálo na něm jméno pana Jeeka z Riisu, šlechtice z pohraničí, příslušníka Čtrnácti rodin. Měla ho se svým učitelem navštívit v rámci studijní cesty po království. Pan Jeeke měl zemřít až týden po jejím odchodu, aby si ji s jeho smrtí nikdo nemohl spojit.

Bylo to nečekaně jednoduché. Cesta trvala tři dny. Během první noci si připila s panem Jeekem vínem, v němž se nacházel hormon nepocházející z člověka, který byl sám o sobě neškodný. Potom nakazila Jeekovu paní spórami parazitického červa. Při intimním styku se spóry přenesly na Jeeka a hormon vyvolal u červů růst a rychlé množení. Červi napadli Jeekův mozek a do tří týdnů bylo po něm.

Když se o tom dozvěděli, byla už Hypomené zpátky na Královském vrchu. Napsala Jeekově rodině soustrastné dopisy. Otec si je přečetl a poplácal ji po zádech. „Dobrá práce, Hypomeno.“

Byla pyšná, že jí to řekl. Ale zároveň byla zvědavá.

„Proč měl král Oruk zájem na jeho smrti?“

„Pro dobro království.“

„Takže uražená pýcha?“

„Králův dům není Heptagon, Hypomené. Králův dům je celý svět.“

„Pro dobro světa? Jeeke byl laskavý a mírumilovný člověk.“

„A slabý. Byl to pohraniční pán, a zanedbával své vojenské povinnosti. Tím, že to byl laskavý muž, byl svět příjemnější. Ale kdyby jeho slabost vedla ke vzpouře a hraniční válce, což bylo pravděpodobné, mnoho lidí by ve válce zemřelo, bylo zmrzačeno nebo ztratilo domov. Pro dobro království.“

„Jeho život za možnost války.“

„Některé války je třeba pro dobro království vybojovat. A jiným je třeba se vyhnout. Ty i já jsme nástroje v králových rukou.“

Potom ji políbil. V okamžiku, kdy jeho ústa spočinula na jejím uchu, zašeptal: „Umírám. Nebudu žít déle než tři roky. Až zemřu, rozřízni mi levé rameno nad polovinou klíční kosti. Najdeš tam malý krystal. Jestli budeš žít, vyřízni jej a ochraňuj, za každou cenu.“ Potom se odtáhl a usmál se na ni, jako by nic zvláštního neřekl.

Nemůžeš zemřít, otče, vykřikla v duchu. Za celý život jsme si nikdy nepromluvili. Nemůžeš zemřít.

Vykonala pro krále Oruka ještě čtyři atentáty a tucet jiných úkolů. Oslavila čtrnácté, patnácté narozeniny. A po celou tu dobu otec čekal na Královském vrchu, ztrácel síly a stárnul. V den patnáctých narozenin jí řekl, že již učitele nepotřebuje, a poslal Anděla pryč, aby dohlédl na některé pozemky, které mu patřily mimo město. Hypomené věděla, co to znamená.

Nedlouho poté se otec probudil a zjistil, že je příliš slabý, než aby vstal z postele. Poslal nejbližší služku pro lékaře, takže na okamžik zůstali sami. Rychle jí podal nůž. „Teď,“ zašeptal. Řízla. Ani neucukl bolestí. Vyňala z rány malou křišťálovou kuličku, krásnou a dokonalou.

„Žezlo imakulatských heptarchů,“ zašeptal. „Uzurpátor a jeho syn nikdy nezjistili, co to je a kde to je.“ Usmál se, ale bolest, kterou trpěl, dodala úsměvu hrůzný výraz. „Nikdy neprozraď geblinům, že to máš.“

Služebná, která vstoupila, si uvědomila, že zůstali o samotě příliš dlouho. Přišla však pozdě a neviděla nic, neboť slabě krvácející ránu zakryly ručníky a maličkou, jantarově zbarvenou kuličku měla Hypomené v kapse.

Hypomené ji nahmatala a stiskla ji, jako kdyby z ní chtěla vymáčknout nějaký nektar. Můj otec umírá, otec umírá, a já od něho

mám jenom maličký tvrdý krystal, který jsem mu vyřízla z těla, pokrytý jeho krví.

4. OTCOVA HLAVA

Zatímco Hypomené čekala, až otec zemře, hlavmistr stál za dveřmi. Otec ležel na vysokém lůžku, tvář měl popelavou. Ruce se mu již netřásly. Když se včera rozkřiklo po Královském vrchu i dole v Králově Daru a Horním Městě, že nemoc pokročila do konečného stádia, vytvořil se nekončící proud návštěvníků, kteří se přišli rozloučit, přijmout poslední požehnání. Všichni se Hypomeně na odchodu polohlasně nějak omluvili: V Balakaimu jsme byli přátelé. Učil mě trulsky. Ale ona věděla, proč přišli. Dotknout se a spatřit ho, promluvit si s mužem, jenž měl být heptarchou. Dech umírajícího krále přinášel požehnání.

Hypomené, která byla u otce celý život zvyklá na moudrost a brilantnost, nyní přihlížela, jak jeho rty střídají dva tucty jazyků, blábolí prázdné fráze, které představovaly jeho zboží. Vypadalo to, jako by se Eirenáos musel před smrtí očistit od všech zdvořilostí.

„Otče," zašeptala.

Dveře se prudce otevřely a dovnitř nahlédl hlavmistr.

„Ještě ne," řekla. „Běžte pryč."

Ale hlavmistr počkal, dokud neuviděl, jak Eirenáos maličko pohnul rukou. Potom za sebou dveře znovu zavřel.

Otec zvedl ruku a sáhl si na klíční kost, kde dosud zůstávala nezhojená ranka.

„Ano," řekl. Paměť mu přestávala sloužit.

Něco zašeptal.

„Neslyším tě."

„Hypomené," hlesl. Nebyla si jista, jestli to říká jako jméno nebo jako příkaz.

„Co bych teď měla dělat, otče? Co bych měla udělat se životem, jestli si ho udržím?"

Opět něco zašeptal.

„Neslyším tě, otče."

„Služ a ochraňuj,“ řekl trulsky. A potom luntsky dodal: „Králův dům.“

„Oruk mne nikdy nenechá, abych mu sloužila tak jako ty,“ odvětila geblinštinou.

Odpověděl jí agarantem, obyčejným jazykem, kterému hlavmistr určitě rozuměl. „Králův dům je celý svět.“ I ve chvíli, kdy umíral, musel udělat vše pro to, aby pověst o jeho oddanosti dolétla až k Orukovým uším. Hypomené věděla proč: aby Oruk začal pochybovat, jestli vůči němu Eirenáos někdy byl neloajální. Jen ať si láme hlavu, jestli se v nás obou od začátku mýlil.

Ale Hypomené věděla, že to má také jiný význam, určený jí. Bylo možné, že ten titul nikdy v životě nosit nebude, ale přesto měla odpovědnost heptarchy. Měla sloužit světu. Měla být velkodušná ve všech ohledech. „Učil jsi mne, jak přežít,“ zašeptala. „Ne, jak být spasitelem světa.“

„Nebo obětí,“ řekly jeho dechu zbavené rty.

Potom rty znehybněly a tělem proběhlo zachvění. Hlavmistr zaslechl, jak postel zaskřípěla, a poznal, co se stalo. Otevřel dveře a vstoupil, s nádobou na hlavu v levé ruce a dlouhým drátem skalpelu v pravé.

„Slečno Hypomené,“ promluvil, ale neobrátil se k ní, „bude lepší, když se nebudete dívat.“

Ale Hypomené se dívala a on jí v tom nemohl zabránit, neboť si nemohl dovolit ztratit ani sekundu, pokud chtěl, aby hlava zůstala živá. Skalpel nebyl nic jiného než hrubší a pevnější verze struny, kterou měla ona. Ovinul jej otci kolem krku a konec drátu zavedl tam, kam patřil. Potom prudkým pohybem vlevo a vpravo v okamžiku přeťal veškeré volné tkáně a svaly. O něco déle trvalo, než drát překonal chrupavky a nervy mezi obratly. Eirenáos byl po smrti sotva deset sekund, když hlavmistr uchopil jeho hlavu za dolní čelist a pomalu ji vložil do nádoby.

Nádoba se chvíli kolébala, jak se gúlové žijící uvnitř drali o místa na žílách a tepnách otevřeného hrdla. Měli hlavu udržet při životě, dokud nebude umístěna do Síně otroků.

Hypomené pochopitelně neponechali ani tělo. Za života mohl být pan Eirenáos královým velvyslancem, ale po smrti bylo jeho mrtvé

tělo památkou na posledního pretendenta. Kdyby se jej zmocnili kněží z Říčního propadání nebo ostrova Ztracených duší, potíže by nebraly konce. Kopáči je odnesli na Královský hřbitov a Hypomené v domě osaměla.

Neztrácela čas – otec jí už dávno vysvětlil, jak nebezpečný bude okamžik, kdy zemře. Nejdřív ochraň tajemství, učil ji. Neměl ve zvyku schovávat si mnoho psaných dokumentů. V několika okamžicích je všechny našla a bez váhání spálila. Popel potom rozhrabala na prach.

Pak vzala malou jantarovou kuličku, kterou nosil otec v těle, a spolkla ji. Nebyla si jista, zda krystal, z něhož je zhotovena, trávicímu procesu odolá, ale nevěděla, co to je ani jak to implantovat do vlastního těla, a nechtěla, aby to někdo našel, kdyby ji prohledávali.

Cestovní vak již měla přichystán. Byly v něm věci, které potřebovala, aby přežila. Masky, líčidla a paruky, peníze a šperky, nádobka s vodou, tabletky cukru. Nebylo toho mnoho, aby ji to nezatěžovalo. Ale stačilo to. Zbraně měla ukryty venku, aby se k nim snadno dostala. Strunu ve vlasech. Skleněnou foukačku v křížku, který jí elegantně visel mezi ňadry. Jed měla v plastové pilulce mezi prsty na nohou. Byla připravena přežít, stačila se připravit, když držela stráž u mrtvého, neboť věděla, že Oruk určitě zařídí, aby zemřela zároveň s otcem, pokud ne stejnou nemocí.

Čekala. Dům byl prázdný, sluhové odešli. Po celou dobu jejího života sledovali, co se děje, špehovali. Pokud si ještě dělala naděje, že by ji Oruk mohl nechat žít, nepřítomnost sluhů je rozptýlila. Nestál o svědky, obzvlášť takové, kteří z povolání neuměli držet jazyk za zuby.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Přišel královský šafář. Takže šafář to bude – patřil k mnoha královým otrokům, kteří byli vycvičeni, aby na jeho rozkaz zabíjeli. Omluvil se a předložil ji příkaz k vyklizení domu. „Je to dům pro králova otroka, slečno Hypomené," řekl. „A králův otrok je mrtev." Stál mezi ní a ostatními pokoji. Vysvětlil jí, že si nebude moci odnést nic ze svých věcí. Pochopitelně věděli, že k tomu dojde. Anděl už před časem všechno důležité odnesl. Dostane to, až opustí Královský vrch a připojí se k němu.

Vlídně se usmála a pomalu vykročila ke dveřím. Šafář nevydal žádný zvuk, který by vědomě zaslechla, ani si nevšimla nějakého stínu. Možná to bylo nepatrné zachvění kamenné podlahy nebo nepatrný tlak pohybujícího se vzduchu, který ucítila ve vlasech. Nevěděla, jak to ví, ale poznala, že se ji chystá zabít. Prudce se naklonila doprava, přesunula váhu, skrčila se a kopla, to vše jedním plynulým pohybem. Šafář se na ni chtěl vrhnout s dýkou, kterou držel v levé ruce, ale měl čas jen na to, aby na tváři dal znát překvapení. Její noha ho zasáhla do kolena a vykloubila je.

Mučivou bolestí zalapal po dechu a upustil dýku. To je atentátník, pomyslela si s opovržením. Vážně si Oruk myslel, že by takový trouba mohl zabít dceru pana Eirenáa? Ani žádný boj se nekonal. Nechala mu dýku v pravém oku.

Teprve když šafář ležel na podlaze a dýka z něj trčela jako nějaká rozmařilá ozdoba, uvědomila si, že je to poprvé, co jednala proti králově vůli. Bylo to překvapivě snadné. Zjistila, že protivit se mu ji baví ještě víc, než mu sloužit. Udělal jsi hloupou chybu, králi Oruku, když jsi se nepokusil využít mých služeb na otcově místě. Mám talent pro práci ve státních záležitostech. A teď jej obrátím proti tobě.

Potom si připomenula, že dosud není Orukovým nepřítelem, přestože se on rozhodl jejím nepřítelem být. Byla sluhou královského domu a nechtěla udělat nic, čím by oslabila jeho vládu, dokud nebude vědět, že to nepřinese větší dobro.

Došla ke dveřím a hned je otevřela. Všude kolem budou vojáci, ale pravděpodobně nebudou vědět, že má být zabita. Stará rodová linie si udržovala příliš silnou podporu. Dokud vypadala klidně, měla naději, že vyvázne. Ne, klidně ne. Zdrceně žalem.

Plakala, když dům opouštěla. Otec na ni naléhal, aby se takový pláč naučila, tiché ženské vzlykání, které v mužích vzbuzuje soucit a dodává jim pocit, že jsou silní a mohou někoho chránit.

„Je to svinstvo," zašeptal jeden z vojáků, když ho míjela.

A věděla, že všichni si myslí: Ona by měla být heptarchou. Měla by sedět v Heptagonu, ale oni ji nenechají ani na Královském vrchu. Jenže ona si říkala, že když bude mít štěstí, dožije se dalšího rána.

Anděl jí řekl, aby přišla do Admiralitní ulice, jakmile se ji pokusí zabít. Vymysleli tři různé únikové plány. Neměla však v úmyslu

použít ani jeden z nich. Ostatně, věděla o cestách na Královský vrch a z něho ven přinejmenším tolik jako on. Jako dítě, trvale uvězněné do zdí královské čtvrti, mohla zkoumat podle libosti a znala cesty přes hradby i pod nimi, nebo tajnými průchody v budovách. Od té doby vyrostla, takže některými by se dnes již neprotáhla, ale i tak se dokázala dostat z jednoho místa na druhé mnoha různými způsoby. Ale nehodlala z Královského vrchu odejít, dokud si nepromluví s otcovou hlavou. Za života byl velice odměřený a tajemný, ale teď z něj některá tajemství mohla dostat. Teď s ní bude mluvit tak, jak s ní nikdy v životě nemluvil. Proniknout do pečlivě udržovaných zahrad pro ni byla hračka. Půda byla měkká, zůstávaly v ní otisky, ale Hypomené brzy začala po větvích přelézat ze stromu na strom. Tito obři byli věkovitými stromy již v dobách, kdy v Heptagonu vládl její pradědeček a příslušníci Čtrnácti rodin mu navěky odevzdávali své hlavy. Nyní ji listy ukryly a větve jí posloužily jako pohodlná cesta k jižní zdi zahrady. Ve vzduchu ji vystopovat nemohli.

Jakmile byla v bezpečí hustých větví, zastavila se a svlékla si ženský oděv. Měla pod ním krátké kalhoty a dlouhou košili prostého chlapce. Nechybělo mnoho a byla by příliš velká na to, aby to působilo věrohodně, neboť chlapci dnes začínali co nejdřív nosit dlouhé kalhoty nebo oděvy podle profesí. Měla štěstí, že zatím neměla moc velká prsa a že se k ní otec zachoval laskavě a nezemřel v době, kdy měla měsíčky. Umazala si tvář, stáhla si paruku a rozcuchala své krátké vlasy. Rozhodla se, že si paruku ponechá – dokonale se jí hodila k vlasům; nebylo by jednoduché najít si jinou. Nacpala ji do vaku. Šaty zastrčila do vidlice ve větvích. Byly samozřejmě černé, takže zahlédnout je ze země nebylo snadné.

Byl již podvečer, když se dostala ke zdi a seskočila na zem v Sýpkové ulici. Nikdo ji při tom neviděl. Přivlastnila si jeden vozík a odtáhla ho na provaze na Spížovou ulici. Po létech výcviku s Andělem zvládala chlapecky krok naprosto přesvědčivě. Nikdo se po ní neohlížel. Bez nesnází nechala vozík stát a vydala se poklonit mrtvým do Síně otroků, jak to dělali mnozí sloužící. Kdyby si ti, kteří ji viděli, pozorně prohlédli její tvář, možná by ji poznali – tvář dcery pana Eirenáa byla nejznámější tváří na Královském vrchu. Jenže podstatou přestrojení, vštěpoval jí vždy Anděl, je nevzbuzovat

pozornost. Díky oděvu, chůzi, špíně a hrubosti si ji nikdo nevšímal.

Vrátný tam nestál. Býval tam málokdy a i kdyby tam teď byl, nedělal by jí potíže. Byl téměř slepý.

Procházela mezi policemi živých hlav. Strávila zde mnoho hodin a většinu tváří znala, s mnohými mluvila. Dávno mrtví ministři dávno zaniklých království, kteří kdysi měli v rukou obrovskou moc, svým vlivem působili na monarchy nebo sloužili jako králův hlas na stovkách cizích dvorů. Jako obvykle, většina očí byla zavřena, neboť jen nemnoha mrtvým byla milá společnost živých. Raději snili a vzpomínali, vzpomínali a snili, dokonale jasně si vybavovali vše, co kdy v životě viděli a cítili. Jen několik hlav se dívalo, jak jde kolem; i kdyby v některé náhodou zahořela jiskřička zvědavosti, stejně se za ní nemohla otočit, aby zjistila, kam jde.

Hledat otce tady, mezi oblíbenci, by samozřejmě byla ztráta času. Na to bylo příliš brzy – nejdříve musela jeho hlava projít výcvikem a naučit se poslouchat královu vůli. Proto Hypomené došla až pod schody, kde v otvoru vytápění chyběl dřevěný žaluziový větrák. Počasí bylo dost teplé, takže v kamnech se netopilo; vzduch v kamenném tunelu byl chladný. Slezla dolů do tmy. Na dně se pustila – doleva? – ano, doleva, a lezla tak dlouho, až na podlaze narazila na dřevěnou mříž. Pod ní byla tma. Znamenalo to, že otce ještě nezačali zpracovávat.

Zůstala proto ležet v blízkosti mříže. Zachovávala naprosté ticho, poslouchala zvuky, které přicházely vytápěcí soustavou. Po celé Síni otroků byla místa, kde bylo z tunelů možno zřetelně naslouchat probíhajícím rozhovorům. Značnou část svého politického sebevzdělání absolvovala Hypomené tady, když naslouchala, jak nejbystřejší ministři a velvyslanci hledají informace u mrtvých, nebo s živými domlouvají spiknutí s cílem získat moc.

Překvapilo ji, že ji přišli hledat i do Síně otroků – slyšela vojáky, jak se vyptávají vrátného a prohledávají veřejně přístupná patra. Jejich pátrání však bylo povrchní – ne proto, že by čekali, že ji tady najdou, ale proto, že jim řekli, aby pátrali všude. Dobře. V Královském háji její stopu ztratili a neměli ponětí, kam odtamtud šla.

Později přišel do sklepní místnosti dozorce, zapálil jasné petrolejové lampy a začal otce zpracovávat.

Dostatečně často slyšela a viděla, jak to probíhá. Necelou hodinu trvalo, než se hlavoví červi spojí s nervy v otcově páteři. Nezaujatě sledovala, jak se otcova tvář čas od času zkřivila palčivou bolestí, neboť většina nervů o sobě dávala bolestivě vědět, když je hlavoví červi probouzeli. Nakonec ale dozorce všechny učedníky propustil. Fyzikální proces byl ukončen.

Krční kosti mu připevnili ke stojanu, průdušnici napojili na dýchací měchýř. Šíjí se jen zlehka dotýkala gelu, v němž se dařilo hlavovým červům, kteří se mu chytali na nervy, a gúlům, kteří vysílali úponky do jeho tepen a žil. Uchovají hlavu při životě a paměť nedotčenou po dobu tisíce let – nebo do chvíle, kdy krále přestane bavit a nechá hlavu vyhodit.

Dozorce na něho potom začal mluvit a vyptávat se ho. Tím, že do nádoby kapal jisté chemikálie, když byly Eirenáovy odpovědi upřímné, a jiné chemikálie, když váhal nebo vypadal nervózně, učil hlavové červy. Ti rychle pochytili, které nervy působí hlavě příjemné pocity a které utrpení.

Brzy byli připraveni a nepotřebovali, aby je dozorce nadále stimuloval. Zvýšené napětí při vzdoru či při lhaní způsobovalo mezi hlavovými červy rozruch. Následně stimulovali další nervy, takže hlava extrémně silně pociťovala neodbytné potřeby – plný močový měchýř nebo střeva, vyhládlé břicho, hrdlo vyprahlé žízní, nervy sexuální rozkoše vybičované na pokraj orgasmu, který se ne a ne dostavit. Když hlava odpověděla pravdivě, částečně se jí ulevilo. Když zalhala, potřeby se stupňovaly, až byly mučivé. Hlavy oddělené od těl nebyly příliš odolné, jejich vůli se obvykle podařilo zlomit za jedinou noc, ať vzdorovaly sebevíc.

Hypomené se uklidnila, připravila se poslouchat, jak bude otec vzdorovat dlouho, než ho červi zlomí. A zpočátku se zdálo, že by jeho odpor mohl být dlouhý a bolestivý. Pak, k jejímu údivu, začal kňourat. Nikdy předtím takový zvuk neslyšela, a to si myslela, že zná všechny jeho hlasy.

„Ať dělám co dělám," řekl, „vždycky mi můžeš přitížit."

„Přesně tak," odvětil dozorce. „Červi najdou věci, po kterých nejvíc toužíš, a dokud se nenaučíš mluvit pravdu, nepoznáš spokojenost."

„Zeptejte se mě znovu. Zeptejte se mě, na co chcete.“

Ptali se a on jim odpovídal. Ani známka vzdoru. Intimní podrobností, hrůzné skutečnosti, státní tajemství, tajemství jeho těla. Hypomené znechuceně poslouchala. Byla připravena na otcovu bolest, ale nebyla připravena na jeho rychlou kapitulaci.

Když jim řekl, že neví, kde se nachází Hypomené, mysleli si, že jim vzdoruje. Ale Hypomené věděla, že nic nezatajuje. Možná věděl, že se zlomí tak snadno – možná proto její útěk připravoval tak dobře. Určitě znal vlastní slabost, i když ji přede všemi až doteď tajil.

„Věděl jsem, že se mne zeptáte, a proto jsem zařídil, abych to nevěděl. Před rokem jsem uložil Andělovi, aby s ní vypracoval několik variant a nic mi o nich neříkal. Pak, když jsem cítil, že smrt přichází, poslal jsem Anděla pryč – věděl jsem, že jejího tělesného strážce by zabili jako prvního. Dokud se s ním Hypomené nesejde, pohybuje se na vlastní pěst. Ale dali jsme s Andělem mé dceři dobrý výcvik, pánové. Zná všechny jazyky, které znám já, je schopnější atentátník než samotný Anděl a je mnohem chytřejší než všichni královi rádcové. Nikdy ji nechytíte. Pravděpodobně je už v tuto chvíli pryč.“ Dozorce mu nakonec uvěřil. „Oznámíme králi, že jsi připraven.“

„Přijde si se mnou promluvit?“ zeptala se hlava.

„Když bude chtít, přijde. Ale nikdo jiný, nikdy. Vzhledem k tomu, co všechno víš, nemáš naději, že tě umístí do veřejně přístupné síně. Kdo ví? Třeba si tě umístí do svých soukromých komnat.“ Dozorce se zasmál. „Budeš moci přihlížet každému důvěrnému okamžiku králova života a on může mít k dispozici tvou radu, kdykoli ji bude potřebovat. Precedens existuje. Tvůj dědeček…“

„Dědeček byl deformovaná troska. Král Oruk není.“

„Můžeš v to doufat,“ odvětil dozorce.

„Král Oruk je velký heptarcha.“

Dozorce se na něho podezíravě podíval. Potom se usmál. „Ty to myslíš vážně. A všichni si celou dobu mysleli, že sloužíš Orukovi proto, že má jako rukojmí tvou dceru. A tys mu nakonec byl skutečně oddaný. Byl jsi slaboch.“ Dozorce ho zlehka popleskal po tváři. „Byl jsi nic, a teď jsi ještě míň než nic.“

Zhasl a odešel.

Jakmile byl dozorce pryč a v zámku se otočil mosazný klíč, Hypomené nadzvedla mříž a seskočila do místnosti.

„Nazdar, otče.“ Tápala tmou, dokud nenahmatala jeho dýchací měch. Zapumpovala, aby mohl mluvit.

„Jdi pryč. Naučil jsem tě už všechno, co znám.“

„Já vím,“ odvětila. „Teď chci, abys mi řekl všechno, čeho se bojíš.“

„Teď se nebojím ničeho,“ prohlásil. „Právě teď ulevuji svému močovému měchýři, což se mi bez bolesti nepodařilo tři roky. Odejdi.“

„Nemáš měchýř ani moč, otče. Je to jen iluze.“

„Jediná realita, jakou kdy člověk pozná, má milá, je ta, kterou mu zprostředkovávají jeho nervy, a moje nervy mi říkají, že – ne, ty zlá, nevděčná červice, hlavoví červi už mě zase mučí, protože ti vzdoruji.“

„Tak mi nevzdoruj, otče.“

„Nejsem tvůj otec. Jsem kus mrtvé mozkové tkáně udržovaný při životě pronikavými úponky gúlů a stimulovaný cvičenými červy.“

„*Nikdy* jsi můj otec nebyl.“ Skutečně se zajíkl? Údivem tiše zalapal po dechu. „Vždycky jsi mi dělal kázání, aby to sluhové slyšeli. Jediným otcem, kterého jsem měla, byl Anděl.“

„Neztrácej čas tím, že se mi budeš snažit ublížit. Mně se už ublížit nedá.“

„Měl jsi mě někdy rád?“

„Nevzpomínám si. Jestli ano, určitě tě už nemám rád teď. Jediné, po čem nyní toužím, je věčně močit. S radostí bych vyměnil dceru za dobrou prostatu.“

Našla zápalky, které tam dozorce odložil, a zapálila jedinou lampu. Otcovy oči ve světle zamrkaly. Usmála se na něho. „Orukovi řekneš všechno, ale nejdřív to řekneš mně. Celý život jsi před mnou měl tajemství. Ale teď je tomu konec.“

„Žádná tajemství znát nepotřebuješ. Postaral jsem se, abys věděla všechno. Myslel jsem, že jsi dost chytrá, abys poznala, že každé slovo, které ti Anděl řekl, vyšlo původně z mých rtů.“

„Řekl mi, že bys mě klidně nechal zemřít, kdyby to bylo v zájmu království.“

„A co sis myslela? Že ti řeknu, že jsem tě měl za něco důležitějšího než celý svět? Vážně jsi taková egocentrická zrůda?“

„Jsem člověk,“ ozvala se.

„Ta nejhorší zrůda. Všichni jsme zrůdy, které žijí v naprostém osamění a vysílají svá slova jako posly, kteří se doprošují uctívání, klanění. Měj mě rád, měj mě rád. A když se potom ozve: 'Mám tě rád, klaním se ti, jsi skvělá a dobrá,' tyto zrůdy vědí, že je to lež. 'Dokaž to,' dožadují se. 'Poslouchej mě, dej mi moc' A když ji někdo poslouchá, zrůda dostává čím dál větší hlad. 'Jak mám poznat, že si se mnou nepohráváš?' křičí zrůda. 'Jestli mne miluješ, tak pro mně zemři, zabíjej pro mne, dej mi všechno a nic si nenechej pro sebe!'“

„Jestli jsou všichni lidé zrůdy, proč bych se pro ně měla obětovat?“

„Protože jsou to krásné zrůdy,“ zašeptal. „A když žijí v síti míru a naděje, když věří světu a jejich nejhlubší tužby se vyplňují, v takovém systému, v té jemné pavučině, má domov radost. A proto žijeme, abychom poutali zrůdy k sobě, abychom vraždili jejich strach a přiváděli na svět jejich krásu.“

„Mystické žvásty, jako když spustí kněží.“

„Právě o *tom* kněží žvástají.“

„Obětoval jsi možnost mít v rukou moc, léta jsi z nás dvou dělal cizince, a to všechno kvůli nějakému neviditelnému, neexistujícími poutu mezi lidmi, které ani neznáš?“ Snažila se dát do hlasu co nejvíc opovržení.

„Je ti patnáct. Nevíš nic. Odejdi.“

„Vím, že celý tvůj život byl klam a maska.“

„A když jsem tu masku odložil a řekl ti, pro co jsem žil, vysmála ses mi. Kněžské žvásty! Myslíš si, že něco neexistuje jen proto, že to není vidět? Mezi nekonečně malými částečkami hmoty je prázdnota. Jediné, co je spojuje, je jejich chování, jejich vzájemné působení, a přesto je *z* těchto prázdných, neviditelných pout vystavěno všechno, co ve vesmíru existuje. Většina je prázdná, pavučina je neznatelná. Ale kdyby se ta pavučina na jediný okamžik protrhla, všechno by přestalo existovat. Myslíš si, že s námi je to jiné? Myslíš si, že můžeš existovat nezávisle na svých poutech s ostatními lidmi? Myslíš si, že můžeš sloužit svým zájmům, aniž bys zároveň sloužila jejich? Jestli

ano, měl jsem tě zabít už v kolébce, protože nejsi způsobilá být heptarchou.“

Viděla v jeho tváři stejnou vroucnost, jakou pozorovala u Prekeptora. Otec byl také věřící. Ale ona nedokázala uvěřit, že by takové víře někdo mohl přinášet oběti. „To bylo to tajemství, které jsi přede mnou celá ta léta skrýval? To bys mi byl býval řekl, kdybychom spolu mohli být na okamžik sami a mohli k sobě být upřímní? Po tom jsem celý život toužila?“ Naučil ji, jak používat kruté pohrdání coby diplomatický nástroj. Teď toho využila: „To jsem se mohla naučit od každého učitele ve Škole.“

Obličej mu znovu povadl, vrátil se k neutrálnímu výrazu, který používal, když na sobě nechtěl dát nic najevo. „Jestli odsud okamžitě neodejdeš, než sem přijde Oruk nebo jeho lidé, s velkou pravděpodobností strávíš v mé milující blízkosti dalších tisíc let, vysávaná guly uvnitř mísy s polévkou. Nemám tě zas tolik rád, abych o tvoji společnost stál. Myslel jsem, že jsi dobře vychované dítě, ale teď vidím, že jsi sobecký, bezohledný spratek.“

„Ne. Potřebuju se něco dozvědět. Praktické informace, které se mi mohou hodit, abych přežila.“

„Jak přežít jsem tě učil od dětství. Přežiješ. Ale teď odejdi.“

„Čeho ses nejvíc bál?“

Jeho obličej dostal předstíraně oddaný výraz. „Že zemřeš. Dělal jsem všechno pro to, abys zůstala naživu. Proč jinak jsem podle tebe tak věrně sloužil synovi uzurpátora? Držel tě tady jako rukojmí.“

Chtěl, aby uvěřila, že lže. Jenže ona viděla také to, že ho hlavoví červi nemučí. Řekl jí pravdu. Prostě nechtěl, aby věděla, že to pravda je. Znamenalo to, že dává otázky, které ji dají odpovědi, o něž stála. „Proč jsi se bál mojí smrti?“

„Protože jsem tě miloval. Když jsem ještě byl živý. Mlhavě si to pamatuji.“

Ale teď to byla lež. Zaznamenala chvění kolem jeho rtů; jeho nervy ovládali hlavoví červové a působili mu muka, která se nedala skrýt, když kladl odpor. Takže to nebyla láska. Bylo to něco jiného. To pomyšlení ji ve vzpomínkách vrátilo do raného dětství, do noci, která ji ve snech děsila nejvíc. Ve výrazu jeho tváře bylo něco, co jí připomnělo, jak vypadala tenkrát. „Tenkrát v noci jsi mi lhal,“ řekla.

„Teď to vím, v něčem jsi mi lhal.“

„Kdy v noci?“ zeptal se.

„Co jsi mi neřekl, otče, když ti tenkrát v noci přinesli matčino tělo v sedmi pytlech?“

„Ty si to pamatuješ?“

„Nevím proč, ale nedovedu se toho zbavit.“

Povytáhl obočí. „Já si na to nevzpomínám.“

„Ale vzpomínáš, a teď víc než kdy dřív.“

„Kéž mi pomáhá bůh, jestli musím na tu noc vzpomínat, a potom ať se slituje, sundá mne z tohoto stojanu a nechá mne zemřít.“

„Když jsi tenkrát v noci otevřel první pytel a uviděl, co v něm je, vykřikl jsi: 'Nikdy tam nepůjdu, nikdy ti ji nedám, svou dceru ti nedám, nikdy.' Na koho jsi to křičel? Čeho jsi se tak bál? Ty ses třásl, otče. Předtím ani potom jsem tě nikdy neviděla se třást.“

„Bál jsem se krále Oruka, koho jiného.“

„Toho ses nikdy nebál. A lhaním si nepomůžeš – podívej, co s tebou provádějí hlavoví červi.“

Náhle změnil taktiku. Usmál se a sarkasticky řekl:

„Dokonce i dozorce v sobě měl kus slitování. Mám pocit, jako bych měl měsíc zácpu a teď dostával silný průjem. Nedovedeš si představit, jak hrozné věci tihle červi dovedou.“

„Řekni mi, jak to bylo, a uleví se ti.“

„Bál jsem se povolání do Jeřbova,“ řekl bezstarostně, jako by na tom nezáleželo. „Křičel jsem na toho, kdo volal, ať to byl kdokoli.“

„Kdo jiný to mohl být než král geblinů?“ zeptala se Hypomené.

„Tak ty myslíš, žes na to přišla?“

„Anděl mi říkal, že geblinští králové odjakživa uměli svým poddaným poroučet beze slov. Z jedné mysli do druhé.“

„A to ti Anděl neřekl, že na lidi tato geblinská schopnost nikdy nepůsobila? Geblini na sebe možná křičí, ale my jsme hluší jak poleno.“

„To volání Jeřbova – když za ním nestojí geblini, kdo tedy? A proč se ho bojíš?“

„Nevím, kdo za tím stojí, ale bojím se ho. Bojím se toho, co s lidmi dokáže. V dědečkových dobách byli mudrcové geniální a silní, byli to největší myslitelé v dějinách světa, kteří spolupracovali,

navzájem rozvíjeli své vzdělání, až dokázali věci, které nikde jinde nikdo nedokázal. Zde, kde se železo hledá tak špatně, že se nemůžeme spoléhat na stroje, které odjakživa dávaly lidem moc, se jim podařilo najít klíč k silám života. Nebyli to jen bezvýznamní šlechtitelé jako Tassaici nebo jako dávní vědci, kteří před čtyřmi tisíci let vytvořili tyto hlavové červy a gúly – to byli proti nim šarlatáni. Mudrci z dědečkových dob naučili chromozomy, aby se hlásily, aby v krystalech vytvářely struktury, které se dají číst prostým okem. Zjistili, jak je možné, že spojením pašijovky se škeblí vznikne rostlina krisseida. A když jsem se narodil, pozměnili mne, abych mohl mít jenom syny.“

Hypomené o tom chvíli přemýšlela. „Udělali to proto, aby se nenaplnilo proroctví. Aby neexistovala sedm krát sedm krát sedmá dcera.“

„To bylo účelem.“

„Proč sis to rozmyslel? Proč sis nechal jejich zásah Andělem napravit? Neříkej mi, že se z tebe stal strážce.“

„Ne, strážce ne. Když mi to mudrci udělali, byl jsem ještě dítě. Jakmile mému tělu znemožnili zplodit potomka ženského pohlaví, poprvé se ozvalo volání Jeřbova. Ti nejlepší postupně začali odcházet. Říkali, že odcházejí někam učit. Že se chtějí na stáří uchýlit někam na venkov. Že mají sloužit jinde jako velvyslanci nebo místodržitelé. Ale k cíli žádný z nich nedorazil. Zato byli spatřeni na řekách a cestách vedoucích k Jeřbovu.“

„Heptarchou byl tenkrát tvůj otec?“

„Ještě ne. Otec pozorně sledoval, co se s říší děje, jak všichni schopní muži mizí. Chodil za nimi a prosil je, aby neodcházeli. Ti, kteří volání Jeřbova sami ještě nepocítili, se vší vážností přísahali, že zůstanou. Ale ti, kteří je už *poznali* – ti byli schopni naslibovat cokoli, ale stejně všechny sliby porušili. A dědeček neudělal nic, aby je zastavil. Byla to děsivá doba. Provincie se bouřily, armáda byla v rozkladu. Otec nakonec nechal dědečka zavřít a chopil se vlády.“

„Takže uzurpátor nebyl první, kdo svrhl heptarchu.“

„Ano. Pro blaho království je i zrada dobrá. Stejně bylo příliš pozdě. Odcházeli dál, přestože některé z nich nechal mučit, přestože některé pro výstrahu popravil. I když jim nechal hlavy useknout a

uložit sem, do Síně otroků, v duchu slyšeli volání Jeřbova tak silně, že nad nimi hlavoví červi neměli žádnou moc. Volání Jeřbova bylo neodbytnější než všechno, čím je hlavoví červi mohli mučit.“

„A proč je tam chtěli?“

„Myslíš, že se to otec nesnažil zjistit? Jenže oni sami to nevěděli. A nikomu se nepodařilo zjistit, co se s nimi stalo, když do Jeřbova dorazili. Žádný z otcových zvědů se nevrátil. Pak stačilo ještě několik let a říše byla ztracena. Dvanáct ze Čtrnácti rodin se vzbouřilo. Vedl je Orukův otec. Ale tenkrát se mu neříkalo uzurpátor. Říkali mu osvoboditel. Tvrdil, že přišel proto, aby jako právoplatného heptarchu vrátil na trůn dědečka.“

„Aha!“

„Otec měl dědečka zabít.“

„Tak jako měl Oruk zabít nás?“

„Dědeček nebyl – sedm krát sedm krát sedmá dcera.“ Eirenáos zavřel oči. Hypomené věděla, že kdyby měl stále své tělo, dal by konečky prstů k sobě a přitiskl by si je na ústa; skoro viděla, jak zvedá ruce. Když ho viděla takto položivého, ale přitom si ho pamatovala celého, poprvé se v ní vzedmula vlna smutku, že zemřel.

Setřásla to ze sebe. „Jak jsem přišla na svět, otče?“

„Otec ztratil město Heptam dřív, než jsem dosáhl plnoletosti. Já jsem vedl jednu armádu, on vedl druhou. Byl poražen, zajat a popraven. Mne neporazili. Toulal jsem se pustinou s gerilovým oddílem, který se stále zmenšoval. Moji synové postupně dospívali. A jeden po druhém přicházeli o život. Zdálo se, jako by nepřítel mé syny nacházel neuvěřitelně snadno – jako by ho naváděl nějaký zrádce. Jako by je vedla nějaká neviditelná síla, aby zlikvidovali každého kromě mne. Každého kromě mne. Mou první ženu, otce, moje děti. Žil jsem jenom já.“

„Abys mohl zplodit dceru, o níž mluvila věštba.“

„Hledal jsem ve starých kronikách a uvědomil jsem si, že úpadek mého rodu začal prakticky ve stejném okamžiku, kdy mne zbavili možnosti mít dcery. Kvůli tomuto zločinu museli odejít mudrci a my ztratili trůn. Víš, Hypomeno, vědci tyto věštby odedávna považovali za obyčejné pověry – jenže někdo nebo něco velice mocného chtělo, aby se skutečně vyplnily. A my jsme si řekli: kdybychom našli

způsob, jak napravit, co se stalo, kdybych mohl mít holčičku, třeba by se mudrci vrátili domů a všechno by znovu bylo jako dřív. Ve světě by znovu mohl zavládnout mír. Jenže jak napravit to, co mudrci udělali, a umožnit, aby se mi mohla narodit dcera? Kdo by mohl vědět, jak to dokázat, když všichni mudrcové odešli?“

„Anděl,“ řekla Hypomené. „Vím, jak to bylo.“

„Bylo mi tenkrát přes čtyřicet. Přišel ke mně jako mladík a prohlásil, že prostudoval deníky slavných a myslí si, že ví, jak obnovit a oživit mé sperma schopné zplodit potomka ženského pohlaví. Vysvětlil mi to, ale nepochopil jsem to – vím toho o genetice stejně jako každý vzdělaný člověk, jenže on spustil jakési složitosti o chemii a matematice takového procesu, o katalyzátorech a protikatalyzátorech, stimulech a blocích. 'Znáš příliš mnoho,' řekl jsem mu. 'Stal ses jedním z mudrců. Uslyšíš volání Jeřbova.' On se jen usmál a řekl: 'Pane Eirenáe, můj heptarcho, jestli ten, kdo volá, chce, abyste měl dceru, nechá mne zde.'“

„Takže moje narození… posloužilo zájmům volání Jeřbova.“

„Dlouze jsme o tom s Andělem diskutovali. Je lepší být vykastrovaný, než se podvolit tomu, co tento nepřítel chce, říkal jsem. Ale nakonec jsme se shodli: nevěděli jsme, jaký zájem na tobě volání Jeřbova může mít, ale věděli jsme, že dokud zůstáváš nenarozena, světu vládne chaos. Byli jsme tenkrát v Iliu, pod ochranou paní Hekaty. Řekla nám: 'Věštby jsou dvojznačné. O sedm krát sedm krát sedmé dceři se říká, že bude zkázou světa, a zároveň že bude spásou světa. Tak proč jí neumožnit, ať se narodí, a pak z ní vychovat spasitele?' A tak jsem si paní Hekatu vzal za svou druhou manželku, Anděl mne změnil a ty jsi přišla na svět.“

„Paní Hekaté.“ Hypomené si vybavila, jak vypadala matčina tvář, když ji viděla naposledy. Plakala, když od ní vojáci Hypomenu odváděli. Dceruško, dceruško, moje dítě, ochraňuj tě bůh, křičela. A potom zabušení na otcovy dveře a nenadálý zmučený výkřik, když otec nahlédl do pytle, který tam ležel. Viděla jsem jeho tvář. Jeho tvář, matčinu tvář, v obou stejnou agónii. „Vidíš, a vychoval jsi ze mě atentátníka.“

„Naučil jsem tě sloužit království. Možná si teď myslíš, že mě nenávidíš, ale já tě znám. Stejně budeš vždycky konat pro dobro

království. Jsi naděje lidstva. Ne tak, jak si myslí strážci a vigilanti, jako pouhá matka nějakého vysněného boha. Taková, jaká jsi. Já to vím.“

„Jsem dítě, kterému je patnáct. Nejsem ničí naděje. Nemám žádný velký cíl.“

„Jestli nemáš žádný vlastní cíl, naplníš cíl jeřbovského volání. Čeká na tebe, dcero. Ale udělali jsme s Andělem všechno, co bylo v našich silách, abychom tě naučili, pro co žije heptarcha. Jestli jsi to nepochopila, víc jsme udělat nemohli.“

„Nevíš nic, otče. Nevíš, kdo je ten, kdo volá z Jeřbova, nevíš, co ode mne chce, a dokonce neznáš ani mne.“

„Jak bych tě mohl poznat, Hypomeno? Sám jsem na sobě cítil volání Jeřbova. Překvapuje tě to? Dokud jsi nepřišla na svět, necítil jsem je, ale pak to začalo. Strašlivé nutkání odvézt tě tam, odnést tě k Patě nebes a dát tě – tomu, co tam čeká. Pokaždé, když jsem byl s tebou, celou dobu, co jsi naživu, jsem cítil nutkání, které bylo horší než všechno, co mi můžou udělat tito červíci. Proto jsem s tebou trávil co nejméně času. Bál jsem se, že mne ta bolest zlomí a odnesu tě tam dřív, než budeš připravena.“

„Na co připravena?“

„Postavit se tomu, co tam čeká.“

„A teď připravena jsem?“

„Jak to mám vědět? Ale lépe jsem tě připravit nemohl, když jsem žil. Teď důvěřuj Andělovi. Je poslední z mudrců a jediný, kdo tě může ochránit před tím, co tě k sobě volá. Před Nečorvem.“

„Ty víš, jak se jmenuje?“

„V jedné věštbě se říká, že odneseš svět do hnízda Nečorva a dáš mu ho. Pak všichni lidé zemřou a budou znovuzrozeni. Je to jediná věštba, která uvádí nějaké jméno.“

„Kdo ji vyslovil?“

„Asi nějaký věštec. Důležité je, že volání Jeřbova je důkazem, že ta proroctví jsou pravdivá – nebo že nějaká nepřemožitelná síla chce, aby se naplnila, což je prakticky totéž.“

„Žádná síla není nepřemožitelná,“ namítla Hypomené. „Sám jsi mne to učil.“

„Teď už jdi, Hypomeno. Řekl jsem ti všechno. Nedovol jim, aby

tě tady našli, jinak jsem žil zbytečně. Když se mne zeptají, budu jim muset říct, že jsem tě viděl. To jim poskytne čerstvou stopu.“

Téměř ho poslechla. Ale potom si uvědomila, že ji neodpověděl úplně. Ve tváři mu stále cukalo, znamení toho, že klade odpor, že jí neřekl všechno, na co se ptala.

„Ještě jeden příběh,“ žádala.

„Ne, už nic.“

„Ten, který mi nechceš říct.“

Tvář se stáhla do grimasy, jak se hlava snažila vzdorovat neodbytné snaze červů. „Dej mi pokoj, dítě! Ať moje jméno může být něco víc než strašná ironie.“

„To, co mi tak moc nechceš říct, je něco, co se ze všeho nejvíc potřebuju dovědět.“

„Mýlíš se, ty pitomá žábo! Kdybys to potřebovala vědět, řekl bych ti to! Dovol mi, abych si toto tajemství vzal s sebou do hrobu.“

„Já to z tebe dostanu, otče! Dostanu to, nebo tady počkám, až mě Oruk nechá sebrat!“

Hlava se potila, plakala, ale nakonec promluvila. Hypomené pumpovala stále stejně, přesto byl její hlas vysoký a zněl nezvykle.

„Kněží tvrdí, že Kosmický kapitán se v duchu spojil s bohem, zaznamenal několik proroctví a potom zmizel do nebe.“

„Slyšela jsem o tom.“

„Já znám pravdu. Kapitán kosmické lodi *Konkeptoine* zešílel, když naši předkové kroužili nad planetou. Je pravda, že napsal pravou rukou proroctví do lodního deníku. Také nakreslil mapu planety, do níž byly zaneseny všechny významné zásoby železa a uhlí, surovin, z nichž se vyrábí ocel. Potom tato ložiska pomocí lodních motorů zničil. Tímto činem předurčil budoucnost planety. Není pravda, že na Imakulatě je málo přirozených zásob železa. Kvůli jeho šílenému ničení se nám, dětem slavných konstruktérů, nedostává oceli. Nemáme žádné velké stroje. Jsme na této planetě zranitelnější, než byli lidé kdykoli předtím.“

„Jestli byl tak šílený, že udělal něco takového, jak si o něm někdo mohl myslet, že je prorok?“

„Protože mapa, kterou nakreslil, byla přesnější než mapa vypracovaná mozkem samotné lodi. Věděl o planetě věci, které nikdo

vědět nemohl. Tenkrát se říkalo, že vypadal jako posedlý. Zažil jsem volání Jeřbova, takže dnes už vím, že to nejspíš byla pravda. To, co ho ovládalo v lodi, ta neodbytná síla, to stále žije. Opustil loď v přistávacím modulu a víckrát ho nikdo nespatřil. Ani modul nebyl nalezen.“

„Jestli se něco takového skutečně stalo, proč se o tom nepíše v dějepisných knihách?“

„Existují příběhy předávané z jednoho heptarchy na druhého, které žádní historikové neznají. Chtěl jsem, aby ses tyto věci dozvěděla; řekl jsem je Andělovi a on je měl říct tobě. Kněží znají pouze mapu, kterou nakreslil pravou rukou, a slova, která vyšla z jeho úst. Slova, jimž jsme podle toho, kdo ho posedl, měli uvěřit. Slova o tom, jak na Imakulatu přijde Kristos a stvoří nové, dokonalé lidstvo. Ale jeho dcera Irena, první heptarcha, viděla něco, co vědí pouze heptarchové: zatímco vyslovoval proroctví a pravou rukou kreslil mapu, levá ruka vyťukávala sdělení lodnímu mozku: 'Zachraňte moji dceru před hnízdem červů, jinak pozřou celé lidstvo.'“

„Jeho dceru…“

„Irenu ne, moje malá. Tebe. Jeho vzdálenou dceru. Zpočátku nevěděli, jak vzdálenou. Některé věštby říkaly, že to bude sedm krát sedmá dcera. Magie čísel. Teprve v posledním tisíciletí se vynořili věštci, kteří tvrdili, že tou dcerou z proroctví, matkou boha, má být sedm krát sedm krát sedmá dcera Kosmického kapitána.“

„Pak ale není důvod věřit, že to proroctví je něco víc než blouznění nějakého vigilanta.“

„Jistě. Až na to, že volání Jeřbova má očividný zájem na tom, aby se to proroctví vyplnilo. Nepochybuji o tom, že jsi tou dcerou, která potřebuje ochránit před tím, před čím varoval Kosmický kapitán.“

„Ale co znamená to hnízdo červů – tohle? Hlavové červy?“

„Napsal slovo, které v kosmickém jazyce, nejstarším ze všech jazyků, znamená 'zrůdu', ale ne jen tak obyčejnou zrůdu, toho nejnebezpečnějšího, nejzáludnějšího, nejmocnějšího nepřítele. Nepřítele, který má dost velkou moc, aby ovládl mysl Kosmického kapitána, ještě když byla *Konkeptoine* na oběžné dráze kolem Imakulaty. Nepřítele, který má dost velkou moc, aby povolal všechny

mudrce do Jeřbova. Už rozumíš, jaké nebezpečí světu hrozí? Máme proti sobě nepřítele, který své plány upředl před sedmi tisíci lety, když jsme sem dorazili. To, co na Imakulatě vládlo, než sem přišli lidé, chce vládnout znovu."

„Takže geblinové. Ti byli nejvyšší formou původního života, stejně inteligentní jako jsou lidé…"

„Skutečně? Proč je potom geblinština jen další zkomolenou formou kosmického jazyka? A proč museli svůj jazyk od lidí odvodit trulové a luntové? Tam, kde jsou, se dostali teprve po příchodu lidí; předtím existovalo něco mocnějšího, inteligence, která byla starší než oni. Chtěl jsem, aby tě na to Anděl upozornil. Nechtěl jsem, aby ses to nedozvěděla. Ale teď už je to všechno. Všechno. Odejdi."

Ale stále ještě něco zůstávalo. Viděla, co jí říkají hlavoví červi, že před ní skrývá nějaké další tajemství. Dozorce ho úplně nezlomil. Jeho schopnost vzdorovat byla dosud silná. Ale jí se podaří, co dozorce nedokázal. Zlomí ho a vymámí z něj to, co nechtěl říct.

„Na to tě moc dobře znám, otče," prohlásila. „Kdybych pro svět představovala takové nebezpečí, zabil bys mě ještě v dětství."

„Kosmický kapitán neřekl, aby jeho dceru zabili. Řekl, že má být zachráněna. Ale nedokázal bych tě zabít, ani kdyby to neřekl. Každý jiný zemřít mohl, dítě moje, úplně každý, ale ty jsi musela žít. Nevím, jestli pro zkázu lidstva nebo pro záchranu světa, ale ty jsi musela žít, bez ohledu na cenu."

„Proč! Proto ne, že jsem tvoje dcera – tak proč?"

Tvář se mu zkřivila palčivou bolestí. Věděla, že mu položila nesnesitelnou otázku, a že ho hlavoví červi budou mučit tak dlouho, dokud z něho odpověď nedostanou. Ale zároveň si vzpomněla na něco jiného. Takový výraz měla jeho tvář té noci, kdy zemřela matka. Tuto masku bolesti tenkrát nosil. „Ve všem, co jsi zatím řekl, otče, jsem neslyšela vysvětlení, co jsi myslel tím výkřikem, když ti tenkrát v noci přinesli matčino tělo."

Široce otevřel ústa, aby vykřikl, ale výkřik nezazněl.

„Volání Jeřbova. Cílem toho nutkání nebylo, abych přišel *já*, ale abych přivedl *tebe*. Celou a živou. Když jsem s tebou nebyl, žádné volání jsem neslyšel."

„To není odpověď na otázku, kterou…"

„Tvoje matka byla stále s tebou. Slyšela volání také. Byla slabší než já. Snažila se tě odnést. Proto jsem jí tě vzal. Přísahala, že nebude mít klid, dokud tě nedostane zpátky, že udělá cokoli, aby mne o tebe připravila.“

Cítila, jak ji zaplavuje hrůza, ale stále si bránila pochopit, co tím myslí.

„Poslouchej, ty hloupá žábo! Copak jsme tě s Andělem nenaučili, jak poslouchat? Můj otec byl takový slaboch, že nechal dědečka naživu, přestože měl zemřít. Já jsem byl silnější než otec. Hekaté tě chtěla odnést do Jeřbova. Neměl jsem dost síly, abych se postavil volání Jeřbova a zabil *tebe,* ale silný jsem byl.“

Hypomené do něho přestala pumpovat vzduch.

„Ty,“ zašeptala. „Říkal jsi mi, že to udělala tlupa vojáků, kteří se snažili zavděčit Orukovi. Říkal jsi mi – dokonce je za to popravili – ale udělal jsi to ty.“

Vzduch mu došel, takže slova zůstávala na rtech. Nechtěl jsem ti to nikdy říct. Obviňoval ji očima. Přinutila jsi mne, abych ti to řekl, přestože jsi to nemusela vědět.

Bylo to víc, než dokázala snést.

„Proč jsi ji nenechal, aby mne do Jeřbova odnesla? Snesla bych cokoli, jen kdyby mohla žít.“

„Králův dům je celý svět,“ řekly jeho rty.

„Nebyl jsi heptarchou! Neměl jsi zodpovědnost za celý svět! Matku jsi mi zabít nemusel!“ Smetla ho ze stolu a rozlila obsah nádoby po podlaze.

Okamžitě se k němu vrhla, aby hlavu zvedla zpátky na stůl a obnovila gelovou vrstvu, ve které mohli jeho gúlové žít.

Ale když k němu poklekla, pevně se na ni podíval a jeho rty se pohnuly a řekly: Nech mne zemřít.

A tak udělala jedinou věc, která jí zbývala. Uchopila Eirenáa za čelist a odtrhla hlavu od stojánku, který ji držel. Hlavoví červi se svíjeli na vzduchu, gúlové se pouštěli a s pleskáním padali na podlahu. Otcovy oči se na ni po celou dobu dívaly s vděčností a láskou.

Těžce dýchala, zmítaná žalem a vztekem, když pak prohodila hlavu otvorem po stropní mříži a vylezla za ní. Deset minut, než

prolezla vytápěcím systémem k průduchu u kasáren, ji nesla s sebou. Tou dobou již byla nenávratně mrtvá, a tak ji napadlo, že by ji mohla nechat u dveří kasáren. Ať vojáci vysvětlí Orukovi, jak ji tam mohla položit, aniž byla spatřena.

Ne, nemohla jeho hlavu nechat na ulici, jako by to byla zdechlá kočka. Ne že by na tom záleželo *jemu* – pojmy jako úcta a důstojnost už pro něho neměly smysl. To ona, Hypomené, nemohla snést pomyšlení, že by se k tomuto kousku otcova těla měla zachovat neuctivě.

Jestli něco nechápala, tak to, proč ho nedokáže nenávidět.

Zabil matku. Tolik slz, které prolil, když mu ukázali, jak byla zohavena, tolik žalu, tolik objímání, jak se dceru snažil utěšovat – a přitom ji zabil on. A to všechno kvůli nějaké šílené staré věštbě. Před sedmi tisíci lety se jejich předek zbláznil, pak se pár stovek učenců bez povolení vypravilo na výlet do geblinského města, a kvůli tomu její matku zavraždil vlastní manžel.

Ale právě tento netvor z ní udělal to, čím byla. Kvůli vlastní cti, když ne kvůli jeho, ho po smrti nemohla zhanobit. Ne proto, že by ho milovala. Určitě, určitě ho nemilovala.

Když potom lezla po okrajích útesu za hradbami Královského vrchu, vyplnila otcovo hrdlo a ústa kamením a mrštila tu studenou, znetvořenou věc do moře.

5. HEPTAM

Anděl se měl přestrojit a přednášet astrofyziku ve Škole. Jenže tam nebyl. Nepřekvapilo ji to. Ona tam měla dorazit prakticky ihned, jak se po městě rozkřikne, že Eirenáos je mrtev. Každá minuta zpoždění zvyšovala nebezpečí, jemuž byl Anděl vystaven, protože nebyl neznámý a mohl být poznán i v přestrojení.

Možná zůstal až do soumraku – ale určitě by se neodvážil ve městě strávit noc. Příliš jazyků dostávalo dobře zaplaceno za to, že si nic nenechají pro sebe, a příliš mnoho očí by si všimlo a zapamatovalo nového učitele, kterého tu dřív nikdo neviděl a nikdo ho neznal. Ale bylo možné, že se ráno vrátí. Proto, stále v přestrojení za chlapce, trávila časné ráno nového dne stejně jako mnoho dalších studentů hledáním učitele, jehož projev je obzvlášť příjemný. Po noci beze spánku cítila únavu. Ale vydržet beze spánku nebylo pro její životosprávu nic nového. Čas od času zůstávala vzhůru a bdělá navzdory přáním těla. Anděl a otec posunuli její meze tak daleko, že už dnes nevěděla, kde jsou.

Rychle rozeznala tajné agenty, kteří se pohybovali davem. Neprošli výcvikem u otce ani u Anděla, nebyli nenápadní, a Hypomené věděla, že není jediná, kdo je schopen poznat, že to nejsou opravdoví hledači pravdy. Mnohým učitelům jako by se svázal jazyk, když se v jejich blízkosti objevil agent. Pohotově se snažili zbavit své učení všeho, co zavánělo pobuřováním. Hypomené také věděla, že agenti, které vidí, nejsou ti nebezpeční. Děsili ji ti, které nedokázala rozeznat.

Proto se vydala do Králova Přístavu, čtvrti skladišť a doků, která kdysi byla samostatným městem a dodnes měla vlastní městskou radu a vlastní zákony. Velký trh nedaleko přístavu byl cítit rybami, uzeninami, alkoholem a kořením. Nemuselo se vyplatit zdržovat se tam příliš dlouho a nic nekoupit – trhovci si platili vlastní zvědy, aby hledali zloděje. Proto vyhledala tlumočnické stánky. Zastavila se u

přístřešku muže, jehož znak sliboval, ze umí překládat z agarantu do trulštiny, z trulštiny do luntštiny, z luntštiny do geblinštiny a potom zpátky do obecného jazyka, aniž by změnil jediné slovo. Byl to tak nehorázný nesmysl, že si ten člověk okamžitě získal její sympatie. Naklonila se k jeho psacímu stolu. Zvedl k ní oči od hustého obočí a mohutných knírů a řekl agarantem: „Ruce pryč z mého stolu, nebo ti je useknu.“

Hypomené odpověděla panxštinou, o níž věděla, že nemá přízvuk. „Moje ruce za váš jídelní vak, je to poctivá nabídka.“

Úkosem se po ní podíval. „O panxštinu není zájem,“ řekl. „Ani já jí nemluvím.“

Teď promluvila geblinštinou: „Třeba byste mých služeb mohl využít někde jinde.“

„Nerozuměl jsi mi? Nepotřebuju panxštinu.“

Tentokrát promluvila obecným jazykem. „To poslední, co jsem říkal, bylo geblinsky. Tolik k vašemu znaku.“

„Ještě jsem nepoznal geblinského kupce, který by se nedomluvil agarantem, takže geblinštinu stejně nikdo nepotřebuje. Kde ses naučil panxsky a geblinsky?“

„Jsem geblin,“ odvětila.

„V tom případě máš znamenitého holiče.“ Usmál se. „Poslyš, chlapče, když už jsi tady, myslím, že písař by se mi docela hodil. Jak jsi na tom s rukama?“

„Docela dobře, kdybych mohl sedět tamhle ve stínu a mít krk schovaný před sluncem.“

„A tvářičku před pohledy obyčejných lidí, že?“

„Nebojím se pohledů *obyčejných* lidí, pane.“

„Aha. Takže máš strach z těch neobyčejných. Pojď a posaď se, je mi jedno, před kým se schováváš, dokud mi tady nic neukradneš. I když, při Kristově babičce, tady stejně není co krást. Jmenuju se Flanner. Alespoň to mám napsané v živnostenském listě.“

A tak celý den seděla a vypsaným, krásným rukopisem přepisovala to, co předtím Flanner načmáral. Často opravovala jeho sklon překládat idiomy doslovně, soustředila se na smysl a nikoli na slova; jestli si toho všiml, neřekl nic. V poledne si nechal poslíčkem přinést oběd a o jídlo se s ní rozdělil. Večer, kdy si všichni klienti

vyzvedli své zakázky a na práci nezbývalo nic než kniha, která měla být hotová až do jara, Flanner vstal a promnul si ruce. „Úplná tma bude až za hodinu. Co máš teď v plánu?“

„Pomůžu vám sbalit stánek.“

„A potom?“

„Řeknu si o šest měďáků za to, co jsem dnes udělal.“

„Začněme tím stánkem.“ Sbalili plachtu a čtyři sloupky. Vše se rozpadlo na hůlky a látku, která se vešla dovnitř stolu. Ze dvou hůlek se staly osy a místo stolu tam najednou byl vozík. „Zrovna mě napadlo, chlapče, že já jsem si dnes musel třikrát odskočit k jámě, ale ty ses nebyl vyčůrat ani jednou.“

„Někteří mají větší močový měchýř než jiní.“ Ale věděla, že jí peníze nedá, a že je nebezpečně blízko, aby uhodl, kdo je, pokud na to ještě nepřišel. Proto si sáhla do vlasů a vytáhla strunu. Přehodila mu ji přes zápěstí, chytila oba konce tak, aby mu obtočily celou ruku, a usmála se. „Druhou rukou mi vysázej pětadvacet měďáků, nebo o tuhle přijdeš.“

Drát spíš viděl než cítil. Stačil slabý tlak, aby se mu zařízl do kůže a zanechal na ní stopy krve. Druhou rukou sundal z opasku měšec.

„Takže nakonec jsi zloděj,“ usoudil.

„Celý den jsem poctivě pracoval,“ odvětila. „Ale když mne někdo chce ošidit, beru si příplatek. Vysyp ten měšec.“

Vysypal mince na stůl.

„Odpočítej jeden stříbrňák a pět měďáků a dej je zpátky do měšce.“

Udělal, co řekla. Dával si při tom pozor, aby chycenou rukou nehýbal víc, než bylo nutné. Když přitáhl šňůrku, kterou se měšec uzavíral, jednou rukou mu jej vyškubla a ze druhé nechala viset strunu. Nesnažil se ji chytit, pouze si držel krvácející zápěstí a hekal úlevou.

„A pamatuj si, že *pleiok* může být budoucí čas i minulý. Jinak se zase dostaneš do potíží.“ Uskočila do houstnoucí tmy.

Další den končil, další den vystavování strašlivému riziku na veřejnosti, a Anděl ji nenašel. Bylo jisté, že pověst o chlapci, který ovládal čtyři jazyky a málem uřízl Flannerovi ruku, se do rána donese k jeho uším – takové povídačky se po hospodách šíří rychle. Bohužel

to uslyší také královi zvědové, což znamenalo, že nemůže čekat, až ji podle řečí Anděl najde.

Za to, co měla v měšci, si koupila převoz lodí, která jela proti proudu řeky. Všechny lodě, které odplouvaly do jiných přístavů, byly pozorně sledovány, ale přívozy, na nichž se karbaníci a hráči plaví do Dílů, zřejmě pod dohledem být nemusely. Výběrčí, který si od ní vzal tři měďáky, se na ni podíval úkosem. „Doufám, že víš, že kapsáře máčejí do řeky ve třech kusech."

Hypomené sklopila oči k prknům, aby se vyhnula jeho pohledu. Takže v této společnosti vypadala jako zloděj. Nebylo to nic, co by ji mělo překvapit. Hrát v Dílech si mohli dovolit jen bohatí, a zrovna z ní peníze cítit nebyly. Jenže Anděl při odchodu žertem poznamenal, že má v plánu vydat se do Dílů a zbohatnout, protože se vyzná v matematice dost dobře, aby na sázky vyzrál. Byla to jediná stopa jeho možného pobytu, kterou měla, a tak se jí chytila

Zaplatila další měďák, aby na lodi mohla použít záchod. Za odlivu trvala cesta dlouho, takže se vytvořila fronta. Za ni se postavila velice tlustá žena, které nepříjemně páchlo z úst. Břichem a prsy do ní neustále žduchala, jako by ji chtěla potlačit dopředu. Hypomené neměla zájem dělat na lodi scénu, a tak to trpělivě snášela. Ale když muž, který byl před ní, ze záchodu vyšel, žena se k jejímu zděšení nacpala dovnitř také

Hypomené si nikdy nepředstavovala, že bude muset zabít někoho tak nechutně tělnatého. Jak hluboko by musela zbraň proniknout, aby zasáhla něco životně důležitého? Co na tom – hrdlo jako hrdlo. Než za sebou tlustá žena stačila zavřít dveře, Hypomené vytáhla strunu a snadno ji ženě přehodila kolem krku.

„Jestli vydáš hlásku, je po tobě."

Žena ani nehlesla.

„Nechci tě zabít," pokračovala Hypomené. „Nevím, jestli jsi mne chtěla okrást nebo udělat něco jiného, ale jestli budeš zticha a nic neřekneš, nechám tě dokonat tuto cestu živou."

„Prosím," zašeptala tlustá žena.

Hypomené smyčku přitáhla. Podle toho, jak odpor náhle ustal, poznala, že se zařízla do masa. „Řekla jsem ticho," připomněla.

„Anděl," knikla žena.

To Hypomené nečekala. Byla ve střehu před nepřáteli a tak ji vůbec nenapadlo, že by žena mohla být na její straně. „Co je s Andělem?“

„Pluje na další lodi. Ve jménu čistoty, svatosti a vůní, sundej mi tu věc z krku. Říkal, že jsi nebezpečný, ale neřekl mi, že jsi šílený.“

„Kdo jsi?“

„Sken. Mám loď. Myslím, že jsem se počůrala.“

„Výborně. V tom případě už záchod nepotřebuješ. Já ano. Tak vypadni.“

„Jsi moc milý. A co si asi řeknou ti lidé venku, když vyjdu se zakrváceným hrdlem?“

„Že jsi mladíkovi na záchodě udělala neslušný návrh a on tě rázně odmítl. Přijdu za tebou k zábradlí – teď už běž.“

„Fuj, takový hovňousek,“ poznamenala Sken. Když odcházela, držela se za krk.

Hypomené zajistila dveře petlicí a konečně si ulevila. Byl to dlouhý den. Teď už chápala, proč se hlavy tak snadno poddaly, když je červi mučili těmito tělesnými potřebami. Tak Anděl ji nakonec našel. Zřejmě ji sledoval a čekal, až se naskytne možnost, aby jí poslal vzkaz. Ať byla ta žena kdokoli, Anděl jí důvěřoval. To, že byla majitelkou lodě, určitě mělo v jeho plánech nějakou úlohu.

Ale platí to i pro moje plány? Hypomené se zamyslela, kým teď vlastně Anděl ve vztahu k ní je. Byl otcovým otrokem, takže teď byl po formální stránce její. Zároveň však věděla, že jí ve skutečnosti nepatří. Nešlo jen o to, že ho nemohla přivést na dvůr a svůj nárok si nechat potvrdit. Nesloužil jejímu otci ze strachu, ale z lásky a oddanosti. Když ji otec učil diplomacii, často jí zdůrazňoval, že oddanost je něco, co se nedá převést nebo zdědit; každý další pán v pořadí si ji musí zasloužit. Bylo možné, že Anděl teď žádnou oddanost nepociťuje, ale také mohl věřit, že je dosud vázán plněním posledních instrukcí, které mu otec dal, ať již byly jakékoli.

Jenže Hypomené se necítila povinna poslouchat otce. Naposledy ho poslechla, když strhla jeho hlavu ze stojanu a mrštila ji do moře. Jeho přání již na misky vah nepatřila. Nebyla už dítě. Mohla se rozhodovat sama za sebe, co udělá s tíhou proroctví a osudu, která z jejího narození vyplynula, připravila o život dědečka a zabila

nevlastní bratry.

A také zabila její matku. Milovanou matku, která kvůli mně zemřela tak krutě otcovýma rukama. To všechno kvůli mně, maminko. Kdybych byla bývala mohla, zemřela bych pro tebe. Teď už mi tvoje smrt koupila všechno, co mi koupit mohla – léta, abych se i já stala nebezpečnou. Nezabíjela jsem snad královým jménem? Nenechala jsem svého vraha ležet s dýkou v oku? Neukradla jsem otcovu hlavu ze Síně otroků, přestože po mně pátrali všichni vojáci na Královském vrchu? Nejsem žádné malé dítě ani bezmocný heptarcha, ze kterého služebnictvo udělalo slabocha. Neodmítnu cestu, kterou mi proroctví stanovilo, ale zároveň nebudu zdaleka tak povolná, jak to ode mne proroctví očekává. Nevím, kdo nebo co je ten Nečorv, ale budu mu více než rovnocenným soupeřem.

Opřela se o okrajník. Veslaři v podpalubí poháněli loď proti proudu řeky, postrkovali vlny na západ k moři. V houstnoucím šeru vyrostly vysoké vězeňské zdi Gladského pekla; krátce nato nechali ostrov za sebou. Světla Heptamu bylo vidět daleko na jihu, za bažinami. Jsem venku z vězeňských zdí, pomyslela si. Jsem pryč z Královského vrchu a nikdy se tam nevrátím, nanejvýš jako heptarcha. V duchu se té představě zasmála. Neměla tušení, čím se může v životě stát, co všechno může dělat, ale trůn heptarchie byl právě teď nejdál. Byla odhodlána věnovat se jiným věcem, a pokud trůn přijde, přijmout jej.

Královský vrch nebylo jediné vězení, jehož se zbavila. Jeho hradby byly odjakživa tím nejmenším z jejích žalářů. Tvrdý výcvik skončil. Neustálé zkoušky a hádanky nechala za sebou. Už nikdy jí nebudou jiní určovat přítomnost a budoucnost podle toho, co budou chtít oni. Půjde na místo, pro které se narodila. Do Jeřbova, do velkého města pod Patou nebes ve středu světa. Jak ji vůbec mohlo napadnout, že by šla někam jinam?

Při pomyšlení na Jeřbov pocítila vzrušené napětí na kůži a zachvění v podbřišku, touhu, která byla silnější než všechno ostatní, co dosud v životě cítila. Jeřbov. Všechny cesty tam vedou, všechny řeky tam tečou, všechen čas se tam ohýbá, všechen život tam končí.

Stal se z toho tepavý rytmus, který se jí rozezněl hlavou.

Všechny cesty tam vedou.

(Ale otec zavraždil matku-)
Všechny řeky tam tečou.
(-aby mne zachránil před někým-)
Všechen čas se tam ohýbá.
(-kdo tam čeká a volá, volá-)
Všechen život tam končí.

Neustále se opakující rytmus, potřeba, která ji naplnila prudkým citem, jaký dosud nepoznala. Věděla, co to je. Nikdo jí to nemusel vysvětlovat. Volání Jeřbova.

6. ŘEKA GLAD

V Dílech se nezdrželi dlouho. Hypomené se sice nemohla vynadívat na třpytivé šaty lidí a na to, s jakou vervou se všichni snaží vydat ze sebe všechno za jedinou noc, ale Sken ji ihned odvedla k malému říčnímu člunu opatřenému stěžněm, aby se při dobrém větru snáze dostal proti proudu nebo aby se mohl vydat na krátké cesty po moři, pokud to bude nutné. Těžká vesla vysvětlovala, proč má tělnatá žena tak silné a svalnaté paže. Když se jich Sken chopila, aby je odvezla kousek od ostrova, začala Hypomené tušit, že má na sobě méně tuku, než se v první chvíli domnívala.

„Počkáme tady ve tmě, dokud nepřipluje jeho loď," zašeptala Sken. „Potom se pro něho vrátíme."

Trvalo to jen několik minut. V tuto časnou podvečerní dobu byl mezi Královým Přístavem a Díly ležícími výš na řece čilý lodní provoz. Andělovo přestrojení bylo tak dokonalé, že ho Sken poznala dřív než Hypomené. Hledala stárnoucího učence nebo vlídnou starou dámu, za kterou se už dřív několikrát vydával. Jenže on byl za nápadného prostituta, lehce opilého, nalíčeného tak, že mu obličej ve světle pochodní doslova zářil.

„Myslela jsem, že podstatou převleku je být nenápadný," řekla Hypomené. Vesla se nořila do vody bez jediného cáknutí. Sken řeku znala a měla dost síly, aby neslyšně veslovala proti proudu bez zjevné námahy.

„Podstatou převleku je zůstat nepovšimnut," prohlásil Anděl. Namočil si ruce do řeky, aby si umyl obličej. „Můžeš to dokázat, když budeš tak nevýrazný, že si tě nikdo nevšimne, nebo když budeš působit tak trapně, že se na tebe nikdo nevydrží dívat. V obou případech se tvým přestrojením nebude nikdo zabývat, a tak tě ani nikdo nepozná."

„Proč jsi mě celý den nechal v tlumočnických stáncích?" zeptala se Hypomené. Neměla ráda, když jí Anděl ukazoval, že zná víc než

ona.

„Kde jsi byl včera, ty trdlo, když jsem postával ve Škole a vystavoval svou tvář královým poskokům?“

„Nemluvte tak nahlas,“ zašeptala Sken. „Každý ví, že královy hlídky kotví své lodi na řece a potmě čekají na hlupáky, kteří si myslí, že jsou sami.“

Raději zmlkli. Propluli kolem východního okraje ostrova a začali se proplétat mezi pilotami, jež korunovaly domy postavené nebezpečně vysoko nad vodou. Této oblasti se říkalo Kůly – bylo to město říčních lidí, o nichž se říkalo, že od narození do smrti nevkročili na pevnou zem. Pravda to samozřejmě nebyla, nicméně většinu života skutečně trávili na vodě. Říkalo se, že na zemi trpí mořskou nemocí. Když se prý napili alkoholu, nedovedli ani chodit, pokud pod sebou neměli rozhoupanou palubu. Hypomené je odjakživa podezřívala, že si ty historky vymýšlejí sami.

„Za přílivu voda sahá sem,“ Sken ukázala na nejbližší pilotu do výšky přibližně metr nad hladinu. „Ale když přijdou jarní povodně, žijeme v některých týdnech v podkroví, protože v přízemí sahá voda do tří stop.“

Hypomenu to udivilo – všechny domy stály dobré čtyři metry nad hladinou. Terén na levém břehu, kde rostlo nové město, byl dost vysoko, aby při jarních povodních nebyl zaplaven. Ale bažiny na pravém břehu určitě zůstávaly na dlouhou dobu pod vodou. Hypomené začínala chápat, jakou má řeka moc nad životy lidí, kteří zde žijí. Korfu za sedm tisíc let mnohokrát upadlo a povstalo. Heptam bylo provinciální město ve středu světa. Přesto tu řeka po celou tu dobu prosazovala svou vůli.

„Před mnoha tisíci lety byla na pravém břehu ochranná hráz a bažiny byly hustě osídleny,“ vysvětloval Anděl, jako by jí četl myšlenky. „Ale před nějakými pěti tisíci lety se protrhla a nikdo ji znovu nepostavil. Stačilo patnáct let a vypadalo to, jako by tady nikdy nestála. Čas je proti nám.“

Loď k jednomu velkému kůlu přirazila. Tato jediná mohutná pilota nesla celý dům. Šikmá zpevňující prkna vytvářela s hlavními trámy trojúhelník. „Tady.“ Sken uvázala loď ke kůlu a překvapivě lehce vylezla po několika prknech, která představovala jakýsi

nepravidelný žebřík do domu. Dřív, než Hypomené stačila přejít na konec člunu a vylézt, spustila se dolů síť, jako by to byl nějaký velký pavouk.

„To nás chce nahoru vytáhnout?“ zeptala se Hypomené.

„Přivezl jsem si nějaká zavazadla,“ odvětil Anděl. Hypomené poznala jeho malý cestovní kufr. No ovšem. Její věci mohly zůstat někde v úkrytu, ale jeho kufr nebyl nikdy daleko. Věděla, že v něm schovává své převleky, ale měl tam i jiné věci, které nikomu neukazoval.

Kufr se rychle vznesl do domu. Pak Anděl ukázal Hypomené, že má lézt.

Dům se lehce houpal, když přecházeli z jednoho konce na druhý. Někteří, kteří na řece žili, s tím možná byli smířeni, ale Hypomené to znervózňovalo. Je to jako žít v soustavném zemětřesení, pomyslela si. Když přešla z místa na místo Sken, její velká hmota naklonila dům ještě víc. Zdálo se, že si toho nevšímá, a Hypomené nic neřekla.

„Omlouvám se, že jsem se s tebou nesešel včas,“ řekla Hypomené, jako by skutečně byla chlapec. „Potřeboval jsem položit několik otázek otci. Otázek, které jsem mu mohl položit, teprve když byl mrtvý.“

„To jsem pochopil, děvče,“ ukončil jejich hru Anděl.

Sken jako by něco bodlo. „Jaké děvče? Chceš říct, že tenhle usmrkánek je *žena?*“

Anděl si jí nevšímal. „Když jsi skončila, nechala jsi ho tam?“

„Oruk ho využil dost, dokud byl ještě naživu,“ řekla Hypomené. „Už ho využívat nebude.“

Sken se zděsila. „Tys zabila hlavu svého otce?“

„Buď zticha a postarej se o jídlo,“ nařídil potichu Anděl. Sken se zamračila, ale poslechla.

„Sám mne o to požádal,“ ohradila se Hypomené.

„Jako každý při smyslech,“ dodal Anděl. „To, že je *dokážeme* konzervovat, ještě neznamená, že bychom to dělat měli. Je to jen další odpornost, ze které se jednou budeme muset zodpovídat.“

„Bohu? Myslím si, že tomu je jedno, co se svými hlavami děláme.“

Sken už nevydržela zůstat zticha. „Kdybych věděla, že jste kacíři,

poslala bych vás na dno řeky.“

Tentokrát jí odpověděla Hypomené. „A kdybych já věděla, že nedokážeš mlčet, nechala bych tvou hlavu v záchodové díře.“

Anděl se usmál. „Takže sis strunu na sebe skutečně vzala?“

„Potřebovala jsem ji dvakrát. Ani v jednom případě jsem nebyla moc jemná.“

„Bůh ví, že je to pravda,“ utrousila Sken.

„A co ti tedy otec řekl?“

Hypomené ho změřila chladným pohledem. „Řekl mi to, co jsi mi podle jeho slov měl říct ty.“

„A co to je?“

„Řekni mi, co mi máš říct, a já poznám, jestli to souhlasí.“

„Hypomené, znám víc her, než jsem naučil *tebe*. Když mi řekneš, jaká tajemství ti svěřil, nebudu ti muset dalších třicet let lhát.“

„Věděl jsi, jak zemřela matka?“ zeptala se Hypomené.

Anděl se ušklíbl. „Vidím, že jsi mu nedávala snadné otázky.“

„Zlomil se za dvě hodiny. Myslela jsem, že je silnější.“

„Byl silnější než všichni ostatní.“

„Kňučel a fňukal – a když ho červi potrestali, dokonce se rozbrečel.“

Anděl vážně pokýval hlavou. „Pochopitelně.“

„Jak to myslíš, pochopitelně! On to byl, kdo mě učil být houževnatá, kdo mě učil, že cit, který dávám najevo, by nikdy neměl být citem, který prožívám, a teď najednou –“

Zarazila se, protože si připadala hloupě.

„Prosím?“ zeptal se Anděl.

„Teď najednou dával najevo emoce a já jim podlehla.“

„Hm. Takže je možné, že vůbec nebyl zlomený.“

„Nelhal mi. Poznala jsem, kdy lhal, a kdy lhát přestal. Nedokáže skrýt všechno. Nebo ano?“

„Ne. Myslím, že ti řekl pravdu. Co víc, kromě matčiny smrti?“

„Nestačilo to?“

„Proroctví?“

„O tom jsem už něco málo věděla předtím. Řekl mi, co Kosmický kapitán udělal levou rukou.“

„Hm.“

„Anděli, rozhodla jsem se, kam chci jít.“

„Tvůj otec mi dal jasné instrukce.“

„Můj otec je mrtvý. Teď patříš mně.“

Sken neskrývala překvapení. „Chceš říct, že to je otrok. Že jsem si celou dobu nechala poroučet *otrokem?*“

„Jsem otrok králova otroka. To znamená, že stojím vysoko nad tebou, nehodnou přivonět k mému prdu. Budeš už konečně zticha, ženská?“

Heptarcha jsem teď vlastně já, pomyslela si Hypomené. Takže jsi otrok samotného krále. Můj *jediný* otrok. Snad ti to pomůže.

„Tak,“ promluvil znovu Anděl. „Kam chceš jít?“

„Do Jeřbova,“ odvětila Hypomené.

Anděl se rozzlobil, ale odpověděl jí s humorem. „Ať do mě hrom bací, ta holka se snad zbláznila.“

„Je to proti přírodě,“ neudržela se Sken, „aby žena chodila v mužských šatech a muž v ženských –“

„Mám ji zabít, abychom měli chvíli klid?“ zeptal se Anděl.

Sken zmlkla a raději se věnovala tomu, že cpala do sáčků ztvrdlý chléb a do vodotěsných pytlíků kořeněné klobásky.

„Dítě,“ řekl Anděl, „To je jediné místo, kam nikdy nesmíš.“

„Vím o tom,“ odvětila. „Ale také je to jediné místo, kam musím. Proto jsem se narodila, ne?“

„Narodila ses pro něco většího než pro to, abys někam chodila kvůli nějakým věštbám, které nemají hlavu ani patu.“

„A jak mě zastavíš? Zabiješ mě? Jinak se ti to totiž nepodaří.“

„Slyšíš volání Jeřbova. Proto tam chceš jít. Přesně tak se to projevuje, šíleným odhodláním tam jít, bez jakéhokoli důvodu, proti zdravému rozumu –“

„Ty myslíš, že to nevím?“

Anděl o tom chvíli přemýšlel. „Takže ty sice nemáš tušení, co to je, ale myslíš, že jsi silnější.“

„Myslím, že když to dokáže přitáhnout nejmoudřejší muže z celého světa a přinutit mou matku, aby chtěla obětovat dceru, musí tomu někdo udělat přítrž. Proč ne já? Neříkají snad věštby, že lidstvo bude znovuzrozeno?“

„Až přijde Kristos,“ ozvala se tiše Sken.

„Jenže věštci dostali svá vidění a věštby právě od toho, co za tím voláním stojí,“ namítl Anděl, „Mohou to být lži, které tě mají zlákat.“

„Tak jsem se nechala zlákat. Vůbec, když jsi tak moudrý, Anděli, proč jsi *ty* nikdy nepocítil volání Jeřbova?“

Anděl ztuhl, jeho obličej se proměnil ve strnulou masku. Odjakživa ho dovedla popuzovat. „Nikdo nedokázal, že volání slyší každý *moudrý* člověk.“

Nemělo smysl mu ubližovat. Používala diplomatické triky na člověka, jehož upřímná slova bude ještě mnohokrát v budoucnu potřebovat. Proto se usmála a vzala ho za ruku. „Anděli, obětoval jsi život tomu, abych byla co nejmoudřejší a nejnebezpečnější. Kdy budu lépe připravená? Až budeš tak starý, že se mnou nebudeš moci jít? Až se do někoho zamiluju a budu mít tři děti, které budu muset ochránit?“

„Třeba na to, co tam čeká, nebudeš připravena nikdy.“

„A třeba jsem teď. Když jsem ochotna zemřít. Když jsem ztratila otce a znovu matku. Teď, kdy hořím vztekem, když vidím, o co jsme byli okradeni, já, otec i matka, a zabíjela bych, teď je ta pravá chvíle, abych se postavila tomu, co tam na mne čeká. S tebou nebo bez tebe, Anděli. Ale raději s tebou.“

Anděl se usmál. „Tak dobře.“

Hypomené se na něho zamračila. „To šlo nějak příliš lehce. Tys od začátku chtěl, abych tě přesvědčila.“

„No tak, Hypomeno. Tvůj otec nás oba varoval, že to nejhorší na světě čeká v Jeřbově. Když uvážíš, jak ho známe a jak znal on nás, myslíš, že nevěděl, že do tohoto okamžiku jednou dospějeme?“

Hypomené si vzpomněla na otcovu hlavu. Že by intrikoval? Dopřál jí, aby z něho vypáčila pravdy, které jí chtěl nejvíc říct? „Věděl, nevěděl, co na tom záleží,“ prohlásila. „Půjdu tam, i kdyby to otec skutečně chtěl.“

„Dobře. Vyrážíme ještě v noci. Nechceme tady strávit další den.“ Sundal si z opasku měšec a vytáhl z něj dvě velké ocelové mince. „Víš, jakou mají hodnotu, Sken?“

„Jestli jsou pravé, pak jsi blázen nad blázny, když je u sebe nosíš bez ozbrojeného doprovodu.“

„Stačí na koupi tvého člunu?“

Podívala se na něho. „Dobře víš, že bys za ně mohl mít deset takových člunů. Jestli *jsou* ocelové.“

Anděl jí mince hodil. Kousla do nich a potěžkala je. „Nejsem hloupá.“

„Jsi, když si myslíš, že nejsou pravé,“ odvětil Anděl.

„Neprodám vám ten člun, jestli si nekoupíte taky mě.“

„Proč kupovat *tebe!* Na to, abychom si koupili tvoje mlčení, to stačí a nic víc od tebe nepotřebujeme.“

„Řekla jsem, že nejsem hloupá. Takovou cenu nenabízí za člun někdo, kdo chce skutečně zaplatit. Chystáte se mě zabít, než půjdete.“

„Když říkám, že kupuju, tak kupuju.“

„Nechali jste mě dnes v noci vyslechnout tolik věcí, že se neodvážíte nechat mne tady živou. Dívka, která cestuje převlečená v doprovodu muže, který rozhazuje ocel, jako by to bylo stříbro? Její otec nedávno zemřel a oba mají strach před zákonem? Myslíte si, že tady na řece jsme neslyšeli, že dnes zemřel pan Eirenáos? A že král hledá jeho dceru Hypomenu, právoplatného heptarchu, dceru, o níž mluví proroctví? Nestarali jste se, jestli na to přijdu, protože jste věděli, že budu mrtvá.“

Hypomené věděla, že Sken má pravdu – dost dobře Anděla znala.

„Myslela jsem, že mluvíš tak otevřeně proto, že se této ženě dá důvěřovat, ne proto, že má zemřít.“

„A co když máš pravdu?“ zeptal se Anděl. „Co když jsem tě opravdu chtěl zabít? Proč bych si to teď měl rozmyslet a vzít tě na cestu s námi?“

„Protože znám řeku a mám dost síly na veslování.“

„Můžeme si najmout veslaře, když se nám bude zdát, že se bez toho neobejdeme.“

„Protože jste oba slušní lidé, kteří nezabíjejí lidi, co si to nezaslouží.“

„Tak slušní nejsme,“ vrtěl hlavou Anděl. „Starost o spravedlnost přenecháváme kněžím.“

„Vezmete mne s sebou, protože ona je mým právoplatným heptarchou a já jí budu do konce života sloužit. Raději bych zemřela,

než bych dopustila, aby se jí stalo něco špatného.“

Ze Skeninych slov zněla přesvědčivá vroucnost. Školení ve lstivosti, dovedli poznat naivitu. Sken by nevěděla, jak jim lhát, ani kdyby chtěla.

„Tak co bude?“ zeptal se Anděl.

Hypomené byla pro. Skenina oddanost na ni udělala dojem. Do této chvíle ji nenapadlo, že když bude její totožnost známa, mohla by mít víc přátel než v přestrojení. „Předtím jsem jí málem uřízla hlavu. Je to to nejmenší, co můžeme momentálně udělat.“

„Takže dokud se nám nepřestaneš hodit,“ řekl Anděl. „A tvoje odchodné bude podstatně lepší než smrt.“

„Co ty mince?“

„Nech si je,“ kývl Anděl. „Jako záruku budoucích odměn.“

Naložit člun jim trvalo pouze několik minut. Když proplouvali mezi hlídkovými čluny, zpívali společně košilaté písničky a Sken bez zábran nadávala strážným jménem. Dobře ji znali a nechali ji projet. Obepluli zákrut a vpluli do lesa, kde byla řeka studená a hluboká. Heptam byl za nimi. Dlouhá pouť do Jeřbova začala.

7. ČTVERÁKŮV LES

Hypomené nebyla cesta po řece příjemná. Ne že by se jí dělalo nevolno z vody – přeplouvala po moři mezi Královským vrchem a ostrovem Ztracených duší tak často, že se jí řeka zdála být klidná. Příčin jejího neurčitého neklidu byla celá řada. Smrt otce, ztráta všeho, co znala, a jako by toho nebylo dost, všudypřítomné volání Jeřbova, které ji popohánělo. Cítila, že se jí situace vymkla z rukou, a to její úzkost zvyšovalo.

Všechno bylo o to horší, že zároveň skutečně fyzicky strádala. Sken a Anděl si s vyprazdňováním svých útrob nedělali velké starosti; pověsili se přes okrajník a ostatní diskrétně obrátili oči jinam. Jenže Hypomené spolkla odznak moci heptarchů a nehodlala jej nechat zmizet v hlubinách Gladu. Proto si mohla ulevovat jen na zemi. Potíž byla v tom, že nepřistávali každý den, dokonce ani každý druhý. A když už přistáli, nebylo jí hledání krystalu nijak příjemné. Mnohokrát litovala, že nebyl menší a že jej spolkla. Jelikož ji nikdo neprohledával, nebylo to nakonec ani nutné. Všechny nynější nepříjemnosti byly tím pádem zbytečné.

Ale nakonec krystal našla a bezpečně uschovala. Doufala, že nikdy víc nebude muset vlastní trávicí soustavu použít jako úkryt.

V Černolesí, kde se Glad stáčel k severozápadu, se s řekou rozloučili. Koupili si polootevřený vůz a čtyři koně; nemuseli se chránit před chladem, pouze před deštěm. Na cestách se podle počasí střídaly vyježděné koleje s kalužemi bláta. Na horších cestách Sken z vozu vždy slezla a šla pěšky.

„Myslel jsem, že když jsi tak obalená, nemůže ti trocha kodrcání vadit," poznamenal Anděl.

„Obalená! To je samé maso, a po tom dnešním kodrcání je naklepané jak telecí."

Jestli je někdo, koho potkali, považoval za otce a matku se synem, museli mu připadat jako hodně zvláštní rodina.

Hypomené, stále přestrojená za chlapce, o Andělovi a Sken na veřejnosti mluvila jako o strýčkovi a tetě, což bylo oběma nepříjemné. Ale na cestách se jen málokdo vyjadřoval ke zvláštnostem někoho jiného, a už vůbec ne přímo před ním. A peníze jim získávaly ctitele všude, kam přišli.

Na cestách nebylo tak bezpečno jako na řece, přinejmenším pro cestovatele bez ozbrojeného doprovodu. Dávali si pozor, aby si nocleh našli dostatečně dlouho před soumrakem, a v každém hostinci, v němž se ubytovali, sdíleli všichni tři jeden pokoj. Několikrát se stalo, že Anděl musel lupiče přesvědčovat, aby se vzdali zločinného způsobu života. Obyčejně stačilo připravit je o několik prstů.

Konečně dosáhli Jeřbice, velké řeky, která jediným korytem odváděla vody od Paty nebes k moři. Došli k ní u Vodního Hrádku, staré pevností, která kdysi vymezovala nejzazší severní hranici Korfu. Nyní byl hrad v rozvalinách a z kdysi velkého města zůstalo tuctové město s právem konání trhů. Dvě desítky hostinců a krčem, žijících z křižovatky řeky s cestou.

Našli si hostinec a ustájili koně. Když pak seděli u stolu v krčmě, večeřeli chléb se sýrem a hrachovou polévku a Sken si dopřávala z plného džbánku teplého piva, mohli se Anděl a Hypomené dát do rozebírání plánů na další ráno.

„Je na čase nechat silnici silnicí," řekl Anděl. „Jsme u řeky, to je naše cesta na sever."

„Řeka je tady úzká," ozvala se Sken. „Proud je silný. Potřebovala bych dva silné chlapy, aby mi pomohli proti němu veslovat."

Ale Anděl už to měl rozmyšlené. „V těchto zeměpisných šířkách a v tuto roční dobu převládají západní, nejčastěji jihozápadní větry."

„To chceš koupit plachetnici?" zeptala se Sken.

„Uměla bys ji řídit?"

„Když jsem se narodila, zabalili mě do plachty. Než jsem se s druhým manželem usadila na řece, žila jsem v rodině, která jezdila na moře. Každé jaro, když přišly záplavy, jsme s nákladem heptamského zboží opustili Kůly a vrátili jsme se před začátkem léta s prvním ovocem z ostrovů. Pokud si vzpomínám, nezbohatli jsme nikdy, ale opilí jsme byli často."

„Takže víš, jak řídit plachetnici.“

„Na tak úzké řece jsem to nikdy nedělala. Ale není důvod, proč by to nemělo jít. Všechno se musí dělat rychleji, nic víc. Hlavně nekup moc velkou loď. Bylo by lepší, kdybys mě vzal s sebou, abych ji vybrala sama.“

„A to je všechno?“

„Všechno. Máte snad bezedné kapsy?“

K jejich stolu se postavil trul se džbánem piva. „Ještě?“ zeptal se.

„Ne,“ odmítl Anděl.

„Ano,“ zamračila se na něho Sken.

„Máte snad bezedné kapsy?“ zeptal se trul. Přesně napodobil Skeninu intonaci.

„Podívej se, co jsi udělala,“ hněval se Anděl. „Teď to ten trul zopakuje celé hospodě.“

„Zopakuje, zopakuje.“ Trul se zahihňal. Anděl mu vtiskl do dlaně pár měďáků, otočil ho a postrčil ke kuchyni.

„Promiňte,“ Sken to mrzelo.

„Trulové sice nemají mozek, ale uši mají a dovedou hned všechno zopakovat.“ Anděl neskrýval roztrpčení. Dovedl jím zastrašit, a tak Sken zmlkla.

„Trulové jsou záhada,“ řekla Hypomené. „Mají přece vlastní jazyk. Musejí mít nějaký mozek, když si udržují jazyk.“

Anděl pokrčil rameny.

„Nikdy jsem o duševních schopnostech trulů nepřemýšlel. Beru je jenom jako výjimečně hloupé gebliny.“

„Ale oni nejsou geblini, ne?“

„Další původní druh. Nezáleží na tom, co si o tom myslí geblini, trulové a luntové, ale Imakulata lidi potřebovala.“

Z kuchyně vyšel hostinský s chlebem pro jiný stůl. Ale když ho odnesl, přišel k nim a přisunul si židli vedle Anděla.

„Všechno je skvělé,“ prohlásila Sken. Začínala být opilá. „Všechno je dokonalé. Ještě pivo, prosím.“

Ale hostinský se netvářil pobaveně. „Nevím, odkud jste se tady vzali – nejspíš z Heptamu, protože si podle všeho myslíte, že se vám nemůže nic stát.“

„Je spousta věcí, které se nám mohou stát v Heptamu,“ řekl

Anděl.

„Ve Vodním Hrádku nenajdete jedinou krčmu, ve které můžete ukázat, že máte u sebe tolik peněz, kolik jste ukázali vy, a ve které se můžete bavit tak neopatrně. Doufám, že se nechystáte pokračovat v cestě po silnici.“

„Neměli bychom?“ zeptal se Anděl.

„Uděláte líp, když si najmete spolehlivý ozbrojený doprovod. Doporučoval bych domluvit se s purkmistrem na někom z místních strážníků. Jinak nebudete po deseti mílích mezi živými.“

„Co je to nepřekonatelné nebezpečí?“

„Lapkové.“

„Nic horšího?“

„Horšího? Zboží tady prochází hodně a ochrany je málo. Oficiálně patříme pod Pankos, ale královského úředníka jsme tady neviděli třicet let. Takže ve Vodním Hrádku určuje zákony purkmistr a v lesích Čtverák.“

„Čtverák?“

„Kdysi to byl královský místodržitel, nebo možná jen jeho syn. Říká se, že ho přistihli, jak spí ve špatné posteli. To bylo před patnácti lety. Žije v lese na sever odtud. Prý tam má celé město lapků, kteří žijí v obydlích na stromech. Říkáme tomu Čtverákův les.“

„Zní to spíš, jako by si tam hrály děti,“ poznamenal Anděl.

„Když se vydáte na jih, na východ nebo na západ, zastaví vás, ale když jim bez boje dáte všechen svůj majetek, obvykle vám nechají oblečení a život. Když máte dost peněz, dokonce i koně a vůz.“

„A když pojedeme na sever?“

„Tak si vezměte armádu. Hodně velkou. Nebo plujte lodí. Čtverák počítá s tím, že každý, kdo se vydá na sever po silnici, je rozhodnut zemřít. A věří, že smrt může být dlouhá a divácky vděčná hra.“

„Přesvědčil jste nás,“ řekl Anděl. „A děkujeme, že jste se vystavil nebezpečí, že si ho popudíte, když jste nás varoval.“

„Ale ne, jemu nevadí, jestli lidi varujeme. Bláznů, kteří si myslí, že když si koupí pár šípů navíc, můžou jít, kam se jim zlíbí, je vždycky dost.“

„Já můžu jít kamkoliv,“ zamumlala Sken. „Z každého malého

hajzlíka udělám dva ještě menší.“

„Plujte lodí,“ radil hostinský. „A přinejmenším třicet mil proti proudu se nepřibližujte ke břehu. Je to dobrá rada. Lidé, kteří na ni dají, se dožijí toho, že mi mohou poděkovat.“

Hostinský se vrátil do kuchyně.

„Zpátky na vodu,“ ozvala se Sken. „Nejvyšší čas.“ Zvedla džbánek, aby pozdravila ostatní, a vychrstla pivo na Anděla. Aby ji dostali do pokoje, požádali o pomoc čtyři truly, kteří v hostinci sloužili.

Další den ráno našli v přístavu hodně lodí k pronajmutí, ale jen málo na prodej. „Nevadí,“ zašeptal Anděl. „Každá loď je na prodej, když se nabídne dost vysoká cena.“

„Naše peníze nejsou nevyčerpatelné,“ poznamenala Hypomené. „Příští rok se nám nějaké můžou hodit.“

„Chceš se dostat do Jeřbova nebo ne?“

Ano, chtěla se dostat do Jeřbova. Chtěla to víc než všechno ostatní na světě, Volání Jeřbova ji v těchto dnech provázelo jako neustálá, neodbytná touha. Když postupovala směrem k Jeřbovu, touha se zmírňovala a Hypomené cítila uspokojení. Ale když docházelo ke zdržením, jako třeba teď, když chodili po dřevěném nábřeží říčního přístavu, touha získávala na intenzitě.

Dnes si však povšimla drobné změny. Nepotřebovala jen dostat se do Jeřbova. Dnes cítila touhu být na vodě, plout proti proudu řeky. Ranní paprsky slunce, které tančily po hladině, působily magicky, zákrut řeky ji vábil.

A uvědomila si, že předtím takové pocity nikdy neměla. Cesta po řece Glad jí nijak zvlášť příjemná nebyla. Proč by teď najednou měla toužit po cestě lodí?

Vzpomněla si, jak za nimi minulou noc přišel hostinský. Možná radil všem, aby se Čtverákovu lesu vyhnuli, ale pochybovala o tom. Obyvatelé Vodního Hrádku museli mít s místními lapky nějakou úmluvu, obzvlášť proto, že jim vyšší místa neposkytovala žádnou ochranu. Jestli si hostinský mohl dovolit varovat poutníky, pak asi lupiči nebyli příliš nebezpeční. A jestli skutečně byli tak nebezpeční, jak tvrdil, odkud bral odvahu nasadit život, aby mohl před silnicí varovat trojici bohatých, pošetilých cizinců?

Co jiného to mohlo být než volání Jeřbova? Nejdřív za nimi poslalo hostinského a nyní v ní probouzelo touhu plout po řece. Nečorv – ať to byl kdokoli – chtěl, aby se nevydala na cestu lesem. Byla za tím jen starost o její bezpečí? Nebo bylo v lese u silnice něco, co nesměla objevit?

Nejsem snad vycvičený zabiják? A Anděl jakbysmet? Také Sken vypadá, že by mohla být docela nebezpečná. I kdyby lapkové skutečně měli tak černou duši, jak tvrdil hostinský, máme velkou šanci, že projdeme. A jestli Nečorv chce, abychom tou cestou nechodili, pak se právě tou cestou dám.

Jen co k tomuto rozhodnutí dospěla, ucítila trýznivou lítost. Jak ji vůbec taková hloupost mohla napadnout? Z pošetilého rozmaru ohrozit životy celé trojice. Když voda vypadala tak lákavě a nebylo nic snazšího než vytáhnout plachtu a vyplout proti proudu…

Teprve nyní prohlédla mlhou emocí a pochopila, jak zoufale Nečorv chce, aby se lesní cesty vyvarovala. Zároveň věděla, že cestu po suché zemi použije, ať to stojí, co to stojí. Hryzavá touha po Jeřbovu a po řece ještě zesílila, ale co, nebyla snad celý život učena odříkat si pohodlí? Nezůstávala beze spánku, bez jídla nebo bez vody, aby posunula své meze, aby posílila svou výdrž? Dokázala přehlížet každou touhu vlastního těla a obzvlášť takovou, o níž věděla, že je to klam, který jí v hlavě vytvořil nepřítel.

A byl to vůbec nepřítel? To už teď nebylo podstatné. Rozhodla se, že v každé maličkosti se volání Jeřbova nepodřídí. Ano, půjde do Jeřbova, ale půjde cestou, kterou bude ona sama chtít. Nenechá se ovládat.

„Tahle," vybrala Sken. Ve srovnání s jinými plachetnicemi byla malá, ale vypadala čistě a pevně.

„Souhlasím," řekl Anděl.

„Ne," zasáhla Hypomené.

Sken se zatvářila dotčeně. „Co je na ní špatného?"

„Nic. Chyba je v tom, že prostě lodí nepojedu."

Anděl ji přitáhl k sobě. „Zbláznila ses?" zašeptal.

„Nejspíš ano. Ale na loď mě nikdo nedostane. Pojedu s naším vozem lesní silnicí."

„To je sebevražda. Neposlouchala jsi hostinského?"

„Poslouchala jsem ho velice dobře. A taky slyším volání Jeřbova. Nečorv chce, abych jela po řece. Moc to chce. A já zjistím, co v tom lese nemám najít.“

„Smrt. To je ta věc, kterou tam nemáš najít.“

„A víš to jistě? Zdá se mi, že se až příliš moc snaží, aby nás od silnice odradil. Vodní Hrádek není nejvhodnější místo, odkud vyplout plachetnicí proti proudu – proud je příliš prudký. Sken to sama říkala, ne?“

„Lepší vyplout odtud než zemřít.“

„Odkdy máš nahnáno z několika zlodějíčků, Andělí?“

„Od chvíle, kdy jsem si představil, jak se po desítkách sypou z korun stromů na naše hlavy. Umím rafinovaně zabíjet lidi, kteří nic netuší, ne bojovat s tlupou lupičů, kteří nemají slušné vychovaní.“

„Ještě jsi žádné nepotkal. Takže o jejich vychování nic nevíš.“

„Nenapadlo tě, že Nečorv může chtít, abys udělala právě tohle? Třeba ví, že jsi paličatá a vzpurná. Třeba chce, abys do toho lesa šla, a vymyslel si, že toho dosáhne takhle.“

„Trochu překombinované, Anděli.“

„Třeba chce, aby tě ti lupiči připravili o doprovod.“

Tím, co říkal, přiznával strach o vlastní život. Volání Jeřbova s jeho slovy rezonovalo. Zaplavila ji vlna emoci. Přece je nemůžeš tak ohrozit. Co jsi zač? Sobec, domýšlivec. Použij vodní cestu, kvůli nim.

Ale čím víc na ni volání Jeřbova naléhalo, tím víc vzdorovala. „Dobře, tak jeďte lodí. Sejdeme se v první vesnici proti proudu, která má přístav. Můžu vůz řídit sama. Klidně si s sebou vezměte všechny peníze – já vám věřím.“

„Ne,“ Andělovi se třásly ruce. „Ne, já tě neopustím.“

On se skutečně bojí, pomyslela si Hypomené. V tu chvíli byla téměř odhodlaná ustoupit, kvůli němu. Ale jen na to pomyslela, tlak jeřbovského volání se zdvojnásobil, jako by myšlenkou, že ustoupí, zvedla nějaké stavidlo. Bolestí sebou škubla. Vzápětí touha ochabla, jako by voláni takovou silou Nečorva vyčerpalo. Výborně, pomyslela si Hypomené. Klidně to zkoušej dál, utahej se. Když jsem to v dětství musela tolikrát vydržet bez jakékoli útěchy, přece se teď nevzdám a nepůjdu nejsnazší cestou.

„Tak dobře. Pojedeme po suché zemi.“

Sken z toho neměla o nic větší radost než Anděl.

„Nemusíš se mnou dál,“ řekla jí Hypomené. „Sloužila jsi mi dobře. Můžeš domů, odpracovala sis to.“

„Každá pomoc nám bude dobrá,“ namítl Anděl. „Jestli pojedeš s námi, dostaneš dvakrát tolik.“

Sken se na něho pohrdavě podívala. „Půjdu kvůli tomu, kým je, ne kvůli tomu, co nabízíš.“

Anděl se usmál. Hypomené dobře věděla, že Anděl od Sken takovou reakci očekával. Jak to vždy říkal otec: umění diplomacie je v tom dohnat protivníka do situace, kdy bude chtít, co jsi naplánovala. Anděl byl diplomat. Nečorv nebyl. Nečorv dával velice nepokrytě najevo, o co mu jde, a Hypomené ho stejně nepokrytě odmítala. Tento boj neměl žádnou rafinovanou vedlejší zápletku.

Z přístavu se odebrali do stáje. O koně bylo dobře postaráno – však za to Anděl zaplatil, protože je chtěl prodat.

Hypomené si připravila foukačku a tři tucty dřevěných šipek. Byly nápadnější než skleněné šipky, které měla také, ale dolétly dál a nesly stejně smrtelnou dávku jedu. Anděl reptal, že už na to nemá léta, když z kufru vytahoval luk a šípy. „Moc mi to nejde,“ přiznal. „Lepší výsledky mám při práci s nožem zblízka.“

„A určitě taky zezadu,“ dodala Sken.

„Nebo je můžu všechny otrávit,“ dodal Anděl. „Jestli nás pozvou na večeři.“

„Jed a nůž v zádech. Tomu říkám chlap.“

„Tak dost,“ zasáhla Hypomené. „Bude to dost nebezpečné i bez hloupých hádek pro nic za nic.“ Řekla to ostře a ulevila si tím alespoň od špetky narůstajících muk, jimiž ji volání Jeřbova trestalo. Stačilo, aby nasedla do vozu, a udělalo se jí nevolno. Když Anděl práskl otěžemi, aby pobídl koně do dlážděné uličky, rozechvěla se a zvedl se jí žaludek. Kočičí hlavy byly staré, zarovnané a uhlazené léty ježdění, ale Hypomené mezírky mezi nimi cítila jako brázdy, které jí otřásaly tak, že ji rozbolela hlava.

Ale Hypomené si vzala léta studia k srdci. Snažila se vystupovat klidně a dařilo se jí budit zdání, že se lehce baví, i ve chvílích, které vůbec zábavné nebyly. Byla odhodlána nenechat se Nečorvovým

trýznivým sevřením zlomit, nedat Andělovi znát, že trpí. Věděla, že dokud je schopna Anděla zmást, má vládu sama nad sebou.

Město nebylo nijak velké, takže silnice se brzy začala vinout zeleninovými poli a sady, kde bylo vidět rolníky. Okopávali pole nebo sklízeli úrodu mezi rozvalinami starých sídel, kdysi chlouby Vodního Hrádku. Za léta, co lidé žili na Imakulatě, se z toho stalo pravidlo. Byly doby, kdy byl Vodní Hrádek slavný. Jednou bude slavný znovu nebo úplně zmizí, stejné však nezůstávalo nic. I náboženství podléhala módám, takže zažila ochránce, cihláře, uctívače minulosti, strážce a teprve v posledním století vigilanty v malých poustevnických chatrčích.

I oni časem zaniknou. Trvalé nebylo nic.

Výjimkou byl pouze rod heptarchů, který zůstal neporušen; jako jediná instituce, jež přečkala všechna tisíciletí lidského osídlení Imakulaty. V lidských dějinách to byl nevídaný jev. Snažila se najít v paměti něco srovnatelného. Římané i při nejvelkorysejším počítání přetrvali pouhých tisíc let; papežství vydrželo jen nějakých 2500 let. Dokonce i konstantinopolský patriarchát už zanikl, přestože dokázal v pokřivené a znečištěné podobě odolávat dostatečně dlouho, aby vyslal tuto kolonii na Imakulatu. Imakulatští kolonisté měli řecké náboženství udržet při životě, ale žádný z nich řecky neuměl a nakonec ani nedbal o to, aby tradice řecké pravoslavné církve pokračovala. Nic netrvalo věčně, pouze heptarchie.

Až doteď, pomyslela si Hypomené. Nyní se mnou zápasí ta vzdálená bytost, ten nepřítel, Nečorv. Jestli nade mnou zvítězí, bude to konec heptarchie. A jestli mu budu dál klást odpor, bude to konec můj.

Sady začaly ustupovat lesům. Tu a tam narušila rostoucí hvozd vesnička s několika kravami na obecních pastvinách, několika rolníky na polích a dětmi, které na vůz pokřikovaly a běžely vedle něj, dokud jim stačily síly. Sken jim hlasitě spílala, z čehož měly očividnou radost, a Hypomené se tvářila, že se baví, třebaže teď už to z její strany byla ryzí přetvářka. Anděl vsak zůstával podmračený a držel koně v rychlém tempu.

Nakonec, někdy po poledni, stromy definitivně zvítězily a sevřely cestu hustým porostem a věkovitými obry, kteří měli po obvodu deset

až dvacet metrů. Bylo to dokonalé místo pro přepadení ze zálohy a Hypomené se opět hluboce zastyděla, že je do takového nebezpečí zavedla.

Ocitli se na dlouhém rovném úseku procházejícím nejhlubší částí lesů. Na jeho vzdáleném konci bylo jasně vidět silný provaz natažený přes cestu v takové výšce, že by koně zachytil ve výšce krku.

„Tomu říkám drzost!“ ozvala se Sken. „Dávají nám spoustu času, abychom viděli, do čeho jedeme.“

„Obracím vůz,“ řekl Anděl.

Sotva to řekl, Hypomené cítila, jak se v ní vzedmula vlna vděčného souhlasu. Ale naučila se disciplíně. A sílící bolest dohnala její odpor vůči Nečorvovi na hranici posedlosti. „Klidně jeď zpátky, jestli chceš,“ prohlásila. „Já jdu dál.“

Skleněnou foukačku měla v křížku pod košilí. Pokud by padla do zajetí, tato foukačka a struna byly její zbraně pro případ krajní nouze. Měla u sebe delší, přesnější dřevěnou foukačku. Šipky, všechny promořené prudkým jedem, nosila ve váčku. Mohla s nimi zacházet vcelku bez obav, neboť otec zařídil, aby si proti nejpoužívanějším jedům vytvořila odolnost, ještě než dosáhla desátého roku věku. Seskočila z vozu a neohroženě vykročila k čekajícímu provazu.

Sken zaklela, ale vydala se za ní, v každé ruce sekyru. A Anděl neradostně rozjel vůz za nimi. „Můžou nás zabít, kdykoli se jim zachce,“ utrousil.

„Sledujte stromy,“ vyzvala je Hypomené. „Hostinský říkal, že rádi lidi mučí. Budou nás chtít dostat živé.“

„Hned je mi líp,“ poznamenala Sken.

„Ten provaz je tvůj.“

„Jako by už byl dole.“

Hypomené prohledávala očima křoví i koruny stromů nad nimi. Listoví bylo poměrně řídké, takže propouštělo dost světla. Kromě toho vál mírný větřík, který skrýval jakékoli známky pohybujících se lupičů. Našla jen několik mužů vysoko ve větvích. Zřejmě lukostřelci. Jenže namířit z luku a střílet prakticky svisle dolů na pohyblivý cíl nebylo nic snadného; pokud by lučištníci v korunách někoho z nich zasáhli, bylo by to víc náhodou než úmyslem.

To, co ji dělalo starosti, byli muži na zemi, jichž byly za stromy

určitě schovány desítky. Mohli se vyrojit z libovolného směru. Zasunula jednu šipku do foukačky a tři další si nechala připravené v pravé ruce.

K provazu jim zbývalo ještě několik metrů, když se zpoza stromu vynořili čtyři muži a postavili se za provazem doprostřed silnice. Naparovali se a usmívali, věděli, že oběti nemají žádnou šanci. Jeden vystoupil před ostatní a chystal se promluvit. Hypomené věděla, že než by domluvil, vyšli by ostatní a obklíčili je. Takže žádný proslov nebude. Prudce foukla do trubice. Mířila na krk, ale šipka se vznesla a vlétla mu do úst. Ztuhl jako přimrazený. Kumpáni, kteří stáli za ním, si šipky nevšimli. Měla dost času, aby znovu nabila a vystřelila, než si uvědomili, co se děje. Druhá šipka zasáhla oběť do čela. První muž teprve teď začal zvracet a dusit se. Zhroutil se, zmítaný v křečích vyvolaných jedem, který již zasahoval mozek. Ostatní dva couvli, na okamžik zaskočeni, že ztratili iniciativu.

Sken se pohybovala pomalu, ale zato s velkou setrvačností, a jedna rána sekyrou jí na přeseknutí provazu stačila. Anděl ihned pobídl koně a Sken se vyšvihla na vůz. Hypomené chvíli klusala vedle, potom se chytila. Vůz kodrcavě přejel těla na cestě. Zaslechla, jak v křoví někdo řekl: „Ten kluk dostal Čtveráka. Pusou.“

V první chvíli se zdálo, že je nechají projet. Potom se muži rozkřičeli jeden přes druhého a do vozu začaly zezadu narážet šípy. Anděl pobízel koně, řval na ně, ale pak najednou zachroptěl a začal se dusit. Z hrdla mu trčel šíp. Četné ruce se sápaly po koních. Vůz zastavil.

Hypomené neměla čas dělat si starosti, co je s Andělem. Lupiči naštěstí čas ztratili, když se snažili odříznout koně. Hypomené nechala koně koňmi a zakřičela na Sken, aby udělala totéž. Sken si vzala na starost levou stranu vozu. Sekery se v jejích rukou jen míhaly, krev stříkala všemi směry. Odskočili od ní, možná doufali, že ji zneškodní některý lukostřelec, ale Hypomené vystřelovala šipky se smrtící přesností – na takovou vzdálenost prakticky nemohla minout – a tak ti, kteří nebyli mrtví hned, ječeli tak zmučeně, zasaženi jedem, že lupiči začali ztrácet odvahu. Koneckonců velitel byl zabit, tucet mužů ztratili, další utržili ošklivá zranění sekyrami a každá šipka, která zasáhla cíl, znamenala dalšího mrtvého. Z úst se jim

řinuly hrozby a kletby, z nichž šel strach, ale když proud šipek neustával, ztráceli hlavu a prchali.

Sken měla hlubokou ránu vzadu na ruce. „Nic mi není," prohlásila. „Musíme pryč. Vrátí se, pustí se za námi, musíme sebou hodit."

„Utáhneš vůz?"

„Lepší by bylo utíkat. K čemu ti budou všechny ty peníze, když budeš mrtvá?"

„Anděl ještě žije. Odsud ho můžeme dostat jedině vozem."

Sken si prohlédla šíp v jeho hrdle, něco zabručela a postavila se před vůz. „Dobře se dívej kolem," řekla.

Andělova rána příliš nekrvácela a Hypomené věděla, že bude lepší nechat šíp na místě, dokud nebudou mít čas, aby se pokusili o chirurgický zákrok. Pokud by se jim nepodařilo najít nějaké větší město se zkušeným lékařem, nezbývalo mu mnoho nadějí. Měla by se vrátit, pospíšit si do Vodního Hrádku, kde by lékaře našli. A v cestě mohli pokračovat po vodě, až se Andělův stav zlepší.

Ale i za touto myšlenkou cítila Nečorva. Nebo pocházela z její hlavy? Možná to byl zdravý rozum, možná tím, co dělala, odhodlána vzdorovat, Anděla zabíjela. Jak mohla jet dál, netušíc, jestli před sebou mají nějakou vesnici, když tento oddaný muž, její učitel, vlastně jediný otec, kterého kdy poznala, ležel v kočáře a umíral?

Dál. To bylo jediné, na co myslela, jet dál. Jet dál. Hlídala cestu před nimi i za nimi, dávala pozor, jestli nespatří lupiče nebo některého z koní. V jednu chvíli vstoupil do cesty za nimi muž ozbrojený lukem; byl mrtvý dřív, než stačil vypustit šíp. Jiní se neobjevili. Možná to vzdali. Nezáleželo na tom. Kvůli Andělovu stavu si zdržení nemohli dovolit.

Zkusila táhnout vůz společně se Sken. „Jdi pryč," odehnala ji žena. „Vyvádíš mě z rytmu. Raději dávej pozor."

Konečně stromy začaly řídnout, objevil se sad a za sadem pole; vesničané se navzájem překřikovali a sbíhali se k nim.

„Čtverák vás nechal projet?" zeptalo se jedno dítě.

„Sežeňte ranhojiče!" vykřikla Sken.

„Žádného vesnického ranhojiče," nařizovala Hypomené.

„Někdy vědí víc než doktoři z města," odpověděla Sken. „A jestli

nějakého mají, tomu chudákovi to jedině pomůže.“

„Máme tady ranhojiče,“ ozval se jakýsi muž. „Je to geblin. Ale je dobrý.“

„Můžete ten vůz odtáhnout?“ zeptala se Sken. „Můžete ho k tomu léčiteli odtáhnout? Zaplatíme vám.“

„Čtverák vám nechal peníze?“

Hypomené už nebavilo to jméno poslouchat. „Čtverák to má za sebou,“ odsekla. „Odveďte nás k tomu ranhojiči.“

„Ten kluk se mi líbí,“ řeklo jedno děvče, chudinka a vystupujícími zuby, které se zachtělo flirtovat. Hypomené s povzdechem vylezla do vozu. Anděl měl otevřené oči. Vzala ho za ruce, aby zmírnila strach, který určitě cítil. „Jsme u přátel.“

Vesničané se chopili popruhů, jiní vůz tlačili zezadu. Sken si vděčně vylezla nahoru. Jakmile se vůz znovu rozjel, zmocnil se Hypomeny zvláštní pocit pohody a klidu. Nečorvův odpor vyprchal. A volání Jeřbova se vrátilo, jako touha jít dál, jít na sever, do Jeřbova. Tam, kde čekal její milenec, s něžností a sladkými polibky, kde čekal její milenec, až vyplní její lůno životem. Hypomené za tlačila tyto nové pocity do pozadí, stejně jako to dělala s těmi starými, nepříjemnějšími. Nečorv najednou chce, abych si pospíšila. To znamená, že nejspíš budu právě tam, kam jsem se podle jeho představ neměla dostat. Na cestě ke geblinskému léčiteli ve vesnici oddělené od světa bandou lupičů. Nečorv ji nemohl vést jistěji, ani kdyby jí dal mapu. Že bych nakonec udělala to, co nepřítel chtěl? Nebo jsem ho porazila?

„Támhle,“ vykřikl někdo z vesničanů. Byl to poměrně velký dům na druhém konci města.

„Žije tam se svou sestrou,“ řekl jeden vesničan.

„A člověkem, obrem.“

„Říká se, že ti geblini spolu spí.“

„Ohavná zvířata.“

„Ale on je léčitel, opravdový léčitel.“

„Jak se jmenuje?“ zeptala se Hypomené.

„Nič,“ řekl jiný.

Sken si odfrkla. „Slibné jméno.“

Z komína stoupal dým. Projdi a nezastavuj, říkalo volání Jeřbova.

Poslouchej. Anděl bude v pořádku. Jdi dál, projdi kolem, nezastavuj se.

Dveře se otevřely a ven vyšla geblinská žena pokrytá srstí. Byla čistá, vůbec ne špinavá, podle geblinských měřítek krásná. Oči měla tak chytré, že se Hypomené rozhodla dávat si na ni pozor. Bylo zbytečné prozrazovat jí, že umí geblinsky. Tento dům byl natolik důležitý, že Nečorv nechtěl, aby tam chodila. Proto do něj chtěla vstoupit jako velvyslanec a co nejvíc se toho dozvědět, než něco podnikne.

A i když si velké naděje nedělala, doufala, že se Anděla podaří zachránit. Když ho vesničané přenášeli dovnitř, od kořene šípu se vyřinula krev. Hypomené nejdřív napadlo podělit je měďáky, ale pak vytáhla ocelovou minci a podala ji starému muži, zřejmě starostovi vesnice. „To je pro celou vesnici, za to, jak jste k nám byli laskaví.“ Muž se usmál a přikývl, lidé začali polohlasně děkovat. Bylo to víc peněz, než vydělala celá vesnice za rok.

8. U GEBLINŮ

Dbej slyšela vesničany přicházet, když ještě byli od jejího domku daleko. V šepotu, který jí přivál vítr, bylo slyšet vzrušení. Zaklonila hlavu, aby slyšela lépe. Že by nějaké srocení? Ne, hněv v tom nebyl. Toto nebyla vesnice, která by se snadno nechala poštvat kněžími proti geblinům. Což neznamenalo, že taková možnost nemohla jednou nastat. Když lidé propadnou náboženství a začnou zabíjet, nic není jistého.

Ale proč ten rozruch, když přicházeli kvůli ošetření? Někdo důležitý potřeboval lékaře, někdo neobvyklý a mocný. Jistě, cizinec, protože v okolí Poříčí nikdy nikdo neobvyklý nebo mocný nežil – jen na březích Jeřbice byla stovka vesnic, které se jmenovaly stejně. Navíc ten cizinec musel být zraněný, nikoli nemocný, protože nemoc nikdy nepřitáhla dav na dlouho. Strach z nákazy byl silnější.

Dbej došla ke dveřím a zavolala na Willa. Byl na poli, vykopával brambory. Uslyšel ji, zamával, hodil motyku na sáně a odtáhl těžký náklad po zemi do stodoly. Byl to vysoký muž, obr i podle lidských měřítek; ve srovnání s geblinem byl téměř dvakrát větší. Kdysi byl nevolným vojákem, otrokem ve službách velitelů různých armád. Byl to dokonalý zabiják, nejsilnější muž, o jakém Dbej kdy slyšela.

Ale Dbej se ho nebála. Před mnoha lety ho našla jako zběhlého otroka a nabídla mu ochranu a práci na poli. Stačilo mu to. Dokázali tak s Dbej docela příjemně žít. Jeden se s druhým příliš nebavil, protože ostatně nebylo co říct. Oba dělali svou práci dobře a spolehlivě a nacházeli v ní radost.

Zároveň však měli dost rozumu, aby se o tom příliš nešířili. Po tolika letech nebylo ve vesnici tajemstvím, že u geblinů nedaleko lesa žije obrovský muž. Snažili se vesničany nepobuřovat, a tak se tím nechlubili. Když k nim lidé přiváděli nemocné a zraněné, Willa před nimi schovávali. Nedělalo jim to problémy. Will odtáhl sáně do stodoly a nejspíš si vylezl na seník, aby se prospal, než lidé zase

odejdou. Měl pozoruhodnou schopnost usnout, kdykoli se mu zachtělo, a spát tak dlouho, jak chtěl. Dbej si často říkala, jestlipak ho někdy straší sny, které jí tak často nedávaly v noci spát. Přemýšlela o tom, ale neptala se. Sny byly tématem, na které se slušný geblin nevyptává.

Uviděla, jak lidé táhnou k jejich domu nějaký vůz. Bez koní. To znamenalo, že majitelé vozu se dostali do potyčky s lupiči – nejspíš se Čtverákovou bandou. Nebylo na tom nic překvapivého. Zvláštní bylo, že z toho někdo vyvázl živý. Čtverák byl obvykle pečlivější.

Natáhla nosem vzduch. Krev, ale žádný pach vnitřností. Možná jen povrchová rána, kterou bude moci vyčistit a ovázat, aniž by musela čekat, až se domů vrátí bratr.

Na voze seděl mladý chlapec a bavil se s vesničany. Zdálo se, že je tím, kdo má hlavní slovo. Jakýsi starý muž ležel s hlavou v chlapcově klíně. Na kozlíku seděla tlustá, na první pohled obhroublá žena a pokřikovala na vesničany, kteří vůz táhli, popohánělа je nadávkami, sliby a posměšky k většímu spěchu. Takže zraněným byl ten starší muž. Pouze jeden? A co ten mladý chlapec – Čtverák si na chlapečky odjakživa potrpěl. V lese se stalo něco zvláštního. Nebylo pravděpodobné, že by Čtverák zůstal naživu, pokud byl výsledek takový, jaký viděla. Ať to byl kdokoli, určitě byli nebezpečnější, než se na pohled zdálo. To bylo v pořádku, Dbej to chápala. I ona byla nebezpečnější, než se zdálo.

Vyšla jim naproti k bráně. „Odneste toho muže dovnitř, jestli nemůže jít sám," přikázala. „Vůz nechte tady a vy ostatní běžte domů."

„Zabili Čtveráka," ozval se jeden z vesničanů.

„A půlku jeho chlapů."

Tlustá žena měla chuť se chvástat. „Půlku jsem jich zabila sama a jednou nebo dvakrát jsem poznamenala každého, to mi můžete věřit!" Mohlo to být vychloubání, ale spíš nebylo. Dbej si všimla, že má paže potřísněné krví do výšky loktů. Část krve byla její. „Můžete se umýt venku v nádrži. Vyčistěte si tu ránu."

Než se tlustá žena umyla, přenesli vesničané starého muže dovnitř a položili ho na ošetřovací lůžko. Chlapec a tlustá žena se přišli podívat, co se bude dít; Dbej si jich nevšímala. Muž měl v hrdle šíp,

pevně zabodlý v ráně. Minul průdušnici, takže muž trpěl bolestí, ale neměl v dýchacím ústrojí krev.

Krev zato stále pomalu vytékala ze spodní části rány. Dbej se sklonila, přičichla k ní a potom vyplázla dlouhý jazyk, aby si lízla. Slyšela, jak tlustá žena zamručela odporem. Chlapec neřekl nic. S tím chlapcem není něco v pořádku, pomyslela si. Ale nedokázala ten pocit přesněji zařadit. Důležitější byla chuť krve toho starého muže.

„Jed," oznámila jim Dbej. „Zákeřný. Ta rána se nezahojí. Krev bude vytékat stále."

„Takže ten šíp nevytáhneme?" zeptala se tlustá žena.

„Udělali jste dobře, že jste ho nechali tam."

„Co s tím chceš dělat?" zeptal se chlapec.

„Nic." Dbej se otočila k vesničanům. „Říkala jsem vám, že máte odejít. Udělali jste všechno, co jste udělat mohli."

„Tak nic!" vyhrkl chlapec. „Díky, ale my pojedeme do další vesnice." Chlapec mluvil hlasem, který prozrazoval že očekává poslušnost.

„Tohle je geblinice," dodal ještě Hum, kovářův syn když vycházel ze dveří. „Ranhojič je její bratr."

„Geblinice!" vykřikla tlustá žena. „Jak to u nich rozeznáš, chytráku?"

„Však uvidíte, až přijde bratr. Má ho takhle dlouhého. A kromě srsti nic nenosí."

Dbej byla zvyklá, že se lidé geblinům vysmívají do tváře. Kdyby geblini dorůstali výš než do dvou třetin průměrného lidského vzrůstu, možná by si to nenechali líbit. Ale pokud chtěli žít i jinde než v Jeřbově, ve světě lidí, museli si na lidskou tupou krutost zvyknout. Její bratr Nič to snášel hůř než většina ostatních. Většinou pobýval v lesích, aby měl od lidí pokoj, a odmítal nosit jakýkoli oděv, jako by tím chtěl říct, že raději bude zvířetem, za které ho považují, než by předstíral, že je jako oni.

„Kdy se tvůj bratr vrátí?" zeptal se chlapec.

Dbej mu neodpověděla. Zadívala se na jeho tvář a potom znovu zavětřila. To bylo ono. Ten chlapec neměl vystouplé nadočnicové oblouky jako většina lidí mužského pohlaví. A byla z něj cítit menstruační krev; čerstvá krev z rány toho starého muže ji překryla.

Ale nos Dbej se nedal obelhat.

Za posledním z vesničanů se zavřely dveře.

„Ptal jsem se, kdy se vrátí tvůj bratr.“

„Nejdřív mi řekni, kdo jsi, a proč se vydáváš za chlapce,“ odvětila Dbej.

Znenadání ucítila, jak jí silná ruka sevřela a zkroutila zápěstí. Byl to ten starý muž. Myslela si, že je v bezvědomí, a najednou ji držel jako čelisti perveka. Kdyby ho udeřila do rozkroku, pustil by ji, ale neviděla důvod, proč zvyšovat beztak dost palčivou bolest, kterou cítil.

„Obelhat můžete lidi, ale i na zabedněného geblina jste krátcí. To, co oči nevidí, nos snadno ucítí.“

„Pusť ji,“ řekla dívka. „Mám měsíčky. Zapomněla jsem, že geblini to po čichu poznají. Sama bych takovou schopnost ocenila.“ Mužovo sevření povolilo. Dbej se nepohnula, dokud ruku neodtáhl.

„Ten starý muž se jmenuje Anděl. Je můj učitel a přítel. Tato úžasná žena je Sken. Když jsme koupili její člun, abychom se dostali z Heptamu, sama se započítala do ceny.“ Dívka se usmála. „Chtěla jsem ti říct, že se jmenuji Adam, ale když už znáš moje pohlaví, neřeknu ti jméno vůbec.“

„Jak nám chcete zaplatit, když vás Čtverák okradl?“

„Neokradl nás. Pouze nás chtěl okrást. Jeho muži nám odehnali koně, ale dali jsme jim víc, než očekávali. Říkali jsme si, že nové koně koupíme tady. Ale jak se zdá, nikdo tu koně na prodej nemá.“

„Armáda je odvádí,“ řekla Dbej. „Lidem nechávají jednoho koně pro práci na poli. Geblini nedostanou vůbec žádného.“

„Nestojím o vašeho koně. Chci uzdraveného Anděla.“

„Můj bratr už je na cestě.“

„Vždyť jsi pro něho nikoho neposlala.“

„Nemusím pro něho posílat. Zná lesní zvířata. Ta vidí všechno, co se tady děje, a dají mu vědět.“

Dívka se podívala na Sken, jako by chtěla říct: jaké nesmyslné pověry to tady na nás zkouší?

„My nejsme vesničané,“ zašeptal starý muž. „Víme, že geblini na sebe mohou volat. Nám nemusíš vykládat povídačky o zvířatech.“

„Máme na to lesní zvířata,“ odvětila Dbej. „Ale už dávno jsem se

naučila nehádat se s mužem, který si o sobě myslí, že je vědec.“

„Já jsem filozof. Ten šíp v krku bolí jako sto čertů.“

„To je mi líto. Bratr může být daleko. Možná chvíli potrvá, než přijde. S tím se nedá nic dělat.“

„Mám žízeň.“

„Šíp vám mohl prorazit hltan.“

„Prorazil.“

„V tom případě se ani nenapijete.“

Dívka i Sken se posadily, dívka na stoličku a Sken na podlahu, zády se opřela o zeď. Dbej se vrátila ke své práci, opeřování šípů, které zhotovila den předtím. Byla to jemná, únavná práce, a těžký, bolestivý dech muže na lůžku ji nijak neusnadňoval.

Nedlouho poté vstoupil Will s vodou. Návštěvníky si nijak neprohlížel, jen na okamžik zalétl pohledem k muži na lůžku. Jeden džber s vodou postavil ke krbu a druhý přelil do větší nádoby vedle lůžka. Teprve potom se k návštěvníkům otočil.

„Will,“ představil se.

„Sken,“ řekla tlustá žena.

Dívka neřekla nic.

„Ty tady bydlíš?“ zeptala se Sken.

Will přikývl.

Sken zalétla pohledem od něho k Dbej a zase zpátky. „Fuj,“ prohlásila.

Will se ušklíbl. „Jsem její otrok.“

Sken se trochu uvolnila. „Nehodí se, aby geblin vlastnil člověka, i když jestli se nenechává vozit na koníčka –“

„Řekla bych, že do toho vám nic není,“ přerušila ji Dbej. „A že vedete zvláštní řeči, jestli chcete, aby tenhle muž žil.“

„Říkám, co si myslím,“ ohradila se Sken.

„V tom případě nosíte v hlavě hnůj.“

Sken nestačila udělat víc než jeden krok směrem k ní. Anděl i dívka vykřikli, aby zůstala stát. Will také vykřikl, ale na Dbej. Ale to, co Sken nakonec zastavilo, nebyly jejich výkřiky. Byl to pohled na Dbej s nataženým lukem. Byla schopna v okamžiku poslat šíp tam, kam chtěla.

„Nedělej to, Dbej,“ řekl Will.

„Přijdou k mým dveřím jako žebráci a pak *mě* nařknou, že se nechávám obskakovat člověkem. I když je pravda, že kdyby se o to některý člověk pokusil, jsi jediný, kdo má šanci, že by to přežil.“

Z lůžka se slabým hlasem ozval Anděl. „Odpusť té ženě. Vyrostla na řece, takže se nenaučila společenskému vyjadřování.“

Dbej nechala luk klesnout. Sken si upravila límec, sedla si a zahleděla se do ohně. Ještě nikdy se při provokování geblinů neocitla tak blízko smrti. Geblinští kupci, kteří se v Heptamu nechávali převézt přes řeku, byli krotcí a neodmlouvali. Nebylo to poprvé, co byla Sken nucena poopravit své chápání světa. A nikdy jí to nebylo příjemné.

Will se pustil do přípravy večeře a Dbej se vrátila k výrobě šípů. Andělovi se dýchalo čím dál hůř. Dívka seděla tiše v koutě. Zůstali tak, mlčky a ve střehu, až do večera, kdy se domů vrátil Nič.

9. RANHOJIČ

Nič cítil tlak Nečorvovy nenávisti stejně, jako by se mu do tváře opíral vítr, Doslova se jím prodíral a křivil obličej, jak mu pohyb kupředu působil bolest. Kdyby ho někdo pozoroval, musel by mu připadat směšně: nahý, špinavý, rozcuchaný geblin, který v jasném slunci s vypětím sil postupuje rovnými, travnatými loukami, zmučeně vrávorá mezi stromy, jejichž větve mu bez potíží uvolňují cestu. Pokaždé, když se Nič obrátil směrem k Jeřbovu, pocítil hurikán odporu. Byl jediným geblinem ze všech geblinů, který nemohl domů.

Strávil takto dva vyčerpávající dny – chvíli těžce postupoval, zastavil se, aby si odpočinul, a pak se pustil do nového zápasu – když ucítil, jak ho Dbej volá. Ten láskyplný dotek, jako by mu něžné prsty přejely po páteři – Nič jí nikdy neprozradil, jak na něho její volání působí, ale žádný jiný geblin nad ním takovou moc neměl. Obzvlášť nyní, po dvou dnech Nečorvova lítého řevu, byl šepot Dbej něco neodolatelného. Nič padl na kolena a rozplakal se. Plakal hněvem – zlobil se na Dbej, že ho zavolala, zlobil se na sebe, že nenašel dost síly, aby volání ignoroval a pokračoval v zápasu.

Ale nemohl dál. Nějakou dobu ležel v trávě u potoka, několik minut, ale možná i hodinu, potom se odplazil k vodě, napil se a nakonec vstal. Chvíli stál otočený k Jeřbovu; ale představa, že by měl udělat další krok tím směrem, byla nad jeho síly. Otočil se a vykročil opačným směrem. Najednou měl nohy lehké. Běžel lesy a loukami, v několika minutách překonával úseky, s nimiž zápasil celé hodiny. Po celou tu dobu slyšel sestru v hlavě jako píseň, která ho utěšuje, přivolává k sobě.

Přivolává ho, nikoli však domů. Žádný žijící geblin by svůj lidský příbytek nenazval domovem. Geblini měli jen jeden domov: obrovské město ve skále, nezmapované chodby a šachty sahající na míli hluboko od čela Paty nebes. Jeřbov, město, které mělo víc obyvatel než většina zemí, město, v němž žili lidé, trulové a luntové,

ale vládli tam geblini, neboť jen oni měli v paměti nesmazatelně, nezapsatelně uložen každý zákrut každé chodby, kterou byla hora provrtána. Každý kámen v každé jeskyni měl své přesné místo i pro gebliny jako byl Nič, který na ten kámen nikdy nevkročil, nikdy neochutnal chladnou vodu stékající chodbami z výše položeného ledovce a nikdy nespal pod klenbou tmy, pod níž bylo nesrovnatelně útulněji než pod širou oblohou. Tam, kde byla Dbej, se Nič mohl cítit dobře, ale mimo Jeřbov nemohl být nikdy doma.

Jenže jak se tam Nič mohl dostat, dokud byl naživu Nečorv? Bylo to dilema jeho života již od chvíle, kdy byl ještě dítě a matka mu vysvětlila, kým je a co musí udělat. „Ty a tvoje sestra jste nejvybranější z té nejlepší krve, nadaní zárodky výjimečné moci. Neexistuje nic, co byste se nemohli naučit, nic, co byste nemohli dělat, neexistuje myšlenka, která by vám nemohla vtrhnout do hlavy jako blesk bouře. Vy dva jste se narodili jako nejlepší odpověď geblinů na Nečorvovu strašlivou nenávist, jako naše jediná naděje na jeho zneškodnění.“

„A kde ho najdu?“ zeptal se malý Nič.

„Žije v nitru Jeřbova, tam, kde proudí míza života. Žije v samotném lůně geblinů, ta zmije v našem lůně, aby požíral naše právě narozené děti.“

„Vysvětli mi, jak se dostanu do Jeřbova, mami, abych se tam mohl vypravit a zabít ho!“

Matka se rozplakala. Dlouhý jazyk jí smutně visel z úst a jeho rozdvojená špička se leskla jejími slzami. „Jak je možné, že ze všech geblinů právě ty neznáš cestu? Ach, Niči a Dbej, moje děti, přivedli jsme vás na svět, abyste byli zhoubou našeho nepřítele, ale on o vás již ví a Jeřbov před vámi schovává.“

Když matka zemřela, Nič a Dbej se nějaký čas bezcílně toulali světem. Oba se připravovali na povinnost, kterou jim matka vštěpovala, a zároveň ji odmítali.

Dbej se naučila mistrně zacházet s lukem a dokázala zabít všechno, co spatřila – ale odmítala pátrat po Jeřbovu a popírala, Že by pro ni to místo bylo důležité. Vysmívala se Ničovi, že si nedá pokoje a neustále se tam snaží dostat. „Sny a vidiny,“ říkala, „hloupá proroctví, nic víc.“ Přesto se ve volném čase dál zdokonalovala v

ovládání luku a studovala veškeré poznatky o Nečorvovi, jež jí mohli poskytnout geblini, kteří putovali po řece a využili pohostinnosti jejího domu.

Naproti tomu Nič se odmítal stát zabijákem. Místo toho se učil, jak léčit. Potuloval se po lesích, zkoušel byliny, které tam rostly, používal je k uzdravování nemocných a poraněných zvířat, jimž ublížili lidé nebo jiná zvířata. Když se některé bylina ukázala jako slibná, začal ji pěstovat a pečovat o ni, zdokonaloval ji v tom, co od ní chtěl, a tak zanedlouho získal byliny schopné zahnat nákazy, prášky z kořenů, kterými dovedl léčit nemoci, lesní plody, které zmírnily každou bolest. Stačilo mu, aby se podíval na vnější křivky těla, a poznal, jak vypadá každé tělo uvnitř. Znal ještěrky, lyony. rubíny a tetřívky, uměl je otevřít a dát do pořádku. Nikdy by nedokázal své znalosti zapsat do knih, jako to dělali lidé. Chudáci lidé –chyběla jim druhá mysl, tajná paměť, v níž geblinové skrývali své poznání dokonce sami před sebou. Kdybyste se Niče zeptali, co některému z jeho mnoha pacientů chybí, nedokázal by vám odpovědět, protože jeho slovní mysl nevěděla o uzdravování nic. Jeho člověčí, slovní mysl uměla pouze mluvit, pamatovat si zrakové a zvukové vjemy, nebyla mu k ničemu. To, čemu věřil, byla jeho druhá mysl, ta, které svěřoval vládu nad sebou a která schraňovala všechny jeho nejdůležitější schopnosti.

Potíž byla v tom, že právě jeho druhou mysl Nečorv našel a od Jeřbova ji odháněl. Vpřed ho znovu a znovu poháněla jeho člověčí mysl, která se snažila získat vládu nad jeho nohama a rukama v nekonečném vertikálním výstupu za nepřítelem. A až ho najdu, co udělám? Co mohu dokázat než to, že budu prvním ze svého lidu, kterého sežere?

Blížil se soumrak, když se Nič, zatrpklý neúspěchem, vrátil do domu, který společně s Dbej obýval. Po čichu poznal, že uvnitř jsou lidé, a také poznal, že se jedná o starého muže, který je zraněn, a mladou ženu, které na něm velice záleží a bojí se o něho. Tlustá žena byla jen hora potu; nevšímal si jí. Cítil také Willa, ale ani jemu nevěnoval pozornost. Jestli si jeho sestra přála místo osla držet člověka, měla na to právo. Nič se s Willem zásadně nebavil a Will mu prokazoval stejnou laskavost.

Dbej ho přivítala, aniž by se ho dotkla nebo se usmála. Ve vzduchu bylo cítit hněv. „Proč je tady necháváš, když tě urážejí?“ zeptal se jí Nič geblinsky.

„To děvče,“ odvětila Dbej. „Neříkej, že necítíš, co její přítomnost dělá s Nečorvem.“

Nič přistoupil k dívce v chlapeckých šatech, která seděla na podlaze v koutě. Ano, cítil to, jako mravenčení v páteři. V její blízkosti je Nečorv vůbec neodháněl. Volal. Nič něco takového nikdy necítil, přestože o tom slyšel: volání Jeřbova. Bylo neuvěřitelně silné, jako příslib sexuální rozkoše, jako láska matky k dítěti. Nič poklekl a naklonil obličej těsně k dívčině tváři. Nevěnoval pozornost tomu, že se odtáhla, ignoroval ruku, která jí vylétla k vlasům.

„Ať jde od ní to špinavé zvíře pryč, nebo ho zabiju vlastníma rukama!“ vykřikla tlustá žena od krbu.

„Tiše,“ zašeptala dívka. „Určitě má víc důvodů, aby se bál mne, než mám já pro strach z něj.“ Nič cítil na tváři její dech. Bylo to jako teplý vítr z Jeřbova, který ho teď poprvé v životě volal.

„Aby nahý geblin přišel tak blízko k děvčeti,“ zavrčela ta páchnoucí stará hromada trusu. „Bývaly doby, kdy geblini věděli, kde je jejich místo.“

Dbej mu připomněla jeho povinnost. „Ta tlustá žena, která má ráda gebliny, se jmenuje Sken. Muž, který umírá, je Anděl.“

Nič se od dívky odtáhl. Bylo to jako fyzická bolest, jak volání Jeřbova sláblo. Ale i když stál opodál, stále na něho působilo, neboť vytrvalý tlak Nečorvovy nenávisti byl slabší. Nič netušil, jak velkou část jeho druhé mysli Nečorv zabíral. Když si ránu prohlédl, dostavilo se poznání tak rychle a tak jasně, že se mu málem – ne docela, ale málem – podařilo převést je do slovní mysli a sobě samotnému je vysvětlit. Poprvé si uvědomil, co by mohl dokázat, kdyby byl Nečorv mrtvý.

Anděl byl v bezvědomí. Znamenalo to, že Nič nebude muset ztrácet čas jeho uspáváním. Ochutnal ránu, z níž stále pomalu stékala krev. Věděl, o jaký jed se jedná – byla to jedna z těch dětinských bylin, na kterou byli lupiči tak pyšní; Větší starosti mu dělal šíp. Cestou dovnitř napáchal škody a cestou ven napáchá ještě větší. Hltan raněného se bude špatně hojit a může se stát, že zemře hlady,

než bude moci znovu polykat.

„Budu ho muset operovat," řekl Nič, znovu geblinsky. „Aby se mohl zahojit uvnitř. Řekni jim to." Ovládal agarant dost, aby se dorozuměl, ale bylo jednodušší, když jednání s lidmi obstarala Dbej. Mnohem raději se dorozumíval se zvířaty, která si o sobě nemyslela, že mají inteligenci.

Než Dbej vysvětlila ostatním, co se Nič chystá udělat, našel spóry hub, které zastaví působení jedu, vybral si z brašny s nářadím tenký bronzový nůž a opatrně vytáhl dlouhé, jemné vlákno z vlásenky, která rostla v květináči na okně. Půda neobsahovala žádný kov, takže vlákno bylo čistě organické a nakonec se v těle rozpustí. Nůž a vlákno vlásenky si vložil do úst s větvičkou kormího kořínku, aby je sterilizoval. Potom rychlým pohybem zajel nožem hluboko do mužova hrdla, nad a pod šíp. Nabral si na jazyk spory hub a pak zajel jazykem do řezů, hluboko do rány, kde jed z šípu stále bránil ve srážení krve. Spóry splní svůj úkol za pouhých několik minut: stráví jed a vytvoří vlastní krevní pojivo, které pomůže při srážení krve.

Musel počkat, a tak se dal do hovoru s Dbej – pochopitelně geblinsky, aby mu lidé nerozuměli. „Kdo je to, ta dívka, a proč ji Nečorv volá?"

„Jak to mám vědět?" zeptala se Dbej.

„Ty znáš všechny čorví povídačky, ne já. Na to, aby byla jedním z mudrců, je příliš mladá."

„Třeba rozumem předběhla věk. Řekla bych, že je nebezpečnější, než vypadá. Hned tak něčeho se nezalekne. Nepochlubila se, ale myslím si, že ona vyřídila většinu Čtverákových mužů."

„Holýma rukama?"

„Víš, o kterou lidskou ženu Nečorv stojí. Vigilanti vyprávějí každému na potkání proroctví o sedm krát sedm krát sedmé dceři…"

„Já se o lidi nestarám a o jejich náboženství už vůbec ne."

„Sedm krát sedm krát sedmá dcera se narodila před patnácti lety sesazenému korfskému heptarchovi, který by měl vládnout světu. Ta dívka by mohla mít tolik let."

„Když do Jeřbova vede tolik možných cest, těžko věřit, že by ji zavedl zrovna sem k nám."

Spóry splnily svůj úkol; krvácení ustalo. Nič uchopil šíp a vyškubl

ho. Muž ze spánku vykřikl. Z rány začala znovu téct krev, ale spóry jí opět uzavřely. Nič zahákl prstem roztržený jícen a přitáhl si jej, aby na něj viděl. Potom vertikálně vedenými řezy zručně odstranil roztržené okraje.

Když zašíval rány vlásenkou, znovu promluvil geblinsky na Dbej. „Stejně je to jedno, jestli to je nebo není ona, ne? Bez nás do Jeřbova nepůjde.“

„Mne do Jeřbova nic netáhne,“ odvětila Dbej.

„Jsi v tom stejně jako já,“ řekl Nič. „Odhání tě stejně jako mě.“

„Jenže já se tam nesnažím dostat, takže mě to nebolí. A neměl bys to zkoušet ani ty, Niči. Proč podle tebe zůstala naše rodina tolik generací ve vyhnanství, když ne proto, aby byla právě v tuto dobu daleko od Jeřbova?“

„On chce, abychom tam nebyli. Tím se všechno mění. Dřív vždycky chtěl, aby tam krále měl.“

„Takže tam půjdeme právě proto, že nás tam nechce? Ale potom nás má v moci stejně pevně jako vždy dřív.“

„Dřív vždycky chtěl, sestřičko, aby geblini zničili všechno, co lidé vybudovali. Nemá sílu na to, aby poroučel všem, ale poroučel králi, který ke společnému úkolu vyzval ostatní. Jenže teď je všechno jinak. Nemá zájem na tom, aby geblini vystupovali jednotně. Možná má zájem na tom, abychom *nevystupovali* jednotně. A proto tam musíme jít.“

„Vzdát se úkolu, který nám uložili předkové, kvůli nějakému tušení?“

„Předek, který tento plán vypracoval, byl pod Nečorvovým vlivem. Proto se rozhodl pro vyhnanství. Jenže kde máme jistotu, že Nečorv nechtěl, aby se právě tak rozhodl.“

„Z toho kruhu není úniku, bratře. Kdo ví, jestli mu nenahrajeme do rukou vším, co uděláme.“

„Vidíš? Takže se necháme vést jinými důvody. A tady je jeden z nich: když mi Nečorv nedýchá do tváře, můžu se konečně nadechnout. Nevím, jestli to Nečorv chce nebo nechce, ale ona nás k němu může dovést.“

„Jestli ji nepřestane volat.“

„Všechno záleží na tom, jestli o ni stojí víc, než se nás bojí.“

„Takže věříš, že je to skutečně ona?“

„Třeba se na nás usmálo štěstí.“ Nič dokončil opravu jícnu a vrátil jej na místo. „Řekni jí, že se mu hrdlo zahojí za několik dnů. Bude užší než předtím. Bude muset jídlo dobře žvýkat.“

Dbej se otočila a agarantem to oznámila ostatním. Nič ještě zašíval ránu na povrchu, tentokrát obyčejnou nití, když Dbej domluvila a vzala ho za rameno.

„Mění se něco na situaci tím, že to děvče zná naše plány?“

„Jak by je mohla znát?“ zeptal se Nič, který právě podvazoval nit.

„Protože jsem právě teď zjistila, že rozumí geblinsky.“

Nič se otočil a podíval se na dívku. Její tvář měla prázdný výraz. „Proč myslíš?“

„Protože když jsi řekl, že Anděl bude v pořádku, přestala si o něho dělat starosti. A když jsem to řekla já, předstírala úlevu znovu. Ale její pot vůbec neodpovídal.“

Nič se na dívku vesele zašklebil a vyplázl trochu jazyk. Věděl, že tenký, rozdvojený jazyk geblinů lidi znervózňuje, ale tato dívka na sobě nedala znát, že by jí to bylo nepříjemné. Promluvil na ni geblinsky. „Nikdy nezkoušej podvést geblina, člověče. Jsi dcera pravého heptarchy, že?“

Dívka mu odpověděla tak plynně a pohotově, jako by spolu rozmlouvali celý den. Nič si navíc všiml, že mluvila geblinsky bez sebemenšího náznaku těžkopádnosti, se kterou se lidé často potýkali, když se snažili vytvořit zvuky správně svým hrubým, silným jazykem.

„Ne, pane. Heptarcha jsem já.“

Takže její otec byl mrtev. Lidská smrt na Niče nijak zvlášť nepůsobila. Lidé z truchlení často dělali velkou podívanou, ale ve skutečnosti neměli ponětí, jaká pouta v pravé rodině existují. Neměli druhou mysl a uměli se dorozumívat pouze slovy. Po celý život si zůstávali cizí. K čemu byl takový život? Proto se nesnažil dát najevo soucit. „Víš, jakou chci odměnu za to, že jsem tvému příteli zachránil život.“

„Je to můj otrok, ne přítel.“

„Vezmete mne s sebou. Nepodniknete nic, abyste odešli beze mne.“

„A co když jdu jinam, než si myslíš?“

„Jdeš do Jeřbova, abys zničila můj národ. A já ho zachráním.“

„Proč mne potom hned nezabiješ? Oběma tím ušetříš spoustu trápení.“

„Chce tebe, ale kdybych tě zabil, možná by se spokojil s někým jiným. Takhle alespoň vím, kdo jsi a kde jsi. Takže až tě Nečorv zavede do svého doupěte, budeme tam také. Myslím, že to z nás dělá přátele.“ Usmál se na ni a znovu ukázal špičky svého jazyka.

Dbej stála u hrnce, lžičku na ochutnávání v ruce. „Proč stále mluvíš o *nás*, když já nemám v úmyslu nikam jít?“

Nič se na ni nepodíval. „Protože bys nepřipustila, abych stál proti Nečorvovi sám.“

Dbej pokrčila rameny. „Will má jídlo hotové.“

Nič se k dívce sklonil. Ona sice seděla a on stál, ale nemusel se sklonit mnoho, aby se jejich, oči dostaly do stejné výšky. „Dáš mi své slovo? Odměnou za život tvého otroka?“

„Mé slovo máš, ale není to žádná odměna. Anděl musí za svůj život zaplatit sám a já mohu dát slovo komu chci a kdy chci.“

Nič vážně pokýval hlavou. „V tom případě tě zvu ke stolu.“

Dbej se hlasitě rozesmála. „Už jenom kvůli tomuto okamžiku to stálo za to trápení – vidět tebe, Niče, jak zveš člověka, aby s tebou povečeřel.“

„Ale ona přece není člověk, Dbej. Je to Nečorvova žena a matka smrti.“

„Nejsem ničí žena,“ ohradila se dívka. „A jmenuji se Hypomené.“

Teď se rozesmál pro změnu Nič. „Takže Trpělivost,“ řekl agarantem. „Přisedni k nám, Hypomené.“

Stůl byl vyrobený tak, aby se u něho sedělo pohodlně geblinům. Byl příliš nízký na to, aby Hypomené mohla sedět na židli, a tak si sedla na podlahu. Byla jediným člověkem u stolu. Když Sken postoupila o krok směrem k nim, jediný Ničův pohled ji zahnal zpátky na lavici u krbu. Will se ani nesnažil usednout k nim. Obsloužil je a pak přinesl misku Sken.

Nič si všiml, že Hypomené dodržuje všechny náležité projevy úcty. Měla je tak zažité, že ji stejně jako každému geblinovi připadalo normální nabídnout od všeho několik kousků jemu nebo

Dbej a ponimrat se v kouscích, které nabídli oni jí. Když už se stalo, že byli lidé pozváni ke geblinskému jídlu, zpravidla dávali najevo, jaké úsilí a jakou oběť od nich vyžaduje jíst z geblinské lžíce. Ale Hypomené na sobě dávala znát pouze úctu a eleganci. Nečorvova žena by měla být odporná a ne elegantní, pomyslel si Nič. Ale vyjde to nastejno. Než to všechno skončí, nejspíš ji stejně budu muset zabít. Co znamená smrt jednoho člověka, když může zachránit můj národ?

Když dojedli, napili se horké vody z hrnce u krbu. Nič se nabídl, že je vyvede z lesa, ale Hypomené o tom nechtěla ani slyšet. „Odjedeme spolu. Až bude Anděl mít dost síly, odvezeme ho na voze. Když se nám podaří najít nějaké koně na prodej."

Dbej pokrčila rameny. „Koně na prodej? Nič vám zítra nějaké najde. Ten najde v lesích všechno."

„Ano, ale ne na to, aby táhli vůz," ozval se Nič. „Pořád bychom ho vyprošťovali z bláta. Dojedeme do nejbližšího lidského města, vůz prodáme a koupíme loď. Vítr vane od západu a Jeřbice je široká a pomalá. Silnice jsou ta nejhorší cesta do Jeřbova."

A tak se shodli. Jediný spor vznikl později, ve tmě, když už Nič ležel vedle své sestry a ona mu řekla, že chce vzít Willa s sebou.

„Proč ti na něm tak záleží?" zeptal se potisící Nič. „Je tvůj milenec? Chceš přivést na svět jeho zrůdičky?"

Zásadně na podobná obvinění neodpovídala. „Je to přítel," řekla jen. „Když jdu já, půjde taky."

„Takže obr jde s námi. V tom případě bychom měli koupit pořádnou loď. Už tak je nás příliš. A příliš mnoho lidí." Potom začal spřádat nechutné teorie o tom, co spolu Will a Dbej dělají, když odejde z domu. Dbej mu neodpovídala a Nič přestal teprve tehdy, když podle jejího dechu poznal, že usnula. Potom už nemělo smysl snažit se ji rozčílit.

10. JEŘBICE

Nebyli tou nejharmoničtější společností, jaká se kdy vydala do Jeřbova. Anděl, vysílený hladem a ztrátou krve, nedokázal víc než snášet kodrcání vozu. Mohl sice a bolestmi pít mléko z farem, kolem nichž projížděli, ale bylo jasné, že potrvá dlouho, než se mu vrátí síla. I když byl při vědomí, poslouchal, o čem se baví ostatní, a sám se téměř nikdy nesnažil promluvit. Při zastávkách v hostincích u cesty ho Hypomené krmila ovesnou kaší na pokoji, ale ostatní jedli u stolu v lokále. Geblini spali v noci v jeho pokoji a střídavě na něho dávali pozor, když si ve spánku chtěl rozdrásat bolestivé hrdlo.

Anděl sice mlčel, zato Sken jako by mluvila neustále. Žehrala na všechno, co se nevyvedlo, a přestože se s gebliny ani o geblinech nebavila, pokud nemusela, dávala jasně najevo, že je nesnáší. Pokaždé, když se Nič ocitl nablízku, uměla nápadně začichat. A když se Hypomené a geblini bavili 'tím nesrozumitelným drmolením', mračila se a házela po koňských zadcích ořechové skořápky mimořádně energicky.

Ale Skenina mrzutost a dokonce ani Andělovo utrpení si nedokázaly udržet pozornost Hypomené dlouho. Měla jiné starosti. Volání Jeřbova cítila každý den silněji. Často ji rušilo z toho, co právě dělala nebo o čem přemýšlela. A také se měnilo volání jako takové. Již to nebyla jen naléhavá potřeba, kterou vnímala psychicky. Teď to byla palčivá touha jejího těla.

Na noc se ubytovali v hostinci daleko od toku Jeřbice. Hypomené měla hluboký, působivý, děsivý a krásný sen.

„Hypomené," zašeptala Sken.

Sken jí lomcovala. Byla ještě tma. Nějaké nebezpečí? Hypomené sáhla do vlasů pro strunu.

„Ne!" Sken se ji snažila přitisknout zpátky na slamník.

Skenina tíha a fyzická omezenost pohybu probudily v Hypomené nový strach, že jí chce ublížit sama Sken. Měla za sebou výcvik, jak

se proti takovému pokusu o noční vraždu chránit. V první chvíli, než úplně procitla, její tělo ovládaly reflexy, a tak zaútočila; pak přišla k sobě a ovládla se. To již měla prsty zaháknuté za Skeninýma ušima a palce připravené vydloubnout ženě z řeky oči.

„Roztomilá holčička," poznamenala Sken. „Vsadím se, že přesně to z tebe maminka chtěla mít."

Pohrdání ve Skeniných slovech, zbytek chvilkové hrůzy v jejím hlase, odpor odhalovaný skrovným světlem, které jí dopadalo na tvář… Takhle mne vidí, pomyslela si Hypomené. Obyčejní lidé, lidé, kteří si hrají se svými dětmi, tančí na slavnostech, dokud nejsou zborcení potem, křičí na sebe, vzlykají a spílají si na tržišti. Z jejich pohledu by dítě mého věku mělo být v srdci panenské. Kdybych byla zkušená v lásce, byli by z toho smutní, jak dospělí bývají, když se dětské tělo probudí. Ale mít před sebou tak mladé dítě schopné násilí a vraždy – Sken ve mně vidí zrůdu, něco jako jsou deformované děti, které porodní báby udusí a spálí.

Málem to řekla nahlas: Vycvičili mě, abych byla tím, čím jsem, a v tom, co dělám, jsem nejlepší.

Sken by ji potom obvinila: Už podruhé ses mě pokusila zabít. Nebo by se možná jízlivě zeptala: Zabíjíš dokonce i ve spánku?

A Hypomené by jí na to řekla: Jak podle tebe král udržuje mír? Pomocí nástrojů jako jsem já, jak jinak?

Ale neobhajovala by se. Možná si čas od času přála, aby se nenarodila jako dcera svého otce, ale tím se minulost změnit nedala. Nepociťovala větší potřebu bránit to, Čím je, než hora, která by měla bránit, že je vysoká a rozeklaná, nebo obroušená a nízká, nebo má jakýkoli jiný tvar. Jsem tím, co ze mne udělali, ne tím, co jsem si zvolila.

Proto se místo odpovědi na Skenina jízlivá slova zachovala v souladu se svým jménem a tiše se zeptala:

„Proč jsi mě probudila?"

„Křičela jsi ze spaní."

„To nemám ve zvyku," odvětila Hypomené. Cožpak ji Anděl nenaučil, jak ve spánku zachovávat naprosté mlčení? Až příliš dobře si pamatovala studenou vodu, kterou jí chrstal do tváře, aby ji probudil, když vydala jedinou hlásku, dokud se nenaučila spát tak, že

byla zticha.

„Takže to nejspíš bude zázrak, hlas, který vychází ze vzduchu nad tvou postelí a zní úplně stejně jako tvůj.“

„Co jsem říkala?“

„Podle toho, jak jsi křičela, mě napadlo jediné. Že na tebe nějaký milenec doráží stejně náruživě jako farmář, který na poli vyvrací pařez.“

Teprve potom se jí vybavil sen, který se jí zdál, a zároveň s ním volání Jeřbova. „To mi dělá on,“ zašeptala. „Posílá mi sny. Když jsem vzhůru, když spím –“

Sken chápavě přikývla. „Sníš tak dlouho, až jsi pro něho připravená celým tělem, jenže on nikdy nepřijde.“

„Musím za ním přijít sama.“

„Prokletí žen,“ kývla Sken. „Víme, jak chtějí zneužít, že je milujeme, víme, že nakonec za všechno zaplatíme my, ale přesto za nimi chodíme a přesto zůstáváme.“

„Tohle není žádný obyčejný milenec,“ namítla Hypomené.

Sken ji pohladila po hlavě. „To je pravda. Ten, kterého miluješ ty, přece nemůže být obyčejný.“

Ona si snad vážně myslela, že Hypomené je zamilovaná jako nějaké děvče z vesnice, které zmírá touhou po krásném chlapci ze statku. Jelikož Hypomené takové holčičí pocity nikdy předtím nezažila, vloudilo se jí do hlavy, jestli Sken náhodou nemá pravdu. Bylo to však absurdní. Měla možnost poznat mladé dívky z mnoha urozených rodin a slyšela, jak si špitají o svých skutečných a vysněných milencích. Nečorvovo vytrvalé volání bylo mnohem silnější. Dávalo o sobě vědět i teď. Musela se přemáhat, aby se ze slamníku nezvedla, nevyšla ze špinavého hostince ven a nevykročila, nerozběhla se, nerozjela se nebo nezačala plavat do Jeřbova.

Přesto byly Skeniny naivní domněnky ve své podstatě neškodné. Jindy by Hypomené asi předstírala, že její snahu o útěchu oceňuje. Jenže únava a podrážděnost z jeřbovského volání udělaly své, a tak jí bylo jedno, jestli se zachová jako diplomat. Proto dala do odpovědi rozladěnost, kterou cítila. „A co když zkusím počkat, přestane to?“

U Sken se diplomatické instinkty přirozeně čekat nedaly. „Ty jsi ale potvora. Člověk se snaží pomoci –“

„Za tento měsíc jsem se dívala smrti do očí víckrát než ty za celý život," odpověděla Hypomené, jako by tím chtěla všechno vysvětlit.

Sken chvíli mlčela a pak se usmála. „Ale v lodích se vyznám líp já."

„Teď ale nejsme na vodě."

„Ani nikoho nevraždíme," odvětila Sken.

Hypomené si lehla zpátky na slamník a mrazivě se usmála. Sken se nakonec dostala, kam chtěla. „Smrt nebo řeka, každá z nás se vyzná v tom svém," řekla Hypomené.

„Ten tvůj milenec, kvůli kterému se ve spánku potíš a křičíš –"

„Není to žádný můj milenec," ohradila se Hypomené.

„Chce tě nebo ne? A ty jeho nechceš?"

„On mě chce tak, jako chce vlk beránka. A já ho chci –"

„Jako chce ryba do vody."

Hypomené se zachvěla. Přesně takové to bylo, dokonce i teď. Jako by se potřebovala nadechnout, dlouze, zhluboka nadechnout. Jenže kdyby to udělala, bylo by to naposledy.

„Jsem z papíru, Sken."

Sken se jí jemně dotkla, přejela jí suchým prstem po ruce, pokryté studeným potem. „Z masa a kostí."

„Z papíru. Poskládaného a zpřehýbaného, vytvarovaného tak, jak se komu zachce. Dědička Heptagonu, dcera Eirenáa, vražedkyně, diplomatka, dej mi tvar a já ho přijmu, splním, co se žádá, a potom mě můžeš složit znovu a znovu. Budu jeho milenkou, toho, kdo mě volá, a jestli mne dostane, složí ze mne něco tak malého, že zmizím docela."

Sken vážně přikyvovala. Celé tělo se jí při tom pohybu natřásalo.

„Co kdyby mne někdo rozložil úplně? Co by ze mě bylo?"

„Cizí člověk," odvětila Sken.

„Ano, dokonce i pro mne," souhlasila Hypomené.

„Člověk jako každý jiný."

„Vážně si to myslíš? Myslíš, že někde v tom krásném, křehkém těle vražednice žije něco jako normální žena?"

„Nedělej z toho takovou vědu," řekla Sken. „Všichni jsme tak složení, že nikdo neví, co doopravdy jsme. Ale já to vím. Všichni jsme stejné, prázdné, čisté listy papíru. A to, jak jsme složení, nás

odlišuje. Ty sklady, to jsme my.“

Hypomené zavrtěla hlavou. „Ne, já ne. Na začátku nejspíš není čistý a hladký nikdo, ale já určitě ne. Já jsem víc než to, co se mnou udělali. Jsem víc než role, které musím hrát.“

„A co tedy jsi?“

„Nevím.“ Otočila se obličejem ke zdi, aby rozhovor ukončila. „Možná na to přijdu až těsně před smrtí.“

„Nebo těsně po ní, až ti vezmou hlavu.“

Hypomené se otočila zpátky a chytila se křečovitě sevřenými prsty záhybů Skenina oděvu. „To ne,“ zašeptala ostře. „Slib mi, že jestli mi to někdy udělají, rozsekneš mi hlavu a gúly vyliješ ven, že něco –“

„To ti neslíbím,“ zavrtěla hlavou Sken.

„Proč ne?“

„Protože jestli se ocitneš v situaci, kdy by ti *mohli* vzít hlavu, heptarcho, bude to znamenat, že já už jsem po smrti.“

Hypomené uvolnila Skeniny šaty ze svého sevření a lehla si. Uklidňovalo to, znát Skeninu oddanost. Ale zároveň to byla přítěž. A Hypomené byla tak unavená.

„Spi a nenech si zdát o lásce,“ vyzvala ji Sken.

„Tak o čem si mám nechat zdát, ty paní spánku?“

„O vraždění. Jak tě znám, budeš spát jako nemluvně.“

„Nemám ráda smrt,“ zašeptala Hypomené.

Sken ji poplácala po ruce. „Tak jsem to nemyslela.“

„Nechtěla jsem otcovu smrt. A nechtěla jsem, aby se Anděl zranil, nepřála jsem si to.“

Sken se zatvářila nechápavě. Pak pochopila. „Já přece vím, že jsi to nechtěla,“ zašeptala. „Ale díky tomu jsi teď svým pánem, ne? Alespoň nějaký čas. Chápu, že je ti to příjemné.“

„Občas je to vzrušující. Děsivé.“

„Víš, že proti sobě máš nejmocnějšího nepřítele na světě, samotná, a to –“

„To mi není příjemné.“

„Nelži. Občas se ti to líbí.“

„Nenávidím ho, protože mě nutí, abych chtěla –“

„Ale postavit se mu samotná, to chceš, chceš se s ním utkat sama a zvítězit.“

„Možná.“

„Takový pocit je úplně přirozený. Být hlupákem je taky úplně přirozené.“

„Dokážu zabít každého.“

„Každého, koho zabít *chceš*.“

Byla to správná poznámka. „Máš pravdu,“ zamyslela se Hypomené. „Jak ho můžu zabít, když dovede zařídit, abych po něm toužila?“

„Už rozumíš? Sama na to nestačíš. Potřebuješ Anděla. Potřebuješ gebliny, i když jsou odporní. I toho jejich domácího obra. Možná dokonce potřebuješ mě.“

„Dokonce i tebe,“ zašeptala Hypomené.

„Už spi. Jsme všichni s tebou a ty jsi ve středu všeho, jsme všichni s tebou. Budeš mít dost času, aby ses rozbalila, až tohle skončí a pluh tvého milence bude viset někde na hřebíku.“

Hypomené usnula. Nikdy se nevrátila k rozhovoru, který se té nocí odehrál, ale vztah mezi ní a Sken se změnil. Hašteřily se jako vždycky, protože Sken snad ani s lidmi jinak jednat neuměla, ale bylo to jiné. Vznikla mezi nimi pouta, pouta mezi sestrami, sice neobvyklými, ale dobrými.

Ráno se jejich podivná karavana vydala na další cestu.

Skenina slova však změnila také Hypomenino nahlížení na ostatní. Dívala se na ně novýma očima a říkala si: k čemu se mi může hodit, proč ji potřebuji, která z jeho silných stránek vynahrazuje mou slabost? Všichni byli nebezpeční – jí, ale také Nečorvovi. Obzvlášť geblini byli záhadní. Čím víc si jich Hypomené všímala, tím víc si uvědomovala, že většina jejich komunikace se odehrává beze slov, jako by poznali, kdy ten druhý něco potřebuje. Žárlila na jejich blízkost; snažila se je dokonce napodobovat a chodila za Andělem, když měla pocit, že by ji mohl potřebovat. Někdy ji potřeboval. Častěji ne. To, čím byli vybaveni geblini, jí chybělo. Nebyla nijak mimořádně citlivá. Geblini jsou příliš jiní než my. Ta schopnost, kterou mají, je odvozena z tohoto světa, ne z našeho. Jsou jako Nečorv. Oni a on sem patří, já jsem tady cizinec.

A potom dny putování po souši skončily. Znovu se před nimi rozprostřela řeka, a tentokrát na jejím břehu stálo živé město. Najít

kupce na vůz a koně nebylo nic těžkého. Tak blízko od Jeřbova byli samozřejmě všichni obchodníci geblini. Proto se Hypomené oblékla jako bohatý mladý muž, vzala s sebou Willa, aby se ji nikdo nepokusil okrást, a veškeré obchody obstarávala sama, bez Niče a Dbej, kteří by jí to kazili. Geblini měli ve zvyku dávat si dárky, místo aby hleděli na zisk, a Hypomené sice věděla, že v Andělově malém pokladu je peněz dost, aby si mohla koupit tolik lodí, kolik bude chtít, ale nechtěla jejich zdroji zbytečně plýtvat. Až se to, co mají, časem rozplyne, nebude jednoduché to obnovit.

Bez vozu, ale s penězi v ruce, se Hypomené – před celým světem dosud přestrojená za sebevědomého mladého muže – v doprovodu Sken vypravila koupit loď. Sken byla koneckonců žena od řeky; kdo jiný mohl lépe posoudit, která loď se hodí pro plavbu proti proudu?

„Tuhle ne," říkala znovu a znovu Sken. Ta je moc malá, ta má příliš velký ponor, ta je ve špatném stavu, ta se určitě potopí, ta nemá dost plachet pro plavbu proti proudu, ta se těžko kormidluje – jeden důvod za druhým pro odmítnutí každé lodě, ke které přišli.

„Jsi hrozně vybíravá," vytýkala jí Hypomené. „Nechystám se strávit na ní zbytek života."

„Jestli si koupíš špatnou loď, uděláš *přesně* to," odvětila Sken.

Jak postupovali rušným nábřežím, Hypomené si všimla, že všechny lodě prodávají nebo pronajímají lidé.

„Ten, kdo od nás koupil vůz, byl geblin," vybavila si. „Že by po vodě necestovali?"

„Na gebliny se mě neptej," odsekla Sken. „Já doufám, že po vodě necestují ti dva."

„Zachránili život, na kterém mi záleží," namítla Hypomené.

„Ale jestli s námi poplují, doufám, že si budou pamatovat, kdo je na lodi kapitánem."

„Já jsem na lodi kapitánem," prohlásila Hypomené.

„Určitě ne na lodi, na které se budu plavit já nebo kdokoli se zdravým rozumem," nedala se Sken. „Ty máš peníze, takže jsi majitel. Já mám zkušenosti, takže jsem kapitán."

„Nejvyšší autorita?"

„To se nedá tak říct."

„Cože? A kdo je výš než kapitán?"

Tím, kdo odpověděl, nebyla Sken. Hlas se ozval z opačné strany a byl mužský. „Lodivod!“ prohlásil.

Hypomené se obrátila – a nenašla nikoho, jen skákající opici, která vháněla vzduch do měchů. Měchy byly napojeny na hadici, která vedla do silné skleněné nádoby a pak do průdušnice hlavy, jejíž oči tak tak vykukovaly přes okraj.

„Lodivod?“ zeptala se Hypomené.

Sken se ještě neobrátila. „Jasně, lodivod. Někdo, kdo zná řeku. Každá řeka je jiná, a jiná je taky každý rok.“ Teprve pak uviděla, kdo promluvil – hlava usazená v silné skleněné nádobě. Sken svraštila tvář. „Mrtvý,“ odfrkla. „Ten nám určitě pomůže.“

„Za poslední dvě stovky let jsem alespoň jednou za rok vyplul proti proudu Jeřbice a zase dolů,“ ozvala se hlava.

„Hlavy se nic nového nenaučí,“ řekla Hypomené. „Nevšímají si a příliš rychle zapomínají.“

Opice nepřestávala skákat nahoru a dolů. Působilo to rušivě.

„Já si všímám,“ ohradila se lodivodova hlava. „Já řeku znám. Někteří lodivodi berou řeku jako nepřítele, se kterým při každé cestě zápasí. Jiní ji berou jako boha, kterému se klaní, modlí se k němu a zatracují ho. Pro některé je to děvka; myslí si, že jim patří, ale ona z nich dělá hlupáky. Pro některé je to milenka, manželka nebo rodina, pro kterou žijí a umírají. Ale já –“

„Pojďte, mladý pane,“ vyzvala Sken. Ale Hypomené poslouchala dál.

„Já Jeřbici s ničím nesrovnávám. Tahle řeka, to jsem já. Jmenuju se tak, Řeka, a to jméno mi dal bůh. Jmenuju se tak, a ta řeka je moje tělo, moje ruce, moje nohy.“

Opice přestala skákat, aby si našla veš. Hlava se usmála, ale jelikož ústa byla níž než okraj válce, silné sklo změnilo úsměv na ohyzdný škleb. Opice veš ochutnala, spolkla ji a vrátila se k práci. Z lodivodova hrdla znovu vyšel dech.

„Moje loď je dobrá,“ prohlásil Řeka.

„Tvoje loď jsou trouchnivé staré necky,“ řekla Sken.

„Budiž. Ty jsi kapitán, tak sežeň pořádnou loď, ale pak se vrať a kup mě jako lodivoda.“

„Najdeme si živého lodivoda, ale přesto díky,“ loučila se Sken.

„No jasně, jen si jděte, máte nohy, takže můžete odejít, co to pro vás je?“

Z nebe slétl jestřáb, zakroužil, vrátil se a přistál na plošince na vrcholu kůlu, z něhož visel Řeka. V jedné pařátě držel zmítající se krysu. Rozpáral jí břicho, až se krev rozstříkla kolem, vnitřnosti popadl do zobáku a zbytek mrtvého těla hodil k Řekovi do nádoby. Nádoba se zakolébala, jak se gúlové a hlavoví červi přichytili k potravě a začali se krmit.

„Za ten oběd se omlouvám,“ ozval se Řeka. „Jak vidíte, jsem naprosto soběstačný. Krmit mě nemusíte, budu jen rád, když mi do nádoby budete dolévat vodu z Jeřbice, aby byla plná, a čas od času mi ji umyjete. Opice po ní ráda rozmazává svoje hovínka.“

„Komu patříš?“ zeptala se Hypomené.

Sken zuřila. „Snad si nemyslíš, že –“

„Ty běž koupit loď, Sken. Dávám ti na to patnáct minut. Vyber tu nejlepší a já přijdu dojednat cenu.“

„Já s něčím *takovým* jako s lodivodem nejedu!“

„Když se Nič a Dbej musejí vyrovnat s tím, že kapitánem lodi jsi ty, naučíš se žít s Řekou jako s lodivodem. Sama jsi říkala, že lodivod je nejdůležitější, ne?“

„Tobě se to líbí,“ obvinila ji Sken. „Ty se bavíš. A já myslela, že jsme přátelé.“

„Určitě neděláte chybu, mladý pane,“ ozval se Řeka. „Lodivod musí znát písečné prahy, proudy, místa, kde řeka teče rychle a kde pomalu, mělká koryta i jarní velkou vodu. Já to všechno znám. Dovezu vás, kam budete chtít, když uděláte, co vám řeknu, všichni včetně té Tučné královny, kterou máte s sebou. K čemu vám vlastně je, chcete z ní sbírat pot a prodávat ho na dolním toku jako olej do lamp?“

Hypomené se rozesmála. Sken nikoli.

„Běž koupit loď,“ přikázala Hypomené. „Já toho lodivoda chci, a dobře vím proč.“

Řeka ji oslavoval. „Protože jste moudrý, protože –“

„Zmlkni,“ obořila se na něho Sken. Potom se obrátila k Hypomeně. „Mladý pane, nevíte, co je zač –“

„Když se podívám na ten starý, vrásčitý obličej, poznám, že má za

sebou přinejmenším dvě stě let, často na ostrém slunci a ve špatném počasí.“

„To je pravda, útrapy života se mi vepsaly do tváře,“ doplnil Řeka.

„No tak je starý, co má být,“ vrčela Sken.

„Je hlavou přinejmenším sto let,“ pokračovala Hypomené. „Celou tu dobu se plaví po řece. A při těch mnoha cestách svého zákazníka ani jednou nezklamal. Nikdy nerozbil loď o písčinu nebo o skálu.“

„Jak to můžeš vědět?“ nechápala Sken.

„Protože mladý pán má dar rozeznat pravdu,“ přispěchal Řeka.

„Protože tady je,“ usoudila Hypomené. „Kdyby nějakého majitele někdy zklamal, nádoba by byla rozbitá a jeho by už dávno vylili do řeky.“

Sken se dívala nasupeně, ale odpověď nenašla. Proto pokračovala v obchůzce nábřeží a měřila si všechny lodě ještě skeptičtějším pohledem.

„Jsi moudrý,“ lichotil jí Řeka. „Doufám, že mezi stovkou synů, které jsem zplodil, když jsem ještě zvládal matracový tanec, se najde aspoň jeden tak pohledný, inteligentní a –“

„A bohatý.“

„Jako vaše milost. Jen bych si možná přál, aby mému synovi rostlo na bradě víc vousů.“

„A on by si určitě přál, aby jeho otec měl na těle víc údů.“

Řeka se rozesmál, ale znělo to uměle, protože smích vznikal pouze v ústech. Břichem se smát nemohl, když opice šlapala na měchy v pravidelném rytmu. „Fakticky, každýmu z nás něco chybí, to nemůžu popřít.“

„Kdy se tvůj majitel vrátí?“ zeptala se Hypomené.

„Až pro něho pošlu opici.“

„Tak to udělej.“

„A to se mám připravit o rozhovor s tak sympatickým jinochem? Když jsem byl mladší, opíchal jsem několik fešáků jako jsi ty, a každý mi potom poděkoval.“

„Děkuji ti, že jsi své opíchávací nástroje odložil dřív, než jsme se poznali.“

Řeka přimhouřil oči. „Vás hned tak něco neohromí, co?“

„Určitě nic, co žije ve sklenici,“ odvětila Hypomené. „Pošli tu

opici pryč. Jestli chceš mluvit, můžu ti odečítat ze rtů.“

Řeka vyloudil tři ostré mlaskavé zvuky. Hypomené si všimla, že k tomuto zvuku měchy nepotřebuje. Opice okamžitě seskočila z měchů, přelezla k nádobě, posadila se na okraj a opřela se čelem o Řekovo čelo. Ještě několik cvrlikavých zvuků, mlasknutí jazykem a prásknutí rty, a opice seskočila na dřevěné molo a zmizela v davu.

Řeka ještě jednou mlaskl. Nato se jestřáb vznesl a odletěl.

Hypomené stála a odečítala mu ze rtů. Řeka vtipkoval, vyprávěl, studoval ji očima. Hypomené po celou tu dobu cítila Nečorvovo volání. Pojď rychleji, potřebuju tě a ty mě miluješ, budu tě mít. Slova to nebyla, slova to nikdy nebyla, byla to jen potřeba. Rozleť se ke mně.

Už jdu, řekla v duchu Hypomené, a ze všech sil se snažila nemyslet při tom na vraždu, kterou v hlavě chovala.

Hlava jménem Řeka žvanila a žvanila. Čím déle se na ni dívala, tím míň jí připomínala otce. Dobře. Nepotřebovala se rozčilovat.

Jakmile vypluli, Sken se ocitla ve svém živlu a začala všechny komandovat. Co na tom, že povely vydával polohlasně Řeka z nádoby, která se houpala na stěžni u kormidla. Jakmile se ukázalo, že se na řece skutečně vyzná, Sken se ochotně řídila jeho radami, kudy má loď vést. Kormidlování byla lodivodova práce – o všem ostatním na lodi rozhodovala Sken. Pouze Anděl, konečně pohodlně uložený, zbavený kodrcání cesty, pouze ten se nemusel jejími rozkazy řídit. Všem ostatním na palubě lodi, která se pod plachtou a vesly těžce propracovávala proti proudu, nedopřála Sken chvíli odpočinku.

Obzvlášť ji těšilo, že mohla přikazovat Dbej a Ničovi, aby vylezli na stěžeň a udělali něco s plachtami – s nesnesitelným uspokojením ve tváři se pak dívala, jak při plnění jejích rozkazů visí nad vodou. Netrápila je výška ani práce, ale voda, ta jim, jak se zdálo, nebyla po chuti. Sken však sloužilo ke cti, že svého postavení nezneužívala. Jako každý dobrý kapitán věděla, že geblini ji poslechnou, ale jen do doby, dokud jim bude přikazovat to, co je jednoznačně třeba udělat.

Hypomené pracovala také, stejným dílem jako všichni ostatní. Sken se zpočátku příčilo jí rozkazovat, ale když ji nechala bez práce, Hypomené za ni tak dlouho chodila a nějaké se dožadovala, že po ní

Sken brzy začala štěkat rozkazy jako po ostatních členech posádky. Hypomené byla vděčná za všechno, čím mohla zaměstnat mysl. Volání Jeřbova nepřestávalo, ale když měla práci, dalo se s ním žít snáze. A tak strávila mnoho hodin splétáním lan, vytahováním a spouštěním plachet nebo opíráním do kormidla, poslušná Řeky, který jejich plavbu proti proudu řídil. Jednou bylo třeba křižovat napříč proudem, aby neztratili vítr, jindy zase manévrovat loď vesly nebo bidly na hlubší vodu, aby se vyhnuli zrádným místům – byl to aktivní, namáhavý život, ale Hypomené se do řeky postupně zamilovala, částečně proto, že na ní nacházela klid, částečně pro způsob života jako takový. Když se na Skeninu hrubost a neotesanost dívala z pohledu života na řece, rázem v ní viděla energii a sílu.

Ale i když byla Sken dobrým kapitánem, k dokonalosti jí něco chybělo. Hypomené si po několika dnech všimla, jak nelítostně tyranizuje Willa, možná jen proto, že si to od ní nechal líbit. Oba mohli vážit zhruba stejně, ale Sken byla o dobrý metr menší. Bylo komické ho pozorovat, jak tahá za lano nebo něco přemisťuje na palubě nebo v podpalubí, mohutné svaly mu při práci hrají po celém těle, a ta kolébavá, tlustá žena ho hubuje a peskuje. Chudák Will, říkala si Hypomené. Všechny útrapy manželství a výhody žádné. Ale Will to snášel dobře, zdálo se, že mu to nevadí. Stala se z toho součást rovnováhy. Hypomené do toho nezasahovala.

Jednou časně ráno Will vytahoval kotvu a Dbej vztyčovala plachtu. Nič seděl na přídi a mrzutě civěl před sebe. Sken poslala Hypomenu přivázat lano, které jí měla hodit Dbej, a Hypomené se při tom dostala do blízkosti Niče, který měl momentálně volno.

Všimla si, že se zachvěl, když se k němu přiblížila.

„Opravdu je to tak silné, když cítíš, jak mě volá?“ zeptala se.

Přikývl, ale nepodíval se na ni.

„Kdo to je, ten Nečorv?“

„Nečorv. On sám.“

„Ale jak vypadá?“

„Nikdo ho nikdy nespatřil.“

„Odkud se vzal?“

„Přišel na svět ze stejného břicha jako geblini.“

Pochopitelně to bylo náboženské dogma, které si Hypomené v

duchu převedla do vlastní verze reality. „Znamená to, že je geblin?“

Nič pokrčil rameny. „Možná ano. Pouze je silnější než geblin. A nenávidí nás. To je všechno, co o něm víme.“ Líně zvedl ruku a ukázal na řeku. „Ta voda – sytí ji nenávistí a posílá jí dolů, abychom promrzli na kost.“

„A co to volání – funguje to stejně, jako když na sebe voláte s Dbej?“

„Ovládat jeden druhého nemůžeme, jestli ti jde o to,“ vmísila se Dbej. „Prostě to cítíme, nic víc. Nejlépe to cítíme mezi sourozenci. Těmi, kteří jsou rodem nejblíž. Nič a já jsme dvojčata.“

„Ale Nečorv to dokáže vůlí, ne?“

„Dokáže to dokonce i s lidmi. Na to žádný z nás nestačí.“

„Takže je jako geblin, jenom silnější.“

Zdálo se, že Nič se rozčílil. „Vůbec není jako geblin.“

„Tak proč o něm mluvíš jako o *něm.* Jak víš, že je mužského pohlaví?“

„*Ty* to taky víš. Protože hledá sedm krát sedm krát sedmou dceru a ne sedm krát sedm krát sedmého syna.“ Nič se k ní pomalu otočil. Usmíval se, a nebyl to příjemný úsměv.

„K čemu by mu bylo spojení s člověkem? Potomek by nebyl životaschopný. Původní a vesmírné druhy se mezi sebou nemohou křížit.“

„Je dojemné, jak vy lidé věříte svým mýtům.“

Snažil se ji trýznit. Všimla si, že totéž dělá Dbej, a odmítla si z toho něco dělat. „Že by patřil k úplně jinému druhu?“

„Možná. Nebo je jediným zástupcem svého druhu, který kdy žil.“

„To nejde. Takový druh se nezjeví jen tak z ničeho. Má nějaké předky. Generace. Natolik se ve vědě vyznám.“

„Na vědě je nejlepší to, jak zakrývá bláznům oči, aby nenašli pravdu nebo aby nezjistili, že už ji našli,“ přidala se Dbej, která se znenadání objevila Hypomeně za zády.

Nič se na ni zamračil. „O lidské vědě to možná platí,“ řekl.

Dbej ho chytila za srst na hřbetě ruky a pak ho přes ni pleskla. „Au,“ zabručel. Choval postiženou ruku ve druhé, jako by ji měl vážně zraněnou.

Dbej se mile usmála. „Nejsi o nic lepší vědec než lidé.“

„Viděl jsem, co jsem viděl, ne to, co jsem vidět chtěl, nebo co jsem čekal, že uvidím. To se o *žádném* z nich říct nedá.“ Z jeho gesta k Hypomeně vyzařovalo pohrdání.

Dbej pohodila hlavou. „Kdyby ses zeptal lidských mudrců, odpověděli by ti stejně. Nevidíš nic jiného než to, co jsi připravený uvidět, a když už se stane něco zvláštního, dáváš tomu stará jména a tváříš se, že tomu rozumíš. A pak každý každému říká, na čem se už všichni předtím dohodli, a všichni mají pocit, že svět je takový, jaký má být.“

„Jak jsi *moudrá,*“ řekl jedovatě Nič. Hypomené si všimla, že jeho hněv není ani náhodou předstíraný.

„Matka mi to poručila, když mi dala jméno. 'Děťátko, Dbej znamená *mysli*, ale také *počítej* a *přemýšlej o tom, proč se věci dějí.'*“

„Vaše jména jsou příkazy?“ zeptala se Hypomené. „V tom případě s *tebou* rodiče měli hezké plány, Niči.“

Nič a Dbej se na ni podívali, jako by úplně zapomněli, že tam je. Ukázali jí ze svých osobních vztahů víc, než mělo lidské oko vidět. Hypomené se styděla, že je Ničovi a Dbej kvůli ní trapně. Také zapomněla, že se má chovat jako diplomat. A diplomat je vždycky obezřetný cizinec, nikdy důvěrný přítel. Všechny překvapilo, a nikoho příjemně, jak na okamžik zapomněli, že nejsou a nikdy nemohou být přáteli.

Hypomené se smutně usmála a odešla. Jejich oči cítila v zádech jako nože. Ne však tak ostré jako touha, která se v ní prakticky ve stejném okamžiku zvedla. Jeřbov.

Byla tato silná touha stejná jako muka, jimiž trpěla otcova hlava, když všechny jeho touhy rozněcovali hlavoví červi? Zlomil se pod takovým tlakem, nebo to bylo mnohem horší? Až jednou budu stát před tím Nečorvem, který chce ženu, nikoli muže, nechám se takovou touhou zlomit jako hlava bez těla, která ztratila veškerou sílu vzdorovat? Budu tak lačná, že tupě, bez pomyšlení na odpor, udělám všechno, co po mně bude chtít?

Ta myšlenka ji natolik zaujala, že strávila dopoledne přebíráním věcí, které našla v Andělově nedobytné skříňce. Nakonec se rozhodla pro pilulku s jedem, kterou si mohla vzít, kdyby věci nabraly špatný spád.

„To není elegantní řešení.“

Byl to Andělův hlas. Ihned skříňku zavřela – jako dítě přistižené otcem.

„Patří tobě,“ řekl Anděl, „protože ti patřím *já*.“

„Nemám pocit, že by byla moje,“ odvětila. „Ani že bys mi patřil ty. Vlastně mi nikdy nic nepatřilo.“

„Je to složitá věc. Většina lidí si myslí, že jim patří spousta věcí, a přitom to není pravda. Ty si myslíš, žes nikdy nic neměla, a přitom máš.“

„Co mám?“

„Mě. Tuhle skříňku. Celé lidstvo.“

Zavrtěla hlavou. „Možná mám odpovědnost za celé lidstvo, ale nikdy jsem se o ni neprosila a ti lidé mi nepatří.“

„Aha. Tak ty si myslíš, že povinnost a vlastnictví jsou dvě různé věci. Matka s otcem pečují o dítě a udržují je při životě – znamená to, že jim patří? A když se o ně nestarají, je opravdu jejich? Dítě rodiče poslouchá, pomáhá jim. A jak se rodiče stávají závislými na jeho pomoci, také dítě začíná vlastnit je. Přesto se klame a nalhává si, že je vlastněno.“

„Jsi důvtipný, ale jestli tím chceš říct, že mi otec patřil, pak skutečně nemáš naději stát se jedním z mudrců.“

„Z mého pohledu je pravda, co jsem řekl. Ale přiznávám, že většina lidí se na vlastnictví dívá jinak. Myslí si, že jim patří, co k sobě přičleňují. Jako třeba Sken s touto lodí. Cítí její části, jako by to byla ona; cítí vítr v plachtě, jako by plachta byla její tělo a vítr ji nakláněl; cítí kolébání lodi, jako by to byl rytmický tlukot jejího srdce. Loď jí patří, protože je její součástí.“

„Tak jako Řekovi patří Jeřbice.“

„Tak,“ přisvědčil Anděl. „Necítí, že ztratil tělo, protože jeho rukama a nohama, vnitřnostmi a pohlavím jsou proudy a tišiny, mělčiny a kanály.“

Hypomené se snažila najít něco, co by vlastnila stejným způsobem, jakým Sken vlastnila loď. Nenašla nic, co by vnímala jako svoji součást. Vůbec nic. Ani šaty, dokonce ani zbraně, nic jí nepatřilo, alespoň v tomto smyslu ne. Odjakživa se vnímala jako nahá a bezbranná, a tedy svou sílu poměřovala svým důvtipem a svou

velikost dosahem paží a nohou. „Jestli je vlastnictví tohle, tak nemám nič.“

„Ne tak docela. Nemáš nic, protože jsi nedovolila, aby se něco stalo tvou součástí, s výjimkou několika zbraní, jazyků a vzpomínek. Ale zároveň ti patří všechno, protože tvou součástí je celý svět jako takový. Cítíš povrch světa, jako by to bylo tvé tělo, a všechny bolesti lidstva, jako by byly tvými bolestmi.“

Ať si myslí, co chce, já vím, že to tak není. Necítím, že celé lidstvo jsem já, třebaže mi otec často vštěpoval, že by to tak heptarcha cítit měl. Jsem osamocená, oproštěná od všech a od všeho. Ale klidně si věř, čemu chceš, Anděli. Rozhodla se změnit téma.

„Víš jistě, že jsi na tom tak dobře, abys mohl vstát? A chodit?“

„Zatím nechodím, ne? Sedím, jestli se nepletu. Po pravdě řečeno, cítím se mnohem líp už několik dní. Ale zachutnala mi lenost.“

„Tolik jsem tě v posledních týdnech potřebovala –“

„Vůbec jsi mě nepotřebovala a bylo ti docela příjemné, že spoustu věcí zvládneš sama. Ale jsem rád, že ses nerozhodla hodit mě přes palubu. Ještě se ti totiž můžu hodit. Kupříkladu ten jed vůbec nepotřebuješ.“

„Co když ano.“

„Máš něco lepšího.“

„Co?“

„Kuličku, kterou jsi vytáhla otci z ramene, když zemřel.“

Otec jí tvrdil, že o kuličce kromě něj nikdo neví. „Jakou kuličku myslíš?“

„Když jsme pluli po Gladu, déle než týden jsi při každém noclehu na břehu strávila čtvrt hodiny důkladným prohledáváním vlastní stolice. Mohla jsi spolknout jedinou věc, která by stála za to, aby člověk dělal něco tak odporného.“

„Myslela jsem, že spíš.“

„Dítě, kdo by mohl v takovém smradu spát?“

„Nebuď nechutný, Anděli.“

„Předpokládám, že jsi ji našla.“

„Otec mi řekl, abych si ji vzala, ale neprozradil mi, k čemu je ani jak se používá.“

„Tvůj otec ji nikdy nepoužil. Alespoň ne úplně. Aby se dalo

využít všechno, co umí, musí se do těla zasadit jinam. Do nejhlubšího místa tvého mozku.“ Anděl se usmál. „A ty máš momentálně k dispozici znamenitého chirurga.“

„Otec mě varoval, že se geblini nikdy nesmí dozvědět, že ji mám.“

„Někdy člověk musí riskovat.“

„Co to je?“

Anděl přešel do luntštiny. „Tvoje žezlo, milovaný heptarcho. Ale mezi tvými předchůdci se našlo jen málo takových, kteří měli odvahu nosit je v mozku.“

Odpověděla mu stejným jazykem. „Chceš říct, že otec neměl dost odvahy, aby se takové operaci podrobil?“

„Samotná operace je bezpečná. Ale na různé heptarchy to působilo velice proměnlivě. Někteří dočista zešíleli. Jeden z nich dokonce zavraždil všechny své děti, až na jedno. Jiný rozpoutal současně válku se všemi svými sousedy, takže nakonec mu z království zůstal jen Heptam a několik ostrovů západním směrem. Jiní heptarchové tvrdili, že jim to umožnilo poprvé spatřit svět, jaký je, a vládli skvěle. Ale pravděpodobnost hovoří v tvůj neprospěch. Přesto platí, že po zasazení do mozku ta věc reaguje na tvé touhy. Kdybys ji tam měla a skutečně se rozhodla zemřít, tak bys zemřela. Proto je možné, že to riziko budeš chtít podstoupit.“

„A co když zešílím?“

„Může se stát, že tě posedne touha vydat se do Jeřbova, nepřipravená, neinformovaná, s největší pravděpodobností odsouzená k nezdaru, a postavit se tam nepříteli lidstva.“

„Jinými slovy to, co dělám teď?“

„Myslíš, že bys mohla udělat něco šílenějšího? Leda že by ses rozhodla přibrat dva gebliny, kteří tě s největší pravděpodobností zabijí, jakmile je bezpečně dovedeš k Nečorvovi.“

Vzpomněla si, co říkal o geblinech před chvílí. „Proč nesmím geblinům ukázat, že ten šperk mám?“

„Protože to šperk není.“

„Není?“

„Je to organický krystal vyňatý z mozku jeřbovského krále z patnácté generace.“

„Geblinský král. K čemu ho používal?“

„Geblini o tom s námi nechtěli mluvit. Víme, co dělá s lidmi, ale kdo ví, jak působil na něho?“

Hypomené přikývla. „Jestli byl ukraden geblinskému králi, pak asi právem patří Dbej a Ničovi.“

Andělovou tváří se lehce mihl jakýsi výraz a zase zmizel. Nikdo jiný by si té grimasy nevšiml, neboť Anděl dovedl svou tvář mistrovsky udržovat bez výrazu, ale Hypomené ji zaznamenala a poznala, že je překvapený, možná dokonce vystrašený. Co ho překvapilo? Cožpak nevěděl, že bratr a sestra jsou společně králem geblinů? Ovšemže to nevěděl. Nič zašíval Andělovi ránu, když Hypomené vyslechla rozhovor geblinů, z něhož pochopila, kým jsou. Anděl byl v bezvědomí a od té doby o tom nebyla řeč.

„Promiň. Tys nevěděl, že jsou králem? Zaslechla jsem to, když jsi ještě nebyl úplně v pořádku.“

„Ne, vůbec jsem to netušil. Budu o tom muset přemýšlet,“ konstatoval Anděl. „To by mohlo měnit situaci. To by tedy mohlo. Potřebuju přemýšlet.“ Usmál se a s rozpačitým výrazem ji poplácal po ruce.

Ale Hypomené teď byla ještě zmatenější než předtím. Anděl jí totiž lhal. Věděla, jak by vypadal, kdyby jeho slova byla upřímná a kdyby nic neskrýval. Jenže on něco skrýval – jediné, co na něm teď bylo správné, byla jeho maska. Vůbec nebyl překvapený a nemusel o ničem přemýšlet, ani měnit plány. Věděl celou dobu, kým geblini jsou. A pokud to bylo tak, pak nevěděl, že *ona* ví, kdo jsou.

Když se člověk setká se lží, má dvě možnosti: buď předstírat, že jí věří, nebo konfrontovat lháře s tím, že o jeho lži ví. To první se dělá s nepřáteli; o Andělovi Hypomené dokázala uvažovat jen jako o příteli. „Jak dlouho to víš?“ zeptala se ho.

Chystal se jí znovu lhát, ale pak se zarazil. „Ne,“ zavrtěl hlavou. „Jsi teď heptarcha, nemůžu před tebou mít tajnosti. Tvůj otec mi řekl už dávno, před mnoha lety, jak se jmenují a kde žijí. Heptarchie si dávala na sledování geblinských králů záležet.“

„Takže ty jsi celou dobu věděl, že v té vesnici žijí.“

„Tvůj otec to věděl a varoval mě. Přidávají do rovnice další neznámou. Bylo by bývalo lepší je minout. Navíc bych si ušetřil šíp v krku.“ Zasmál se pro sebe. „Ale nevadí mi to.“

Usmívala se na něho, ale stále jí lhal. Na tom, co říkal, nebylo něco v pořádku. Možná nevěděl, kdo jsou. Možná ho otec vůbec nevaroval. Odhadnout se to nedalo a zeptat se ho momentálně nemohla. Po druhé lži se k němu mohla chovat jedině jako k nepříteli. Dopřej nepříteli, ať si myslí, že jeho lež uspěla, učil ji otec. Nedoženeš ho tak k zoufalejším krokům.

Největší starosti jí dělalo, že ještě nikdy v životě o Andělovi jako o nepříteli neuvažovala. „Čeho se od nich otec obával, když tě varoval?“

„Nevím. Tenkrát jsem si myslel, že se obává další geblinské invaze. Ale nezdá se mi, že by tito dva žíznili po lidské krvi. Jiní králové svolávali gebliny k Patě nebes s válečným pokřikem na rtech. Tito dva jsou málem inkognito. Ještě žádný geblinský král necestoval v doprovodu lidí. Rozhodně ne živých.“

Čím déle ho poslouchala, tím víc se ukazovalo, že jsou to všechno lži a Anděl je si čím dál jistější, že mu Hypomené věří. Anděl měl nějaký plán, plán, který nejspíš před časem vymysleli s otcem, a ten plán vyžadoval, aby jí neřekl všechno, co ví. Anděl v ní stále viděl dítě, kterému se nedá všechno říct, aby se mohla inteligentně sama rozhodnout. Byl rozhodnut držet jí klapky na očích a nutit ji jít cestou, kterou jí s otcem vybrali. Možná budeš překvapený, Anděli, že nejsem tak bezmocné mimino, za jaké mě máš. Nemůžu tě nutit, abys mi věřil, ale jednou budeš litovat, žes to neudělal, protože se budu chovat podle toho, jak se sama rozhodnu, ať se ti to líbí nebo ne, a jestli mi budeš chtít bránit, Anděli, pak možná čeká i tebe zjištění, že na mne nestačíš.

Ale sama tomu nevěřila. Její holedbání bylo hrané. Ještě nikdy si nepřipadala tak dětinská a slabá jako teď. Ještě nejsem heptarcha, uvědomila si. Nemám království, nemám moc, mám jenom osud, který jste mi přichystali, ty, otec, Nečorv, geblini a kněží. Máte pro mne tolik plánů, že ať udělám cokoli, vždycky je to něco, co ode mne *někdo* chtěl. Jediná loutka na tisíci provázků, a já nevím, kdo je drží.

Její tvář Andělovi nic z toho neprozradila. Naopak, uličnicky se usmála, jak to dělala, když si ji dobíral.

„Takže podle tebe můžu Ničovi klidně říct, že mám žezlo, které by měl mít on, a potom ho požádat, aby mi otevřel mozek a zasadil

mi je tam?“

Anděl natáhl rozevřené dlaně před sebe.

„Neřekl jsem, že je to bez rizik.“

Hravě do něho šťouchla. „Raději zase celé dny spi. Byl jsi užitečnější.“

Viděla, jak z něj spadlo napětí, když začala hrát bezstarostnou, důvěřivou dívenku, kterou s ním v soukromí vždycky byla. Věřil jí. „Myslím, že Nič bude souhlasit, že to žezlo teď patří spíš lidem než geblinům. Heptarchové je mají už více než tři sta generací. Ale neříkám, že bys měla vstát a říct mu to hned teď.“

„Nedá se poznat, co by bylo lepší,“ soudila. „Všechny věštby mluví o katastrofě, ale neříkají mi, co ji způsobí. Rozhodnutí, které zvolím, může svět zničit nebo zachránit, jenže já nevím, co které udělá. A ty mi s tím nepomůžeš.“

Usmál se. „Už když ses rozhodla jít do Jeřbova, věděla jsi, že tím možná vedeš svět do záhuby. Já jsem jen spolupasažér. Zatím jsem si užil spoustu legrace.“ Vstal a nejistě se vrátil k lůžku pod plátěným přístřeškem.

Hypomené chvíli seděla a dívala se do vody. Ve chvíli, kdy začínala získávat sebedůvěru, se ukázalo, že Anděl hraje vlastní hru. Nikomu nemohla věřit úplně.

Ale ani úvahám se nemohla oddávat dlouho. Pokaždé, když její pozornost nebyla úzce vázána na práci nebo hovor, mysl se vracela k té vytrvalé, palčivé potřebě jít na sever, plout proti proudu řeky, nacházet úlevu od neodbytného tlaku tělesných tužeb.

Řekův jestřáb zakroužil a střemhlav se snesl na loď. Otočila se a dívala se, jak rozpáral holubici, sežral její vnitřnosti a tělo, peří a všechno ostatní upustil do nádoby. Opice si hrála sama se sebou; pluli klidným, lenivým úsekem řeky, takže lodivod se chvíli obešel bez hlasu.

Rovnováha Řekovy ekologie pro ni byla zázrakem a záhadou. Samotnému Rekovi nebylo tak těžké porozumět. Jako všechny hlavy byl trochu šílený, žil pro plavbu po Jeřbici. Dokud loď plula, dostával, co chtěl. Ale co opice a jestřáb – co z toho měli oni? Opice jedla s lidmi a tvářila se docela spokojeně. Stejně neměla kam jít. Opice si lidé na tuto planetu přivezli s sebou; neměly tu přirozené

útočiště a mohly přežít jen jako domácí zvířata. Opice možná na nějaké primitivní úrovni chápala, že její otroctví u měchů je jediná cesta, jak může přežít.

Ale jestřáb – jestřába nechápala. Mohl se o sebe postarat sám. Nikoho nepotřeboval. Co mu služba u Řeky dávala? Proč zůstával? Reka neměl ruce, kterými by ho mohl držet, neměl nic, čím by ho mohl odměňovat nebo trestat. Vypadalo to, jako by jestřáb žil pro velkomyslnost.

Možná jestřáb Řeku vnímal jako svou součást a ke krmení hlavy ho vedl stejný instinkt, jaký vede rodiče ke krmení potomků. Možná byl vycvičen, bylo mu vštípeno chování, které nepřipouštělo, aby nechal Řeku zemřít. A možná jestřáb po svobodě netoužil. Nebo svobodný byl a sám od sebe se rozhodl, že to bude dělat.

Když je Will v poledne volal k obědu, Hypomené se nikam nechtělo. Zvedla ji teprve ruka, kterou jí Dbej položila na rameno. „Nevím, co ti Anděl řekl," zašeptala geblinice, „ale stale jsi jádrem budoucnosti nás všech. Pojď se najíst."

Ovšem, pomyslela si Hypomené. Pojď, loutko. Pojď, skládanko z papíru. Tanči, zachovávej tvar, který jsme ti dali.

Dokud nepřestaneš být užitečná. Pak tě někdo – geblini, Nečorv nebo možná nějaký šílený vigilant – pak tě někdo spálí.

11. HEFFIDŽIN DŮM

Když jednou odpoledne seřizovali plachtu ve stáčejícím se, úzkém průlivu mezi písčinami, Řeka dvakrát mlaskl jazykem a opice začala vřeštět. Tou dobou už všichni věděli, co to znamená: Řeka se dožaduje rychlé změny kursu. Všichni se přestali bavit a napnuli uši – Řeka nikdy nemluvil nahlas.

„Prudce doleva!“ zavelel. Will, který stál u kormidla, nahnul páku k pravoboku. Sken prakticky ve stejném okamžiku popadla Hypomenu a jednoho geblina a přeběhla na levou stranu lodi. Hypomené právě tak stačila zahlédnout, čemu se vyhýbají – obrovské bóji, dost velké, aby bóje i loď utrpěly vážné škody, kdyby se při rychlosti, kterou jim dával čerstvý vítr, srazili přímo. I tak o ni zavadili, ale bokem a pomaleji.

„Měla by být o dvě míle výš,“ prohlásil lodivod. „Při posledních povodních to její kotvu nejspíš odtáhlo až sem. Provaz!“

Sken nezaváhala. Přivázala provaz k hákovací kotvici, roztočila ji nad hlavou a hodila ji na bóji, která se pohupovala na hladině několik metrů za jejich zádí. Kotvice se zachytila hned při prvním hodu, ale Hypomené nevěděla, jestli to zaslouží pochvalu, nebo jestli se to od zručné plavkyně očekává.

„Co s ní chcete dělat?“ zeptal se Nič.

„Vrátíme ji, kam patří,“ odvětila Sken, jako by něco takového mělo být jasné i malému dítěti.

„Nic nám do toho není,“ namítl Nič.

„Na řece už je až moc lidí, kteří se podle toho chovají,“ odsekla Sken. „Ale Reka a já na to máme stejný názor. Když je něco jinde, než má být, a ty to můžeš napravit, tak to udělej, aby příštího lodivoda neohrozilo, co nás málem dostalo.“

Vrátili se k původnímu kursu průlivem a pak se jim na nějaký čas znovu otevřel prostor pro plachtění. Využili ho k tomu, aby si bóji lépe prohlédli. Byla na ní cedule umístěná pod takovým úhlem, že se

dala přečíst jen tehdy, když se člověk vyklonil z pravoboku na zádi. V geblinštině, luntštině, trulštině a agarantu – jazycích, které používali všichni cestující lidé bez ohledu na jejich rodný jazyk – se tam nabízelo na prodej jediné:

ODPOVĚDI

Anděl se hlasitě rozesmál, když mu řekla, co tam stojí. „Viděla jsi někdy takovou domýšlivost?“

„Třeba neprodávají,“ ozvala se Dbej. „Třeba nakupují.“

Hypomené se nesmála. Byla to příliš velká ironie. Jestli v tuto chvíli něco potřebovala, byly to právě odpovědi. A tady byly, nabízené ke koupi.

O dvě míle dál spustili kotvu a přitáhli bóji. Sken a Will ji přivázali k lodi, potom vyzvedli její kotvu a připevnili k ní pytel zátěže. Nezabralo jim to déle než hodinu, ale Hypomené se toho neúčastnila, a tak měla čas rozhlédnout se po břehu, kdeže by ty odpovědi mohly být k maní. Osídlení nebylo nijak husté, takže to mohl být pouze dům vysoko na kopci, snad čtvrt míle chůze od řeky.

Kdyby to byla jedna z obyčejných krčem roztroušených kolem řeky, které dotíraly na kapsy pocestných zmanipulovanými hrami, nepoživatelným jídlem a postelemi plnými hmyzu, Hypomené by nepožadovala, aby přistáli. Jenže dům vypadal staře a prostě a stál tak daleko od řeky, že to nemohla být past na peníze pocestných. Kdyby nezakotvili, aby bóji vrátili na místo, dal by se zahlédnout jen krátce v mezeře mezi stromy, které stály na břehu. Hypomené z toho usuzovala, že nápis je myšlen upřímně. Bylo to místo pro lidi, kterým pravda stála za to, aby pro její získání něco udělali – daleko od cesty, těžko dostupné, označené jediným nápisem, z něhož mohli poznat, oč se jedná, a viditelné jen kratičký okamžik.

Ve chvíli, kdy ji napadlo, že by měli zastavit, v sobě samozřejmě ucítila tlak jeřbovského volání, který ji poháněl, aby pokračovala v cestě, rychleji, rychleji. Nebyl silnější než dřív; Nečorv se ji nesnažil přimět, aby se tomuto místu vyhnuli. Ale jelikož nutkání ke spěchu bylo tak silné a jelikož věděla, že to nutkání v ní probouzí někdo jiný, kladla mu odpor jen proto, aby kladla odpor, stejně jako záměrně

snášela větší útrapy jako dítě, aby získala houževnatost.

A když Will a Sken vylezli na palubu a začali loď odvazovat, Hypomené své rozhodnutí vyslovila nahlas.

„Přistaneme."

„Tady!" vykřikla Sken. „To neudělám! Do večera najdeme tucet lepších hostinců."

Hypomené se usmála a obrátila se na Řeku. „Lodivod stanoví kurs, kapitán organizuje život na palubě lodi, ale majitel rozhoduje, ve kterých přístavech loď zastaví. Nemám pravdu?"

Reka na ni zamrkal.

Sken utrousila několik nadávek, ale místo aby znovu vytáhla plachtu, s Willovou pomocí dostrkala loď bidlem ke břehu.

Přirazili k chatrně vyhlížejícímu molu, které vybíhalo do řeky, a pevně k němu loď přivázali. Sken zůstala na palubě, aby dávala pozor na Anděla. Hypomené, následovaná Willem a gebliny, vyrazila na břeh. Anděl chtěl, aby ho vzali s sebou, ale Hypomené dělala, že neslyší. Nepociťovala už potřebu podřizovat se mu, jako dřív, než jí začal lhát.

Žádná výrazná stezka na kopec nevedla.

Hypomené nechala Niče, aby šel první – zdálo se, že by dokázal najít cestu i na holé skále v průtrži mračen. Dbej a Will se zařadili za ni. Vypadala jako pravý heptarcha, s doprovodem před i za sebou; nebo jako vězeň obklopený dozorci, kteří mu odřezávali všechny možnosti úniku.

Stavení na vrcholku kopce bylo ještě chatrnější, než se zdálo při pohledu zdola. V oknech nebyla skla ani okenice a zápach ze dvora za domem prozrazoval, že vepři se tu myjí sami. „Co když tady teď nikdo nebydlí?" zeptala se Hypomené.

„Oheň hoří," zamručel Nič.

„A v kuchyni je pitná voda," dodala Dbej.

Hypomené se obrátila k Willovi. „Je vůbec *něco*, na co těmi svými nosy nepřijdou?"

Will pokrčil rameny. Rozumu asi mnoho nepobral, pomyslela si Hypomené. Ale co se dalo čekat od člověka, který žil s gebliny?

Na zaklepání na dveře jim odpověděl pohotový výkřik zevnitř. Ženský a nijak mladý. „Už běžím!" Výkřik byl v obecné řeči, ale

podle přízvuku Hypomené poznala, že to není rodný jazyk. A skutečně, byl to trul, menší než geblini, s poloviční hlavou, která mu dodávala mimořádně šeredný vzhled.

„Tak u trula máme najít odpovědi?“ zeptal se s charakteristickým taktem Nič.

Trulka se na něho zakabonila. „To je mám poskytovat geblinovi?“

„Když nic jiného, umí se vyjadřovat celými větami,“ poznamenala Dbej.

Ale tím, kdo trulce podal ruku, aby mu mohla olíznout prsty, byla Hypomené. Obyčeji tak bylo učiněno zadost, a trulka je pozvala dál. Hypomenu ihned posadila ke krbu, zřejmě na čestné místo. Will jako obvykle šel poslední a postavil se ke dveřím. Vypadalo to, že se nikdy nepovažuje za součást dění. Byl pouze divák, posluchač. Nebo možná ani to ne, možná patřil jen k příslušenství, jako kůň, kterého přivedou, jen když je třeba.

Trulka jim přinesla vřelou vodu a dala jim vybrat lístky, aby si udělali čaj. Hypomené se zeptala, jestli by na noc nemohli dostat pokoje, ve kterých se dají uzavřít okna.

„Přijde na to,“ odvětila trulka.

„Na co? Řekni si cenu.“

„Ach, cena, cena. Cena jsou dobré odpovědi na moje otázky a dobré otázky na moje odpovědi.“

„S trulem se nedá bavit,“ zasáhl netrpělivě Nič. „To už si líp popovídáš se stromy.“

Hekl to geblinsky, ale dalo se poznat, že trulka zachytila přinejmenším smysl jeho slov. Hypomené ji podezírala, že geblinsky skutečně rozumí, což by znamenalo, že je mnohem inteligentnější, než bylo mezi příslušníky jejího druhu zvykem.

„Řekni nám, jaké otázky máš na mysli,“ zkusila Hypomené.

„Tady pobývají jen mudrci,“ odvětila trulka. „Mudrci ze všech zemí světa. A než odejdou, nechají tu své nejmoudřejší myšlenky.“

„V tom případě jsme přišli na nesprávné místo,“ řekla Hypomené. „Z našich končin všichni mudrci odešli, ještě než jsem se narodila.“

„Vím,“ zatvářila se smutně trulka. „Ale spokojuji se i s tím, co chodí dnes. Nejsi čistě náhodou astronom, že?“

Hypomené zavrtěla hlavou.

„Nutně nějakého potřebuješ?“ zeptala se Dbej.

„Nutně ne, nutně ne. Jen se mi zdá, že je to zapomenuté umění, což by vás mělo překvapit, když uvážíte, že jsme všichni přišli z hvězd.“

„*Ona* a ten velký u dveří,“ ozval se Nič. „My ostatní pocházíme odsud.“

Trulka se maličko pousmála. „Ale. Vážně si myslíš, že geblini jsou tady původní?“

Hypomené v tu chvíli poprvé napadlo, jestli by trulku neměla začít brát vážně. Nejenom ze zdvořilosti, ale proto, že by mohla vědět něco, co má cenu. Narážka, že geblini také přišli z hvězd, naznačovala přinejmenším to, že její myšlenky mohou být zajímavé. Natolik zajímavé, že by tu měl být Anděl. Přestože se na něho Hypomené zlobila a nedůvěřovala mu, nebyla tak hloupá, aby se vzdala možnosti, že by se jí mohla hodit pravda, kterou se jí z něho vytáhnout podaří. Otočila se k Dbej. „Myslíš, že by Will mohl dojít k řece a přinést Anděla?“

Dbej se zatvářila mrzutě. „Nejsem jeho pánem.“

Vzhledem k tomu, že Will se choval jako otrok mnohem víc než Anděl, Hypomené připadalo směšné, když teď Dbej najednou tvrdila, že nemá pravomoc mu poroučet. Will neudělal nic, dokud mu to Dbej nejdřív nedovolila. Ale rýpnutí si Hypomené nechala pro sebe. Raději se otočila k Willovi a zeptala se ho, jestli si myslí, že by byl schopen vynést Anděla nahoru do domu. Will beze slova odešel.

„Proč posíláš pro dalšího z vaší družiny, když jsem neřekla, jestli můžete zůstat?“ zeptala se trulka.

„Protože Anděl má z nás k mudrci nejblíž. Je matematik.“

„Tak to není nic. Čísla a zase další čísla. I když se v nich vyznáš dostatečně, aby ses mohla ptát, odpovědi stejně nic neznamenají.“

Hypomené to potěšilo, protože sama Andělovi nejednou řekla prakticky totéž. Klidně mohla odříkat Andělovu odpověď, neboť ji slyšela tolikrát, že si ji jednoduše musela zapamatovat, ale místo toho se rozhodla vzít trulku za slovo. Nabízela odpovědi, tak proč jí nepoložit tu nejdůležitější otázku. „Teď bych se tě na něco ráda zeptala já. Kdo nebo co je Nečorv a o co mu jde?“

Trulka se radostně usmála, vyskočila a vyběhla z místnosti.

„Jestli zná odpověď, tak ví něco, co neví žádná živá bytost,“ poznamenala Dbej.

Netrvalo dlouho a trulka přiskákala zpět do pokoje. „Nečorv je bratr geblinů, luntů a trulů a syn toho, kdo ovládl Kosmického kapitána,“ prohlásila. „Jeho matce kdysi patřil celý svět a on jej chce získat zpět.“ Zářila pýchou.

Nič jí netrpělivě skočil do řeči. „Takovou směs pravdy a dohadů si dovede vymyslet každý –“

„Psst,“ zakročila Hypomené. Potom se otočila k trulce. „Omlouvám se, ale unikla mi ta pasáž, kde jsi říkala –“

Než stačila domluvit, trulka spustila znovu: „Nečorv je bratr geblinů, luntů a trulů a syn toho, kdo ovládl Kosmického kapitána. Jeho matce kdysi patřil celý svět a on jej chce získat zpět.“

Usmála se stejně jako předtím. Vypadalo to, jako by viděli stejný okamžik dvakrát. Trulka odříkávala odpověď, kterou se naučila zpaměti.

Nič se podíval na Dbej a pak se usmál. „Dobře, a teď bychom se tě na něco chtěli zeptat my. Kde se nachází psychokámen starých geblinských králů?“

V tomto případě pro Hypomenu nebylo těžké uhodnout odpověď, ale ovládla svou předtuchu a předstírala, že neví, o čem je řeč. „Co je to psychokámen?“ zeptala se. Jenže trulka už byla na nohou a vybíhala z místnosti. Po dobu, co byla pryč, se Dbej a Nič dotýkali svých tváří, jako by pečlivě modelovali z hlíny podobiznu toho druhého. Hypomené usoudila, že jejich otázka není jen test. A skutečně, když se trulka vrátila, otočili se k ní a pozorně čekali, jak odpoví. Hypomené netušila, že jejich netečné tváře mohou takový zájem vůbec vyjádřit.

„Psychokámen geblinských králů, který se stal žezlem heptarchů, má zasazen do ramene Eirenáos, právoplatný heptarcha. Je těsně za klíční kostí, blízko krku, a Eirenáos jej před smrtí dá své dceři.“ Trulka moudře pokývala hlavou.

Dbej a Nič se podívali na Hypomenu. Neřekla nic a snažila se zachovat na tváři masku společenské nedovtipnosti. Neexistoval způsob, jak se tato trulka mohla otcovo tajemství dozvědět.

Trulka chvíli pozorovala němé živé sousoší geblinů civějících na

lidskou dívku, a potom se začala hihňat jako smyslů zbavená. „A teď jste mi všichni odpověděli na *moji* otázku.“

Hypomené se k ní zdvořile obrátila. „A co je to za otázku?“

„Moje otázka na vás zní, kdo jste a proč geblini a lidé takto cestují spolu.“

„A jak jsme ti odpověděli?“ zeptala se Dbej.

„Odpověděli jste mi, že vy dva, mladík a dívka, jste geblinský král, a ty, člověče, jsi dcera Eirenáa, heptarchy, který je mrtev, takže psychokámen a žezlo máš teď u sebe. Jdete do boje, ale nejste si jisti, jestli jste nebo nejste na stejné straně.“

To nebyl obyčejný trul.

Hypomené vyndala z křížku na krku tenkou skleněnou trubičku foukačky. Zároveň si vytáhla z vlasů strunu. Klidným, pevným tónem tiše promluvila na Niče a Dbej. „Jestli se pohnete, bude po vás, než stačíte udělat první krok.“

„Propána,“ vyhrkla trulka. „Neměli jste chtít odpovědi, když jste je nechtěli slyšet. Hlavně žádné zabíjení. Tady se pracuje jenom s pravdou. Odpřisáhněte mi, všichni jak tu jste, že se zabíjením počkáte, až se vrátíte k řece.“

Nikdo se do takové přísahy nehrnul.

„Co jsem to provedla. Potíže a zase potíže, nic jiného pravda nepřináší. Blázni – mysleli jste si, že trul stejně nic neví, a tak jste mi dali otázky, o kterých jste si mysleli, že nikdo nemůže znát odpověď. Jenže já znám všechny odpovědi. Úplně všechny.“

„Opravdu?“ zeptala se Dbej. „Tak nám řekni, jak máme to dilema vyřešit. Odpověď jsi sice znala, ale Hypomené se prakticky sama přiznala, že nejvzácnější předmět z majetku geblinských králů má u sebe ona. Nyní jej musíme získat víc než kdykoli dřív v našich dějinách, musíme poznat jeho tajemství. Byli bychom ochotni ji zabít, abychom jej získali, a ona by byla ochotna zabít nás, aby jej měla pro sebe. Až se Will vrátí, zabijeme ji snadno, takže nás bude muset zabít dřív, než Will přijde.“

„Řekla jsem vám, abyste přísahali,“ prohlásila trulka.

„Když jde o psychokámen, stejně bychom přísahu nedodrželi,“ vrčel Nič. „A kdyby přísahala ona, nevěřili bychom jí zrovna tak.“

„Vždyť ani nevím, co to je,“ přiznala Hypomené. „Vím jen to, že

otec chtěl, abych se jej za žádnou cenu nevzdala, a Anděl řekl, že tě mám požádat, abys mi ho implantoval do mozku.“

Nič se rozesmál. „Vážně si myslel, že kdyby se *mně* dostal do rukou, dal bych jej do *tebe?*“

Dbej, která se ani teď nepohnula, na něho sykla, aby mlčel. Pak řekla: „Hypomeno, můj bláznivý bratr ničemu nerozumí. Psychokámen sice právem náleží nám, ale momentálně nám není k ničemu.“

„Prý k ničemu!“ vykřikl Nič.

„Když lidi poprvé napadlo, aby si jej zasadili do mozku, zešíleli z toho. Měl v sobě příliš mnoho geblinského. Jenže teď bychom si jej do vlastní mysli zasadit nemohli – má v sobě příliš mnoho lidského.“

Nič se zakabonil. „Zkusit bychom to mohli.“

„Nejspíš by nás to zabilo.“

Nič se rozčílil. „Po tolika letech – nacházíme jej ve chvíli, kdy jej nejvíc potřebujeme, a ty řekneš, že ho nemůžeme využít!“ Ale vzápětí jeho hněv přešel v zoufalství. „Říkáš to a je to pravda.“

Hypomené zůstávala skeptická. Mohla to být léčka, aby podlehla uspokojení. Proto se otočila k trulce, aby ji zkusila požádat o jedinou pomoc, která ji napadla.

„Chtěla bych se tě na něco zeptat,“ začala. „Řekni mi, jak žezlo působí, když se spojí s mozkem.“

„Jestli odejdu pro odpověď,“ řekla trulka, „nejspíš se zabijete dřív, než se vrátím, a pak už se vás nebudu moci na nic zeptat.“

„Jestli se nezvednou ze židlí, tak je nezabiju,“ slíbila Hypomené.

„Nezvedneme se,“ řekla Dbej.

„Ale nebuď si tak jistá, že nás dokážeš zabít,“ dodal Nič.

Hypomené se usmála. Trulka se zachvěla a odešla. Tentokrát jejím krokům chyběla předchozí pružnost.

Když se vrátila, pobrukovala si pro sebe. „Je to dlouhé.“

„Já poslouchám,“ odvětila Hypomené.

Trulka začala číst. „Pokud je organický krystal zvaný žezlo nebo též psychokámen implantován nad limbické jádro, začne kolem sebe pěstovat menší krystaly, které proniknou do všech částí mozku. Většinou jsou pasivní, shromažďují důležité informace a vzpomínky. Některé však člověku umožňují přístup ke vzpomínkám, které do

krystalu v minulosti uložili jeho předchozí držitelé. Jelikož mnohé ze vzpomínek patří prvním sedmi geblinským králům, z jejichž mozků krystal pochází, může u lidí dojít k silné dezorientaci. Pokud se člověku nepodaří krystal ovládnout, mohou cizí vzpomínky nežádoucně a nekontrolovatelně zasáhnout psychiku a vést až k narušení identity, jinými slovy k šílenství. Nejbezpečnější způsob, jak krystal použít, je implantovat jej na chráněné místo v blízkosti nějakého významného nervu. Jeden nebo dva krystalové řetězce si najdou cestu do mozku, kde budou od lidského hostitele shromažďovat vzpomínky, ale prakticky žádné mu neposkytnou. Ale šance, že někdy narazíš na člověka, kterému se tato informace bude hodit, je zatraceně malá, Heffidži.“

Poslední věta všechny rozesmála.

„Ten, kdo ti tu odpověď dal, trulko, nebyl tak chytrý, jak si myslel.“

„Já to vím. Schválně jsem to přečetla celé, abyste viděli, že jsem mu nakonec položila dobrou otázku, třebaže si myslel něco jiného.“

„A co se stane při implantaci do geblinského mozku?“ zeptala se Hypomené.

„Ale proč by to někdo dělal? Geblinovi úplně stačí, když –“

„Mlč!“ zašeptal Nič.

„Ne,“ řekla Dbej. „Ne, ať to slyší.“

„Geblinovi úplně stačí, když ji spolkne,“ pokračovala Heffidži. „Geblinské tělo dokáže krystal rozbít na maličké kousíčky a znovu ho složit přesně tam, kde má v geblinském mozku být.“

„Jak je to možné?“ zeptala se Hypomené. „Proč jej geblini mohou používat tak snadno a lidé –“

„Protože se s psychokameny rodíme,“ ušklíbl se Nič. „Všichni je máme. A když naši rodiče zemřou, pojídáme jejich psychokameny, abychom nesli dál vzpomínky, které pro ně v životě byly nejdůležitější.“ Podíval se na Dbej s výrazem hořkého vítězství, jako by chtěl říct: Ty jsi chtěla, abych jí to řekl, tak jsem to udělal.

Hypomené, které začínalo svítat, přejela očima od jednoho k druhému. „Takže všechny ty povídačky, že geblini jedí své mrtvé –“

Dbej přikývla. „Těžko si představit geblina, který by to dovolil, ale kdyby to nějaký člověk viděl –“

„Trulové to taky dělají,“ přidala se Heffidži. „A lunti.“

„Všichni živočichové na této planetě v sobě mají psychokameny, mnohem menší než ty naše, tak malé, že nejsou vidět,“ vysvětloval Nič. „Všichni kromě lidí. Zmrzačených, tělem svázaných lidí, jejichž duše umírá s nimi.“

Naše duše skutečně umírají, pomyslela si Hypomené, kromě duší těch, kterým vezmou hlavu. Byla to otázka, kterou se již nejednou zabývala. Jak vůbec odebírání hlav začalo? Proč se vůbec lidští vědci *pokusili* uchovávat hlavy naživu? Protože to věděli, už před stovkami generací věděli, že původní druhy mají něco na způsob věčného života, část mozku, která žije i po smrti. Žárlili. Odebírání hlav byla lidská náhražka za psychokameny geblinů, trulů a luntů. Jenže nám místo krystalické kuličky psychokamene slouží gúlové, hlavoví červi a vykuchané krysy házené jestřábem do skleněné nádoby.

„Pouze heptarchové, jako jediní ze všech lidí, přijali své předky do sebe,“ pokračovala Dbej. „A jen díky tomu, že ukradli nejvzácnější předky nám. Tvůj předek zabil sedmého krále a ukradl jeho psychokámen, takže geblinští králové si dnes nepamatují, co bylo na začátku království. Nič se bláhově domnívá, že by nám mohlo dát výhodu, kdybychom ho teď měli. Já ale chápu, že by to pro nás byla výhoda pouze tehdy, kdybychom ho nikdy neztratili.“

„Musím ho získat,“ prohlásil Nič. „Jestli se mám dozvědět, co potřebuju vědět –“

„Nečorv to po tobě chce, Niči.“ Zdálo se, že Dbej dělá radost, když může bratra nutit, aby se sklonil před jejím skvělý intelektem. „Potěšilo by ho, kdyby měl z půlky geblmského krále cvoka žvanícího nesmysly. Blázna. Jestli to dohánělo k šílenství lidi, kteří se s kamenem dovedou spojit jen omezeně, co to asi udělá s tebou, až budeš těsně a dokonale spoutaný s více než třemi stovkami lidských myslí? Žádný geblin není *tak* silný, aby to vydržel.“

Hypomené si všimla, že Nič teď nic nepředstírá; ustupoval sestřiným argumentům. Když vydrží být zticha, spor určitě skončí tak, že žezlo bez rozruchu zůstane v jejím vlastnictví, možná jí dokonce bude implantováno do mozku. Ale jestli to bylo tak nebezpečné, že by se to Nič neodhodlal použít, potřebovala získat víc informací, co to udělá s ní.

„Jsou si lidská a geblinská mysl skutečně tak cizí?“ zeptala se. „Známe své jazyky –“

„Nechápete počátek geblinské mysli –“ začal Nič.

„Je to naše síla,“ skočila mu do řeči Dbej, „a také naše slabost. Od chvíle, kdy se narodíme, nejsme nikdy sami. Osamění je pro nás slovo bez významu. Když jsme vzhůru, i když spíme, cítíme na hranicích svého vědomí jiné gebliny. Když spolkneme psychokámen, *stáváme se* na dny, někdy i týdny a měsíce osobou, jejíž kámen jsme spolkli, dokud nedokážeme všechny vzpomínky roztřídit a zařadit. Kdyby se Nič musel takto, třistakrát, *stát* člověkem, zažil by nejspíš nepředstavitelné osamění, jako by zpola odumřel. Ale ty, člověk – jsi na samotu zvyklá, protože jsi nikdy nic jiného nepoznala. A psychokámen se s vámi nepropojuje tak dokonale. Silný člověk – jako ty –“

„Ty chceš, abych jí ho implantoval, že?“

„Ano, myslím, že chci,“ přisvědčila Dbej.

„Může ji to ještě víc podrobit Nečorvově vůli,“ připomněl.

„A záleží na tom? Přinejhorším se z ní stane Nečorvův bezmocný pěšák. Vzhledem k tomu, že tak s největší pravděpodobností stejně skončí, co se tím změní?“

Hypomené se potají zachvěla, když viděla, že k ní vůbec nic necítí. Byla sice příležitostný atentátník, ale přesto měla pro lidi, které zabíjela, alespoň nějaké pochopení, alespoň základní porozumění. Poprvé si uvědomila, že se k ní chovají jako ke zvířeti, ne jako k osobě. Hodnotili ji stejně, jako by člověk hodnotil dobrého koně, když by v jeho přítomnosti bez zábran rozebíral jeho přednosti a slabiny. Rozdíl byl v tom, že Hypomené jim rozuměla.

Nič, z něhož zlost dosud nevyprchala, přestože musel sestře přiznat pravdu, se otočil k Hypomené. „Jsem ochotný psychokámen implantovat za dvou podmínek. První je ta, že ho po smrti vrátíš mně, Dbej nebo našim dětem.“

„Proč, když ho stejně nemůžete použít?“ zeptala se Hypomené.

„Až tohle skončí a já splním svůj úkol, *budu* jej moci použít,“ Nič si byl naprosto jistý. „Jestli mne to přivede k šílenství, nebude to horší než smrt, a smrti se nebojím. Ale když se mi ho podaří ovládnout, získáme zpátky vše, co jsme ztratili, a já to budu moci

předat svému nástupci.“

„Dám ti jiný slib,“ prohlásila Hypomené. „Implantuj mi ho. Když pak zemřu v přítomnosti krále geblinů, neudělám nic, abych mu zabránila vzít si jej, ať je to kdokoli.“

Nič se usmál. „Prakticky je to totéž. Musíš mi jen slíbit, že uděláš vše pro to, abys zemřela v přítomnosti krále geblinů.“

„Když ty slíbíš, že neuděláš nic, abys příchod toho dne uspíšil.“

„Nesnáším politiku,“ ozvala se Heffidži. „Sliby si dejte za klobouk. Ty jí ho implantuješ, protože ti k ničemu není, a když to půjde, vezmeš si ho po její smrti zpátky.“ Pohrdavě si odfrkla. „*To* ti může poradit i trul s ani ne polovičním mozkem.“

„Jak zní druhá podmínka?“ zeptala se Hypomené.

„První geblinský král byl bratr Nečorva,“ odpověděla jí Dbej. „Jeho vzpomínky na Nečorva dosud v kameni jsou. Musíš nám říct, kým Nečorv je. Musíš nám o něm říct všechno, na co si vzpomeneš, až budeš mít psychokámen na místě.“

„Takže heptarchové si na Nečorva *pamatují,*“ zašeptala. „Celá ta léta věděli, kdo je nepřítel.“

„Pouze ti, kteří měli dost odvahy, aby si jej nechali zasadit do mozku,“ upřesnila Dbej.

„A dost síly, aby zůstali při smyslech, pokud to udělali,“ podotkl Nič.

„Řekneš nám to?“ zeptala se znovu Dbej.

Hypomené přikývla. „Řeknu.“ Potom se rozhodla odhodit masku opatrného diplomata a ukázat Dbej a Ničovi svůj strach. „Myslíte, že mám dost síly, abych to snesla?“

Nič pokrčil rameny. „Jestli nemáš, *my* na tom nejsme o nic hůř než dřív.“ Pro něho byla stále jen zvíře.

Avšak Dbej si tentokrát její zranitelnosti všimla a odpověděla soucitně. „Kolikrát se to v dějinách světa stalo? Jak můžeme vědět, jak silný musí člověk být, aby do své mysli přijal gebliny, a přitom zůstal člověkem? Ale řeknu ti, co o tobě vím. Mnozí lidé, *většina* z nich, se krčí v osamění, vyděšení a slabí, a snaží se k sobě připoutat co nejvíc věcí a co nejvíc lidí. Snaží se vlastnit tolik, aby si mohli připadat důležití a nalhávat si, že nejsou sami. Jenže ty, ty se svého hlasu ve tmě nebojíš.“

Hypomené schovala strunu do vlasů a zasunula foukačku do dřevěného pouzdra. Geblini se viditelně uvolnili. „Říkala jsi, že se jmenuješ Heffidži?“ zeptala se Hypomené.

„Ano. Kdysi dávno mi to jméno dala jedna učená žena. Zapomněla jsem, jak jsem se jmenovala předtím. Jestli se mě zeptáte, řeknu vám to.“

„Nebyla to náhodou luntka? Ta učená žena, která ti dala jméno? Heffidži je luntské slovo.“

„Ano, byla. Ty víš, co to znamená?“

„Je to obyčejné slovo. Znamená 'nikdy'. Co nikdy?“

„Mikias Mikuam Heffidži Izmar.“

„Nikdy neztrať místo, kde najdeš.“

„To jsem já,“ přisvědčila Heffidži. „Nevím nic, ale najdu všechno. Chcete se přesvědčit?“

„Ano,“ řekla Hypomené.

„Ano,“ přitakala Dbej.

Nič pokrčil rameny.

Heffidži je provedla zbývající částí domu. Každá místnost byla plná polic. Na policích byly hromady papírů, které viditelně měly řád. V místnostech, do nichž okna beze skel vpouštěla vítr, sloužily jako těžítka kameny a kusy dřeva. Celý dům byl knihovnou papírů, rozmístěných podle nějakého nesmyslného systému.

„Chceš říct, že o všem víš, kde to máš?“ zeptala se Dbej.

„Ne, to ne. Nevím, kde co mám, dokud se mě na něco nezeptáte. Potom si vzpomenu, kde najdu odpověď, protože si vybavím, kam jsem ji založila.“

„Takže dokud se tě nezeptáme, nemůžeš nám v ničem poradit.“

„Ale když se mě zeptáte, poradím vám ve všem.“ Pyšně se usmála. „Možná mám jenom poloviční mozek, ale pamatuju si všechno, co jsem kdy udělala. Všichni mudrci prošli kolem mého domu, všichni se tu zastavili a na všechno mi odpověděli. A když jsem neznala odpověď na jejich otázku, ptala jsem se jiných tak dlouho, dokud mi na ni někdo neodpověděl.“

Hypomené začala zvedat kámen z jedné hromádky papírů.

„Ne!“ vyjekla Heffidži.

Hypomené kámen položila zpět.

„Jestli něčím pohneš, jak to potom najdu?“ vykřikla trulka. „Všechno, čeho se dotkneš, bude na věky věků ztraceno! V tomto domě jsou statisíce papírů! Máš dost času, aby sis to všechno přečetla, a zapamatovala si, kde kterou řádku najdeš?“

„Ne,“ přiznala Hypomené. „Promiň mi to.“

„Tohle je můj mozek!“ vykřikla Heffidži. „Dokážu s ním to, co lidé, geblini a lunti dělají ve svých velkých hlavách! Nechám vás tady, protože mou paměť obohatíte. Ale jestli něčím pohnete, raději dům spalte i se mnou, protože pak nebudu nic víc než trul s polovičním mozkem a bez odpovědí, dočista bez odpovědí!“

Rozplakala se. Dbej ji začala utěšovat. Dlouhými, v mnoha kloubech ohebnými prsty ji krouživě hladila ve vlasech, jako když se skládá ptačí křídlo. „Lidé jsou už takoví,“ broukala Dbej. „Vpadnou někomu do domu, všechno rozbijí a zničí a vůbec je nenapadne, že působí spoušť.“

Hypomené se obvinění nebránila; zasloužila si je.

Ale Nič pochopil její mlčení tak, že se nedovtípila, kam Dbej svou poznámkou míří. „Chce říct, že vy, lidé, jste na tuto planetu přišli a nám všem, kteří jsme tady byli před vámi, jste ji zničili – geblinům, trulům a luntům.“

Heffidži najednou přestala vzlykat. Když se od Dbej odtáhla, měla ve tváři široký úsměv. „To je moje nejlepší odpověď,“ prohlásila. „Zeptejte se mě.“

„Na co se máme zeptat?“ nechápal Nič.

„Nám všem, kteří jsme tady byli před vámi,“ zopakovala Ničova slova. „Zeptej se.“

Nič chvíli uvažoval, jakou otázku myslí. „Tak dobře, kdo tady byl před lidmi?“

Heffidži začala skákat radostí.

„Čorvi!“ vykřikla. „Čorvi, čorvi a zase čorvi!“

„A co bylo s gebliny, jestli jsme tady nebyli, když přišli lidé?“ zeptala se Dbej.

„Co s nimi bylo? To je moc mlhavé – musíš položit lepší otázku.“

„Odkud se geblini vzali?“ zeptala se.

Heffidži znovu poskočila. „Moje oblíbená, moje oblíbená! Pojďte za mnou, ukážu vám to! Pojďte a uvidíte!“

Ukázala jim, jak po žebříku vylézt do nízkého, zatuchlého podkroví. Dokonce i geblini se museli shýbnout. Hypomené nezbylo než si dřepnout a do kouta na opačné straně podkroví se odkolébat. Heffidži podala lampu Ničovi a zvedla ze střešního trámu svazek papírů. Rozložila je po podlaze. Potom si vzala lampu zpět a začala číst vysvětlivky k obrázkům, jednu po druhé.

„Na této planetě se nezachoval žádný původní život a také žádný pozemský život, s výjimkou lidí jako takových," prohlásila.

„To je nesmysl," ozval se Nič. „Každý ví, že přizpůsobené rostliny a živočichové pocházejí ze Země –"

Heffidži mu zvedla lampu k obličeji. „Když všechny odpovědi stejně už znáš, proč jsi přišel do mého domu?"

Nič zahanbeně zmlkl.

Heffidži začala číst. „Při porovnání genetického materiálu všech rostlin a živočichů se záznamy o podobných rostlinách a živočiších, dochovaných v archivech, které si lidstvo přivezlo ze Země, zjišťujeme, že původní genetický kód zůstal dodnes téměř dokonale zachován – ale jen jako malá část jediné, zato však mnohem větší genetické molekuly."

Heffidži ukázala na obrázek znázorňující rozloženi proteinových struktur pozemských druhů v jediném chromozomu současné imakulatské verze.

„Je zjevné, že druhy přivezené ze Země byly ovládnuty, nebo spíš dokonale napodobeny, místními druhy, které jejich genetický materiál absorbovaly. Vzhledem k tomu, že výsledná molekula může teoreticky obsahovat několikasetnásobek genetických informací, které potřeboval původní pozemský druh, dá se zbytek genetického materiálu využít k jiným účelům. Je docela možné, že imakulatské druhy si udržují latentní schopnost znovu a znovu se přizpůsobovat, a tím napodobovat a následně nahrazovat veškeré konkurenční druhy. Existuje dokonce možnost, že imakulatská genetická molekula je tak složitá, že dokáže cíleně řídit změny v genetickém materiálu vlastních reprodukčních buněk. Avšak bez ohledu na to, zda v genetické molekule je obsažena nějaká primitivní forma inteligence či není, naše výzkumy přesvědčivě dokázaly, že jakýkoli imakulatský druh je schopen během dvou generací dokonale napodobit jakýkoli

pozemský druh. Skutečnost je taková, že imakulatská imitace pozemský originál trvale zdokonaluje, dodává mu výhodu před konkurencí – například v kratší době těhotenství nebo klíčení, výrazně rychlejším sexuálním dozrávání nebo nepoměrně vyšším počtu potomků v každé generaci.“

Heffidži si jednoho po druhém pichlavě prohlédla. „Tak co? Rozumíte tomu?“

Hypomené si vzpomněla, co jí kdysi řekl princ Prekeptor. „Genetická molekula je zrcadlem vůle.“

Heffidži se zaškaredila. „To je náboženství. Takové věci schovávám ve sklepě.“

„My rozumíme,“ řekl Nič.

„Musíte to pochopit všichni. Jestli se chcete na něco zeptat, přečtu to ještě jednou.“

Žádné otázky neměli. Heffidži přešla k radě vyobrazení, na nichž byly rostlinky pšenice a jakýsi zvláštní druh okřídleného hmyzu.

„V rámci výzkumu jsme separovali původní pozemský genetický materiál z obyčejné pšenice, abychom zjistili, co zůstane, když se momentálně dominantní pozemské geny odstraní. Pokusy byly náročné a mnohokrát skončily nezdarem. Ale nakonec se nám podařilo genetický materiál oddělit a vypěstovat jak pozemskou pšenici, tak druh, který ji vstřebal a nahradil. Genetická stavba pozemské pšenice odpovídala záznamům, které nám zanechali původní kolonisté. Přesto jsme po vypěstování v rostlince jako takové nenašli žádný rozdíl oproti imakulatské pšenici. Avšak z materiálu, který zbyl z imakulatské pšenice, vůbec nevznikla rostlina. To, co vzniklo, byl drobný létající hmyz, jehož tělo bylo červovité, až na to, že bylo opatřeno třemi páry křídel. Nepodobal se ničemu, co jsme byli schopni najít v pozemských katalozích, zato se zdálo, že by mohl být blízký něčemu, o čem se v nejstarších kronikách kolonie mluví jako o 'muškách'. Dosud se mělo za to, že z první heptamské kolonie v průběhu několika let vymizely.“

„Co to má společného s gebliny?“ zeptal se Nič. „Určitě vím o rostlinách víc, než kdy věděli všichni lidští vědci.“

Heffidži ho zpražila pohledem. „Jestli nestojíš o moje odpovědi, jdi pryč.“

Dbej pohladila bratra po tváři. „Potíž není v tom, že by nerozuměl," řekla, „ale v tom, že rozumí až příliš dobře."

Heffidži pokračovala. „Vpustili jsme jedinou imakulatskou mušku do skleněného boxu, v němž se nacházel vzorek čisté pozemské pšenice připravené k oplodnění. Přestože imakulatská muška neměla partnera, s nímž by se mohla rozmnožit, začala brzy klást tisíce vajíček. Také pšenice dozrála a uvolnila semena. Ale imakulatská vajíčka se vylíhla dřív. Z některých vznikly mušky, které na sebe začaly zběsile útočit, dokud nezůstala pouze jedna. Naproti tomu z většiny semen vyrostlo neuvěřitelné množství podivných rostlin. Mnohé se podobaly pšenici, mnohé vycházely z mušky, ale většinou byly beznadějně nepřizpůsobivé. Jen několik rostlinek dorostlo do výšky několika centimetrů, než uhynuly. Ty, které rostly, se sice v základních rysech podobaly pšenici, přesto se daly od pozemského druhu snadno rozlišit. Než další generace pozemské pšenice vyklíčila a vyrostla, stačily imakulatské rostlinky založit na semeno. Vše naznačovalo, že se jedná o nový, vitální druh. Okamžitě jsme zahájili několik dalších pokusů, abychom zjistili, jestli dojdeme ke stejným výsledkům."

Heffidži přešla k dalšímu obrázku.

„Jediná muška, která přežila ze druhé generace, se mezitím rozmnožila, nikoli však s novým imakulatským druhem, ale se druhou generací pozemské pšenice. Tentokrát se většina potomků mušky podobala tomu, čemu říkáme pšenice dnes – je naprosto nerozeznatelná od pozemské pšenice, až na to, že v sobě má jedinou genetickou molekulu, která obsahuje veškeré genetické informace z původní pozemské pšenice. Opakováním jsme došli ke stejným výsledkům. Když jsme mušce z druhé generace umožnili, aby se rozmnožila s druhou – ale klidně také desátou nebo dokonce dvacátou – generací pozemské pšenice, výsledky byly vždy navenek totožné s imakulatakou pšenicí, která se množila rychleji a rostla bujněji než pozemská pšenice i nové imakulatské rostlinné druhy. Dokonce se zdálo, že imakulatská pšenice se chová obzvlášť nepřátelsky vůči novým imakulatským nepšeničným druhům. Uhynuly během dvou generací, jako by je něco otrávilo.

Pozemská pšenice někdy přežila až šest generací, než byla úplně

vytlačena. Pokud však mušce ze druhé generace nebyla umožněna reprodukce s pozdější pozemskou pšenicí, imakulatská pšenice vůbec nevznikla. V takovém případě nové imakulatské druhy a pozemská pšenice v dalších generacích nevykazovaly změny a k dalšímu mezidruhovému křížení nedocházelo. Je možné, že takovýto proces úplného nahrazení v průběhu dvou generací se mnohokrát opakoval s každým pozemským druhem, který s sebou kolonisté přivezli, samozřejmě s výjimkou lidí jako takových, u nichž se žádné změny ve strukturách chromozomů neprojevily.“

A to bylo všechno.

„Vždyť o geblinech jsi vůbec nemluvila,“ prohlásil triumfálně Nič. „Ptali jsme se tě na gebliny, ale k těm ses vůbec nedostala.“

Heffidži s lampou v ruce vykročila. Pochopitelně šli za ní. Ale místo aby s nimi po žebříku slezla zpátky dolů, vyhledala další papíry a rozložila je. Byly to čtyři obrázky, nakreslené a popsané stejnou rukou. Jedna byla označena jako 'genetické molekuly lidí'. Ostatní tři byly popsány jako 'lidské sekvence' v genetických molekulách geblinů, trulů a luntů.

Ve všech případech byly lidské genetické struktury jako celek zasazeny do jediné dlouhé molekuly, stejně jako byly struktury pozemské pšenice začleněny do jediné genetické molekuly všech imakulatských rostlin.

Heffidži jen stěží potlačovala radost. „Oni to nepoznali! Jenom já jsem si to dala dohromady, já jsem pochopila, že obojí je odpověď na stejnou otázku! A když jsem uviděla lidi a gebliny pohromadě, uvědomila jsem si, že vy jste ti, kteří tuto odpověď potřebují.“ Roztáhla ústa do úsměvu. „Proto jsem švindlovala a naznačovala.“

„To není pravda!“ vykřikl Nič. „Nejsme jenom nepovedené kopie lidí.“

Rozmáchl se, jako by chtěl Heffidžinu mosaznou lampu srazit na podlahu. Dbej i Hypomené ho chytily za ruku včas, aby mu v tom zabránily.

„Chceš zapálit celý dům?“ obořila se na něho Dbej.

„Původními obyvateli této planety jsme my a oni jsou vetřelci! Není pravda, že pocházíme z lidí! To oni nás připravili o planetu!“

„Máš pravdu, Niči,“ promluvila na něho tiše Hypomené. „I kdyby

půlka vašeho dědictví byla lidská, ta druhá půlka není. Druhá polovina je původní. To, že jste nás napodobili, bylo pro vás přirozené. Ať už byli vaši předkové před příchodem lidí na Imakulatu kdokoli, bylo pro ně přirozené přebírat a přizpůsobovat cizí. To, čím jste dnes, je výsledkem toho, čím se vaši předkové museli stát, pokud neměli zradit sami sebe.“

„A čím jsme byli dřív?“ zeptala se Dbej. Myslela to jako řečnickou otázku, ale Heffidži znovu odběhla i s lampou, a tentokrát klapavě slezla po žebříku z podkroví. Nezbylo jim nic jiného než slézt za ní a následovat křik, se kterým běhala po domě. „Já to vím, já to vím, já to vím!“

Našli ji ve velké síni, kde již u dveří opět stál Will a na lavici u krbu seděl Anděl. Heffidži třímala velký kus papíru, na němž byl ve čtyřech verzích nakreslen stejný obrázek. Neustále předčítala slova, kterými byla stránka nadepsána. „Nejpravděpodobnější rekonstrukce velkých článkovaných živočichů nalezených na lokalitách Ramelin a Wizik.“

Byl to velký červovitý živočich se zakrnělými křídly, která se vějířovitě rozevírala jako prsty geblinů, hlavu měl proporcionálně malou jako trul a tělo dlouhé a pružné jako lunt. Břicho vypadalo prověšeně a nechráněně, jako by se volné části vnitřních orgánů tlačily ven.

Když Heffidži konečně zmlkla, ozval se z místa u krbu tiše Anděl. „Čorvi,“ řekl. „První kolonisté jim tak říkali a bez milosti je vybíjeli, přestože existovaly důkazy, že žijí v komunitách a pohřbívají mrtvé. Naháněli příliš velkou hrůzu, probouzeli příliš mnoho lidských obav. Dnes už jsou vyhynuli.“

„Až na jednoho,“ poznamenala Hypomené. „Co jiného je Nečorv. Poslední z čorvů.“

„Ne tak docela,“ ozval se Nič. Vypadal vyčerpaně a poraženě. „To jméno jsme mu dali my, geblíni, ne? Nečorv. Ne-čorv. Nikoli otec, ale bratr. Zapomněli jsme, že vypadá takto, zapomněli jsme, co je to čorv. Ale teď je to poměrně jasné. Je to stejné jako ta muška ze druhé generace, která pozabíjela ostatní mušky a počkala si, až se bude znovu moci rozmnožit s pozemskou pšenicí. Přesně to dělá Nečorv. Čeká, až se bude moci znovu spářit s člověkem.“

„Sedm krát sedm krát sedmou dcerou,“ zašeptal Anděl. „Varoval jsem tě, abys tam nechodila.“

„Nový lidský druh, který nahradí ten starý,“ promluvila Dbej. „A zničí ostatní – lunty, truly a gebliny.“

„Proč čekal tak dlouho?“ zeptala se Hypomené. „Muška proces dokončila hned v další generaci. Proč na mne Nečorv čekal 343 generace?“

Heffidži se najednou zatvářila schlíple. „Na *všechno* bohužel odpověď nemám.“

12. ŽEZLO

Nič pečlivě oholil Hypomeně vlasy od ucha téměř až do poloviny týla.

„Teď budeš *muset* chodit s parukou," prohlásil Anděl. „Tenhle nový účes by mohl přilákat pozornost."

Nič rozžvýkal jakýsi list a potom drsným jazykem olízal vyholenou oblast. Několikrát ji suchou jehlou píchl do kůže. Hypomené to cítila jen jako nepatrný tlak – nervy zaznamenávající bolest již znecitlivěly.

„Je mi úplně jedno, jak budou vypadat moje vlasy," odvětila. „Budu šťastná, když si pak vzpomenu alespoň na to, že jsem holka." Snažila se žertováním vyvolat zdání jistoty, ale samotnou ji překvapilo, jak vyděšeně to znělo. „Nebo dokonce člověk."

Dbej jí sáhla na hlavu. Hypomené si mlhavě vybavila, že kdyby se jí nějaký geblin dotkl před měsícem, musela by se přemáhat, aby nedala najevo odpor. Nyní ten dotek vnímala jako uklidňující. Dej si pozor, aby sis ji neoblíbila příliš, řekla si. Dej si pozor na city, podvodnice.

„Hypomeno," zašeptala Dbej. „Není dobré, jestli nemáš jistotu, kým jsi. Touto operací získáš vzpomínky stovek mužů a žen. Někteří jsou velice silní – zejména geblini. Geblinští králové byli vždycky velice silní."

„Já vím, kdo jsem," zašeptala Hypomené. Byla to však lež. Jestli věděla, kým je, tajila to dokonce sama před sebou. Doufala, že teď to tajemství konečně odhalí. Psychokámen v hlavě ji rozbalí, vrátí ji k tomu, čím byla, než se naučila role, které jí přidělili jiní. Jestli byla prázdná, jestli kromě rolí nebyla nic, psychokámen ji znovu sbalí a ona se ztratí v přívalu vzpomínek a osobností dávno mrtvých. Ale jestli někde hlouběji pod maskami, které jí nasadili jiní, nosila opravdové já, určitě najde cestu, udrží si vládu a přežije.

Buď jsem někdo a budu žít, nebo nejsem nikdo a zemřu.

Cítila, jak Nič nadzvedl uvolněnou kůži a připevnil ji, aby nepřekážela. Skřípavý zvuk jí prozrazoval, že jí řeže lebku, ale necítila víc, než by cítila, kdyby místo hlavy měla kamennou desku. Byl jako kameník, který ji z mozku dělá něco jako síň hlav, v níž jsou všechny hlavy živé, hledí na ni a ve sklenicích s gúly a hlavovými červy žvaní jedna přes druhou. Zachvěla se.

„Nehýbej se," zavrčel Nič.

Aby ji uklidnil, pustil se Anděl do nepřerušovaného monologu. „Je zřejmé, Hypomeno, že ten, kdo zde tyto odpovědi zanechal, nebyl první, kdo na tyto informace o Nečorvovi a o původu geblinů, trulů a luntů přišel. Samotná proroctví a Nečorvovo jméno, pověsti o tom, že nepozemské inteligentní druhy pocházejí z nějakého předlidského předka a Nečorv je jeho bratr – z toho všeho plyne závěr, že tato informace byla známa již dřív, možná dokonce vícekrát."

Nič vypáčil část lebky a s tichým čvachtavým zvukem ji položil na stůl.

„Jenže poznání je pomíjivé. Například, co se stalo, když se poprvé setkal člověk s geblinem? Měli již geblini svůj jazyk? Společnost? Nebo své společenské struktury vybudovali po vzoru lidí?"

Nič vzal kuličku žezla do ruky. „Toto je moje dědictví," zašeptal. „To nemohl žádný člověk vyrobit. Patři to mně a Dbej, vy na to nemáte právo."

Hypomené na okamžik napadlo, že se chystá zapřít původní souhlas, strčit si žezlo do úst, spolknout je a sám vykročit na cestu po hraně šílenství. V první chvíli se jí dokonce ulevilo, že to nemusí udělat sama. Jenže potom je zasadil do spodní části mozku a Hypomené se zachvěla, protože si uvědomila, že nakonec ten úděl vybyl na ni. Jazykem žezlo zatlačoval do malého řezu, který udělal, dokud se nezastavilo tam, kam je chtěl dostat, přesně uprostřed jejího limbického jádra. Potom jazyk vytáhl, olízl mističku pokrytou jemným práškem a znovu jej zasunul do ranky, aby tam prášek rozetřel.

„Napadá mne další zajímavá otázka," pokračoval Anděl, jako by Nič vůbec nic neřekl a jako by před chvilkou Hypomené nevratně nevykročila na cestu, která ji mohla vést do záhuby. „Jak se krystal chová k nečlověčí inteligenci? Geblini pochopitelně mají mozek

podobný lidskému, ale o trulech to neplatí. Krystaly máte všichni, ale luntové neznají vůli ani identitu – to znamená, že psychokámen nemůže být sídlem osobnosti. A vy, geblini, máte s Nečorvem společný prostředek komunikace, který překonává vše, čeho jsou schopni lidé. Přesto jím Nečorv může působit na lidi – takže v tom musí být něco, čeho jsme přinejmenším latentně schopni.“

„Občas se snažíš mluvit jako učenec, ale nanejvýš ze sebe děláš pitomce,“ zašeptala Hypomené.

Anděl si jí nevšímal. „A čorv, který původně přivolal Kosmického kapitána – ten tu schopnost měl, možná dokonce silnější.“

„Čorvi svou schopnost určitě používali k vábení kořisti a odpuzování nepřátel,“ prohlásil Nič, aniž zvedl oči od práce. „Jeden čorv ji použil na vašeho Kosmického kapitána, ale to vůbec neznamená, že oběť musela být inteligentní.“

„A místo aby kapitána sežral, tak se spolu spářili,“ řekla Dbej.

„Docela by mne zajímalo, čemu by dal přednost, kdyby věděl, jak to skončí, jestli spáření nebo smrti,“ pokračoval Anděl. „Zajímalo by mne, kolik ponížení člověk snese, aniž by ztratil touhu žít.“ Znělo to smutně.

„Pravou rukou kreslil, co po něm čorv chtěl,“ zašeptala Hypomené. „Levou rukou nás varoval. Přestože čorv jeho jednání z převážné části ovládal, část lidské vůle si stále udržel.“

„Dezintegrace, to je ono, zhroucení. Nositelem jedné části vůle, vytvářené a formované pamětí a zkušeností, je mozek.

Vědomá a ovladatelná mysl, mysl slov. A nositelem druhé části vůle je – co? Geny? Geny, to je každopádně jediné z nás, co má šanci přežít naši smrt – které místo by se za sídlo nevědomé části mysli hodilo lépe…“

Obraz vnímaný Hypomeninýma očima se najednou zaostřil. Nevšimla si, že by předtím byl rozmazaný. Ale tím, kdo mluvil, vůbec nebyl Anděl, byl to starý Mikail Nakos. S čím hlasem si ho spletla? Nemohla si vzpomenout. Mikail, to byl ten, kdo se rozhodl studovat ty tvory, gebliny. Myslela jsem, že to nemůže být na závadu. Jenže teď chce někomu do hlavy implantovat organický krystal. Nechápe, jaké to může mít důsledky.

„Co když krystaly skutečně zdokonalují lidské duševní schopnosti,

umožňují, aby spolu lidé komunikovali telepaticky, jak to zřejmě dělají geblini?“

Pak jiný hlas řekl: „Možné to je.“

Poznala, že je to její hlas, ale jiný, než čekala. Z nějakého důvodu očekávala dívčí hlas, školený tak, aby byl medový a konejšivý; ale ten hlas byl drsný, panovačný, mužský. A proč ne mužský? Nejsem snad muž? Heptarcha poslouchal sám sebe a snažil se přijít na to, co se mu na jeho hlasu nezdá.

„Ale domnívám se, že telepatická komunikace souvisí spíš s molekulami než s krystaly. Krystal je s největší pravděpodobností paměť. Neuvěřitelně utříděná, jasná a výkonná paměť.“ Nepochyboval, že s významnými vědci dokáže inteligentně rozmlouvat. Ostatně, staří heptarchové byli vědci, ti první. Ale proč mu vlastně říkám starý heptarcha? To znamená, že to nejsem já. Ten, kdo mluví, nejsem já, i když si pamatuju, jako bych to já byl. „Hádám – ale ti maličcí, ti, kterým říkají trulové, si dokážou naprosto dokonale zapamatovat všechno, co kdy udělali, přestože dlouhodobě nejsou schopni udržet v paměti složitější myšlenku či vlastní jméno. Přechovávají miliony informací, ale nemají žádný systém.“

„Nemožné to není, pane. Vůbec ne. Krystal by mohl sloužit k ukládání dat. Mozek jako systematik. Ale telepatie – klidně by v krystalu být mohla.“

„Nejsem si jistý, jestli vůbec věřím, že nějaká telepatie *je*. Je to jen domněnka. Výřeční ti geblini rozhodně nejsou – pokoj duším těch malých zrádných zabijáků.“

„Přesto, pane, ve spojení s lidským mozkem by krystal mohl přinést výrazné zvýšení duševních schopností.“

„Pokud je takové spojení možné. Pokud to s duševní činností skutečně souvisí.“

„Těžká otázka. Jenže z geblinů se odpověď dostat nedá – a nejspíš stejně nic nevědí. Jsou to primitivní ďáblíci.“

Heptarcha ho bůhvíproč chtěl opravit. Říct mu o geblinech pravdu. Ale nedokázal si uvědomit, proč si myslí, že gebliny tak dobře zná. Proto neřekl nic.

„Víte, pane, kdyby geblini nebyli tak nebezpeční, tak zabijáčtí, možná bychom je nechali na pokoji. Ale jsou to kanibalové – viděli

jsme je, jak si jedí mozky – a stačili zavraždit už deset našich lidí. Musíme se o nich dozvědět co nejvíce. Co chtějí, odkud se vzali –“

„Takže potřebujete bílou myšku, která by ten krystal vyzkoušela.“

„Bohužel, musí to být velice inteligentní bílá myška. Chci si krystal nechat implantovat do vlastního mozku, pane.“

„Nesmysl. Jestli ho budeš někomu implantovat, budu to já.“

„Vy jste heptarcha. To nemohu udělat.“

„Jsem heptarcha, takže to *musíš* udělat. Žádná povinnost není tak obtížná, nebezpečná a nepříjemná, že by ji někdo z mých lidí vykonat mohl, a já ne.“

Hypomené si znenadání uvědomila, že není mužem, jenž se rozhodl nechat si do mozku zavést psychokámen. Bylo to dávno, byl to někdo jiný. Ale jak mohl krystal obsahovat vzpomínku na událost, k níž evidentně došlo ještě před jeho implantací?

Ještě než si tu otázku stačila uvědomit, přišla odpověď. Matka se bavila s dcerou. Byla matkou i dcerou, slyšela rozhovor z obou stran a mluvila za obě strany sama. Bylo to matoucí, ale zároveň povznášející.

„Když ti žezlo pronikne do mozku, vyhledá tvoje nejsilnější vzpomínky, zkopíruje je a uchová si je.“

„Ale ty se moje vzpomínky nedozvíš, že?“

„Já ne, miláčku, ale ty moje znát budeš. Dozvíš se, co jsem si o tobě v tomto okamžiku myslela, jak moc tě mám ráda, když ti tento dar chci věnovat, dokud jsem ještě naživu.“

„Já mám strach.“

„Tvoje první myšlenka bude patřit našemu slavnému předkovi, který se jako první rozhodl žezlo nosit. Je to tak vždy. On je naší odvahou. Teď se jeho část stane částí tebe.“

Proč mi otec nepomohl, tak jako své dceři pomohla tato matka? V dalším okamžiku si nemohla vzpomenout, kdo to je otec, ani kdo je ona, v hlavě měla jen matku s dcerou.

„Dokud nemyslíš na jisté věci, nemůže se ti nic stát.“

„A na jaké?“

„Kdybych ti to řekla, hlupáčku, jak by ses pak ubránila, abys na ně nepomyslela?“

Já vím, co to je. Geblinští králové, v jejichž mozku krystal

původně vyrostl. Geblinští králové s čorvím srdcem, na ty nesmím myslet.

A právě tato myšlenka ji přivedla ke vzpomínkám, kterých se měla nejvíc bát, k pohledu, který byl strašlivě cizí. Ihned poznala, že udělala krok do propasti. Cítila slabý šum různých vjemů. Bylo to jako periferní vidění, jako zvuková kulisa, jako kovová chuť v ústech, jako vůně příjemných a trpkých vzpomínek, jako dotek tisíce maličkých mušek na kůži. Spolu s geblinem, v jehož mysli se nyní nacházela, si postupně uvědomila, že to jsou její bratři a sestry, že slyší, jak svým životem oslovují prvorozeného, geblinského krále, mne.

Další geblini se teprve klubou z blanitých pouzder, chlupy mají zkroucené, zcuchané. Choulím se k matčinu vyčerpanému tělu, jehož černé články se chvějí porodními stahy. Vedle mne leží otec. Jeho slabé, křehké, neochlupené tělo pokrývá pot. Pojď ke mně, otče, otevři mi ústa –

„ Vždyť je vzrostlý. Nevím, co to je, ale dítě to není.“ Hlas je laskavý. „Neviděl jsi tady nějaké děti?“

Jeho ústa se pohybují a vydávají krásné zvuky. Nauč mě, jak se ty zvuky dělají.

Otec si mne prohlíží a křiví tvář. „Plně vzrostlé opičky.“ Dotýká se mne. Strká do mne. „Přivedla jsi mne sem, abys mohla porodit *tohle!“*

Další vejce se otevírá, ale uvnitř je něco černého.

Černého jako matka. Má to malou hlavu jako matka. Je to hladové. Cítím, že to má hlad. Chce to zabít otce. Chce to zabít mne. Chce to zabít každého a sežrat celý svět.

Otec mě naučil, co mám dělat. Zachránil mě. Naučil mé, jak strkat. Odstrkuju toho černého. Odstrkuju ho, ale on mi působí krutou bolest. Křičím strachem. Pomoz mi, mami. Zachraň mě, tati. Slyším strašlivý, vyděšený zvuk. Vydávám ho já sám, vychází z mých úst, jak to dělá otec. Vřeštím.

Matka a ten černý spolu zápasí. Otec stále křičí –

„Zůstaňte si tady a chcípněte, zůstaňte si tady všichni, proboha, a sežerte se navzájem!“

Zvuk jeho hlasu prozrazuje strach. Taky se bojím. Otec prochází

otvorem ve stěně hnízda. Zná cestu. Pojďte za otcem, křičím nehlučným hlasem a ostatní mne svou druhou myslí slyší. Jdu, a tak jdou všichni, všichni ti, kteří vypadají jako já, a pak ještě někteří menší a někteří vyšší, všichni, kteří se mohou pohybovat, všichni, kteří se nesvíjejí na zemi a neumírají, protože jim těla neslouží. Voláme na něho: Jdeme za tebou, otče, ale on nás neslyší, protože nevydáváme žádný zvuk a on je v tichu hluchý. Poznám mu to na očích, když se na nás dívá. Nerozumí našemu volání, slyší jen vřeštění.

Ten černý, který zůstal za námi, žere matce břicho a sežere i nás všechny, jestli bude moci. Hlad, hlad, nutí svůj hlad nám všem. Pojďte ke mně, říká jeho hlad, pojďte mě nasytit. Cítím, že bratři a sestry mu podléhají, zastavují se a vracejí se k hnízdu. Ne, volám. Ne! Pojďte za otcem, pojďte ven. Za otcem, za otcem, řekněte všem, aby šli za otcem.

Ti nejsilnější zachycuji moje volání a přidávají se; Pojďte za otcem! A když voláme spolu, jsme silnější, čím dál silnější, až nakonec přemůžeme matkožroutův hlad.

Do černé chodby, všichni jsme v černé chodbě, ale kde jsi ty, otče? Kde jsi?

Vidím vás, zářivé sestry a bratři, vnímám ve tmě vaši pouť, vím, kde jste, každý z vás, v tolika různých chodbách. Otcovy kroky, jejichž čvachtavý zvuk slyším před sebou, mi ukazují cestu ven. Běžte za vodou. Běžte za tekoucí vodou. Teče od hnízda, tak běžte za vodou…

Když Hypomené poprvé spatřila světlo světa, vykřikla radostí. Z jeskynního ústí ve stěně vysoké skály se dívala dolů na širý les a prameny Jeřbice; slévaly se v jedinou řeku tekoucí od Paty nebes. Pamatovala si, že je Hypomené, ale zároveň si pamatovala, že je první geblinský král, a cítila přítomnost každého geblina, který vycházel z vlastní chodby a objevoval nebe a vodu padající z každého ústí dolů. Znovu viděla geblinskýma očima.

Všichni tu stojíme a díváme se do jasného světla, ti jako já, ti větší i ti menší. Cítím nás všechny, jak tady stojíme na okraji světa. A vedle mne je otec, našel jsem ho. Tvář má mokrou. „Prodal jsem za tebe duši," říká. „Jediné, po čem jsem toužil, byla ta čorvice, která

tam zůstala. Nechápu, jak jsem ji mohl chtít.“ Chvěje se. „Žralo ji to. Jaké zrůdy –“

Snažím se cítit ho stejně, jak cítím všechny ostatní, ale není tam. Mé oči ho vidí, nos ho cítí, ale druhá mysl ho nemůže najít. Dotýkám se jeho tváře a ochutnávám vodu, kterou na ní má. Je slaná, jiná než čirá voda v jeskyni. Dívá se na můj jazyk a mračí se. Potom ke mně natahuje ruku, hladí mě po tváři a jeho ústa říkají: „Ty ale nejsi čorv, že? Ty za to nemůžeš, že ne.“

Potom se narovnává, bere mne za ruku, vede mne k okraji, zvedá paži a ukazuje do modrého třpytu, který mne a všechny děti člověka a čorva oslepuje.

„Nebe,“ říká.

„Ne. Be.“

Mluvím. Jsem jako on, ne jako matka. Tu sežral čorv v hnízdě, ale otec žije a já jsem jako on.

„Před hodinou ses narodil, a už umíš mluvit. Co jsem to tady stvořil? Co z tebe jednou může být?“

Hypomené sledovala, jak čas plyne rychleji. Rodí se děti a Kosmický kapitán je všechno učí. Stavět domy, obstarávat potravu, starat se o děti a učit je. Zvládnout jazyk bylo pro tyto nové bytosti snadné, každé učení pro ně bylo snadné. Stačilo, aby něco udělali jednou, a nikdy to nezapomněli. Vymýšleli vlastní slova rychleji, než je otec stačil učit, a po čase za ním kvůli učení téměř přestali chodit.

Geblinský král, který pro sebe nikdy neměl jméno, chodil za otcem často. „Čorv,“ řekl otec. „Tvoje matka je čorv a tvůj otec jsem já, ale nejdůležitější je ten netvor, který sežral tvou matku a nás vyhnal z hnízda. Vypadá jako čorv, ale není to čorv. Je to váš bratr a všechny vás zabije, jestli dostane možnost. A kdyby někdy vyšel z hory ven, musíte být rychlejší a zabít ho.“

A tak byl geblinský král prvním geblinem, který se naučil zabíjet, a použil utajenou znalost vraždy přesně tak, jak ji lidé používali odjakživa – k získání moci pro sebe. Znám strašlivé tajemství. Můžu tě zabít, když mne neposlechneš. Ale když mě poslechneš, můžu se s tebou o to tajemství podělit, takže i ty můžeš mít moc…

Až jednoho dne, kdy mne najde zbroceného krví, otec říká: „Škoda, že vás Nečorv tenkrát v hnízdě nezabil. Škoda, že nezabil a

nesežral mě. Bylo by to bývalo lepší než nechat mne žít a udělat z vás to, čím jste se stali. Mrzí mě, že jsem vás učil, jednoho jak druhého.“

A tak ho zabíjím a před ostatními pojídám jeho mozek, ale žádný psychokámen v něm nenacházím. Neříkám jim, že v sobě žádný kámen neměl. A teď je moje moc bez kazu, dokonce větší než Nečorvova, protože on nemá nikoho, kdo by ho poslouchal, a já mám tyhle všechny.

Hypomené vykřikla, když si na to vzpomněla, když ucítila chuť a vůni otcovy krve, když uviděla hrůzu, bázeň a obdiv v očích ostatních geblinů. To jsem nemohla udělat já, to bych nikdy neudělala, vykřikla s odporem. Ale vždyť mne k tomu vychovali, abych zabíjela pro moc, abych zhltla všechno, co hrozí, že mi zabrání prosadit mou vůli.

„Připravuje ji to o rozum,“ řekl Anděl.

„Dej jí čas, aby se našla,“ odvětila Dbej.

Hypomené ty hlasy neříkaly nic. Jediné, co viděla, byla další a další krveprolití. Vraždy geblinských králů, vraždy heptarchů. Války a atentáty, mučení a znásilňování. Pamatovala si, jak spáchala všechny zločiny za sedm tisíc let u moci, nenáviděla se za všechno, co provedla…

Můj život není nic jiného než hrůza a smrt, pomyslela si.

A pak spatřila tvář své matky (a byla to vůbec její matka? Měla matek tři tisíce), jak se na ni usmívá, hladí ji a říká: „Neplač, smutněnko. Naplač kvůli věcem, které byly ve tvém jménu spáchány. Každý zmařený život vyvažuje deset tisíc jiných, prožitých v míru pod tvou ochranou. Myslíš, že by sis moc udržela dlouho, kdybys měla jen moc zabíjet? Vzbouřili by se a svrhli tě. Máš moc sjednotit je, vést je, aby jednali jako jeden. Svým hlasem jsi dala slabým sílu, a oni tě za to navždy milují.“

Tak konečně našla stéblo, kterého se mohla chytit, aby nespadla do propasti, a usnula.

13. PRAVÝ PŘÍTEL

Když se probudila, ležela v posteli, přikrytá třemi peřinami. Kolem obličeje jí svištěl studený vítr z rozbitého okna. Stromy za oknem pozlatil podzim. Jste skutečně pozemské stromy? Nebo jste podivní cizí tvorové, kteří stromy zajali a ukryli hluboko ve svém nitru, aby mohli nosit jejich masku?

Pomyslela na všechny děti, které za stovky životů měla, a představila si, jak se na ni smějí; byly to hodné děti. Ale potom jim do úst vlezlo cosi tmavého, tmavý červ. Když se na ni podívaly teď, poznala, že je to čorv s maličkou hlavou, vějířovitými prsty – žádným křídlem – a stovkou tlustých orgánů sloužících k trhání, tráveni a reprodukci – Nečorve, znáš rozdíl mezi žraním a pářením? A rozlišuješ to vůbec? Každý hlad je ve skutečnosti ten jeden.

Otevřela oči. Všimla si ho dřív než všeho ostatního, jak tam stál, částečně ozářený kalným podzimním světlem, které pronikalo oknem. Will. Pozoroval ji mlčky, s nečitelným tupým výrazem jako nějaké zvíře; vlastně ne, jako hora, jako živá skalní stěna. Proč se na mě tak díváš?

Nepromluvila a on jí neodpověděl. Pouze si všiml, že má otevřené oči, kývl hlavou a opustil pokoj. Tiše za sebou zavřel dveře. A právě ta jemnost, ta něžnost, s jakou dveře zavíral, jí napověděla, že nakonec nebude z kamene. To, že vydržel bez linutí, nebyla neživost, byla to vyrovnanost. Vyrovnal se s životem, a tak teď jeho tvář neměla co říct, nemusela mezi větami vyjadřovat němé prosby, a jeho mysl nemusela mluvit mezi chvílemi mlčení.

On nemá hlad. Už se nasytil.

Jakmile pomyslela na hlad, ucítila ve svém lůně hryzavé volání Jeřbova, stejně silné jako celou dobu předtím. Toužím mít jeho děti, pomyslela si. Přišlo to jako vzpomínka na stovku těžkých snů, které se jí zdály, když spala. Probudí ve mně touhu po jeho semeni, tak jako jeho matka probudila touhu v Kosmickém kapitánovi. Přesvědčí

mne, že je to extáze.

Zachvěla se. Ale teď, kdy se jí už nejmíň stokrát zdálo o Nečorvovi, o tom, jak se svíjel, když požíral svou matku a masakroval bezmocné, deformované sourozence, znala to tak dobře, že neztratila sebeovládání a nezačala křičet, jak se jí to stávalo ve všech snech. Byla tím tak unavená, že už tomu nedokázala křikem vzdorovat. Budu muset zařídit, aby se to prostě nestalo, nic víc. Zemře dřív, než mě dostane, nebo zemřu já. Z mého těla se mu děti nenarodí.

Dobrá, možná zůstanu naživu, ale budu ještě někdy chtít nějakého muže tak, jak chci Nečorva? Co když zemře a bude mne při tom stále volat? Zůstane mi ta touha napořád, věčně neukojená?

Zlobilo ji, že se jí hlavou honí takové myšlenky. Posadila se a zhoupla nohy přes okraj postele. Ihned málem podlehla závrati. Dveře do pokoje se otevřely a vstoupil Anděl. Vypadal silný a zdravý, Anděl oslabený po ráně na krku byl pryč.

„Tvoje rána se zahojila a stromy se zbarvily. Jak dlouho jsem spala?“

„Čtyřicet dnů a čtyřicet nocí, jako Mojžíš na hoře, jako déšť při potopě, jako Elijáš postící se v pustině. Jestli se to dá nazvat spánkem. Často jsi křičela a nenechala nikoho z nás zamhouřit oči. Dokonce i Řeka si stěžoval, že mu plašíš opici. Jak ti je?“

Zvedla ruku a nahmatala místo, na hlavě, které jí Nič oholil.

Vlasy narostly do délky několika centimetrů.

„Jsem slabá. Nečorv mě volá.“

„Báli jsme se, že žezlo neuneseš.“

„Žezlem to nebylo. To ty strašlivé věci, které jsem spáchala.“

„Nic z toho jsi nespáchala.“

„Ale spáchala, Anděli. Ne, nehádej se se mnou. Nezabila jsem svého otce a nesnědla mu mozek, jak to udělal první geblinský král, ani jsem nezabila svou ženu, jak to udělal *můj* otec. Ale zabíjela jsem. Ať jsem plnila tvůj nebo otcův příkaz, nebo jsem si chtěla zachránit život, zabíjela jsem lehce, s rozkoší, s hrdostí. Proto to pro mne bylo tak těžké – izolovat se od všech jejich zločinů. Podařilo se mi najít a sledovat jen tenkou nitku naděje, Anděli, která se mou minulostí vine od jednoho života k druhému. Naději, že to všechno

se děje v zájmu dobra. Že z krve, kterou jsem prolila na zem, může znovu vyrůst život.“

„Mnozí lidé si po probuzení z hlubokého spánku myslí, že jsou filozofové,“ prohlásil Anděl.

„Nedělej si ze mne legraci. Je to důležitá věc. Je to můj příspěvek žezlu, jestli mám nějaký dát. Všechny děti ke mně budou zvedat oči, geblinské i lidské, všechny děti k mně budou zvedat oči, a já je musím ochránit. Před dětmi Nečorva. A přesto mě někdy napadá Nečorvovy děti by nebyly vrahy. Všechny by je poutalo jedno srdce a jedna mysl, tak jako čorvy, než na tuto planetu přišli lidé, Nečorvovy děti by nevěděly, co je to samota. A já bych mohla být jejich matka.“

„Neříkej to, Hypomeno,“ zarazil ji Anděl.

„Chci říct, že jsem konečně pochopila myšlenky, které mi posílá. Vím, co Nečorv udělat své matce. On je ten žrout, ne já. Zabiju ho, jestli budu moci.“ Ale věděla, že to nezní přesvědčivě. Ale co na tom. Nepotřebovala přesvědčit Anděla, ale sebe.

„Takže *je* to čorv? Potomek těch, které vybili první kolonisté?“

„Je to Nečorv, Anděli. Jediný a pravý. Prožil sedm tisíc let tohoto světa.“

„Aby žil tak dlouho –“

„Jsme tady cizinci. Původní život se dovede přizpůsobovat, dělat za jedinou generaci takové změny, které nám trvají milion let. Nečorv je chytřejší než všichni ostatní. Spojuje v sobě nejsilnější přirozené schopnosti a přivolal si nejskvělejší lidské učence, kteří ho určitě naučili všechno, co věděli. Proč by se nemohl geneticky opravit, když zjistí, že některá část jeho těla slábne, odumírá? Proč by nemohl žít tak dlouho, dokud nebude připravený se rozmnožit?“

„Proč by měl čekat tak dlouho?“

„Nevím. Vím jenom to, jak se lidé jevili prvním geblinům. Stroje, které umožňovaly našim předkům létat, které ze vzduchu snímkovaly, které žvýkaly lesy a vyplivovaly obilná pole. Co viděli čorvi, když se na obloze rozhořela nová hvězda a nad povrchem planety se rozletěli kovoví ptáci? Nebyly to mušky, nahrazující neškodnou, nehybnou pšenici. Tihle čorvi byli na špici ekologické soustavy, ale my jsme byli silnější než oni. A jestli chtěli nahradit nás –“

„Potřebovali znát všechno, co známe my.“

„Pšenice si stojí a pasivně čeká, až ji nepřítel přijde zničit. Ale čorvi věděli, že lidé pasivní nejsou. Byli jsme nejnebezpečnějším konkurentem, s jakým se život na této planetě setkal. Aby nás vnukové čorvů přemohli, nestačilo, aby byli stejní jako lidé – museli být lepší v tom, co lidé dokáží nejlépe. Museli víc vědět, být krásnější, chytřejší silnější, nebezpečnější. Jak mohlo jediné čorví dítě, Nečorv, schovaný v ledové jeskyni uvnitř Paty nebes, jak si mohlo opatřit dost informací, aby své potomky zabezpečilo?“

„V ledové jeskyni? To znamená, že je vysoko v hoře, tam, kde jsou ledovce.“

„Ty to nechápeš, Anděli? Nemohl nad námi zvítězit, dokud jsme stavěli stroje. Čorvi to věděli od začátku. Když zajali Kosmického kapitána, přinutili ho zničit veškeré snadno vytěžitelné kovy, a teprve potom ho přilákali dolů. Aie nějaké kovy zůstaly – vzpomínám si na předky, kteří je hledali a snažili se z nich stavět stroje. Možná by se jim to bylo bývalo podařilo. Jenže pokaždé přišli geblini, lavina geblinů z Jeřbova.“

„Znám historii planety docela dobře.“

„Anděli! Já ti říkám, co nikdy nikdo nezjistil, Říkám ti, *proč* se to stalo. Našla jsem v tom systém a hned jsem pochopila, jak to všechno bylo. Nečorv poslal gebliny, aby lidstvu zabránili vyrobit stroje, které by nás učinily neporazitelnými. Celou tu dobu čekal, udržoval nás slabé, a sám hromadil moudrost pro sebe. Dal si sedm tisíc let. A pak naplnil vlastní proroctví, když zařídil, aby bratři zahynuli a já –“

Pohladil ji po hlavě, aby ji uklidnil. Cítila jeho ruku na čele, na tváři. Byla chladivá a laskavá. „Řeka nám tvrdí, že jsme jen týden cesty od Jeřbova a podzimní větry jsou dost silné, abychom se tam dostali. Ale musíme vyrazit *hned.* Zimní větry nás zaženou zpátky. Je dobře, že jsi dnes přišla k sobě – budeš zase normálně myslet, až tě přivezeme do Jeřbova.“

V jeho hlase bylo něco umělého; nemyslel upřímně, co říkal, a ona nedokázala přijít na to, proč ji lže. Vzhledem k tomu, že jí přemýšlení šlo ztuha, nebylo na tom nic zvláštního. A tak to pustila z hlavy, nepokusila se vypátrat, co před ní skrývá. „Řekni Dbej a Nicovi, že znám taky mapu Jeřbova.“

„Oni to ví. Hodně jsi nám toho řekla ze spánku. Začali jsme zapisovat, co jsi vykřikovala, a Heffidži si ty příběhy někam zařadila. Snažil jsem se přijít na to, jaký má systém.“

„Nemá žádný.“

„Došel jsem ke stejnému závěru. Pravý trul. Ale nikdo jiný by to nedokázal. Nečorv k sobě povolal každého, kdo něco věděl. Zavolal by také ji, kdyby skutečně něco věděla. Vědomosti se mohly ve světě zachovat jen u někoho jako Heffidži, u někoho, kdo nevěděl nic cenného, ale mohl všechno důležité najít. Je tady všechno. Všechno vědění světa. Dbej a Nič zavolali gebliny z Jeřbova, aby tady hlídali. Chtějí zasklít okna a dát na ně okenice, udělat novou střechu. Všechno, co je třeba, aby byl dům chráněn.“

„Uznávají geblini Dbej a Niče jako svého krále?“

Anděl pokrčil rameny. „Kdo ví, co se jim honí v hlavách? Jedna věc je, co říkají, ale pod povrchem se může dít něco úplně jiného. Faktem zůstává, že momentálně se tito králové nemohou vzdálit víc než několik desítek metrů od *tebe,* jinak je Nečorv začne od Jeřbova odhánět. Asi se nemohou přihlásit o právo vést gebliny, dokud jsou připoutáni k lidskému heptarchovi, co říkáš?“

„Času jsme promarnili dost,“ prohlásila Hypomené. „Odneste mne na loď.“

„Dojedeme do Jeřbova, ale hlouběji do hory nepůjdeme, dokud se ti nevrátí síla.“

„Nebyla jsem nemocná, jenom šílená,“ namítla Hypomené. „A šílenci mohou mít úžasnou sílu.“

„To volání – není teď jiné?“

„Jen proto, Že vím, kdo mě volá.“

„Takže nad tebou nemá moc.“

„Jestli má, ovládá mě tak důkladně, že ani nevím, že jsem ovládána.“

„To mě uklidňuje.“

„Anděli, stal se ze mne hrozný člověk.“

„Vážně?“

„Kdybych žezlo dostala dřív, než jsem zjistila věci, které jsme se dozvěděli v tomto domě, nedokázala bych se s ním vyrovnat. Kdybych se dostala do Jeřbova a nechápala všechno to, co teď chápu,

byla bych bezbranná, až před ním budu stát. Ohlížím se za vším, co jste s otcem udělali, za vším, co jsem udělala já a co geblini, a – bylo to správné, bylo to nutné.“

„A co to má společného s tím, že jsi hrozná?“

„Dokonce i matčina smrt, Anděli. Dokonce i ta.“

„Och.“

„Co jsem zač, když souhlasím s tím, že moje matka musela zemřít? Prožila jsem to za život mnohokrát, ale tentokrát otcovýma očima. On si to nikdy neodpustil. A já jsem mu přesto odpustila.“

Anděl se sklonil a políbil ji na čelo. „Můj heptarcho, jenom ty můžeš vládnout lidstvu.“

„Jaká jsem?“

„Moudrá.“

Nehádala se s ním, třebaže věděla, že to není pravda. Nebyla moudrá. Ale silná – silná *byla.* Poradila si s psychokamenem. Všem záhybům, které na ní zanechal život, předcházelo opravdové já. To sice věděla, ale zbytek její osobnosti jí stále unikal, zůstával z dosahu, z dohledu. Proto Andělovi nebránila, aby jí říkal, že je moudrá, nevadilo jí to. „Ale jsem *dobrá,* Anděli?“

„Jako heptarcha už nemůžeš volit mezi dobrým a zlým. Musíš si vybírat mezi správným a špatným.“

Byla jeho žákem dostatečné dlouho, aby pochopila, jaký je v tom rozdíl, a uznala, že má pravdu. V roli heptarchy už se nemohla řídit stejným morálním kodexem, s jakým vystačili ostatní. Nyní rozhodovala za větší společenství než jen za sebe. Ale za jaké společenství? „Správné pro koho?“ zeptala se.

„Pro lidstvo, heptarcho.“

Ihned poznala, že se mýlí. „Ne. Králův dům je celý svět. Jsem také geblin. Veškerý život, který mluví, a veškerý život, který nemluví, veškerý život světa kromě jednoho jediného.“

„A ten jeden tě chce. Ale to raději zemřu, než bych dopustil, aby tě dostal. Myslí si, že jsem slabý na to, abych tě zachránil, ale já na to mám a udělám to.“

Zápal, s nímž to říkal, falešný nebyl. Takže to k jeho lhaní nepatřilo. Skutečně ji *měl* rád. Dotkla se jeho tváře. „Služ mi jako svobodný muž, Anděli.“

„Otrok nebo svobodný, sloužím ti stejně. Jaký je v tom rozdíl?“

„Teď tě žádám jako svobodného muže, abys mi pomohl.“

Anděl ji ohleduplně oblékl a odvedl ji z pokoje.

Udivilo ji, že dům se hemží gebliny, stovkami geblinů. Do jejího pokoje měli zapovězený přístup, ale jinak po celém domě pilně zasklívali, utěsňovali, opravovali, dávali vše do pořádku. Hypomené seděla u ohníčku v hale, zahřívaná slunečními paprsky, které dopadaly na křeslo, a pozorovala žebříky, vztyčované a pokládané, přenášené podél zdí, a pobíhající gebliny. Řekova opice se jim pletla pod nohama – desetkrát nakopnutá, mnohokrát málem zašlápnutá nebo sražená z vysokého bidýlka. Pokaždé vstala, vychrlila ze sebe vřeštivý příval nesrozumitelných nadávek a odskákala zpět do největší vřavy. Hypomené si nemohla nevšimnout, že Heffidži se opici v mnoha ohledech podobá. Pobíhala po domě sem a tam, po schodech nahoru a zase dolů, jednou rozjařená a hned zase zoufalá. „Toho se nedotýkejte!“ křičela. Geblini se jí smáli a dobírali si ji, ale poslouchali.

Řeka spal ve své nádobě na krbové římse. Mimo Jeřbici pro něho svět neexistoval.

Hypomené se přistihla, že se snaží zachytit bezhlasovou komunikaci mezi gebliny, němé volání druhé mysli. Zřetelně si vybavovala, jaké to bylo, když byla každým z několika prvních geblinských králů. Přesto teď necítila nic. Bylo to jako natáhnout ruku před sebe a zjistit, že je pryč, amputovaná. Lítostivě se po nich. dívala, smutná, že je nebude moci poznat jinak než prostřednictvím cizích vzpomínek, které získávala z žezla. A geblini si hleděli svého. Nevěděli, kdo je, netušili, že jako jediný žijící člověk ví, jaké to je, být geblinem, a rozumí jejich stálému společenství, které jim ve světě poskytovalo pevný bod. Kde jsem předtím brala odvahu žít, když jsem nevěděla, jaké to je, znát někoho jiného?

„Hypomeno,“ zašeptal někdo za ní. Znala ten hlas, věděla, že Dbej jí zvedá ruku k rameni, a sama zvedla ruku, aby se jí dotkla. A skutečně, byla tam, hebká srst geblinské ruky. V první chvíli ji napadlo, že možná vycítila Dbejinu přítomnost druhou myslí. Ale ne; to pouze její atentátnický instinkt poznal, kdy k ní někdo vztahuje ruku. Nemohla doufat, že se někdy zařadí do geblinské komunity.

„Dbej,“ oslovila ji.

„Báli jsme se, že s sebou do Jeřbova přivezeme blázna.“

„Blázen by měl zůstat tady. Co je to jiného než blázinec.“

Dbej se zasmála. „Doopravdy ne. Tito geblini přišli přestavět Heffidžin dům, aby lidská vzdělanost byla v bezpečí.“

„Jak jsi je přivolala?“

„Geblinský král je známá osobnost. Ne podle vzhledu nebo podle jména – to ne, když nás tady vidí, myslí si, že jsme jen další dva geblini, kteří sem byli povoláni. Ale jejich druhá mysl pozná volání geblinského krále.“

„Přicházejí z Jeřbova?“

„Myslím, že ne. Když jsme zavolali, nejbližší geblini to uslyšeli a poslali to volání dál. Jak je zachycovali další a další, volání sílilo tak dlouho, až jsme zjistili, že to stačí. My nejsme Nečorv. Kdybychom volali sami, nikdy by se to odtud do Jeřbova nedoneslo.“

„Je od vás hezké, že tomu domu pomáháte žít.“

„Tento dům dokázal nemožné. Pokořil mého milovaného bratra Niče. Všechny ty myšlenky, které tady Heffidži uchovala. Nič byl pěkně protivný, jak se jí vyptával, štval ji od jedné odpovědi ke druhé. Prakticky nikdy v životě se nesetkal s člověkem a ze známých důvodů nepoznal žádného mudrce. Teď se ale přesvědčil, co mohou lidé svou myslí dokázat, když chtějí.“

„Kdyby nás někdy chtěl poznat z té druhé stránky, stačí, když si vezme žezlo,“ řekla Hypomené.

„To sotva,“ odvětila Dbej. „Bylo nám vás, lidí, líto, že jste tak sami. Vlastně, *mně* vás bylo líto a on vámi pohrdal. Ale teď mi neustále tvrdí, že samota je základem pravé moudrosti, že všechny geniální myšlenky v tomto domě vznikly tak, že jeden člověk na druhého zoufale vykřikl: Poznej mne, žij se mnou ve světě mojí mysli.“

„Velice poetická představa.“

„Řekla jsem mu, že je nemocný láskou – že se zamiloval do lidstva. Ty to určitě chápeš. Já jsem k lidem nikdy nechovala takovou nenávist jako on, a tak z toho nejsem tak vedle, když zjistím, že ne všichni lidé jsou bezcenní.“ Dbej přešla ke křeslu na druhé straně krbu.

„Je to zvláštní,“ řekla Hypomené. „Pořád se mi zdálo o nějakých domech. O různých domech, o které jsem se musela postarat. Někdy to byl Heffidžin dům, někdy otcův palác a jindy Heptagon. Někdy dům, v němž byla zavražděna matka.“

Dbej vypadala zamyšleně. Na schodech se ozvaly kroky. Do místnosti tiše vešel Nič. Hypomené si ihned všimla, že už není nahý. Nosil krátké kalhoty. Krok k přijetí lidské civilizace.

„Proč jsi mě zavolala?“ zeptal se.

Dbej se k němu otočila a naklonila se blíž. Nikdo jiný v místnosti nebyl, ale i tak bylo lepší nemluvit příliš nahlas, když říkali věci, které mohly prozradit jejich totožnost dřív, než o to budou stát. „Slyšela naše volání,“ řekla Dbej.

Nič se na Hypomenu podíval, jako by se snažil zatřídit zvláštní novou bylinu, kterou objevil na lesní půdě. „Potřebu přijít opravit velice důležitý dům? A kde to bylo?“

„Občas jsem viděla cesty, ale nikdy jsem se nedozvěděla odkud ani kam. Ale pokaždé jsem v dálce viděla hořící dům a věděla jsem, že musím pospíchat –“

Dbej zavrtěla hlavou. „V našem volání žádný požár nebyl.“

„Vlastně nevidíme ani žádné obrazy,“ dodal Nič. „Druhá mysl není tak konkrétní.“

Ale Hypomenu velice rozrušilo, že ve svém těle možná ucítila druhou mysl geblinů. Nechtěla si to nechat vyvrátit tak malichernými námitkami. „Nejsem geblin a můj mozek třeba dokáže překládat do obrazů, kterým rozumím. Možná jsem geblin víc, než si myslíte. Pamatuju si druhou mysl. Pamatuju si, jak jsem cítila všechny ostatní gebliny, pamatuju si mapu Jeřbova. A navíc, mám teď žezlo. Možná to mi umožňuje cítit vaše volání.“

Dbej si dlouhým nehtem na palci přejela po jazyku.

„Ne. Heptarchové už v sobě psychokámen nosili, ale nikdy volání krále ostatním geblinům neslyšeli.“

Nič zaklonil hlavu a pozorně si prohlížel Hypomeninu tvář. „Jestli to není psychokamenem, mohlo její citlivost zvýšit Nečorvovo volání; proto teď slyší, co žádný člověk předtím neslyšel.“

Dbej vztyčila prst. „Nezapomínej, že žádný jiný heptarcha nenosil psychokámen tak blízko Jeřbova. Když se ostatní geblini k volání

přidali, aby je předali dál, mohlo zesílit tak, že je uslyšela.“

„Bylo to úplně jiné než Nečorvovo volání,“ ozvala se Hypomené. „To je zřetelné a silné.“

„Nečorv to dokáže mnohem lépe než my. Ta naše lidská povaha. Oslabuje nás.“ Z hlasu Dbej bylo slyšet mrzutost.

„Byla bys raději, kdybyste lidského rodiče neměli?“

Dbej se trpce zasmála. „Myslíš, že čorvi se nám líbí víc? Nikdo nám nedal možnost, abychom si předky vybrali.“

„Já jsem to viděla,“ a Hypomené jim vyprávěla o narození prvních geblinů. Nič ji brzdil, dožadoval se všech podrobností. Když poslouchal, oči měl zavřené, jako by soustředěním na zvuk jejího hlasu mohl vyčarovat vzpomínky, které geblini provždy ztratili, když přišli o psychokámen svých králů.

Když Hypomené líčila, jak novorozený Nečorv zabil svou matku, Nič pokýval hlavou. „Jistě, jistě. Nebyla to vražda. Pochop, že musel sníst krystal. Aby věděl všechno, co věděla ona.“

„Dnes jsme ohleduplnější,“ doplnila Dbej. „Jsme lidštější. Čekáme, až naši rodiče zemřou přirozenou smrtí. To znamená, že za sebou máme víc vlastního života, než se staneme svými rodiči. Ale když dítě sní paměť svého rodiče, není na tom tady nic nepřirozeného, na Imakulatě ne.“

Hypomené vyprávěla dál, se všemi detaily ze života prvních geblinů, které si dokázala vybavit. A skončila tím, jak poslední geblinský král, jenž tento psychokámen nosil, nalezl mrtvolu posledního žijícího čorva. Lidé ho upálili.

„Samozřejmě,“ promluvila Dbej. „Když je něco cizí a nahání to strach, je třeba to zabít. Lidské krédo.“

„Lidé dělají, co musejí,“ řekl Nič. Dbej se uličnicky ušklíbla a mrkla na Hypomenu, jako by tím chtěla říct: Podívej, jaký se z bratra stal humanofil! „Čorvi udělali, co museli,“ pokračoval Nič. „Věděli, že lidé by je svými stroji mohli všechny zabít, a také je zabili. Co uděláte, když je nepřítel tak silný, že ho nemůžete porazit? Stanete se tím nepřítelem.“

„No jistě, všichni dělají to, co jim řeknou geny,“ přidala se Hypomené.

„Kdyby se nerozhodli spářit s lidmi, my bychom neexistovali,“

doplnila Dbej. „Sotva můžeme jejich rozhodnutí odsuzovat.“

„Potíž je v tom, heptarcho, že tím, čím se rozhodli stát, nejsme my geblini,“ pokračoval Nič. „Jsme odpad z druhé generace, neúspěšné experimenty, hybridi odsouzení k záhubě, žalostné groteskní figurky. Trulové bez mozku. Lunti bez vůle. My geblini jsme se dostali blízko. Ale nejsme dokonalé kopie. Dokonalá kopie má být příští generace, zatímco my máme zemřít.“

„Ale nikdo to tak nenaplánoval,“ poznamenala Hypomené. „Život se tady na Imakulatě tak vyvinul.“

„Jestli se na to díváš takto,“ začala Dbej, „musela by ses chtít spojit s Nečorvem a mít jeho děti, ne?“

„Při vší úctě k moudrosti našich nejstarších předků, geblinský král se rozhodl, že se plánem řídit nebude,“ prohlásil Nič.

„Máme v sobě tolik z čorvů, abychom cítili život každého jiného geblina,“ řekla Dbej, „a tolik z člověka, abychom měli individuální vůli přežít. Pokud jde o nás, adaptační proces zašel dost daleko, když vytvořil nás, lunty a truly.“

„Jsme dědicové Čorvů,“ navázal Nič. „Jsme jiní než lidé, ale podobáme se vám dost, abychom vedle vás mohli žít. Geny čorvů jsou nejlépe zachovány v nás. Ne v dokonalé kopii, kterou chce stvořit Nečorv.“

„*Jsme* v této válce spojenci,“ shrnula Hypomené. Bez rozmyšlení sklouzla z křesla, sedla si na podlahu před krbem, opřela se o nohy Dbej a položila jí hlavu do klína.

„Pamatuju si, jak jsem žila jako geblin. Stejně jako chci, aby žili lidé, chci, abyste přežili vy.“

Dbej ji pohladila po vlasech. „Poznala jsem tě tak, jak jsem nepoznala žádného člověka kromě jednoho. Také by mne mrzelo, kdyby se Nečorv dal zastavit jedině za cenu toho, že tě zabijeme.“

„Ale udělali byste to,“ vzhlédla k ní Hypomené.

„Kdyby nebyla jiná možnost, udělala bych to.“

„Kdyby jiná možnost nebyla, chci, abys to udělala,“ řekla Hypomené.

Když to řekla, náhodou zalétla pohledem ke dveřím. Stál tam Anděl, s rukama po obou stranách na sloupcích zárubně. Výraz Andělovy tváře prozrazoval, že jejich rozhovor vyslechl a že by

Hypomeninu smrt nepřipustil.

V tu chvíli Hypomenu poprvé napadlo, že by Anděl nemusel mít v úmyslu ji poslechnout, až dojde na rozhodující bitvu s Nečorvem. Anděl měl vlastní plány. Sice ji tituloval jako heptarchu, ale stále ji bral jako dítě, jehož je poručníkem.

Hypomenu zamrazilo, když jí hlavou blesklo: Co když tě budu muset zabít, Anděli, abych udělala to, co musím?

Z výrazu její tváře nemohl poznat, na co myslí, ale byla ještě slabá, a tak zachvění nedokázala skrýt. Všiml si ho. Bez jediného slova znovu vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Pokud si Dbej a Nič této chvilkové mezihry všimli, nevyjádřili se k ní. Možná Dbej zachvění ucítila, protože se zeptala:

„Máš sílu pokračovat?“

„A kolik síly potřebuju?“ odvětila Hypomené. „Myslím, že jsem při zdravém rozumu, takže můžeme vyrazit hned, až tady práce skončí.“

„V tom případě můžeme vyrazit ihned. Není důvod čekat tady, až bude dům hotov. Dokončí ho bez ohledu na to, jestli tu jsme nebo nejsme. Navíc můžeme na situaci v hrubých rysech dohlížet, aniž bychom byli osobně přítomni.“

Dbej vstala.

„Počkej,“ zadržela ji Hypomené. „Chci se tě ještě na něco zeptat. Na Willa. Když jsem se probudila, hlídkoval u mojí postele.“

Dbej pokrčila rameny. „Will dělá, co dělat chce.“

„Jak dlouho tady byl?“

„Nevím. Pokaždé, když jsem si ho všimla, buď vycházel z tvého pokoje nebo tam vstupoval.“

Nič se pro sebe zasmál. „Je to koneckonců člověk mužského pohlaví a ty ses přestala maskovat za chlapce, teprve když jsem tě operoval. Třeba se na tebe rád dívá. Už dlouho žije v celibátu.“

Hypomené na okamžik vyvedlo z rovnováhy, když si představila, že by po ní Will mohl toužit jako po ženě. Potom pochopila, že Nič si dělal legraci. Rozesmála se.

„Nesměj se,“ ozvala se Dbej. „Přiznávám, že sama jsem se snahy o rozluštění Willova uvažování už dávno vzdala, takže když teď zkusím hádat, bude to prakticky bezcenné. Will si dělá, co chce. Ale

pochybuji, že by přemýšlel o tom, jak tě získat, dítě. Nevšimla jsem si, že by někdy chtěl něco pro sebe. Jeho život je služba.“

„Otrok od přírody,“ poznamenal Nič.

„Nikdo by ho nemohl vlastnit,“ řekla Dbej. „Slouží, ale pouze když má za to, že je taková služba potřebná. Myslím, že potají se považuje za Krista. Takový má lidský bůh být, ne? Sluha všech.“

„Sama jsem skeptik,“ přiznala Hypomené. „Nestarám se o náboženství.“

„Ale ať se ti to líbí nebo ne, náboženství se stará o tebe,“ pousmála se Dbej. „Jestli z tohohle vyvázneš živá, musela bys mít velké štěstí, aby neprohlásili za Krista *tebe*.“

„Nevidím důvod, proč by jím nemohla být,“ řekl Nič, „stejně jako kdokoli jiný.“

„A proč ne třeba ty?“ navrhla Hypomené. „To by je asi naštvalo, kdyby měli geblinského spasitele.“

Nič se rozesmál. „A proč ne? Geblinský Kristos.“

Hypomené se zasmála s ním. Vtom ucítila, jak se v ní volání Jeřbova ozývá s novou silou, jako by po dobu dlouhého blouznění zůstávalo schované, ale nyní se jejím smíchem probudilo. Rozhořela se touhou po Nečorvovi. Nechala si zavolat Sken, a Sken s Willem za odpoledne připravili loď k vyplutí. A ráno sama Hypomené sundala nádobu s Řekou z krbové římsy. „Probuď se.“

Pomalu otevřel oči, pak dvakrát mlaskl a vyloudil zvuk jako při polibku. Téměř ve stejném okamžiku přicupitala do pokoje opice a začala zuřivě pumpovat vzduch do měchů. „Nejvyšší čas,“ prohlásil Řeka. „Nejvyšší čas, sakra. Myslíš, že jsem si nechal zachránit hlavu proto, abych se díval, jak banda geblinů maluje a tapetuje dům nějaké slepici? Odneste mě zpátky na loď. A pište si, že si to budu pamatovat jako nejhorší, nejhloupější cestu svého života!“

Nepřestal nadávat celou cestu z kopce. Teprve kolébání lodi na vodě ho utišilo. Potom řece zazpíval nejpodivnější píseň, píseň beze slov a dokonce skoro i bez melodie. Píseň muže, jenž se konečně znovu shledal se svým tělem, extáze, že může znovu nosit své ruce a nohy, znovu být sám sebou. Řeka se vrátil k řece.

Odrazili od Heffidžina chatrného mola a s posledním podzimním větrem v plachtách vypluli na sever. Hypomené cítila, jak se Nečorv

raduje, že se k němu konečně znovu blíží. Měsíční čekání pro něho muselo být kruté, neboť nevěděl, co ji tak zdrželo, nevěděl, jestli je zraněná, jestli čerpá sílu, aby mu odolala, nebo jestli padla do zajetí. Nyní se k němu znovu blížila a on za to její tělo rozechvíval rozkoší.

14. VIGILANT

Hypomené věděla, že nad Heffidžiným domem je krajina kolem řeky stejná jako ta, kterou pluli již dřív. Stejné mohutné duby, stejné buky a javory, jasany a borovice. Jenže teď věděla víc. Sama *byla* víc. Pamatovala si některé z prvních heptarchů jako malé děti, které se učily dlouhé seznamy flóry a fauny, jasně rozdělené na původní a pozemskou.

Dub a javor jsou pozemské, stejně jako jasan a borovice. Buk, palma a kapradí jsou původní, ale jméno dostaly podle podobných pozemských druhů. Ořešík, kořenka, skleněnka a pavučina jsou původní; vlašský ořech je ze Země.

Podobně jako mnozí nejstarší předkové, i Hypomené teď viděla zřetelný předěl mezi původním imakulatským životem a životem přivezeným kosmickou lodí a začínala chápat původ odvěkého nepřátelství mezi lidmi a inteligentními domorodci, jimiž lidé pohrdali. V očích lidí byli oškliví, cizí a nebezpeční. Naproti tomu lidé a rostliny, které si přivezli, byli neškodní a krásní.

Ale zároveň Hypomené viděla, co nikdo z jejích předků neviděl. Sice si pamatovala, jak vypadal svět očima pátého heptarchy, ale nenacházela ve vzpomínkách svět, který by neznala. V páté generaci měly imakulatské lesy již stejnou podobu jako dnes a byly téměř bezvýhradně pozemské.

A přesto pozemské vůbec nebyly. K vytlačení původních druhů nedošlo. Pouze se přestrojily a přijaly vzhled pozemských rostlin, které lidé pěstovali. Čím byl dub dřív? Létajícím broučkem, čorvem, mořskou řasou, vzduchem přenosným virem nebo zrnkem prachu? Celý svět nosil masku, každý živý organismus předstíral přátelskost a vstřícnost k lidem, kteří se považovali za pány světa. Všechno, co lidem skutečně patřilo, bylo uneseno, zavražděno a nahrazeno špióny a imitacemi. Hypomené si představovala, že dokáže odhalit přestrojení jelena, který se přišel napít k vodě a hbitě odskákal, když

se s hlukem přiblížili. Představovala si tajnou bytost dubu jako šeredné, deformované dítě, které ze stromu zlomyslně vykukuje. Podvržené děti, všechno jsou to podvržené děti, které se proti nám smlouvají a uspávají nás, dokud nepřijde chvíle, kdy začnou nahrazovat také nás.

Zachvěla se. A představila si, že jí tělesné touhy našeptává Nečorv. Pojď za mnou, přijď mi porodit děti, moje malé kukačky, vkrademe se spolu do každého domu, ty a já, a vlezeme do dětských postýlek. Položíme svého čorvíka do kolébky a budeme se dívat, jak se mění, aby vypadal přesně jako lidské dítě, které tam leží. Potom lidské dítě vezmeme, odneseme je ven, podřízneme mu hrdlo a hodíme je ke mně do pytle.

Těch pytlů bude tisíc a každý vysypeme na zahradě, kde potměšilé duby vysají ze seschlého těla poslední zbytky života. Hypomené se zdálo, jak prochází zahradou, kde jí pod nohama praskají křehké kosti, a dívá se tam, kam její manžel vyprázdnil poslední pytel. Potom k ní zvedl maličkou čorví hlavu a řekl: „Poslední. Tohle je poslední. Na celém světě zůstalo jedno jediné lidské dítě.“ Vytáhl živé dítě z pytle a velkomyslně jí je podal, aby si pochutnala. Dítě k ní bezmocně zvedalo vyděšené oči.

Než by něco takového udělala, raději utekla někam kde půda byla měkká a laskavá k jejím chodidlům k chatrči uprostřed lesa, kde zaslechla, jak matka tiše zpívá svému dítěti. Tady je místo, kterého jsme si nevšimli. Dítě, které žije. Ochráním je. Schovám je před Nečorvem. Až vyroste, nabere sílu a pobije podvržené děti –

Nakoukla do okna a spatřila dítě, krásného chlapečka. Prstíky měl ovinuty kolem matčina palce a roztomile pohyboval ústy, jako by pil. Žij, řekla mu v duchu. Žij a buď silný, protože jsi poslední.

Vtom na ni dítě mrklo a potměšile se ušklíblo.

Anděl jí třásl, aby se probudila. „Křičela jsi.“

„Promiň,“ zašeptala. Chytila se okrajníku a rozhlédla se přes vodu ke stromům. Na žádném nenašla změnu. Její sen byl nesmyslný. Jestli to vypadá jako dub, jestli se to dá řezat jako buk, jestli se z toho dá stavět jako z buku, co záleží na tom, že má místo mnoha malých genetických molekul jednu velkou? Je důležité, zda je jelen jelenem pouze z poloviny a druhou polovinu jeho rodokmenu tvoří nějaký

podivný živočich z Imakulaty? Život je život, podoba je podoba.

Kromě mého života. Mojí podoby. Ta musí být zachována. Nečorvova zdokonalená verze lidstva je smrtí starých, nedokonalých, osamělých, ale krásných bytostí původem ze Země. Mých lidí.

Pojď, honem, honem, pojď, naléhala Nečorvova vášeň.

„Podívej," upozornil ji Anděl, „Řeka poslal Niče, aby vylezl na stěžeň, a on to zahlédl v posledním ohybu řeky. Pata nebes. Několik minut ji vidíme už i z paluby."

Hypomené vstala. Přes všechno to, čím na této pouti prošla, její tělo stále reagovalo rychle. V mžiku zpozorněla a nabrala sílu. Moje tělo neví, že jsem tři sta generací stará, napadlo ji. Moje tělo si myslí, že jsem mladá žena. Stále si myslí, že mám vlastní budoucnost.

Pata nebes byla šedý obrys, o maličko přečnívající vzdálené stromy na dlouhém, rovném úseku řeky.

„Kdyby lesy nebyly tak vysoké," prohlásil Anděl, „zahlédli bychom ji tři dny před příjezdem k Heffidžinu domu a ne tři dny poté, co jsme odtamtud odpluli."

„Je hodně blízko."

„Ani ne. Jen je hodně vysoká. Od základny po hřeben sedm kilometrů."

„A už se zase schovala."

Hora se objevila na tak krátce a byla tak daleko, že se žádné rysy nedaly rozeznat. Ale pokaždé, když ji zahlédli, trvalo to déle než předtím.

O dva dny později zakotvili v dalším zákrutu řeky a když pak horu jako takovou skryl soumrak, začala světla Jeřbova tečkovat oblohu jako galaxie zavěšená nízko nad obzorem.

Světla se od východu na západ rozprostírala přes celou uličku mezi vysokými stromy na březích. Nič a Dbej si v noci vylezli do lanoví, na sedátku se k sobě přitiskli a dívali se, jak jejich dědictví rozkvétá, světly.

Řeka byl čím dál mrzutější. Neviděl v Jeřbovu nic víc než konec cesty. A jelikož pro cestu žil, každý příjezd k cíli pro něho znamenal malou smrt.

Další den se řeka začala větvit do mnoha širokých, pomalu tekoucích ramen, oddělujících jednotlivé lesnaté ostrovy. „To, co

tady vidíme, je prastará tektonická srážka obřích rozměrů," řekl Anděl. „Jsme na desce, která kdysi pod obrovským výzdvihem Paty nebes klouzala dolů. Nyní se oba útvary spojily a terén je stabilní, ale kdysi tady muselo docházet ke strašlivým zemětřesením. Odtud krajina k úpatí Paty nebes skutečně klesá. Voda z tajících ledovců na vrcholu hory se hromadí v níže položené oblasti a vytváří jezero, které obtáčí celou základnu hory. Když to uviděli první kolonisté, napsali, že na žádné obyvatelné planetě ve vesmíru nic podobného není."

„Zatím," poznamenala Hypomené,

„Pravda, dá se předpokládat, že když se něco může stát jednou, může se to stát a nakonec se to stane na nějaké jiné planetě."

Nyní již dokázali na úbočí hory rozeznat shluky budov. Nič se po celý den držel stěžně, nebo zahloubané seděl na přídi a vzhlížel k hoře, jako by to byl milovaný prosebník, který k němu přichází.

„Je naprosto nepoužitelný," stěžovala si Sken. „Měli bychom k němu přivázat provaz a hodit ho přes palubu jako kotvu."

Dbej na horu reagovala opačně než Nič. Zatímco on byl čím dál zamlklejší, ona se stávala hovornější.

„Slýchala jsem to od malička. Půda a voda z deseti tisíc jeskynních otvorů Jeřbova je tak bohatá, že se sem nikdy nemusela přinést žádná větvička a jediné sousto potravy. U paty Jeřbova je vlhký dešťový prales. Hora na svých svazích střídá všechna počasí světa. Všechno, co může někde na planetě žít a růst, roste tady."

Vyprávěla o královstvích lidí, která vznikala a zanikala na svazích hory. Některá byla jen tři kilometry široká, padesát metrů hluboká a dvacet metrů vysoká, a přesto měla vlastní nářečí, armády a kultury. „A za nimi všemi, v nejhlubších jeskyních, v naprosté tmě, žijeme my geblini. Deset milionů geblinů, více než polovina geblinů světa. Na rozdíl od lidí, trulů a luntů, kteří ke svým válkám a intrikám využívají svahy Paty nebes, držíme my její nitro. Oni stavějí hranice a zdi, aby nikdo nemohl projít – jenže my geblini procházíme, protože známe všechny tajné chodby."

„Copak nevládnete i na povrchu?" zeptala se Hypomené.

„Ano, když chceme," a usmála se. „Když se rozhodneme vládnout, tak vládneme. Všichni to vědí. Nemusíme to dávat nijak

horlivě najevo.“

Hypomeny se při pohledu na horu žádné nadšení nezmocňovalo. Někde blízko vrcholu na ni čekal, cítil, že se blíží a čím dál dychtivěji toužil, až tam bude. Zjistila, že by nejraději loď otočila, nechala se unášet proudem a jednou provždy pustila z hlavy Jeřbov, úřad heptarchy a všechno ostatní. Častěji měla sny a uprostřed noci se probouzela zpocená, rozechvělá touhou, která jejímu spánku vládla.

Jedné takové noci vstala z lůžka a vyšla z kajuty. Nič hlídkoval, otočený k přídi, ale Hypomena se pohybovala tiše. Jestli si jí všiml, nedal to na sobě nijak znát. Byl otočený ke světlům na hoře, která, jak se připozdívalo, jedno po druhém zhasínala. Odebrala se na záď a schoulila se do klubíčka vedle silného lana, které leželo smotané na palubě. Řeka v nádobě spal, pouze se lehce pohupoval, jak se loď v proudu kolébala. Vzduch byl chladný, ale jí nepohodlí vyhovovalo; odvádělo to její pozornost od volání Jeřbova.

Neuvědomovala si, že by usnula, ale když otevřela oči, Nič už na přídi neseděl. Takže hlídku měl někdo jiný. Kdo byl na řadě? Svítat ještě nezačalo. Sken? Will?

Uslyšela cáknutí nedaleko lodi. Okamžitě zpozorněla. Dobře věděla o říčních pirátech, kteří přepadají lodi na dolním toku Jeřbice. Nikdy neslyšela, že by k něčemu takovému docházelo tak blízko Paty nebes, ale vyloučit se to nedalo. Nehlučně vytáhla z křížku skleněnou foukačku a opatrně se posadila. Šplouchání postupovalo podél levého boku lodi a potom se okrajníku skutečně zachytila něčí ruka. Když se objevila druhá ruka, loď se lehce naklonila, protože přibírala tíhu obrovského muže.

V dalším okamžiku její napětí mírně povolilo. Poznala, čí jsou to ruce. Věděla, že pouze jeden muž je tak veliký. Will se pomalu vytáhl nad okrajník do úrovně pasu. Potom po jedné vyšvihl na palubu obě nohy, vstal a vykročil směrem k zádi. Byl nahý. A Hypomené, soustavně vzrušená vášnivostí svých nekonečně erotických snů, se neudržela a zajíkla se.

Okamžitě znehybněl. Hypomené se zastyděla, že se tak špatně ovládla a neúmyslně vydala zvuk. Ale Will nedal znát, že by se za nahotu styděl. Podíval se na ni, zavrtěl hlavou, udělal několik kroků

k ní a teprve potom obešel stěnu kajuty, za kterou ležely jeho šaty.

V měsíčním svitu Hypomené zřetelně rozeznala bílou, holou tkáň široké jizvy, která tvořila důlky posetý, zkrabatělý kříž táhnoucí se od pupku ke genitáliím a z jedné strany boků na druhou. Šíře jizvy prozrazovala, že byla vypálena již dávno, když byl ještě dítě. Přesto to pro ni byl šok. Pouze jedna sekta volila poznamenání křížem na skrytém místě těla. Will byl vigilant.

Nesnažil se to skrýt. Když si oblékal košili a pak si natahoval kalhoty, zůstával otočený k ní. Z vlasů mu stále kapala voda; punčochy a holínky nechal ležet. Dvěma kroky se ocitl před ní, z jejího pohledu stejně vysoký jako Pata nebes. Potom se jediným rychlým pohybem posadil a podíval se jí do očí. „Moje matka byla kdysi vigilant," řekl potichu.

Nevěděla, proč z něho najednou má strach. Když ještě sloužila Orukovi, byli vigilanti nebezpeční, protože ignorovali zákony a vládu; z jejich slov bylo slyšet vzpouru a v očích měli odvahu šílenství. Byli nebezpeční, protože prostí lidé si mysleli, že jsou nadáni nějakou zvláštní mocí od boha, chodili za nimi do chýší, v nichž osamoceně žili, nosili jim jídlo a oblečení a především dychtivě naslouchali jejich buřičským řečem.

Z té strany jí momentálně nic nehrozilo. Vzhledem k tomu, co si vigilanti mysleli o *ní*, jí od vigilanta hrozilo menší nebezpečí než od kterékoli jiné žijící osoby.

Přesto se bála.

„Vigilanti svým otrokům znamení nevypalují," řekla. „Pokud to sami nechtějí."

Will přikývl. „Byl jsem sám vigilant. Jako dítě."

„Zřekl ses slibu?"

„Ne."

„Takže jsi stále vigilant?"

„Beru svůj život jako – jakousi vigilii. Ale většina poustevníků z chatrčí by mne považovala za rouhače."

„A proč?"

„Protože nevěřím, že Kristos přijde sjednotit všechny lidi, aby vládli světu v dokonalém míru a harmonii."

Během tohoto rána jí už stačil říct víc než za všechny předchozí

týdny. Přitom jeho mluvený projev byl stejně jednoduchý jako předtím jeho mlčení, jako by mezi řečí a mlčením nedělal rozdíl. Kdyby mu tytéž otázky položila kdykoli jindy, odpověděl by jí. „A za co je ta tvoje vigilie?“

„Jako všechny vigilie – za příchod Krista.“

„Mluvíš v kruzích.“

„Ve spirálách. Pokaždé o něco blíž pravdě.“

Znovu se zamyslela nad tím, co řekl, snažila se najít odpověď na předložený problém. Vtom si uvědomila, že ji zkouší, stejně jako ji vždycky zkoušeli otec s Andělem. Zavrtěla hlavou. „Buď mi to řekni, nebo si to nech pro sebe. Mně na tom nezáleží.“

„Věřím, že Kristos přijde proto, aby sjednotil gebliny, truly a lunty. A také lidi, pokud se dokážou dost ponížit.“

„Vigilanti přece nevěří, že by geblini měli duši.“

„Říkal jsem ti, že jsem rouhač.“

„A co já?“ zeptala se.

Will zavrtěl hlavou a sklopil oči k palubě. Zkoumala jeho tvář, upřímnou prostotu jeho pohledu. Kdysi z té tváře usoudila, že je hloupý. Teď v něm viděla člověka, jenž je vyrovnán sám se sebou, jenž nosí upřímnou tvář ne proto, že je naivní a důvěřivý, ale proto, že je moudrý a spolehlivý. Člověk bez postranních úmyslů. Když nechtěl odpovědět, nezalhal; jednoduše neřekl nic. Byl to jediný případ, na který ji absolvované diplomatické školení nepřipravilo: čestný člověk.

Nakonec zvedl oči a hleděl jí do obličeje. Výraz se mu opět změnil. Co to bylo teď? Zápas zoufalství a naděje?

„V co doufáš?“ zeptala se ho.

Nepromluvil. Místo toho zvedl mohutnou ruku a přejel jí hřbetem prstů po rtech. Bylo to gesto vyjadřující nejhlubší úctu k heptarchovi. Polil ji chlad. Další, kdo s ní měl vlastní plány.

Ale potom zavrtěl hlavou.

„Je to lež,“ prohlásil. „Kdysi jsem pro tebe nic jiného nechtěl.“

„A teď?“

Jeho ruka jí sklouzla za hlavu, zakryla strniště na oholené části a stiskla ji, sice pevně, ale bez násilí. Sklonil se k ní, políbil ji na tvář a pak na dlouho přitiskl své líce k jejím.

Ještě nikdy ji nikdo tak neobjal. Nevzpomínala si, že by ji od matčiny smrti vůbec někdo objal. Přestala se ovládat a zachvěla se. Po tak dlouho hromaděné touze jeřbovského volání nemohla nepoznat, že právě po tom její tělo prahne. Pootočila hlavu a políbila ho na tvář.

A pak vykřikla bolestí.

Rychle se od ní odtáhl a pohlédl jí do obličeje. Všiml si té strašlivé vlny odporu, která jejím tělem proběhla?

„Promiň," řekl zastřeně.

„Ne," zašeptala, i když měla co dělat, aby ze sebe vůbec nějaká slova vypravila. „Ne, to Nečorv, on to zakazuje, on to zakazuje –" Ale Hypomené si nepřála, aby jí někdo něco zakazoval. Bez rozmyšlení uchopila Willa za košili, přitáhla se k němu a opřela se mu obličejem o ramena. Cítila, jak se jí jeho nejisté ruce dotýkají na zádech a na ramenou, ve vlasech ji hřál jeho dech.

Ale čím déle ji držel, tím palčivější bylo Nečorvovo trestání.

Přestože dýchala, cítila naléhavou potřebu se nadechnout, jako by jí na tvář někdo tiskl polštář. Dýchám, přesvědčovala se, ale tělo navzdory vůli propadalo panice. Odstrčila Willa a vrhla se na podlahu, kde ležela a lapala po dechu.

„Kristos jsi *ty,*" řekl Will. „Ty to nechápeš? Ty jsi ten hrdina, který se čorvovi postaví v jeho hnízdě. Ty jsi ten, kdo nás všechny zachrání nebo zničí, lidi stejně jako gebliny, truly a lunty."

Teď, když se jí nedotýkal, se muka zmírnila. Začala dýchat klidněji.

„Nedotýká se nejhlubších míst, která v sobě máš," pokračoval Will. „Může nutit pouze tvé vášně, vůli ne. Všichni mudrci, kteří k němu šli, byli slabší než jejich vášně. Celý život nedělali nic jiného než to, že rozvíjeli své chápání, vytvářeli své příběhy světa. Paměť a identita, ta část jejich trojjediné duše byla dokonale vybroušena, byla ostřejší než všechny meče, které jsem kdy nesl do bitvy. Ale když přišel Nečorv, oslovil jejich vášeň. To pro ně bylo neznámé území, místo, které ve své duši nevyplnili, a tak za ním šli, protože si mysleli, že jim nic jiného nezbývá."

„Přinutil mě uvěřit, že nedýchám, i když jsem dýchala."

„Kdybys v mém náručí chtěla zůstat, zůstala bys."

„Nedokázala bych to.“

„Kdybys opravdu chtěla, celým já, bez jakýchkoli osobních výhrad, mohla jsi zůstat.“

„Jak víš, co můžu nebo nemůžu?“

„Protože mě volal, a protože znám hranice jeho moci.“

Prohlížela si ho, jak jen to v měsíčním světle šlo. Pokud to mohla posoudit, mluvil pravdu. Že by tento kolohnát byl jedním z mudrců? Ten, který za sebou tahal pluh po Dbejině poli, který nemluvil, který žil jako otrok a věřil přinejmenším některým bodům z učení vigilantů – ten že byl jedním z mudrců?

„Ty a já,“ pokračoval Will, „jsme si osvojili stejnou sílu. Oba jsme měli přísné učitele a oba jsme poslouchali. Ale naučili jsme se udělat ze své poslušnosti svobodu. Naučili jsme se, jak se rozhodnout, že poslechneme, třebaže ostatní si mysleli, že nemáme na vybranou. Takže i když jsme budili zdání, že žádnou vlastní vůli nemáme, všechno, co jsme v životě udělali, jsme udělali svobodně.“

Vzpomněla si na otcovy a Andělovy zkoušky, pravidla protokolu, rituály odpírání. Občas to bylo tak, jak říkal Will. Občas se rozhodovala svobodně. Ale jindy ne. Jindy nebyla svobodná ani náhodou a odírala se o pouta otroctví.

„Stalo se ti někdy, že ti nedovolil dýchat?“ zeptala se.

„Jednou jsem šel do bitvy. Mým pánem byl generál, a jeho korouhev působila na nepřátele jako lákadlo. Stál jsem mezi nimi a jím, jak jsem to dělal vždycky. Jenže tenkrát na mne zavolal Nečorv. Nasadil mi do hlavy hrozný strach, ale zůstal jsem na místě. Způsobil mi takovou žízeň a hlad, že mě rozbolela hlava a vyschlo mi v ústech, ale zůstal jsem na místě. Vnutil mi tak silnou potřebu vyprázdnit močový měchýř a střeva, že moje tělo pustilo všechno, co zadržovalo, ale nevšímal jsem si toho a stál jsem. A pak, když se ke mně nepřítel dostal, probudil ve mně pocit, jako bych se dusil. Potřeba dýchat je jediná, které se nedá bránit. Pochopil jsem, že se těch muk nezbavím, dokud neopustím bojiště a nevydám se na cestu k Jeřbovu.“

„Co jsi udělal?“

„To, co bys udělala ty. Přesvědčil jsem se, že skutečně dýchám, a potom jsem pokračoval v tom, co jsem chtěl já, bez ohledu na bolest.

Zabil jsem toho dne čtyřicet devět mužů – vlajkonoš je počítal – a pán mi nabídl svobodu.“

„Vzal sis ji?“

„Jak mi mohl nabídnout něco, co jsem beztak už měl? Byl jsem svobodný. Stejně jako jsi svobodná ty. Kdybys potají nepochybovala, jestli mne chceš milovat, dostala bys mne tady na této palubě.“

„A ty by ses nechal?“ zeptala se.

„Ano.“

„Protože jsem heptarcha?“

„Ne proto, že jsi *heptarcha*, ale proto, že heptarcha jsi *ty*.“

„Nejsem tak silná, jak si myslíš.“

„Naopak. Jsi silnější, než si myslíš.“

Obrátila rozhovor jinam. Nevěřila mu, ale chtěla mu uvěřit a bála se, že kdyby ho ještě chvíli poslouchala, probudil by v ní přílišnou důvěru. „Jsi jedním z mudrců? Znáš nějaká tajemství, která by se hodila Heffidži do domu?“

„Zeptala se mne a já jsem jí odpověděl,“ odvětil Will.

Tónu jeho hlasu jí napověděl, že se nemá zeptat přímo, o jakou otázku nebo odpověď šlo. Proto se zeptala sama za sebe. „Co ses naučil jako otrok?“

„Že nikdo nemůže být otrokem někoho jiného.“

„To je lež.“

„V tom případě jsem se naučil lež.“

„Ale věříš jí.“

Will přikývl.

„Jsou lidé, kteří poslouchají, protože se bojí biče, Jsou lidé, kteří poslouchají, protože mají strach o rodinu nebo o život. Jsou lidé, kteří se dají koupit a prodat. Nejsou to snad otroci?“

„Jsou otroci své vášně. Vládne jim vlastní strach. Jakou máš nade mnou moc, když se tvého biče nebojím? Jsem tvůj otrok, když se nebojím, že ztratím rodinu? Poslouchám tě, oddaně a bezvýhradně, protože jsem se rozhodl, že to budu dělat; znamená to, že jsem tvůj otrok? A když mě začneš nenávidět, že jsem svobodnější než ty, a poručíš mi, abych udělal něco, co neudělám, budu před tebou stát se svým vzdorem. Potrestej mne; sám jsem se rozhodl, že přijmu trest. A jestli ten trest bude větší, než jaký jsem ochoten snést, sáhnu k

takové síle, jaká je nutná, aby trestání ustalo, nic víc. Ale nikdy, ani krátkou chvíli, jsem nedělal nic jiného než to, co jsem se sám rozhodl dělat.“

„Pak není nikdo tak silný jako ty.“

„To ne. Zavázal jsem se poslušností bohu a svůj úsudek používám tak, abych mohl co nejlépe plnit jeho záměr, pokud jej alespoň trochu chápu. Ale ti, kteří se rozhodli, že budou poslušní své vášně nebo své paměti, ti se svobodně rozhodli poslouchat. Nenasyta si svobodně přecpává břicho, pederast se pase na nevinnosti a bázlivý člověk poslouchá svůj strach – svobodně.“

„Říkáš to, jako by naše touhy byly od nás nějak izolovány.“

„To také jsou. A jestli to nevíš, hrozí ti, že se nakonec staneš Nečorvovým otrokem.“

„O učení vigilantů něco vím.“

„Já ale nemluvím o učení. Mluvím o odpovědi, kterou jsem dal Heffidži. O důvodu, proč mě Nečorv volá.“

Teď se ho mohla zeptat přímo. „A na co se tě Heffidži zeptala?“

„Zeptala se mě, jestli trulové mají duši.“

„Pak to ale je teologie.“

„Ve skutečnosti se ptala na to – a to je otázka, na kterou bys měla najít odpověď, než budeš stát před Nečorvem – ptala se, jakou částí sebe je ona sama.“

Hypomené si prohlížela Willovu klidnou tvář. Jak mohl přijít na to, která otázka ji tak pronásleduje? „Otec mě učil, abych poslouchala všechno a nevěřila ničemu.“

„Právě to dělají mrtví.“

„Mrtví neposlouchají.“

„Jestli ničemu nevěříš, tak posloucháš úplně stejně jako mrtví.“

„Já nejsem mrtvá,“ zašeptala Hypomené.

Will se usmál. „Já vím.“ Zvedl ruku, jako by se chtěl dotknout její tváře; ucukla před ním a zavrtěla hlavou. Proto se znovu posadil a, neskrývaje zklamání, spustil: „Každá část trojjediné duše má své touhy. Vášeň zná touhu po rozkoši, po přežití a po vyvarování se bolesti. Ti, kteří jsou otroky vášně, jsou ti, které vidíme jako požitkáře, zbabělce, narkomany nebo opilce, ti, jichž litujeme nebo jimi pohrdáme. A tito otroci si myslí, že jejich vášeň jsou oni. Chci

se napít. Chci dýchat. Jejich identita je v jejich potřebách. A je snadné nad nimi získat moc. Stačí ovládnout jejich rozkoš nebo jejich bolest.“

Usmála se.

„To jsem zjistila už v kolébce. Jenže lidi, kteří se dají tak snadno ovládnout, nestojí za to ovládat.“

„Ano,“ přikývl. „To jsou ti nejslabší. Patříš k nim i ty?“

„Když mě zavolá, nedokážu myslet téměř na nic jiného než na to, jak po něm toužím. I když si z geblinských vzpomínek, které v sobě mám, vybavím jeho podobu, i když bych ho měla nenávidět, dokáže, abych ho chtěla, abych chtěla jeho děti.“

„Prošla jsi Čtverákovým hvozdem, třebaže si to nepřál.“

„Kdyby mě skutečně chtěl zastavit, mohl to udělat.“

„Já říkám, že nemohl. Protože ses už dávno izolovala od tužeb svého těla.“

Vzpomněla si na chladný vítr profukující nezaskleným oknem jejího pokoje. Přikývla.

„Tak vidíš.“ Učil ji jinak, než to dělával otec. Když se sklonila před jeho argumenty, nedal najevo ani náznak triumfu. Pouze pokračoval: „Druhá část trojjediné duše, paměť – s tou je to složitější. Má jinou touhu, touhu, která se v nás rodí stejně spolehlivě jako potřeba dýchat, ale jelikož není nikdy uspokojena, neuvědomujeme si, že existuje. Ve chvíli mezi nadechnutími nepotřebujeme dýchat, takže touhu dýchat uznáváme, když se znovu vrátí.“

„Jenže tahle nikdy nezmizí, takže si jí nikdy nevšimneme.“

„Ano. Ano, je to tak – naše paměť neobsáhne všechno. Nemůže si udržet každý pohled, který vidíme, každý sled událostí, které se nám přihodily, všechno, co čteme, všechno, o čem slyšíme. Je toho příliš. Kdybychom to dělat museli, přišli bychom o rozum ještě v dětství. Proto si vybíráme. Věci, které jsou důležité. Pamatujeme si pouze to, na čem záleží. A pamatujeme si to uspořádaně, ve strukturách, které dohromady dávají smysl. Ve dne svítí slunce a všechna období světla se stávají jedním dnem, všechna období tmy se stávají jednou nocí – nemusíme si pamatovat každý den, abychom si zapamatovali pojem dne. Ale nepamatujeme si jen tohle – pamatujeme si *proč*. Je den,

protože svítí slunce. Nebo svítí slunce, *protože* je den. Rozumíš? Nepamatujeme si náhodně. Všechno je propojeno nitkami příčin.“

„Nepatřím k mudrcům,“ řekla Hypomené. „Mudrci možná chápou příčiny všeho, já však ne.“

„Ale právě to je ono, právě z toho vychází hlad. Každý útržek zkušenosti, který nám zůstane v paměti, má podobu příběhu – sledu událostí, které spojují tlaky a tahy příčin. A my tomu příběhu věříme, tomu, jak je všechno příčinně propojeno, aniž bychom to zpochybňovali. Udělal jsem to, *protože.* Udělal jsem to, *abych. A* to je svět, v němž žijeme, soustava událostí, které zapříčiňují jedna druhou. Vzniká tak kostra, podle níž si všechno pamatujeme. Ale najdou se některé věci, které *nesouhlasí.*“

„Nejenom *některé* věci.“

„Slabomyslní si toho nemohou všimnout, paní Hypomeno. Zdá se jim, že všechno souhlasí, protože věci, které se nehodí, si prostě nepamatují. Nedošlo k nim, vzpomínka neexistuje. Ale pro ty, kteří žijí duchem, nesouhlasící místa nemizí. V jejich mysli se mění ve strašlivý hlad. Proč, křičí. Proč, proč, proč. A nenajdeš klid, dokud nezjistíš souvislost. I když to znamená rozbít celý systém, který existoval předtím. Kdysi dávno bylo lidstvo zajatcem jediné planety, jejíž obyvatelé si mysleli, že jejich hvězda kolem té planety obíhá, protože to bylo všechno, co viděli. Takový důkaz jim podávaly oči. Ale někteří se podívali pozorněji, zjistili, že to nesouhlasí, a otázka *proč* je pronásledovala, dokud nenašli odpověď. A když souhlasilo všechno, dokázali vyslat kosmické lodě na planety jako je naše.“

„Každé dítě se ptá proč,“ poznamenala Hypomené.

„Ale většina dětí se ptát přestane,“ řekl Will. „Nakonec najdou systém, který docela dobře funguje. Mají dost příběhů, aby vysvětlily všechno, co je pro ně důležité, a to, na co jejich příběhy nestačí, prostě ignorují.“

„Kněží říkají, že totožnost je v paměti – že jsme tím, co jsme vykonali a pamatujeme si to.“

„Proto to říkají.“

„Jenže já si pamatuju, že jsem vykonala skutky několika set heptarchů a k tomu ještě pár geblinů. Jsou snad součástí mne?“

„Vidíš ten problém tak, jak jej vidí jen málo lidí,“ řekl Will. „V

paměti není já, ale pouze příběh o nás, kterému věříme. Dá se také upravit. Je neustále upravován. Vidíme, co jsme udělali, vymýšlíme si příběh, který by to vysvětlil, tomu příběhu pak věříme a myslíme si, že si rozumíme.“

„Kromě trulů, kteří ve svém vědomí vzpomínky dlouho neudrží.“

„Ano.“

„Tak co jsi řekl Heffidži – že žádnou duši nemá?“

„Jen to, že její duše nemá příběh. Protože naše já je něco jiného.“

Věděla, co řekne; teď už jí to bylo jasné. „Vůle, pochopitelně. Je to zvláštní, Wille, že se jmenuješ stejně, jako se v jednom starém jazyce jmenuje věc, kterou považuješ za nejdůležitější. Nebo jsi došel k závěru, že je důležitá, protože se tak jmenuješ?“

„Will není jméno, se kterým jsem se narodil. Přijal jsem je toho dne, kdy se na mne Dbej podívala a zeptala se: 'Kdo jsi?'“

„Jaká je tedy touha vůle? Řekl si, že všechny tři části duše mají své touhy.“

„Vůle obstarává pouze jednu jednoduchou volbu, která je již učiněna. Celý tvůj život není nic jiného než chování podle volby, která rozhoduje, kým skutečně jsi.“

„A to je?“

„Volba mezi dobrem a zlem.“

Neskrývala před ním své zklamání. „Tolik řečí a nakonec *tohle*?“

„To, o čem mluvím, není volba mezi zabíjením lidí a nezabíjením lidí, mezi loupením a neloupením. Někdy je špatné zabít člověka. Někdy je dobré někoho zabít. To přece víš.“

„Proto jsem se už dávno rozhodla, že se o dobro a zlo nebudu starat.“

„Nikoli, rozhodla ses, že se nebudeš starat o zákonné a nezákonné.“

„Rozhodla jsem se, že neexistuje absolutní dobro ani absolutní zlo. A ty jsi řekl totéž.“

„Ne, neřekl,“ odvětil Will.

„Řekl jsi, že někdy je zabíjení dobré a jindy špatné.“

„Tak. Zabití není absolutní. Ale v takovém případě – co je na tom špatného, když uděláš, co Nečorv chce? Co je na tom špatného, jestli budeš mít jeho děti?“

„Že to nechci.“

„Proč? Vždyť víš, že ti poskytne rozkoš. A tvoje děti – budou to lidé, dokonalí lidé, pouze silnější a bystřejší, moudřejší a rychlejší. A určitě budou nadáni dokonalým myšlenkovým spojením jako má Nečorv, zkombinovaným s nejlepšími lidskými vlastnostmi. Budeš matkou panské rasy. Nejúžasnějších inteligentních tvorů, jací kdy byli stvořeni. Dalšího stádia ve vývoji člověka. Proč po tom netoužíš?“

„Nevím.“

„Jestli to nevíš teď, nebudeš to vědět ani v klíčovém okamžiku, až budeš s ním a upneš se na něho veškerou svou touhou. Budeš stále odmítat, ale možná ne vší silou. A to si pamatuj, že na to, abys mu odolala, budeš potřebovat veškerou sílu, kterou máš.“

„Pojď se mnou,“ žádala. „Zabij ho, udělej to pro mne.“

„Půjdu s tebou, jestli budu moci. A zabiju ho, jestli budu moci. Ale myslím, že to nedokážu. Myslím, že je pouze jeden člověk, který k němu pronikne dostatečně blízko, aby mu mohl ublížit, aby ho zastavil.“

„Dobrá, tak mi to řekni. Co potřebuju vědět?“

„Je to jednoduché. Nic neexistuje jinak než ve vztahu k něčemu jinému. Atom není atom. Neexistuje jinak, než ve vztahu k jiným atomům. Kdyby nikdy nezareagoval na nic jiného, neexistoval by. A taková je každá existence – zcela izolované kousky, které začnou existovat jen při vzájemném působení s jinými kousky. Pro lidi to platí také. Existujeme pouze ve vztahu k ostatnímu dění ve světě. Všechno, co děláme, všechno, co jsme, závisí na našich reakcích na jiné události a na reakcích jiných událostí na nás.“

„To jsem věděla.“

„Nevěděla. Je to tak samozřejmé, že to nikdo neví. Kdybys neudělala nic, co ve vnějším světě povede ke změně, a kdyby nic z vnějšího světa nezpůsobilo změnu v tobě, nevěděla bys, že nějaký venkovní svět existuje a on by nevěděl o tobě, a tak by nemělo smysl vůbec o nějaké existenci mluvit. Takže tvoje existence a existence každého z nás je závislá na tom, že každý kousek, každá osoba ve vesmíru se chová podle určitých daných struktur. Systému. Řádu, v němž všechno existuje. Zákony, které poutají atomy a molekuly, jsou

velice pevné. Nemají svobodu se měnit, protože jakmile se změní, přestanou být. Ale život – tím začíná svoboda. A my, kteří si myslíme, že jsme inteligentní, jsme nejsvobodnější ze všech. Vytváříme vlastní struktury a podle libosti je měníme. Budujeme systémy a řády a rozbíjíme je. Ale všimni si, že žádné naše rozhodnutí nemá nejmenší vliv na to, jak se chovají atomy a molekuly. Stejně jako my nemáme ponětí, co jednotlivé molekuly dělají, nemají ony ponětí o tom, co děláme my. Nemůžeme jejich řád v ničem změnit. Můžeme jej využít, ale nemůžeme jejich systém zbořit a způsobit, že přestanou existovat.“

„Asi máš pravdu. Můžeme spálit dřevo, ale atomy vytržené z jistých molekul se znovu slučují s jinými a systém drží pohromadě.“

„Přesně tak. Proto nemůžeme konat dobro nebo zlo pro většinu vesmíru. Pouze pro jiné živé bytosti. Většinou pro sebe navzájem. Protože řídit můžeme soustavy, které vytvářejí lidé. Jsou úplně stejně skutečné jako vesmír a jsou tím, co nám dává existenci – ale můžeme je měnit. Můžeme upravovat soustavy, které vytvářejí podmínky, v nichž žijeme. A také ty soustavy měníme, na základě jediného prostého rozhodnutí naší vůle.“

„A které rozhodnutí to je?“

„Odvíjí se od touhy vůle. A touha vůle je jednoduchá. Růst.“

„Já nechci růst.“

„Každá živá bytost má tuto touhu, Hypomeno. Anděl o ni dětinsky zavadil, když mluvil o lidech, kteří něco vlastní. To je nejsmutnější způsob růstu, jaký lidé znají. To, jak Sken dělá tuto loď součástí sebe – to ji dělá větší. Jídlo ji také dělá větší.“

Hypomené se usmála. „Teď se vysmíváš.“

„Nevysmívám. Králové se také dělají většími, protože jejich království k nim patří. Rodiče se dělají většími prostřednictvím svých dětí. Ale najdou se lidé, jejichž hlad je tak silný, že nepoznají pokoj, dokud jejich já nebude zahrnovat všechno živé.“

„Králův dům je celý svět,“ zašeptala Hypomené.

„Co jsi říkala?“

„Něco, co mne učil otec.“

„Aha.“

„A je to dobré nebo zlé, toužit po zvětšení?“

„Jedno ani druhé. Jde o to, *jak* se rozhodneš zvětšit. Systém je založen na oběti. Nikdy by nemohl existovat řád, v němž by každý pokaždé dostal vše, po čem touží. Systém, který nám umožňuje existenci, je závislý na tom, že lidé dělají oběti. Vzdám se něčeho, po čem toužím, aby jiní mohli získat něco, po čem touží oni. Na oplátku se oni vzdávají něčeho, co chtějí, abych mohl mát něco, co chci *já*. Na tom jednoduchém principu je závislá každá lidská společnost."

Jako vždy, její myšlenky se hnaly vpřed, snažily se vyřešit problém dřív, než se jí dostane vysvětlení. „Takže ty říkáš, že dobří lidé obětují všechno a špatní lidé neobětují nic."

„Vůbec ne. Říkám, že dobří lidé obětují to, co je nutné, aby zůstal zachován řád, který umožňuje existovat všem ostatním, i když je to stojí vlastní život. Na rozdíl od špatných lidí, kteří lstí a silou nutí k oběti všechny ostatní, aby plně uspokojili svůj hlad. Chápeš ten rozdíl?"

„To je teologie. Kristos byl dobrý, protože obětoval život."

„Neříkej nesmysly, Hypomeno, alespoň ne přede mnou. Každý jednou umře, a někteří se stali mučedníky pro hloupost. Kristos je Kristos, protože věříme, že se obětoval za celý svět. Za vůbec nejvyšší řád. Za nic menšího by nezemřel. Jeho já vyrostlo tak, že obsáhlo všechny soustavy lidstva, a on jednal, aby je všechny zachránil."

„Už vidím, jak se z tebe stal rouhač."

„Ovšem. Ti blázni, kteří si myslí, že jejich Kristos přijde sjednotit lidi a dát jim dokonalý mír, a přitom vynechá miliony geblinů, luntů a trulů – to by nebylo *dobré*, protože takový Kristos by si vynucoval oběť poloviny obyvatel planety, aby posloužil sobě. Takže jestli má být Kristos Kristem, musí být ochoten obětovat všechno pro uchování řádu, který dává život všem."

„Já nejsem Kristos. Nevěřím tomu, co říkáš."

Will se zatvářil smutně. „Ale ne, věříš mi. Jenže to zjistíš až potom, až se ohlédneš zpátky. Jestli ještě někdo z nás bude naživu."

„Je to docela hezká filozofie. Vnitřně dává smysl. Ve Škole bys udělal kariéru."

Přešel posměch bez povšimnutí. „Až budeš stát před ním, Hypomeno, vzpomeneš si. Malička část tvé paměti si uchová, co

jsem ti řekl, a vzpomeneš si, kdo jsi ty a kdo je on. Začneš pochybovat o svých touhách a uvěříš mému příběhu. Zničíš ho, přestože ho v tom okamžiku budeš milovat víc než celý svět. Zabiješ ho, protože víš, že je špatný.“

„Jestli ho zabiju, udělám to proto, abych zachránila sebe.“

„Ty jsi svět a všechny ostatní světy. Jak dlouho bude trvat, než jeho děti, poté, co nahradí veškerý inteligentní život na této planetě, postaví kosmické lodě a rozletí se dobýt všechny ostatní planety, které lidstvo navštívilo? Jeden filozof kdysi řekl, že planety kolem různých hvězd mezi sebou nebudou nikdy válčit, protože by tím neměly co získat. Ale byl to hlupák. Dá se získat velikost a sláva, aby tvoje děti mohly obsadit všechny světy. Je to nejsilnější touha všeho živého. Otázky zisku a politiky jsou vedle ní nicotné.“

„Až budu stát před Nečorvem, nebude to žádná velká otázka dobra a zla,“ řekla Hypomené. „Budu to já, moje tělo, můj důvtip, takový jaký je, proti jeho. Nic víc.“

„Jeho dům proti královu. Cena za výhru je svět.“

„Já o svět nestojím.“

„Právě proto ho budeš mít.“

S pocitem marnosti se zasmála. „Co mám s tebou dělat, Wille? Vidíš mne větší, než jsem. Nikdy nebudu tím, co si představuješ.“

Will zavrtěl hlavou. „Představuju si tě jako patnáctiletou dívku, někdy vystrašenou, ale vždycky odvážnou. Představuju si, že nevíš o své kráse, což tě činí nekonečně krásnou; že nevíš o své síle, což tě činí nebezpečně silnou. Měl jsem v životě mnoho pánů, ale ty jsi jediný, za kterým bych mohl jít, dokud nezemřu.“

„Vidíš? Jak mám něco takového unést? Nemohu být dokonalá.“

„Když můžu být dokonalý *já*, můžeš být dokonalá i ty.“ Nedal na sobě vůbec znát, že by si uvědomil, jak vychloubačně to znělo.

„Ty jsi *dokonalý*?“ zeptala se.

„Stal jsem se dokonalým, abych ti mohl sloužit, až přijdeš. Vyznáš se v umění vládnout, ale v jednom oboru ti zkušenost chybí, a to je válka. Stal jsem se v tomto oboru dokonalým, abych ti v něm mohl sloužit. Mými pány byli různí generálové, ale sloužil jsem všem stejně – všem jsem dal vítězství.“

„Ty? Otrok?“

„Spolehlivý otrok. Přišli na to všichni, kteří poslechli, co jsem jim radil – a zvítězili. Připravil jsem se tak, abych ti byl plně k službám, až mě budeš potřebovat.“

„Jak jsi mohl vědět, že se potkáme? Na farmě u Dbej a Niče? Jak bylo pravděpodobné, že tě najdu?“

„To není otázka pravděpodobnosti. Od chvíle, kdy jsem nalezl pravdu duše, jsem neustále slyšel volání Jeřbova, paní Hypomeno. Ale potom jsme jednou pochodovali po silnici z Vodního Hrádku do Danovy Sráže a když jsme procházeli kolem chatrče na severním konci vesnice, volání na chvíli zmizelo. A nahradil je odpor, silná touha nejít směrem k Jeřbovu. A potom jsme zase kousek ušli a volání Jeřbova se vrátilo. Hned jsem poznal, že v tom domě je něco –“

„Dbej a Nič.“

„Nevěděl jsem, že tam bydlí geblini. A určitě jsem neměl tušení, že jsou králem geblinů. Ale věděl jsem, že Nečorv se bojí toho, co tam je, a jestli se toho Nečorv bál, bylo to dobré a já se s tím musel spojit. Proto jsem utekl a šel jsem za Dbej. U ní a u Niče volání Jeřbova mizelo, takže jsem našel klid. Ale proto jsem k nim nešel, a proto jsem nezůstal. Zůstal jsem, abych čekal na tebe.“

„Jak jsi mohl vědět, že tam přijdu?“

„Ze stejného důvodu, který mě tam přivedl. Protože kdybys tam nepřišla, Nečorv by nemohl být poražen.“

„To není důvod.“

„Přesto to důvod *je.*“

„Na mne jsi příliš mystický.“

„Neřekl bych. Myslím, že jsem na tebe mystický tak akorát.“

„Měla jsem tě raději, když jsi mlčel.“

„Já vím,“ odvětil. „Zkus to se mnou vydržet.“ Zvedl ruku. Konečky prstů ji pohladil po tváři a ve vlasech. Putoval prsty po jejím těle dolů, po šíji, po ramenou, po ňadrech, kolem pasu. Nakonec se zastavil s rukou na jejím stehnu. „Až budeš chtít, abych znovu promluvil, tak promluvím,“ řekl. „Jako otrok k pánovi. Jako poddaný ke králi. Jako vigilant ke Kristovi. Jako manžel k ženě.“

Potom se sklonil a políbil ji na rty. Nečorv ji znovu naplnil odporem, když se jí Will dotkl, ale tentokrát si toho nevšímala,

hodila to za sebe a přijala mučivý dar, který jí dal. Když polibek skončil, vstal a odešel přes palubu k místu, kde na něho čekaly holínky. „Je na čase, abych začal dupat po palubě a probudil ostatní.“

Byla to pravda. Na východě nad korunami stromů svítalo a hvězdy bledly. A na severní obloze vyrostla vysoká stěna Paty nebes, korunované věčným sněhem, kde na ni čekal a toužil po ní Nečorv. Věřím sice něčemu z toho, co mi Will vyprávěl, ale bude to co platné, až přijdu k tobě, Nečorve? Ty jsi jediný manžel, kterého mi určilo proroctví.

Ani Nečorv nedokázal zabránit přání, aby se jí znovu dotkla jeho ruka, aby ji vyzvaly jeho rty. Tušila, že přes veškerou filozofii, jíž se jí od Willa dostalo, jí nakonec, až bude stát před Nečorvem, stejně může pomoci jen jediná věc, kterou jí dal, a to sen o lidském milenci. Nedokázala se opřít o jeho mystické vidění dobra a zla. Ale mohla se opřít o vzpomínku, jaké to bylo, když se jí dotýkal živý muž.

Otočila se, aby se podívala po proudu řeky, jen tak, a náhodou zavadila pohledem o Řekovu tvář. Oči měl otevřené a díval se na ni. Po tváři mu stékaly slzy.

„Probudili jsme tě?“ zeptala se hloupě.

Jeho rty nehlučně odpověděly: Nepotřebuju jiný život, než mi dává řeka.

Ale Hypomené věděla, že lže. Ona a Will mu toho časného rána na několik minut připomněli, co je to život.

15. NITKA

Čím blíž k Patě nebes byli, tím lépe mohli rozeznat, že to vůbec není kolmá skalní stěna. Byla strmá, to ano, ale měla nějaký sklon a tu a tam na ní bylo vidět výrazné římsy využívané jako sady nebo pole. Velké úseky hory byly terasovitě upraveny, aby se daly obhospodařovat, a domy a budovy se na jejím úbočí shlukovaly a slepovaly do vesnic, městeček a velkých měst. I ve velké výšce vedly vodorovné cesty, po nichž vozy postavené přímo na hoře přejížděly sem a tam. Byly tam zavěšené plošiny, které neustále stoupaly nebo klesaly, a tak převážely pasažéry a zboží mezi městy oddělenými stovkami metrů výškového rozdílu. Kam až dohlédli, celé úbočí hory bylo hemžícím se úlem.

Když konečně vypluli na průzračné a zdánlivě bezedné jezero, které se pod horou rozprostíralo jako nějaká mnohakilometrová zástěra, visely mraky jen několik set metrů nad nimi. Z desítek rušných přístavů vybíhaly do jezera dlouhé přístavní hráze. Řeka mručivě velel, Sken kormidlovala, a takto se obratně proplétali mezi loděmi a moly a hledali volnou cestu do přístavu, který jim Řeka vybral.

K údivu všech Will vyskočil na břeh málem ještě dřív, než stárnoucí přístavní dělník uvázal jejich lano k překladišti. Will stařík odstrčil a uvázal lano znovu sám.

„Proč jsi to udělal?“ zeptal se Anděl, když Will opatrně přešel zpátky na loď. Přístavní dělník mu polohlasně spílal.

„Protože jsme ve Svobodném Městě a ten, kdo se s darebáky zaplete hned na začátku, to má spočítané.“

„Co *ty* o tom víš?“ zeptal se ho Nič.

Will si ho chvíli upřeně prohlížel a pak se otočil k Dbej. „Už jsem tady byl.“

Dbej povytáhla obočí.

„Kdysi jsem měl pána, který mě sem přivezl jako svého osobního

strážce.“

Hypomené si všimla, že Will mluví se stejnou otevřeností, jakou u něho zaznamenala před několika dny ráno, když si spolu povídali v předjitřní tmě, prozařované jen svitem měsíce. I ve dne to bylo stejné. Nelhal. Nedalo se pochybovat o tom, že svým slovům věří. Přesto za celou cestu jí ani nikomu jinému sebemíň nenaznačil, že již v Jeřbově byl.

„*Ty* jsi v Jeřbově někdy byl?“ zeptal se Nič.

„Proč jsi to neřekl dřív?“ zeptal se Anděl.

Will se na chvíli zamyslel, než odpověděl. „Nevěděl jsem, že přistanete právě tady. Tohle je jediný jeřbovský přístav, v němž jsem byl.“ Usmál se. „Můj pán si myslel, že v některých hostincích výš ve městě najde tajné děvky. Děvky, které dělají věci, jaké si nikdo nedokáže představit.“

„A našel?“ zeptala se Sken.

„Neměl velkou představivost,“ konstatoval Will. „Takže uspokojit ho nebylo těžké.“ Starému přístavnímu dělníkovi, který na břehu pořád ještě kvílel, hodil drobnou minci. Muž ji pohotovým, hadovitým výpadem chytil ve vzduchu a vesele se zašklebil. „Teď nám přivede někoho, kdo má dost peněz, aby od nás mohl loď koupit. Místo aby předstíral, že nám ji bude hlídat.“

Ze zadní části lodi se ozval Řekův hlas.

„Mě tady každý zná,“ prohlásil. „Dohodnu dobrou cenu.“

„To určitě,“ řekla Hypomené. „Škoda, že ti nezáleželo víc na tom, jestli tu cenu dostaneme *my* nebo kumpáni té staré přístavní krysy.“

„Stejně to nemůžu utratit,“ přiznal otevřeně Řeka. „K čemu jsou mi peníze? Ale když mě ukradnou, dostanou mě mnohem rychleji na loď, která pluje dolů.“

Sken byla bez sebe. „Měla bych ti tu nádobu rozbít.“

„Kdybych ještě měl tělo, naučil bych tě, co má chlapovi ženská udělat,“ odsekl Řeka.

„Ty jsi pro mě pořádný chlap nikdy nebyl,“ nedala se Sken.

„A tys nikdy nebyla ženská, která by pořádnýho chlapa poznala.“

Hádka pokračovala, ale ostatní jí nevěnovali pozornost. Celá hierarchie autority na palubě lodi se v několika okamžicích změnila. Ze Sken a Řeky, absolutních vládců na vodě, zůstala pouhá zvuková

kulisa. Ostatní jednoduše přenesli na Willa důvěru, kterou předtím vkládali do Sken.

Tyranie vědění.

Willa autorita nevyvedla z míry, jako se to stalo Sken. Hypomené sledovala, jak obratně převzal velení výpravy. Za dny a týdny jejich putování se ani jednou nepokusil prosadit svůj názor, kromě onoho jediného rána s ní, kdy u toho nikdo jiný nebyl. Přesto se teď ujal velení lehce a přirozeně. Nemusel lidem rozkazovat ani zvyšovat hlas. Naslouchal otázkám a odpovídal na ně, rozhodoval tiše, ale způsobem, který nepřipouštěl diskuzi. Setkala se s mnoha muži, kteří byli zvyklí velet; většina z nich svou autoritu stavěla vzdorně na odiv, jako by je právě někdo obvinil z neschopnosti. Will nosil autoritu tak, jako by ji ani neměl, a proto ho ostatní poslouchali, aniž by pocítili zášť, aniž by si všimli, že se mu podřizují.

Kdyby byl mým manželem, čekal by, že ho budu poslouchat? Téměř okamžitě se za tu myšlenku zastyděla. Will totiž svou autoritu využíval výhradně pro dobro skupiny. Proto byl stejně spokojený, když poslouchal, i když vedl. Ať vydal rozkaz on nebo někdo jiný, když to byl rozkaz dobrý, měl být vyplněn. A tak kdyby byl jejím manželem a poručil by jí něco, co bylo správné a dobré, udělala by to. A nepochybovala, že kdyby ona poručila něco, co bylo správné a dobré, klidně by poslechl.

„Nemůžeš od něho odtrhnout oči," zašeptal jí Anděl.

Nijak netoužila vysvětlovat Andělovi proč. „Není to žádný němý dub, za který jsme ho měli."

„Nevěř mu. Je to lhář."

Nedokázala uvěřit, že Anděl mohl něco takového říct. „Jak ho můžeš poslouchat a dívat se na něho, a přitom si myslet, že říká něco, čemu nevěříš?"

„Říkáš mi jenom to, že je velice dobrý lhář," prohlásil Anděl.

Odešla od něho, aby neviděl, jak ji zneklidnil. Anděl samozřejmě mohl mít pravdu. Nenapadlo ji, a mělo ji napadnout, že Willova otevřenost a upřímnost může být stejný klam jako ta její. Neučila se snad celý život mluvit tak, aby jí druzí uvěřili? Nemohl on dělat totéž?

Nebo Anděl vycítil, jak moc se na Willa začíná vázat? Mohl žárlit

na to, jaký na ni získal vliv? Ne, to ne. Anděl nikdy v životě nejednal ze žárlivosti. Andělovi věřila od nepaměti. Jestliže o Willovi pochyboval, bylo by nebezpečné, kdyby o něm nepochybovala také.

Přesto nedokázala pochybovat. Tenkrát v noci se přesunul do samotného středu příběhu, v němž se sama viděla. Nedokázala ho znovu odstrčit do pozadí. Bez ohledu na to, co si o něm myslel Anděl, byly Willovy schopnosti skutečné, to jim dokazoval. A ona ho skutečně milovala, tím si byla jista –

Ale určitá pochybnost zůstala. Anděl stál na břehu a bavil se s Willem, Hypomeny si již nevšímal. Avšak jeho slova jí stačila do mysli zasít pochybnost. Její důvěra ve Willa již nebyla tak bezvýhradná jako dřív. Měla to Andělovi za zlé, přestože věděla, že by mu spíš měla poděkovat. Nevěř nikomu, řekl ji otec. S Willem na to zapomněla. Musela být blázen; takový náboženský fanatik, vigilant, a ona mu bezmezně důvěřovala. Počkej a uvidíš. Ano, tak to udělá. Počká a uvidí.

Will prodal loď prakticky ihned a levně. Do ceny byl zahrnut i Řeka – a neměl pro Willa hezké slovo, že ho ocenil tak nízko. Will se pouze zasmál. „Prodal jsem tě rychle, aby ses dřív dostal na řeku," prohlásil. „Myslel jsem, že o nic jiného nestojíš."

Řeka mlaskl a jeho opice otočila nádobu směrem po proudu, aby se Řeka na své předchozí majitele nemusel dál dívat.

Když potom Will mluvil s Hypomenou, zdůvodnil nízkou cenu jinak. „Bude pro nás lepší, kdy si budou myslet, že nám na penězích nezáleží. Budou nás považovat za bohaté návštěvníky, kteří přijeli hrát. Ve Svobodném Městě není žádná oficiální vláda ani psané zákony. Ale dokud si budou myslet, že jsme sem přišli utratit peníze, budou naše životy v naprostém bezpečí. Kdybychom venku na ulici upustili měšec ocelových mincí a vrátili se tam za týden, pořád by tam ležel."

„To jsou zdejší lidé tak poctiví?" zeptal se Anděl.

„Loupení je lépe organizované. Velcí zloději se starají, aby jim malí zlodějíčci nelezli do zelí. Pouliční zločinnost? Stačí držet se hlavních ulic, dobře osvětlených ulic, chodníků a schodišť. Nic se nám nestane. Zloději na nás budou čekat uvnitř, u hracích stolků a ve veřejných domech. Málokdo má při odjezdu u sebe o mnoho víc, než

kolik potřebuje na lístek na zpáteční cestu.“

„A co když přijdou na to, že jednom procházíme?“ zeptala se Hypomené. „Že jsme nepřišli roztočit jmění a potom odjet a pochlubit se ostatním, jak jsme se poměli?“

Will se usmál. „Je možné, že za sebou necháme několik mrtvol, až budeme odcházet. Anděl mi řekl, že se v tom vyznáš.“ Slovy ani výrazem nedával nijak najevo, že by si na jejich rozhovor pamatoval. Takže *byl* podvodník, *byl* tajnůstkář; buď nyní zakrýval, že ji miluje, nebo to byla falešná maska tenkrát. Tak či tak, Anděl měl pravdu – *uměl* lhát.

Zakřičeli sbohem na Řeku, ale nevšímal si jich; potom opustili nábřeží a ubytovali se v hostinci ve třetí úrovni nad řekou, Hypomené a Anděl vystupovali jako mladá žena s dědečkem, doprovázeni Willem jako osobním strážcem, Sken jako služkou a Dbej a Ničem jako geblinskými kupci, kteří s nimi cestovali coby průvodci. Nič je překvapil. Will trval na tom, aby se patřičně oblékl; když se potom objevil na břehu vykoupaný, učesaný a dobře oblečený, s elegantní sestrou po boku, Hypomené pochopila, že jejich dřívější nahota a necivilizovanost byla výsledkem volby, nikoli nevědomosti. Spolu byli králem geblinů, a když potřebovali, dokázali podle toho vypadat.

Po celou dobu, co jsme spolu cestovali, jsem věřila, že v přestrojení jsem pouze já, napadlo ji. Ale byli jsme v přestrojení všichni a teď jsme zas. Jestli ještě budeme pohromadě, až dorazíme k Nečorvovi, spadne poslední maska a vyjeví se pravda o nás všech?

Jestli nějaká pravda vůbec *je.* Možná jsme to, za co se vydáváme, možná s každou změnou kostýmu přijímáme novou totožnost.

Věděla, že přinejmenším ona v přestrojení nebude, až bude stát před Nečorvem. Nebude se mít kam skrýt. Nebude mít jinou obranu než svůj důvtip a sílu, kterou v sobě najde. Připadala si nahá, když na to pomyslela, jako by přes oděv každý mohl vidět tu útlou dívku s bělostným tělem, kterou k sobě volá Nečorv.

„Musíš sejít dolů ke hracím stolkům,“ řekl Anděl.

„Mám důležitější věci na práci,“ odvětila Hypomené.

Seděla u okna a rozhlížela se po přístavu a lesích za ním.

„Sedět a přemýšlet? Cítit, jak se ti jeho prsty svírají kolem srdce?“

„Když se já můžu každý den koupat, můžeš ty jít dolů a zahrát si

kaliku,“ ozvala se z postele Sken.

„Sken má pravdu. Hrajeme si tady na rozmařilce. Proto musíme nějaká potěšení vyhledávat. Bez ohledu na to, jestli nás to těší.“

„Za děvkami běž místo mě, Anděli. Udělej to za dva.“ Ale odešla od okna a přistoupila k zrcadlu. Vlasy měla stále přistřižené nakrátko a na velké ploše zohavené chirurgickým zákrokem. Přesto už strniště stačilo dorůst do délky dvou centimetrů. „Anděli,“ požádala, „ostříhej mi i zbytek, prosím tě. Na stejnou délku.“

„Není to zrovna nejpřitažlivější účes,“ poznamenal Anděl.

„Může se stát, že nastane situace, kdy budu muset paruku zahodit. Buď hodný.“ Koketně se usmála. Jelikož právě Anděl ji naučil, jak se to dělá, aby se tak usmívala, věděla, že to pochopí jako žert. Opravdu se usmál. Ale o něco později. Byl duchem nepřítomný. Bylo pro ně těžší předstírat klid, když byli tady v Jeřbově a Nečorvovo hnízdo měli někde nad hlavou.

Anděl vytáhl z kufru nůžky a začal ji stříhat. Vypadala přísně, když byla prakticky bez vlasů.

„Kde je nejbližší chodba?“ zeptala se Hypomené.

„Dbej tvrdí, že by od nás bylo šílené, kdybychom zkusili proniknout do tunelů odtud. Trvalo by nám to třikrát tak dlouho a navíc v mělkých jeskyních žijí zloději.“

„Neptala jsem se, jestli bychom ty chodby měli použít. Ptala jsem se, kde je nejbližší vstup do nějaké chodby.“

Anděl si povzdechl. „Pravděpodobně nějaký bude tady za domem. Někde. Potíž je v tom, že tady na skále jsou domy postaveny téměř jeden druhému na střeše. Kdo ví, který se dotýká skalní stěny v místě, kde ústí chodba?“

„Stačilo by mi jednou vstoupit do chodby a věděla bych, kde ho najdu. Mám v hlavě labyrint, jak si ho pamatovali geblini. Získala bych tím orientaci, kam jdeme.“

„A co mu zabrání, aby tě přinutil vstoupit do chodeb? *Tobě* relativní bezpečí zajistit dokáže, Hypomeno, ale *my* bychom nijak chráněni nebyli. Myslím, že by se mu docela hodilo, kdybychom všichni skončili mrtvi někde v chodbách a tebe by si přivedl nezraněnou a zdravou – a samotnou.“

„Jestli chci na chvíli vejít do nějaké chodby, Anděli, nevidím

důvod, proč bych to nemohla udělat.“

„A chceš?“

„Ano, myslím, že ano.“

„*Ty* to chceš?“

Nebo jí ten nápad vnuknul Nečorv? Zamračila se na sebe do zrcadla. „Chceš dosáhnout toho, abych pochybovala o všem?“ zeptala se.

„Chci jen to, abys dělala v danou chvíli to nejlepší.“

Hypomené mlčela. Všichni se předháněli, aby jí poradili, co má dělat. Jako by jí přítomnost Nečorvova naléhání v mysli činila neschopnou samostatného rozhodování. Nebo že by její podrážděnost měla původ u Nečorva, který se ji snaží oddělit od jejích druhů? Napadlo ji, jestli může věřit vlastnímu úsudku. Bylo by to příjemné, soustředit se na vykazování Nečorva do patřičných mezí a nechat se na horu vést Andělem. Anděl jí dokázal ochránit. Možná měla dávat na jeho rady pořád. Vzpomněla si na Willa, Dbej a Niče v sousedním pokoji a napadlo ji, jestli vůbec bylo moudré vydat se přes Čtverákův hvozd. Ti tři byli jen další komplikace. Anděl stačil, a Sken, která jim mohla pomoci, když bylo třeba hrubé síly. Dbej a Nič byli příliš nevyzpytatelní – kdy měli lidé a geblini společné zájmy? A Will se svým náboženstvím – takové šílenství. Hypomené jako božstvo, bohyně lásky, oběť. Tenkrát ráno na řece to byl sen, klam. Jak mohla stoupat na horu a táhnout s sebou tyhle divné tvory? Kdo mohl vědět, čeho jsou schopni?

Téměř Andělovi navrhla, aby hned odešli a geblinskému králi neříkali nic, prostě zmizeli v davu. Jakmile by se od Dbej a Niče dostatečně vzdálila, Nečorv by je od Jeřbova znovu odehnal; nemohli by jít za ní.

Ale neměla z toho dobrý pocit. Letmo si vzpomněla na rty na jejích tvářích, na prsty dotýkající se jejího těla. Jsem tak nedospělá, abych se nechala ovládat takovým nesmyslným hnutím krve? Ale bylo to tak, ovládalo ji. A ještě něco: vzpomínka, že je sama geblinským králem. Cítila i tento tlak, pocit, že Jeřbov je také ona, že má odpovědnost za všechny ty miliony geblinů, kteří tady žili svým rušným životem, že je má chránit, že jim má velet. Jasně si vybavovala, že tady kdysi vládla, v dobách, kdy zde žilo jen několik

tisíc geblinů. Nemohla tuto odpovědnost setřást, rozhodně ne tak snadno. Proto neřekla nic.

Anděl odložil nůžky. „Krásné.“

„Vypadáš jako vězeň, který právě uprchl z Gladského pekla,“ ušklíbla se Sken.

„Děkuju,“ řekla Hypomené. „Mně se ten účes líbí.“ Nasadila si paruku a znovu se stala ženou. „Jaká hra se hraje v tomto domě?“

„Vlastně spíš něco jako estráda.“ Anděl jí urovnal vlasy vzadu na hlavě. „Mají tady divadlo s luntskou společností. Ale hlavně pořádají zápasy čorvů se slizouny, a sázkaři se čas od času dostanou celkem do ráže.“

„Nikdy jsem takové zápasy neviděla,“ přiznala.

„Nic hezkého to není,“ podotkla Sken

„Měli bychom něco vsadit, nebo si budou myslet, že nejsme hráči, a začne jim vrtat hlavou, jestli stojí za to nás tady mít.“ Anděl vyhodil do vzduchu těžký měšec a chytil ho. Sken z váčku ani na okamžik nespustila pohled.

„Přesto mě víc láká ta estráda. Co je to zač?“

„Nevím. V takovém domě nejspíš nějaká improvizace.“

„Třeba bychom se mohli jít podívat na nějaké představení jinam.“

Anděl se zamračil.

„Jestli tě zajímá divadlo, jsou lepší místa než Svobodné Město.“

„Jsem tady pracovně,“ konstatovala Hypomené. „Takže nemám příliš na vybranou.“

Ozvalo se zaklepání na dveře. Dovnitř nakoukl Will. „Jsme připravení, čekáme jen na vás.“

„My jsme taky připravení,“ odvětil Anděl.

V místnosti, kde se konaly zápasy, bylo poměrně plno. Anděl je nejdřív odvedl ke zvěřinci, aby si mohli prohlédnout večerní soupeře. Všichni slizouni viseli na předních stranách skleněných vitrín, měnili barvy, jako by v sobě měli nějaké stužky, pěstovali si nové končetiny různými směry a jiné zase zatahovali. Nebyli větší než pět centimetrů. „Představovala jsem si je větší,“ poznamenala Hypomené.

„V boji vyrostou,“ vysvětlovala Sken. „Trápí je hladem, aby zhubli a dali se lépe přepravovat. Všichni slizouni jsou beztak

prakticky stejní. Záleží na čorvech.“

Čorvy chovali ve skupinách, až po tuctu v jednom boxu. Pomalu, bezcílně plavali ve vodě. Hypomené o ně brzy ztratila zájem a rozhlédla se po herně.

Byl to zvláštní pohled, jak bezproblémově se tady lidé a geblini mísili. Nebylo znát žádnou oddělenost, žádné náznaky kast. Našlo se tam dokonce několik trulů, kteří nebyli sluhy, a luntů, kteří možná nebyli prostituty, i když se to dalo těžko posoudit. Luntové neměli v riskantních hrách velké šance – příliš často by sázeli špatně. Zdejší určitě nebyli tak nepoctiví, že by okrádali tvory neschopné odporu.

Všichni byli krásní, nebo tak přinejmenším chtěli vypadat. Desítky obézních žen a břichatých mužů nosily šaty takového střihu, aby tuto známku hojnosti zdůraznily; podbradků a brad bylo všude plno. Vycpaná ramena halily brokáty; z přetékajících boků splýval samet. Ale lunti, kteří v davu tu a tam postávali, se lidské snaze o krásu vysmívali. Lidé měli jako ideál mohutného, silného muže a plodnou ženu oblých tvarů. Říkalo se tomu plemenná rasa a byla to největší lichotka. Ale muži a ženy při chůzi dupali, jako by pod oblečením nosili bronzové pláty. Naproti tomu lunti působili dojmem, jako by klouzali. Ne tak nápadně, jak by to asi dělal tanečník, který by oprostil nohy od trupu, aby hlava zůstala v neměnné horizontální rovině. Pohybovali se spíš jako vlnka v zemi jako takové, jako by vyrostli z podlahy, podobni elegantní, cílevědomé panožce slizounů ve vitrínách.

> Když jsou v pohybu, jejich těla jsou jako píseň země.
> Když mluví, jejich hlasy jsou jako píseň vzduchu.
> Když se milují, ach! rozkoš, kterou poskytují,
> je silná jako puls moře.

Tak to stálo ve 'Zpěvu luntů', polosatirickém, polonesmyslném chvalozpěvu dávného básníka, jenž byl příliš výstřední, než aby jeho jméno uvízlo v paměti nebo aby jeho poezie byla zapomenuta.

A otec jednou řekl: Lidem se na Imakulatě po strojích nestýská, protože lunti jsou skoro stejně poslušní a mnohem, mnohem krásnější.

Obzvlášť jeden lunt, téměř bělohlavý mladý klubík, sice malý, ale na svou váhu neúměrně vysoký: Hypomené si všimla, jak vyplouvá z první řady davu, který se nahrnul kolem právě probíhající hry, a zase v ní mizí. Občas rukou a občas ramenem se lehoučce otřel o rozkrok nějakého bohatě vypadajícího zákazníka. Že by malý prostitut? Ne – když si získal jejich pozornost, podal jim jakýsi leták. *Takže* něco prodával, něco, čemu k vyšší prodejnosti pomáhal erotický přístup.

Muselo k tomu dojít: jak mladý lunt postupoval davem, zopakoval svůj dotek také na Andělově rozkroku. Ale Hypomené si všimla zvláštní věci. Anděl zareagoval úplně stejně jako všichni ostatní: chvilkovým údivem, pohledem vyjadřujícím příjemné překvapení luntovou krásou chápavým úsměvem při spatření letáčku a zklamaným, roztouženým pohledem, když se mladík zase vzdálil. Nikdo jiný si toho nevšiml, ale Hypomeně to jasně ukázalo, že Anděl překvapen *nebyl*. Kdyby totiž skutečně byl překvapen, nedal by najevo vůbec žádné pohnutí, dokud by si neověřil, co takové setkání znamená. Pak by snad mohl napodobit přirozenou reakci, avšak ne tak dokonale. Z toho vyplývalo, že o luntíkovi věděl, ale nechtěl, aby si někdo všiml, že o něm ví. Hypomenu to hluboce znepokojilo, neboť kromě Andělových spolupoutníků, včetně jí, nebyl v herně nikdo jiný, kdo by mu mohl věnovat pozornost. Anděl si z nějakého důvodu klubíka všiml, ale nechtěl jí to dát najevo.

Anděl teď přihlížel, jak připravují slizouna pro další zápas. Hypomené se k němu přitočila a zašeptala: „Co nabízel? Kurvičku na inzerát?“

Anděl pokrčil rameny. „Někam jsem to zahodil –“

Hypomené na zemi zahlédla stočený papír a zvedla ho. Text nebyl vyveden abecedou, ale piktogramy, což vysvětlovalo, proč má podobu jediné vertikální řady. Piktogramy byly jednoduché, přestože byly graficky přikrášleny. „Pan Nitka a jeho Potulný stroj zázraků v Tajícím sněhu. Soukromé kabinky. Pouze pro zvané.“

„Jenom nějaký pornokabaret,“ poznamenal Anděl. „Nic, co bychom museli vidět.“

„Ty jsi už kus světa viděl,“ namítla Hypomené. „To, co je pro tebe nuda, by mě mohlo zajímat.“

„Je ti teprve patnáct.“

„Ale mám milence.“

Zamračil se.

„Který na mě čeká na ledu,“ dodala. Vložila do hlasu dostatek důrazu, aby poznal, že mluví vážně.

Jeho zamračení se rozplynulo. „Když chceš.“

A ona poznala, že přesně o to mu šlo. Že by chtěl, aby si všimla jeho předchozího zastíracího manévru? Nebo měl za lubem něco nepřímočařejšího? Anděl z nějakého důvodu chtěl navštívit Tající sníh a podívat se, jakou zábavu pan Nitka přichystal. Tak jako už mnohokrát předtím, byla zmatená. Co ho na tom malém luntíkovi tak zaujalo, že tam chtěl jít?

Anděl si vsadil – hodně, ale ne tolik, aby upoutal nežádoucí pozornost – na nadcházející zápas. Vsadil se, že vyhraje slizoun, o pět centimetrů. Bylo odvážné ponechat tak široké rozpětí, ale kdyby náhodou vyhrál, byla by výhra o to větší. Hypomené často pozorovala při hazardních hrách otce, ale Anděla neviděla nikdy. Nikdy nepřišla na to, jestli otce hra skutečně bavila, nebo jestli pouze diplomaticky předstíral, že se baví.

Slizoun musel při vhození do zápasnického tanku překonat decimetr vzduchu. Šok byl tak silný, že se scvrkl; ale jakmile se ocitl v tanku, začalo si tělo z okolní kultury ihned brát živiny a zvětšovat objem. Šlo to rychle: za tři sekundy, než vypustili čorvy, stačil svou velikost více než zdvojnásobit.

Čorvi byli zpočátku pomalí a otupělí. Malátně, bezcílně plavali. Ale jen co první narazil do slizouna, všichni nabrali rychlost a odhodlání. Přichytili se k povrchu slizouna a začali se prokousávat dovnitř.

Slizoun je samozřejmě zaznamenal a eklekticky došel k závěru, že čorvi jsou stejně vítaná potrava jako cokoli jiného. Vypěstoval kolem čorvů stěny, uzavřel je do polotuhého gelu svých útrob. Čorvi se ihned začali svíjet a zmítat v agónii, neboť slizounovy trávicí šťávy jim rozežíraly těla. Avšak jejich pohyb nebyl bezcílný. Postupovali od okraje slizouna dovnitř, směrem k žloutku, v němž sídlila jeho primitivní inteligence a veškerá rozmnožovací soustava. Kdyby se k němu čorvi dostali, nakladli by do něho vlastní genetické molekuly, jež by se slizounova těla zmocnily a vytvořily z něj nastroj k

reprodukci čorvů. Jenže tento slizoun rostl příliš rychle a náhodou měl žloutek daleko od stěny, kterou všichni čorvi pronikli. Než se stačili k žloutku prokousat, bylo po nich. Ale nejbližší čorv se přiblížil na vzdálenost čtyř centimetrů.

Anděl na sobě nedal nic znát. Pouze dědečkovsky natáhl ruku k Hypomeně:

„Pojďme, slečinko. Měli bychom se najíst, než všechno prohraju.“ Několik okolostojících se pro sebe zasmálo – nebylo pravděpodobné, že by něco takového řekl někdo, komu by v tu chvíli hrozila insolvence.

Najedli se v podniku se skleněnými stěnami, přes které se na jedné straně otevíral výhled na jezero a lesy a na druhé do pečlivě upravené, krásné skalní zahrady. Jídlo se vyrovnalo tomu, jaké Hypomené jídala na Královském vrchu, třebaže mnohé druhy ovoce měly menší a překvapivě kyselé plody a maso bylo ochuceno omáčkami, které neznala.

Když bylo po večeři a padla tma, Anděl se začal vyptávat, kde najdou Tající sníh. Vrchní zalétl dlouhým, nesouhlasným pohledem k Hypomeně – Tající sníh zjevné nebyl místem, kam slušní lidé, dokonce i požitkáři ve Svobodném Městě, vodí panenské dívky. Anděl se nenechal přivést do rozpaků.

„Proč tam vlastně jdeme?“ zeptala se ho nakonec. Šli po vratkých dřevěných ochozech, které nejistě balancovaly nad vrcholky střech a nad zahradami o tři patra níž. Geblini se drželi za nimi, ale ne tak blízko, aby je mohli slyšet. Will a Sken byli příliš velcí, než aby mohli jít vedle sebe, a tak husím pochodem uzavírali skupinu.

„Ty sis toho nevšimla?“ zeptal se Anděl. „Ten mrňous nás hledal. Čas od času zabloudil do herny. Jakmile mi ten vzkaz předal, odešel.“

„A co to tedy znamená?“

„Lunti nemají vlastní vůli, Hypomeno. Cítí přání nejbližších osob kolem sebe a snaží se uspokojit to, které je nejsilnější. Jelikož se nechají tak snadno rozptýlit, mají pověst notoricky nespolehlivých poslů. Ale tenhle neváhal.“

„Nečorv?“

„Napadlo mne, že ten by dokázal udržet luntovu pozornost na

jediný cíl.“

„Pak bychom se tomu místu měli vyhnout.“

„Jak už jsem se ti marně pokoušel vysvětlit dřív, Nečorv se nás snaží vlákat do hnízda a my se tam snažíme dostat. Naše záměry se rozdělí, teprve až tam budeme.“

Byla to zoufale špatná odpověď. Nečorv tam chtěl mít Hypomenu, o nikoho jiného nestál. Nebezpečí tedy nehrozilo pouze Hypomeně, ale všem, kteří ji doprovázeli. Kdyby Nečorv mohl, rozdělil by je, aby k němu přišla bez doprovodu.

Ale na to, aby zjistila, proč Anděl řekl takový nesmysl, neměla dost času, neboť dorazili do Tajícího sněhu a Anděl ihned začal objednávat stůl. Hypomené se utvrdila v dojmu, že ji stále považuje za dítě, které může odbýt hloupou odpovědí a pravý důvod si nechat pro sebe. Byli spolu tak dlouho, a přesto ji pořád podceňoval. Ale bylo to skutečně tak? Třeba všechno, co dělal, mělo jasné zdůvodnění, které nechápala, protože jí v tom bránil tlak vyvíjený Nečorvem. Na rozdíl od Anděla by si nevšimla, kdyby jí Nečorv ochromoval myšlení. Možná již Anděl poznal, že se na její úsudek nedá spoléhat.

Děsilo ji to, ale zároveň ji zaplavovala vlna Nečorvovy radosti.

Když je uvaděč posadil do kabinky, vpředu uzavřené mříží, odkud byl výhled na kruhové pódium, představení právě končilo.

Byl tam klubík z herny a spolu s ním dvě tajky a neobvykle vysoký, smutně vyhlížející lunt s dlouhými, mastně šedými vlasy. Všichni byli nazí, všichni byli křehce, étericky krásní, jak by lunti měli být. Viděli jen posledních pět minut tance, ale Hypomeně to stačilo, aby pochopila, že se nejedná o obyčejnou lechtivou podívanou, jejímž účelem je rozehřát pohovky v kabinkách kolem jeviště. Tanec vyjadřoval příběh. Smutný lunt dokonce ani nebyl vzrušený. Pouze stál, sice rovně, ale s hlavou bezvládně svěšenou na stranu, s rozcuchanými vlasy v obličeji, jako by mu ramena držely provazy napjaté ze stropu, ale hlavu nepodpíralo vůbec nic. Klubík se snažil na starého lunta dosáhnout; tajky, stejně mladé jako on a skoro stejně chlapeckého vzhledu, se ho snažily zastavit doteky a pohyby, v nichž se spojovalo energické bránění s něžnou provokací. Klubík vzrušený byl – zákazníci za to koneckonců platili – ale jako by mu

snažení tajek nic neříkalo. Když potom hudba dosáhla vrcholu, klubík se ke starému luntoví dostal. Hypomené se připravila na nepříjemně vulgární pornografické vyvrcholení, jenže místo něj klubík na starého lunta vylezl jako na strom, klekl mu na ramena – pozice to byla vratká, přesto vůbec nezakolísal – a potom mu za vlasy pomalu zvedal hlavu, dokud ji starý lunt nedržel rovně a bděle jako zbytek vzpřímeného těla.

Ticho. Konec.

Diváci začali tleskat, ale nijak nadšeně. Zjevně jim neušlo, čeho si všimla i Hypomené – že to není žádný pornokabaret, ale tanec s erotickými motivy. Vyvrcholením byl estetický dojem, nikoli orgasmus.

Obecenstvo bylo právem zklamáno. Bylo podvedeno.

Ale Hypomené neměla pocit, že by byla podvedena. Těch několik okamžiků v ní stačilo rozdmýchat touhu, která se vzepřela jejímu sebeovládání a vehnala jí do očí slzy. Nebylo to stejné jako vášeň, kterou v ní probouzel Nečorv, nebylo to neodolatelné, přesvědčivé nutkání. Byla to spíš melancholická touha po něčem, co vůbec nebylo fyzické. Zoufale toužila být s znovu s otcem a vidět, jak se na ni usmívá; toužila po matčině objetí. Tanec v ní probudil lásku, lásku, jak o ní mluvili vigilanti: upřímnou, čistou touhu po někom, kdo by se z vás radoval. Prakticky bezmyšlenkovité se otočila k Willovi, který stál u dveří v zadní části kabinky, a našla v jeho bezelstné tváři dokonalé zrcadlo tužeb, které sama cítila. A zaradovala se, neboť také Will se díval na ni a hledal u ní totéž.

Potom se obrátila zpátky a podívala se na jeviště. Potlesk utichl, ale čtveřice luntů zůstávala v závěrečné póze. Že by představení ještě neskončilo? Hudba nehrála; bylo jen ticho, rušené dechem a tlumeným hovorem diváků v kabinkách a na levných sedadlech na podlaze. Několik dlouhých sekund si póza zachovávala dokonalost. Potom starý lunt pomalu začal klesat. Klubík mu tahal vlasy nahoru, jako by ho chtěl udržet, ale lunt od ramen ochaboval, jako by klubíkovu touhu nedokázal unést.

Jak klesal, otáčel se, takže když skončil celým tělem na podlaze, opřený pouze o lokty, zakrytý nehybným klubíkem, který ho stále držel za vlasy a táhl mu hlavu nahoru, byla jeho tvář nasměrována ke

kabince, v níž seděla Hypomené. Vypadalo to, jako by ji jeho oči viděly, pouze ji, jako by k ní vzhlížely s pokornou prosbou. Ano, uznala v duchu. Toto je dokonalé zakončení tance. Ticho, zhroucení, ale klubíkovo úsilí zůstává nezmenšené, hlava je stále vzhůru, tvář se dívá k nebi.

Pak, jako by se na její nevyřčený souhlas čekalo, ihned zhasly všechny lampy. Tma trvala jen pár sekund, ale když se lampy znovu rozhořely, pódium bylo prázdné. Hypomené se roztleskala a někteří diváci se k ní přidali; většina ztratila zájem. „Chci se s nimi setkat," řekla Hypomené. „Lunti nelunti, bylo to nádherné."

„Dojdu pro ně," nabídl se Will.

„Půjdu já," řekl Anděl.

„Tak mi alespoň dej peníze," navrhl Will.

„Nenechám se okrást," odvětil Anděl.

„Já už jsem tady byl," prohlásil Will. „Venku na ulicích nebezpečí nehrozí. Ale v chodbách takového domu je to jiné."

Anděl okamžik rozhodnutí chvíli protáhl a pak podal Willovi dva měšce. Hypomené věděla, že si nejspíš většinu peněz stejně nechal u sebe, ale byl to kompromis. Nemělo smysl hádat se kvůli hlouposti.

Kdyby představení mělo úspěch, měli by jen nepatrnou naději, že se jim podaří dostat alespoň jednoho z luntů do kabinky, pokud by nešetřili penězi na podplacení uvaděče. Ale vzhledem k tomu, že propadlo, byly zadány jen obě tajky – koneckonců, tajka je tajka. Když se Anděl vrátil do kabinky, doprovázel ho starý lunt i klubík z herny.

Na pódiu začínalo další, předvídatelnější vystoupení. Hypomené zatáhla závěs, aby na ně neviděla a zároveň utlumila zvuk. Will naplno odkryl okénko se svíčkou, aby na sebe viděli.

„Líbilo se vám to?" zeptal se starý lunt.

„Velice," přiznala Hypomené.

„Ano, ano, vy jste ta, kterou jsem cítil. Vy jste ta, která potřebovala shlédnout pravý konec. Mnozí byli zklamáni, ale vás jsem cítil silněji než všechny ostatní."

„Jak to končí obvykle?" zeptala se Sken.

„Ach, když přijde takové obecenstvo, obvykle se třikrát navzájem obskočíme. Je to chamraď. Nemají žádný smysl pro umění." Usmál

se na Hypomenu. „Lepší konec se nám ještě nikdy nepovedl. To zhroucení se vztyčenou hlavou – moc vám děkuju, paní.“

To Hypomenu nenapadlo, i když si to měla uvědomit. Luntové vždycky reagovali na nejsilnější touhu. Nebylo divu, že se jí tak dokonale zavděčili. Nečorvovo působení vybičovalo její emoce do takové míry, že se pochopitelně stala nejdominantnější osobou v sále.

Podnět k zakončení sice vzešel od ní, ale provedení bylo jejich. „Byli jste nádherní,“ řekla.

„Vy asi nechcete zkusit ani tady Kristiana, že?“ ukázal starý lunt na klubíka. Bylo na něm znát překvapení.

„Ne.“

„Ani mne. Přitom jste rozpálená jako hárající fena. Cítil jsem to dřív, než jste vešli do tohoto domu.“

„To stačí,“ vyštěkl Anděl. Hypomené si všimla, že také Will se prudce pohnul, jako by byl připraven utnout rozhovor ještě rázněji než Anděl.

„Kdo jste?“ zeptala se Hypomené.

„Nitka,“ odvětil. „Pochopitelně nejsem *pan* Nitka. Nikdy jsem neslyšel, že by to nějaký lunt na pána dotáhl, vy snad ano? Prostě – Nitka. A tohle je Kristiano, můj roztomilý klubík, nejlepší, jakého jsem kdy měl.“

„Největší umělec mezi ledem a Jeřbicí,“ Kristiano se na ni díval. Bylo to samozřejmě jen reklamní heslo, ale luntík tomu věřil.

„Jsme na cestách,“ pokračoval Nitka. „A kam máte namířeno vy? Můžeme jít s vámi a sehrát vám představení každou noc. Vaše touha je velice silná a inspirujete nás ke kráse, jakou chceme tvořit.“

Dbej a Nič po celou dobu tohoto lidského povyražení mlčeli. Bylo známo, že geblini lidskou fascinací sexem pohrdají. Jejich páry byly v empatickém kontaktu, takže každý věděl, kdy a jak je ten druhý spokojen. Na rozdíl od lidí neprahli po vysvobození z izolace, po ujišťování, že co cítí jeden, cítí i druhý.

Proto nebylo překvapivé, že se Nič proti návrhu okamžitě postavil. „Máme dost početný doprovod pro naše potřeby.“

Anděl ho ledově opravil: „Máme *více* než dost početný doprovod.“

Nitka byl najednou nesvůj. „Když dovolíte, na hádky si

nepotrpím.“

„Ráda jsem shlédla vaše představení,“ usmála se Hypomené. „Ale můj geblinský přítel má pravdu. Přišli jsme okusit rozkoše Svobodného Města a potom se znovu vydáme na cestu.“

Nitka se rozesmál.

Kristiano jí položil ruku na koleno. „Paní, šlechetná paní, Nitka se nedá oklamat, a určitě ne někým, z něhož touha vykřikuje tak hlasitě.“

„Já vím, kam jdete,“ řekl Nitka, „a znám cestu.“

„Pojďme pryč,“ ozval se tiše Will. „Hned.“

Hypomené znejistěla. Bylo jasné, že tento lunt ovládá empatii neobvykle mistrně. Jenže jak mu mohla empatie prozradit jejich cíl? Nedovedla přečíst slova ani obrazy.

Jako by chtěl na její otázku odpovědět, Nitka nechal hlavu zhoupnout dozadu, až se zastavila v neskutečném úhlu, jako by mu ochably krční svaly. Potom začal bručivě mluvit, jako by odříkával nějaké zaklínadlo: „Nejsem ještě tak starý, abych zapomněl chuť potřeby, kterou máš v srdci jako nůž. Našel jsem chuť hladu, chuť touhy vylézt až do ledu, kde čeká, čeká a čeká. A paní, kterou volá, je ta, na niž čeká; volá tě silněji než všechny před tebou, ale pod slupkami bolesti, které ti posílá, cítím něco silnějšího než kdykoli předtím. Jsi jeho nepřítel. Jsi jeho milenka. A já jsem ten, kdo tě zavede do jeho komnaty lásky.“

Jak Nitka mluvil, Kristiano se téměř nevědomky začal pohybovat, jako by slova byla textem a on vizuální hudbou. I ve stísněném prostoru kabinky se projevovala tvarová a pohybová dokonalost klubíkova těla. Možná to byl instinkt, ale postavil se tak, že mu světlo z okénka se svíčkou hrálo po rukou, vykreslovalo rysy tváře a vytvářelo stíny, které se stávaly součástí tance.

Jak může být někdo tak mladý již tak zběhlý v nejtěžším umění? Tuto otázku si Hypomené položila teprve tehdy, když na ni našla odpověď: Kristiano ztvárňoval tanec, v němž ho vedl Nitka. Nitka – a Kristiano jako jeho loutka. To by ovšem znamenalo, že Kristiano na lunta reaguje, jako by to byl člověk nebo geblin se silnou vůlí.

„Jak to lunt dělá, aby luntíka přiměl k tanci?“ zeptala se.

Nitka vypadl z transu. Vypadal nechápavě. „K tanci?“ Potom

pohlédl na Kristiana, jako by nevěděl, že klubík tancuje. „Teď ne," zarazil ho. Kristiano ihned zaujal uvolněný postoj.

„Přiměl jsi ho k tanci, když jsi na mě mluvil. Jak to můžeš dokázat, když nemáš vůli?"

Poznala, že se chystá lhát. Ale jestli skutečně dělal průvodce po hoře v Nečorvových službách – mudrcům, kteří přišli před ní, a teď sedm krát sedm krát sedmé dceři – musela z něj dostat pravdu. Navíc jí něco říkalo, že se jedná o důležitou otázku.

Zkřivil tvář. „Paní, tvoje touha mi působí utrpení."

„Tak se uvolni a odpověz mi."

„Jsem mezi lunty zrůda," prohlásil.

„Protože přece jenom *máš* vůli?"

„Protože bych ji chtěl mít. Chtěl bych. Vodím je na horu – už od dob, kdy jsem byl malý, vyhledávám muže a ženy, kteří v sobě nosí ten hlad, a vodím je nahoru až ke žlutým dveřím. Chtějí tam jít, ale dolů se nikdy nevrátí. A teď ty, která jsi mi dala poznat takovou krásu, myslíš, že ti mohu odpustit, jaká jsi dárkyně života? Dárkyně života, jako voda stékající horou z jeho paláce, a tebe mám odvést nahoru jako všechny ostatní, aby ses už nikdy nevrátila? Co potom budu dělat? Jak teď máme tancovat, když jsme našli obecenstvo, které v nás dokáže probudit život?"

Kristiano během Nitkova přednesu znovu tancoval a vdechoval jeho slovům samostatný život.

„Jsem starý," mluvil Nitka. „Tady klubík je, jaký jsem byl dřív. Jak teď můžu tancovat? Můžu jen stát a vést pohyby ostatních kolem mne. Dokud jsi nepřišla ty, nedělal jsem celé roky nic jiného, než že jsem stál uprostřed tance."

„Potom ale *jsi* silný. Alespoň tak, že můžeš ovládat ostatní."

„Nemám vůli, šlechetná paní, ale mám touhy, stejně silné jako tvoje, žhavé jako plameny, chladné jako ložnice, která na tebe čeká a dokonalé, ano, znám dokonalé tvary. Požaduji od nich dokonalost a oni reagují, poslouchají mě. Dovol mi jít s tebou, paní." Jeho oči ji úpěnlivě prosily.

Snažila se tomu prosebnému pohledu porozumět. Všechno, co jí řekl, byla pravda. Ale bylo ještě něco víc. Musela se dozvědět i to, co před ní skrýval. Dovolila své touze zesílit a zatlačila do pozadí touhu

po Willovi i strach, který tady cítila. Dokonce na okamžik přemohla nutkání jít nahoru, kde čekal Nečorv.

Obličej se mu zkřivil. Dýchal těžce. A pak najednou ze zmučené masky znovu promluvil. „Nechoď nahoru, paní, on tě dostane, samotnou, nikdo ti nepomůže.“

„Nejsem sama,“ namítla.

„Ale budeš, budeš sama, zůstane ti jen lhář, jen jeho loutka, jen mudrc, který odešel a vrátil se, zrádce, jenž –“

Když to řekl, Hypomenu napadl jediný muž, který o sobě tvrdil, že je mudrc, a přiznával, že byl v Jeřbově a vrátil se odtamtud. Podívala se na něho a udělali to i ostatní. Will, ochotný zradit ji kvůli Nečorvovi.

A věřila by tomu dál, kdyby se neohlédla po Nitkovi těsně předtím, než jeho věta skončila ve ztracenu a on se bezvládně svezl do křesla. Z jeho dechu zůstal jen šelest naprostého vyčerpání. Kristiano vyjekl, přiskočil a nahmatal mu tep; ulevilo se mu, že Nitka není mrtvý, a přitiskl starého lunta k sobě.

Ale zahlédla to, přestože bylo šero. Nitka se nezhroutil vyčerpáním. Andělova ruka se vymrštila a dotkla se lunta v místě, kde, jak ji Anděl učil, je možné způsobit bezvědomí. Přesně v okamžiku, kdy Nitka řekl dost, aby očernil Willa, ale dřív, než stačil říct všechno, co říct chtěl, ho Anděl umlčel. Umlčel ho ve chvíli, kdy se všichni dívali na Willa. Ona byla jediná, kdo si toho mohl všimnout. Umlčel Nitku dřív, než mohl uvést jméno, ukázat prstem nebo se na někoho podívat.

„Ty,“ Anděl se díval na Willa. „Ty jsi ten, o kom mluvil. Už jsi tady byl. A slyšel jsem, co jsi tenkrát ráno na lodi říkal Hypomeně, slyšel jsem, jak jí říkáš, že jsi cítil volání Jeřbova. Že jsi jedním z mudrců. Chceš to popřít?“

Kdyby nezpozorovala Andělovy prsty při práci, věřila by tomu, co říká. Ale věděla, že zrádcem je Anděl. Tím, že obvinil Willa, jí potvrdil pravdu. Byl ještě mladý, když uslyšel volání Jeřbova. Přišel do Jeřbova stejně jako všichni mudrci, nedokázal volání vzdorovat o nic lépe než všichni ostatní. Jenže Nečorv potřeboval splnit jeden úkol. Dát Eirenáovi dceru. Proto Anděl sešel z hory, vyzbrojený vědomostmi, jak napravit, co Eirenáovi udělali. Zanedlouho byla

Nečorvova nevěsta počata a přišla na svět. Anděl zasvětil další život tomu, že ji vychovával a připravoval. A nakonec ji přivedl sem. Celou dobu byl v Nečorvových službách. Celou dobu. A otec mu důvěřoval. Měla chuť se na něho vrhnout holýma rukama, rozsápat měkkou tkáň v jeho obličeji a roztrhat ho na kousky. Ještě nikdy necítila takový vztek a hanbu jako teď, když zjistila, že veškerou svou lásku obětovala muži, jehož projevy náklonnosti byly falešné. Je to pasáček vepřů a já jsem jeho jediná sviňka. Vede mne na jatka a já, slepá k tomu, co opravdu je, ho mám ráda.

Jenže teď už slepá nebyla. A protože dokázala skrýt všechno, když potřebovala, nedala hněv najevo.

Nič se rozesmál, když si představil, že by Will měl být jedním z mudrců, ale Dbej zpozorněla. Hypomené zachytila její pohled a chvíli se na ni upřeně dívala, zatímco Anděl pokračoval v obviňování Willa. Pochopila? Zasáhnu, ale vy na mne budete muset dávat pozor, jestli chcete na hoře zůstat se mnou.

Hlavou jí vířily další myšlenky. Dávala si všechno do souvislostí, revidovala všechny vzpomínky z minulosti, aby odpovídaly momentální realitě. Anděl byl nepřítel. Nejdřív dělal vše pro to, aby zabránil jejímu setkání s Ničem a Dbej, a teď se jich chtěl zbavit, než se dostane k Nečorvovi. Byl příliš dobrý atentátník na to, aby věřila, že by geblinský král došel na vrchol hory s ní, pokud by s nimi byl Anděl a nebyl tam Will, aby je ochránil. Takže s nimi Anděl nebude.

„Wille," řekla, „chápeš, že po tom, co se stalo, ti už nemohu věřit." Doufala, že i on si v jejím pevném pohledu přečte prosbu, aby pochopil a přidal se k její hře. „Ale nechci, aby tě Anděl zabil."

„Ona ho nechce zabít!" zašeptal Anděl.

„Proto tě tady svážu a nechám tu Sken, aby tě hlídala. Zaplatíme uvaděči, aby tě večer nechal odejít. Nepokoušej se nás sledovat, nebo tě zabiju vlastníma rukama."

Will neřekl nic. Pochopil?

„To je šílené," nesouhlasil Anděl. „Je nebezpečný, a ty ho chceš nechat naživu?"

„Nedokázal by ublížit," řekla Dbej. Ale vypadala nejistě, jako by se nemohla rozhodnout, zda má uvěřit, že Will je zrádce, nebo zda má setrvat u důvěry, kterou k němu již dlouho chovala.

„Hádat se můžeme později,“ zasáhla Hypomené. „Až budeme venku.“ Zalétla pohledem k závěsu, jediné překážce, která je oddělovala od obecenstva. „Chceme tady snad sami sehrát divadlo?“

Hypomené nechala Sken, aby ho svázala provazem, který nosila omotaný kolem pasu. Byl dlouhý a dost pevný, aby ho udržel. Hypomené se obratně propracovala mezi Anděla a Willa, neboť se bála, že ho Anděl probodne nebo otráví a potom se omluví, že udělal to, co v danou chvíli považoval za nejlepší. Zatím si nebyla jistá, jak z této krize vyváznout bez krveprolití. Ale věděla, že Willovi věřit může, a chtěla ho živého. Will ani na okamžik neodtrhl oči od Hypomenina obličeje; zároveň nic nepopřel. Doufala, že to znamená, že také on věří jí.

Každé slovo, které Anděl pronesl, každý pohyb, který udělal, ji naplňoval hněvem a obavami. Ne nadarmo ho považovala za mistra atentátnického řemesla. Všechno, co věděla o útočení a obraně, se naučila od něho; zvykla si spoléhat na svoji obratnost, uvěřila, že je schopna porazit každého, ale nyní jí vrtalo hlavou, co všechno před ní Anděl zatajil. Mohla zkusit to či ono – bodnutí jehlou, šipku v krku, útok strunou – ale všechno ji naučil on, znal každý její tah, zatímco ona se mohla jen domýšlet, kolik si toho nechal pro sebe.

Všiml si, že zůstává mezi ním a Willem? Všiml si, že obratně zařídila, aby vyšel z kabinky jako první, a tak nedostal šanci oddělit ji od geblinů? Poznal, že mu už nevěří? Doufala, že je příliš znepokojen, příliš rozrušen tím, jak málo stačilo, aby ho Nitka prozradil, a proto z jejího chování nepozná, že o něm ví pravdu. Již to, že zahlédla, jak lunta umlčel, bylo důkazem, že momentálně není v nejlepší formě. Pouze to jí dávalo naději, že ho porazí, že unikne.

Anděl vyšel na chodbu jako první. Když všichni prošli, Sken zůstala ve dveřích a dívala se za nimi.

„Měli bychom toho lunta vzít s sebou,“ navrhl tiše Anděl. „Sice je v moci Nečorva, ale cestu *zná.*“

„Anděli, já se hrozně bojím,“ řekla. „Willovi jsem tak věřila, a přesto celou dobu pracoval pro Nečorva.“ Objala ho, přitiskla se k němu, jak to dělávala, když byla malá. Ale dřív, než její prsty stačily najít místa, kde musela zatlačit, aby upadl do bezvědomí, jeho prsty je zastavily. Poznala, že se oklamat nenechal. Že velice dobře ví, že

Hypomené mu už nevěří. Letmo si představila, jak se mu v bezvědomí hroutí do náruče. Namluvil by jim, že omdlela, a oni by mu uvěřili. A Dbej a Ničovi by moc času nezbývalo, kdyby je nemohla ochránit. Hra skončila.

Ale jeho prsty nestiskly. „Měla jsem tě ráda," zašeptala. Dala do hlasu veškerou bolest zrady.

Přesto dál váhal. Jejím prstům to stačilo, aby našly pravá místa; ona nezaváhala. Anděl se svezl na podlahu.

„Pojďme," vyzvala gebliny.

„Co se děje?" nechápal Nič.

„Zrádce je Anděl."

Ostatní se na ni nechápavě podívali.

„Viděla jsem, jak umlčel toho starého lunta, než mohl říct jména. Anděl je Nečorvův člověk."

Sken se otočila, aby se vrátila do kabinky a rozvázala Willa. Jenže v tu chvíli se na konci chodby vynořil uvaděč.

„Co to děláte!" vykřikl. Zahlédl, jak na podlaze leží Andělovo tělo. „Co jste to udělali! Vražda! Vražda!" Rozběhl se zpátky tam, odkud přišel.

„To je hloupé," ozval se Nič. „Vždyť ani není mrtvý."

„Hloupé nehloupé, jestli přivede policii a zatknou nás, aby nás mohli vyslechnout, zavřou lidi a gebliny do různých vězení, takže Nečorv vás bude moci odehnat a mne lákat dál," uvažovala Hypomené.

Uvaděč nepřestával křičet. Určitě se brzy vrátí. Slyšeli, že také diváci začínají propadat panice. Hypomené chtěla počkat na Willa a Sken, ale nebyl čas. Nič ji tahal za ruku. Oba geblini ji rychle vedli ke druhému konci chodby.

„Proč si myslíte, že se tudy dostaneme ven?" zeptala se Hypomené. „Jdeme rovnou proti úbočí hory."

Na konci chodby stoupalo točité schodiště do šaten herců, kde rozkoše z pódia často pokračovaly dlouho do noci, s improvizacemi a účastí diváků. Jelikož nebylo možno jít jinam, pustili se nahoru.

Hypomené, která šla mezi gebliny, najednou zakopla a padla na schody.

„Nečorv ví, co jsem udělala. Cítím to – snaží se mě potrestat, že

jsem odešla od Anděla.“ Snažila se jít dál, ale téměř nebyla schopná udělat krok. Nečorv ji drtil; ocitla se ve víru protichůdných emocí; nedokázala uvažovat.

Nič ji zepředu táhl a Dbej ji zezadu strkala do schodů. Po stranách byly šatny, v nichž ze sebe nazí luntové a lidé o překot smývali líčidla z předchozího vystoupení a chystali se na další. Geblini ji drželi za ruce a vedli ji chodbou dál. Krok. Krok. Ten pohyb jí dával něco, na co se mohla soustředit. Nečorvův nápor začínal ochabovat – nedokázal volat takovou silou dlouho. Postupně nad sebou opět získala vládu a vykročila rychleji, bez pomoci geblinů.

„Jsou okna šaten ve vnější stěně?“ zeptala se.

„Tady,“ ukázal Nič.

Když vtrhli dovnitř a začali otevírat okno, nahý lunt si právě zdobil rozkrok něčím třpytivým.

„Je tam zima,“ poznamenal klidně.

„Prosím, zamkni ty dveře,“ požádala Hypomené.

„Je mi líto, ale nejdou zamknout,“ odvětil.

„Docela hloubka,“ Nič vyhlédl z okna. „A ochoz není nijak zvlášť široký. Jestli se nestrefíme, je tam ještě o hodně hlouběji.“

Hypomené se podívala z okna. „Hra pro děti,“ zhodnotila to. Protáhla se oknem, pověsila se za ruce a skočila. Geblinům nezbylo nic jiného než jí následovat. Dbej se natáhla na ochoz jak široká, tak dlouhá. „My geblini nepocházíme jenom z opic,“ bručela. „Pro skákání z okna nám chybí vaše instinkty.“

Hypomené neměla chuť se omlouvat. Noc byla temná, mraky visely jen pár metrů nad nimi, takže sotva mohli rozeznat, kam vlastně jdou, ale přesto se rozběhli. Na Hypomenu najednou padla únava. Čekala ji dlouhá cesta vzhůru. Naposledy spala minulou noc na lodi. Proč by se nemohla vrátit do pokoje a odpočinout si? Chtěla si odpočinout. Ale podařilo se ji ten pocit setřást; věděla, odkud se vzal. Nečorv jim nehodlal dát nic zadarmo. Dokud s nimi byl Anděl, nemusel jim do cesty stavět překážky. Ale pokud chtěl nyní zabránit, aby geblini dorazili do jeho doupěte spolu s Hypomenou, musel použít jiné, aby se je pokusili od Hypomeny oddělit. Nebo je zabili. Hypomené nestála o to, aby proti Nečorvovi stála sama. Znala jeho sílu a potřebovala pomoc; jestli neměla jinou pomoc než gebliny, pak

je určitě nechtěla ztratit. Nikomu jinému věřit nemohla. Všichni byli nepřátelé.

V pokojích v hostinci se zdrželi jen tak dlouho, aby si Dbej vzala luk a Nič svůj nůž, a aby si sbalili kabáty, které pro výstup do zimy potřebovali. Neměli proti sobě žádné spiknutí, Nečorv pouze nacházel osoby, které jim byly nejblíž, a štval je proti heptarchově skupině. Proto nebylo nijak zvlášť nebezpečné vrátit se do pokojů v hostinci – něco jiného by bylo, kdyby tam zůstali déle než jen několik minut. Nerozdělili se ani na okamžik: geblini byli s ní v pokoji, který měla společně s Andělem, a ona potom šla s nimi do jejich. Ve chvíli, kdy se připravovali k odchodu, někdo zabušil na dveře.

„To bude nejspíš jen hostinský," soudila Dbej.

„Je to smrt," odvětila Hypomené. „Nečorv si dá záležet, abychom cestou nahoru nepotkávali nic jiného než smrt."

Nič rozrazil okno. Hypomené vylezla ven. Pod oknem byla třicetimetrová propast. To bylo příliš i na ni. Ale odjakživa vynikala ve šplhání, a tak poznala, že dostat se na střechu bude poměrně snadné. „Důvěřujte své lidské polovičce," vyzvala je. „Na tohle budete potřebovat všechno, co máte po opicích." Postavila se na parapet, chytila se okapu a přitáhla se k němu. Dbej ji následovala v těsném závěsu. Sotva se k nim na střeše připojil Nič, uslyšeli zaburácení. Z okna pokoje, jejž právě opustili, vyšlehly plameny.

„Budeme sebou muset hodit, co?" řekl Nič.

„Vzhůru," vybídla Hypomené. Přeběhli po střeše k žebříku, který ji spojoval s další úrovní ochozu. Kolik kilometrů zbývalo k ledovci na vrcholu Paty nebes? Hypomené si nechtěla vzpomenout. Chytila se rukama žebříku a začala šplhat.

16. ANDĚL

Sken zápasila s provazem, který Willa svazoval, dokud jí neřekl: „Nebylo by rychlejší to přeřezat?“

„Najednou umí mluvit. Proč jsi nic neřekl dřív?“ Pilovala provaz tupým příborovým nožem. „Když jsem tě svazovala, proč ses nehájil, že jsi nevinný?“

„Protože někdo nevinný *nebyl* a já jsem nevěděl kdo.“

Provaz konečně povolil. „Byl to Anděl.“

„To mi došlo.“ Jakmile se podařilo přeřezat hlavní uzel, uvolnil si ruce a nohy. Postavil se rychle – nebyl svázaný tak dlouho, aby ztuhl.

Ve chvíli, kdy došel ke dveřím, proběhl kolem uvaděč, který mával holí a vedl skupinku značně neobvyklých ozbrojenců. Rozhodně to nebyla řádná stráž, ale jen náhodný dav, který se dal dohromady, aby posloužil Nečorvovi. Praví vojáci dorazí zanedlouho. Will se rozhodl, že se nebude snažit své druhy dohonit. Znal Hypomenu a gebliny natolik dobře, aby se prozatím o jejich bezpečí neobával. Měl jiný úkol.

„Zůstalo toho provazu dost, paní Sken, abychom toho chlapa svázali, než přijde k sobě?“

Sken vyšla na chodbu, kde Will stál nad Andělovým bezvládným tělem. „Oni ho tady nechali?“

„Nečorv je nutí ke spěchu. Nedopřává svým obětem mnoho rozptýlení.“

Šťouchla do Anděla špičkou nohy. „Věříš mu, že je bez sebe? Je dost mazaný.“

„Když do něho budeš dlouho strkat, probudí se určitě. Nestojím o to, aby měl volné ruce, až k tomu dojde.“

Sken ho svázala – Will věděl, jak obdivuhodnou práci dovede v tomto oboru odvést – a společně pak starého muže odnesli zpátky do kabinky. Teprve potom si Will začal všímat Kristiana a Nitky. Starý lunt byl znovu při vědomí.

„Co se mi stalo?“ zeptal se nechápavě Nitka.

„Anděl měl pocit, že tvoje vyprávění zachází do příliš osobní roviny.“

„Vyprávění? Ach, už vím. Moje vyprávění. Zkoušel jsem lhát. Cítil jsem, jak moc Anděl chce, abych lhal.“

„Ale nakonec jsi řekl pravdu?“

„To ta dívka. Chtěla pravdu víc, než on chtěl lež. Bylo to velice vysilující. Myslím, že jsem omdlel.“

„Někdo ti pomohl.“

„Poznal jsem ho,“ řekl Nitka. „Všechny jsem je znal. Ale Anděl – byl dobrý, bystrý. Když jsem ho vedl na horu, neměl v sobě ani špetku špatné touhy.“

„Netušila jsem, že takový lunt dovede poznat, co je špatné,“ prohlásila Sken.

„Uvažujeme stejně jako všichni ostatní,“ ohradil se lunt. „A jako všichni ostatní, nedáváme své činy do souvislosti s tím, co považujeme za dobré a co za špatné. Nebyl jsem jako průvodce mudrců vybrán náhodou. Jsem velice chytrý.“

„Váš tanec byl krásný.“

„Chytrý. Velice chytrý. Nic lepšího nemůže lunt chtít. Nemám pravdu, Kristiano?“ Zajel rukou do vlasů krásného luntíka vedle sebe. „Představuji vrchol luntského snažení. Ale nemusíte být smutní; jsme nevinní, jak jen to jde. Nikdy nejsme příčinou vlastního jednání. Umožňuje nám to dosáhnout zralého věku bez závaží viny.“

Willovi se zdálo, že v hlasu starého lunta zaslechl ironii. „Takže jsi věděl, do čeho je vedeš?“

Výmluvně pokrčil rameny. „Všichni tam chtěli.“

„Já tam chci taky,“ řekl Will. „Zavedeš mě?“

„*On* nechce, abych tě odvedl,“ namítl Nitka. „A jeho požadavky jsou nejnaléhavější. Nikdy jsem se mu nevzepřel.“

„Momentálně si nás nevšímá.“

Nitka se na chvíli zamyslel. „Máš pravdu. Ale to na věci nic nemění. Nechal mne deset let na pokoji. Potom se před třemi dny znovu ozval. Nikdy jsem tolik nespěchal. Byl jsem na druhé straně Jeřbova, vystupoval jsem ve slušném podniku, v paláci, kde byli všichni dobře vychovaní a bystří. Zničehonic mě přinutil, abych

všeho nechal, přišel sem a přijal toto angažmá – nerad pracuji v takových podnicích. Dav má ohavné choutky. Proč chceš, abych pořád mluvil?“

„Rád poslouchám tvůj hlas.“

„Ne, chceš ode mne něco víc. Zajímá tě – och. Ano. Jak se dá poznat, jaký lunt doopravdy je? Jsem dobrý nebo špatný? Dá se mi věřit nebo ne? Můžeš mu to říct, Kristiano?“

Kristiano se usmál. Jeho tvář vyzařovala vyrovnanost a laskavost světce. Nebo idiota.

„Jak silné jsou tvoje vášně, člověče? Veliký a silný jsi jako kůň, ale to pro mne nic neznamená. Pro mne je důležitá velikost tvého chtíče, tvé nenasytnosti, tvé ctižádostivosti. Jestli jsou tvoje touhy silné a neochvějné, můžeš mi důvěřovat.“

„Máš na svém seznamu tužeb jen ty špatné.“

„Zkušenost mi říká, že právě ty mají sílu. Výjimku tvoří fanatici. Kdysi, ještě jako dítě, jsem narazil na vigilanta. Musel jsem ho bičovat, až mu tekla krev. A jednou ho posedlo takové náboženské zanícení, že z toho měl smrt. Raději chtíč hříšníků než askezi světců.“

„A co vlastní touhy?“ zeptal se Will. „Přiznal jsi, že nějaké máš.“

„To ano, jsem vášnivý tvor; tvor, který pro samou vášeň nic nedokázal. Udělal jsem mnoho hanebných věcí.

Vodil jsem bratry do čorvího chřtánu. Nečorv není ke svým sluhům velkorysý. Nezbavuje nás lítosti nad našimi činy.“

„Až nakonec je lítost chuť, kterou ráno cítíš v ústech, a poslední bolestivý zvuk, který tvoje uši slyší v noci.“

Will a Nitka se otočili k Andělovi, který se už probudil.

„Já vím, jaké to je, být luntem,“ prohlásil Anděl. „Nečorv dělá lunty z nás všech.“

„Ty mlč,“ obořila se na něho Sken. „Ta dívka ti věřila.“

Will se na ni podíval a když Sken spatřila jeho výraz, zmlkla.

„Kromě tebe,“ pokračoval Anděl. „Kromě Willa. Věřil bys tomu, Nitko? Will je jedním z mudrců. Ale u Nečorva nikdy nebyl. Jednou přišel dokonce až sem do Jeřbova, ale u Nečorva nikdy nebyl.“

Will zavrtěl hlavou. „Když jsem tady byl, ještě jsem volání Jeřbova necítil. To přišlo až později. Až jsem se naučil dost, aby mu

stálo za to mě zavolat.“

„Rozvázat tě nemůžu,“ řekl smutně Nitka. „Tenhle je mnohem silnější.“

Anděl si povzdechl.

„Máš pravdu, je velice silný. Taky jsem to zkoušel. Celou cestu z Jeřbova za panem Eirenáem jsem zkoušel odmítnout poslušnost. Dokonce jsem se zkoušel zabít. A později jsem Eirenáa chtěl mnohokrát varovat, chtěl jsem mu říct, jakého hada chová ve vlastním domě. Ale vždycky zvítězila touha zůstat s Hypomenou, chránit ji, přivézt ji bezpečně až k němu. Byl bych tě zabil, kdyby ses s ní pokusil spát.“

„A teď? Když už na tebe nepůsobí?“

„Vážně je pryč? Tak proto si připadám tak prázdný. Jako hlava, která má prázdný měch, nemá co říct a nemá vzduch, kterým by to mohla říct. Skoro si ani nevzpomínám, kým jsem předtím byl. Vážně je pryč? Ji mám rád pořád.“

„To mi povídej.“

Anděl se usmál. „Jsem znamenitý lhář. Nedá se mi věřit, a hlavně ne tehdy, kdy působím nejvěrohodněji. Radím ti dobře. Zabij mě hned. Jedině tak budeš mít jistotu, že ti nevrazím dýku do zad.“

„Dá se to udělat i jinak,“ odvětil Will. „Můžu tě mít pořád před sebou.“

„Nechal mě být,“ řekl Anděl. „A Hypomenu mám stále rád. Moc jsem se bál, že nebudu – byla pro mne celý život. Byla vším, na čem mi záleželo. Je to moje dítě – mám na jejím životě stejnou zásluhu jako její otec nebo matka. *Já.* Nečorv nedovede do lidského mozku přenést vědomosti – všechno jsem se musel naučit sám, vlastní hlavou, musel jsem to pochopit. Napravil jsem to, o čem mudrci přede mnou říkali, že se napravit nedá. Kdybych odhalil, že mi na ní vlastně nikdy nezáleželo, že všechno pocházelo od Nečorva, k čemu jsem potom žil, kým jsem byl?“ Potom se k Willovu údivu Anděl rozplakal. „Celý ten čas jsem doufal, že ji budu nenávidět, že pak – až si ji ode mne vezme, až konečně nechá mou hlavu na pokoji, zjistím, že byla odporná a já ji nenáviděl, že si zasloužila, abych ji zradil.“

Potom mu pláč zabránil, aby mluvil dál.

Nitka moudře pokýval hlavou. „A tak to s námi je. Víme, co děláme. Víme to a nechceme to, ale nemůžeme se rozhodnout jinak. Vlastně jsme velice smutní tvorové.“

Sken se na něho překvapeně podívala. „Říkal jsi, že žádnou vinu necítíš.“

Nitka si povzdechl. „Lidem dělá dobře, když jim to říkám. Ale je to lež. Pamatujeme si všechno, co jsme kdy udělali. Dokonce si pamatujeme i to, že jsme to chtěli udělat. Jak se z *toho* můžeme vykoupit?“

Kristiano začal Nitku hladit po čele. Jemné prsty elegantně tančily starému luntoví po obličeji. Willa napadlo, jaké by to asi bylo, kdyby se ty prsty dotýkaly jeho. Vzápětí, málem ještě dřív, než si uvědomil, že o něčem takovém přemýšlel, k němu Kristiano přistoupil a začal se ho dotýkat úplně stejně, jako když předtím laskal Nitku. Will se zastyděl; Kristiano od něho prudce odstoupil, schoval se do kouta a zakryl si tvář.

„Omlouvám se,“ řekl Will.

„Víš, Kristiano je velice citlivý. A ty máš velkou sílu.“ Nitka se usmál. „Když něco chceš, když se v nějaké věci *rozhodneš*, tak to platí, ne?“

Will pokrčil rameny.

„Kde je Hypomené?“ zeptal se Anděl.

„Odešla. S gebliny. Postavit se mu.“

„To nemůže. Nechápe, že je mnohem silnější, než jí zatím ukázal. Silnější než geblini, silnější než ona. A když budou jenom tři, nebude muset rozdělit svou pozornost, bude si s nimi moci dělat, co bude chtít –“

„Tak,“ přerušil ho Will. „Proto Nitka odvede mne a Sken na horu.“

„A mne taky. Jsi přece vigilant, ne? Tak mě nech, proboha, ať se můžu vykoupit.“

„Špatně jsi pochopil vigilantské učení. Tím, kdo tě vykoupí, bude Kristos.“

„Žádný Kristos nebude! Její děti budou zrůdné karikatury lidí!“

„Rozumím tomu,“ přikývl Will. „Ale nedovolím ti jít na horu s námi. Ještě před chvílí jsi mě žádal, abych tě zabil. Nakonec to *byl*

dobrý nápad.“

„Ne, nebyl,“ bránil se Anděl. „Potřebujete mě.“

„Tebe už nepotřebuje ani Nečorv.“

„Nemůžeš mě zabít. Jako vigilant ses vraždy přece zřekl.“

„Ale také jsem se zavázal, že nepřipustím, aby nevěřící použil moji víru proti mně.“

„Můžu se vám hodit!“

„Nečorv zná všechny cesty do tvého mozku, Anděli. Kolik let to trvá? Prolezl každou chodbičku v tvé lebce a zná tajná dvířka, která jsi ty sám nikdy nenašel.“

„Myslíš? Držel jsem ruce na její hlavě a na krku, byl jsem připraven. Mohl jsem ji uspat. Mohl jsem tvrdit, že omdlela, odejít s ní a s gebliny a obou se jich snadno zbavit. Pak by nám nic nebránilo jít za ním, Hypomené a já – a on chtěl, abych to udělal, přesvědčil mě, abych to chtěl udělat.“ Vítězoslavně se usmál. „Neudělal jsem to. Neudělal. Odolal jsem, vydržel jsem tak dlouho, aby mohla ona uspat mne. Nebylo to dlouho, Wille, nebyl to hrdinský odpor jako ten tvůj, kdy jsi mu nikdy nepodlehl. Nikdo o tom nenapíše báseň. Ale Nečorv v tu chvíli mohl zvítězit, a já jsem mu vzdoroval dost dlouho.“ Jeho hlas přešel do naléhavého šepotu, stala se z něj úpěnlivá prosba, modlitba. „Opravdu ji mám rád, Wille, a i když mě zabiješ, musíš si zapamatovat, že jsem ji zachránil, vážně, zachránil jsem ji –“

„Je silnější, než vypadá,“ ozval se Nitka.

„Co *ty* o tom víš?“ zeptal se Will. „Ty přece dovedeš cítit jenom touhu. A to, co chybí jemu, chybí i tobě –vlastní vůle.“

„Vím, co vím,“ prohlásil Nitka. „Říkáš mi, že se mýlím, ale chceš, abych mluvil dál. Protože mu ve skutečnosti chceš odpustit. Poznám to, protože mu chci odpustit já.“

„To, co cítíš, je *jeho* touha.“

„Ne,“ vrtěl hlavou Nitka. „*On* chce, abych ho zabil. A udělal bych to, taky mám svoje metody.“

„A co ti brání?“ zeptal se Anděl.

„On,“ ukázal Nitka na Anděla. „Je zrůdně soucitný. On tě lituje.“

„Je těžké vést složité vyjednávání, když mu hned vyklopíš, co doopravdy chci,“ postěžoval si Will.

„Jenže ty chceš, abych mluvil pravdu. Slibuji ti, Wille, že jakmile

budeš doopravdy chtít, abych byl zticha, tak budu.“

Will se rozesmál. „Léta jsem mlčel a nikdo o mně nic nevěděl. A teď moje svědomí našlo hlas.“

Anděl se nervózně zavrtěl a napnul provazy.

„Nesnaž se vysvobodit,“ pohlédla na něj Sken. „Máš to marné.“

Anděl se pomalu posadil a dal ruce před sebe. Byl úplně volný. „Pitomci. Ještě se nenašel provaz, který by mě udržel, když jsem nechtěl zůstat svázaný.“

Sken sáhla pro nůž, ale pak si všimla, že ho má Anděl. „Přísahám, že jsem ho svázala,“ hájila se. „A jak se dostal k mému noži –“

„Mohl bych vás zabít všechny,“ Anděl vstal. „Ale neudělám to. Rozumíte? Protože už nejsem, kým jsem byl. Teď už mi nevládne. Chci jít s vámi a dostat šanci pomoci jí. Miluju ji víc než kdokoli z vás a taky jsem jí víc ublížil, takže jí musím splatit větší dluh. A když se mu postavíme společně, všichni – nedokáže mě ovládnout. S vámi všemi můžu jít a utkat se s ním –“

„Nikdy bys za sebe nedokázal ručit,“ namítl Will.

„Dokázal. Jsem silnější, než si myslíš.“

„To já taky,“ řekl Will. Nitka pomalu, neslyšně přešel za Anděla, přesně jak to chtěl. Potom, na Willovo nevyřčené přání, Nitka hodil Andělovi na krk smyčku a těsně ji přitáhl. „Pusť ten nůž,“ poručil Will.

Anděl nechal nůž spadnout. Kristiano jej zvedl. Nitka sundal Andělovi smyčku z krku. Anděl si přejel rukou po místě, kde mu provaz rozedřel kůži.

„To ještě nikdo nedokázal,“ přiznal. „Ještě nikdo mne nepřekvapil.“

„Jsem tanečník,“ vysvětloval Nitka. „Jsem v tom mistr.“

„Nechtěl jsem nikomu ublížit,“ bránil se Anděl.

„Chtěl jsem jen, abyste viděli, že jsem *mohl*, ale rozhodl jsem se, že to neudělám.“

„A já jsem ti chtěl právě dokázat, že bys *nemohl*,“ odvětil Will.

„Jste blázni, jeden jako druhý,“ zasáhla Sken. „Raději bych byla zpátky na řece.“

„Ještě než ho zabiješ,“ obrátil se Nitka k Willovi, „mohl bych se ho na něco zeptat?“

Will přikývl.

„Bylo jich mnoho, které jsem k němu odvedl, ale z těch ostatních se nikdo nevrátil. Řekni mi – co udělal s těmi ostatními?“ Jeho obličej v jednu chvíli hořel zvědavostí a pak najednou ne. Unavenýma očima se podíval na Willa. „Nemůžeš nechat moje touhy na pokoji ani teď, Wille? Zařídil jsi to tak, abych odpověď na tu otázku nechtěl znát. Jenže já vím, že ji *chci* chtít znát. Jen co ze mne to nutkání sejmeš, budu to chtít vědět znovu, budu tím stejně posedlý jako vždycky, když mě nic neruší. Proto tě prosím, vrať mi, po čem moje srdce touží, a nech mne, abych to chtěl znát.“

Ale Will se nedomníval, že by bylo dobré, kdyby Nitka věděl, jaký osud potkal lidi, které doprovodil na horu. Kdyby se tak trápil vinou, že by nedokázal dobře fungovat, možná by nebyl schopen Willa dovést do Nečorvova doupěte.

„Wille,“ zašeptal Nitka, Jestli mi nedovolíš, abych tu otázku položil, pak jsi úplně stejný jako Nečorv: děláš si s touhami ostatních, co ti vyhovuje.“

Pro Willa to byla tvrdá rána, slyšet, jak je srovnáván s Nečorvem. A Nitka se usmál. „Prozraď mi to, Anděli.“

„Ty jsi ale filuta,“ pousmál se Anděl. „Taky dovedeš na lidi vyzrát, když chceš.“

„Věřte nebo ne, my lunti totiž vůli *máme.* Je slabá a moc toho nedokáže. Vysychá jako stará bábovka a drolí se na prach, jakmile na nás vznese nějaké přání člověk, geblin, nebo – i když je to k vzteku – taky trul. Ale když jsme sami, nesedíme jen tak a necivíme do prázdna, dokud nepřijde další člověk. Sami máme dost síly, abychom přemýšleli, spřádali plány a někdy i jednali. Odpověz mi, prosím, přestože to nechceš říct.“

Will kývl směrem k Andělovi.

„Taky mě to zajímá.“

„Není to nic – bolestivého,“ začal Anděl. „Dává jim – nám – mně – implantáty. Myslím, že mi implantoval zárodek, nějaký virus, který způsobil, že mi v mozku vyrostl krystal. To je všechno. Většině z nich ho nechal jeden, dva roky, aby měl krystal čas pronikat, shromažďovat vzpomínky a moudrost ze všech částí mozku. Potom ho – vyndal.“

„Takže je zabil,“ zašeptal Kristiano.

„Ne,“ namítl Anděl. „Ne, jsou to lidé, nepocházejí z Imakulaty. Mohou bez psychokamene žít. Krystal jim krade vzpomínky, ale nechává jim stíny. Nezemřou, když o krystal přijdou. Prostě – zapomenou. Všechno. Ale zůstane to tam, ty stíny v jejich mozku jsou, a dokud žijí, čas od času čirou náhodou o nějakou starou informaci zakopnou. Možná dokonce najdou i pár cestiček a podaří se jim obnovit část identity. Nevím. Ale určitě je to nezabíjí. Nechává je všechny zemřít přirozenou smrtí.“

„Takže jsou vězni, dokud nezemřou?“ zeptal se Will.

„Ne. Nedá se říct, že by byli vězni. Oni ho milují.“

„Děkuju ti,“ řekl Nitka. „To, co jsem dělal, bylo špatné, ale ne tak špatné, jak jsem se obával.“

„Špatné ne,“ řekl polohlasně Kristiano. Pohladil Nitku po hlavě. „Dobré srdce,“ zašeptal klubík. Starý lunt se usmál a přikývl.

„S tebou to bylo jiné,“ připomněl Andělovi Will. „Tobě psychokámen nevzal.“

„Potřeboval, abych se vrátil do světa. Zařídit, aby se mohla narodit Hypomené.“

„V čem byla tvoje moudrost?“ zeptal se Will. „Co jsi studoval, že tě k sobě zavolal?“

„Zkoumal jsem nový život. To, jak mladé organismy rostou, od genetických buněk v tělech rodičů po úplné dozrání živého dítěte.“

„Ne jenom organismů. Ty jsi studoval lidi.“

„Vím všechno, co se dá vědět o růstu lidského dítěte, o plodu, zárodku, vajíčku, spermii. Tenkrát jsem to věděl.“

„Nevzal ti psychokámen – ale ty jsi ho učil.“

Anděl zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Ano,“ nedal se Will. „Jestli chtěl sbírat informace důležité ke zničení lidstva, musel se dozvědět to, co jsi věděl ty.“

„To ano,“ uznal Anděl. „Ale neučil jsem ho. *Studoval* jsem ho. Zkoumal jsem buňky, které v sobě vypěstoval. Připravené zkombinovat se s vitálními novými lidskými geny, které mu přinese Hypomené. Chtěl vědět, že jeho potomci dokáží všechno, co od nich očekává.“

„A co od nich očekává?“

„Nemyslel jsem kariéru nebo něco takového. Zkoumal jsem je pouze tak, abych mohl předpovědět, kam se bude ubírat jejich růst. Dokázal zázraky. Jeho genetická molekula je neuvěřitelná – dokáže se měnit. Jeho tělo vytváří nové hormony, které mu přecházejí do gamet a působí v nich změny. Lidská složka v nich není jako aktivní prvek. Lidské rysy nejsou dominantní, ale jsou tam. Podařilo se mi stimulovat umělý růst, naklonovat život pouze z jeho spermatu. Nepřežil déle než několik minut. Nedokážu zázraky.“

„Co jsi zjistil?“

„Za těch několik málo minut dokázaly to, co lidské zygoty dokážou za šest měsíců. Proto také uhynuly. Zmanipuloval je tak, že se jednotlivé buňky množily neuvěřitelným tempem. Můj živný roztok pro ně byl příliš chudý. Pumpoval jsem ho do nich; nejdřív mi viditelně rostly před očima, potom začaly chřadnout a uhynuly. Vyděsilo ho to. V první chvíli mi vnutil touhu, abych se sám zabil.“

„Znamená to, že je neplodný?“ zeptal se Will. „Jeho děti zahynou v lůně?“

„Ne. Teď už ne.“

„Jak to myslíš?“

„Řekl jsem mu, co potřebují. Růst pomaleji, to jsem mu řekl nejdřív, ale odmítl to. Chce, aby jeho děti byly dospělé během několika hodin, během minut – potom totiž mohou sníst jeho psychokámen, dozvědět se všechno, co ví on, a opustit místo, kde se narodily, se všemi vědomostmi.“

„To ti řekl?“

„Zdálo se mi o tom. I takovou touhu mi vnutil. Vidět, jak rychle rostou a žijí. Proto jsem mu řekl, že jeho děti musejí mít žloutkový vak. Tak bohatý zdroj materiálu a energie, aby jim vystačil pro tak neuvěřitelně rychlý růst. Nemůže mít tolik dětí, kolik by chtěl, ale budou do hodiny dospělé. Bojí se o ně. Ví, že je nedokáže ochránit. Proto ve svém těle vytvoří velice hustý, velice bohatý žloutek, který chce spolu se svým spermatem zavést do –“

„Do paní Hypomeny.“

„Věříš v boha? Tak se za ni modli, vigilante.“

„Takže dětí bude málo.“

„Bylo by lepší, kdyby k jejich početí nikdy nedošlo,“ řekl Anděl.

„Nebo za hodinu sestoupí z hory, schopné navzájem komunikovat, jak to čorvi dělali odjakživa. Ne tak slabě, jak to dokážou geblini. Staří čorvi byli jako jedna bytost. Bez ohledu na to, kolik těl mu jeho družka porodí, Nečorv bude mít jediné dítě. A jestli se jim podaří zmocnit se planety, budou tvořit jedinou bytost, která ví všechno, co ví každý z nich. Pokud nějaký přežije…“

„Žádný nepřežije,“ prohlásil Will.

„Já se o to postarám,“ slíbila Sken. „Vyřídím je všechny, zrůdičky.“

„Zrůdičky?“ zeptal se Anděl. „Ano, o zrůdičky se postaráš.“

„Nitko,“ řekl Will. „Za jak dlouho nás můžeš dovést na horu do Nečorvova doupěte?“

„Za Svobodným Městem mají Miserkordenští plošiny, které nás mohou většinu cesty vyvézt. Jestli se nás Nečorv nepokusí zastavit, mohli bychom se tam dostat za nějakých dvanáct hodin. Jestli za svítání vyrazíme, do soumraku tam budeme.“

„Počítej s tím, že ostatním to tak snadno nepůjde,“ varoval Will. „Nebylo by dobré postavit se Nečorvovi neodpočinutí. Nitko, dá se tady někde spát? Alespoň několik hodin?“

„Kabinku jste si zaplatili,“ odvětil Nitka.

„Asi bychom nebyli první, kdo se zdržel celou noc.“

„Byli byste první, kdo spal.“ Nitka se usmál. Kristiano se rozesmál..

„Sken,“ řekl Will. „Budu dvě hodiny hlídat. Potom na další dvě probudím tebe.“

„Doufala jsem, že se vyspím víc,“ poznamenala.

„Víc času nemáme. A ty, Anděli – klidně spi celou dobu. Možná si myslíš, že jsi nepřemožitelný atentátník, ale byl jsem vojákem a mám na svědomí přinejmenším tolik mrtvých jako ty.“

„Říkal jsem ti, že už ho v sobě nemám.“

„Jen jsem tě varoval, kdyby se náhodou vrátil,“ usmál se Will.

„Chceš říct, že ho nezabiješ?“ zeptala se Sken.

„Přesně tak.“

„A vezmeš mě s sebou?“ zeptal se Anděl.

„Vím, co je to volání Jeřbova, a nepohrdám těmi, kteří mu podlehnou,“ Will se na něj podíval zpříma. „Bůh má dobrý úmysl s

každou duší, která přijde na svět. Máš právo zkusit se očistit. Ale slibuju ti, že tě zabiju, jakmile zjistím, že tě znovu ovládá.“

„Já vím,“ řekl Anděl. „A chci to.“

„Opravdu chce,“ potvrdil Nitka.

„Čtyři hodiny,“ připomněl Will. „Za úsvitu vyrazíme k vrcholu. Nejsme žádná velká armáda, ale s boží pomocí budeme tak silní, že na nás Nečorv nebude stačit.“

„Jak víš, že Bůh nechce, aby Nečorv zvítězil?“ zeptal se Anděl.

„Jestli zvítězí, poznáme, že to bůh chtěl.“ Will se usmál. „Realita je nejdokonalejším obrazem boží vůle. Potíže vznikají, když se boží vůle projevuje předem.“

„Osud lidstva má v rukou fanatik,“ konstatoval Anděl. „Jako obvykle.“

17. SÍŇ MUDRCŮ

„Měla jsi na lodi víc trénovat,“ řekl Nič.

Hypomené téměř nemohla mluvit, jak lapala po dechu; Dbej na tom nebyla o mnoho líp. Pouze Nič působil při úprku úzkými ulicemi neúnavným dojmem.

Výdrž měl sice větší Nič, ale tím, kdo zatím určoval cestu, byla Hypomené. Proplétali se mezi domy, lezli po střechách, šplhali vzhůru po žebřících a mřížích. Dbej a Nič neměli s městským terénem téměř žádné zkušenosti; nedokázali se orientovat, kam by mohly vést slepé ulice nebo které budovy by mohly bezděčně posloužit jako nejsnazší cesta do vyšších pater. Zato Hypomené měla dlouholetou praxi v přelézání, podlézání a prolézání paláců a veřejných budov na Královském vrchu, který byl místy obydlen a zastavěn stejně hustě jako Jeřbov.

Někde za nimi pokřikovali vojáci, ale oblouk cesty, která obcházela výstupek skalní stěny, je před jejich očima ukryl. Hypomené zahlédla pootevřenou bránu do malé zahrady na té straně cesty, kde byla skála. Rychle ji zhodnotila z pohledu možných únikových cest. Se zahradou sousedil dvoupodlažní dům, stoupající ke kamenné opěrné zdi přistavěné ke skalní stěně. Zeď určitě nesla cestu ve vyšším patře. Několik metrů pod okrajem trčela z opěrné zdi roura kanalizace. Aby odpad z vyššího patra neznečišťoval okolí, napojili jej stavitelé tohoto patra na vyzděný trativod, který odpadní vodu odváděl do sběrného sudu. Až doteď spojovaly různá patra žebříky, schody nebo výtahy, jenže tyto dva státy se spolu zřejmě svářily, a tak bylo kanalizační napojení maximum, čeho zatím dosáhly. Hypomené v něm viděla snadnou cestu do bezpečí.

Potíž byla v tom, že by při šplhání byli zoufale nechráněni. Ale kdyby se schovali v zahradě, mohlo se stát, že je vojáci přejdou. Získali by alespoň chvíli, než by Nečorv pochopil, co se stalo, a obrátil je zpátky. Byl sice silný, ale nedokázal se dívat očima svých

pochopů, nedokázal dokonce ani rozumět myšlenkám, které se jim honily hlavou.

Mohl jim pouze přibližně ukázat směr, kterým je chtěl poslat, když jim vnutil zoufalé nutkání tím směrem jít. Hypomeně to poskytovalo čas a určitý manévrovací prostor; jedině díky tomu Dbej a Ničе zatím nezabili nebo je od Hypomeny neoddělili.

Všechny tyto úvahy jí zabraly pouze chvíli; pak Hypomené protáhla oba společníky bránou do zahrady. Byla jen pootevřená, zavalená sutí a nahromaděnou hlínou, která prozrazovala, že se majitel nikdy nenastěhoval. Hypomené s ní nehýbala. Gebliny uklidila hluboko do zahrady, za jakési sudy, aby je nebylo vidět. Sama čekala v blízkosti vstupu se strunou v ruce. Bránou se dalo projít jen po jednom. Ale se štěstím se o to třeba nikdo nepokusí.

Slyšeli, jak vojáci přebíhají kolem. Velitel na ně křičel rozkazy. Pak zavládlo ticho, rušené jen zvukem vzdálených kroků, jak běželi stále dál.

Hypomené se otočila, aby nechala bránu bránou a připojila se ke geblinům, ale Nič na ni začal zběsile mávat: vrať se, vrať se. Obrátila se právě ve chvíli, kdy bránou prošel voják, s taseným mečem. Byl to zcela bezmyšlenkovitý reflex, přehodit mu přes hlavu strunu a prudce přitáhnout. Náhodou struna projela přesně tam, kde mu dva krční obratle spojovala chrupavka; její útok byl tak prudký a vedený takovou silou, že struna jen nepatrně zaváhala, než přeřízla páteř. Mužova hlava se jakoby odlomila a odskočila mu od ramenou. Vlastní pohyb dopředu a tah struny způsobily, že se hlava svalila na ni, udeřila ji do brady a skutálela se jí po hrudi na zem.

Anděl tvrdil, že bych to nedokázala, pomyslela si. Říkal, že bych nedokázala odříznout hlavu jediným škubnutím za strunu.

A ve stejnou chvíli jí blesklo hlavou: Z tohoto oblečení už krev nikdo nesmyje.

Vojákovo tělo se ještě vrávoravě pohybovalo vpřed, ruce se natahovaly, aby zbrzdily jeho pád. Potom došly poslední instrukce, které hlava stačila tělu dát, a tělo se zhroutilo.

Hypomené rychle protáhla tělo bránou, aby je nebylo zvenčí vidět. Potom vrátila hlavu na krk a připevnila ji s pomoci kamenů a dřevěného kolíku na místo. Ať hned nepoznají, že je mrtvý. Bylo to

možná zbytečné gesto, ale Anděl ji to tak učil, protože obvykle se tím dalo víc času získat než ztratit; hrůznější – a tedy více demoralizující – bylo to, že oddělení hlavy od krku bude mít na svědomí ten, kdo tělo objeví.

Dbej a Nič vytušili, co se bude dít dál, a začali šplhat na střechu domu. Poté, co během rána zdolali několik desítek podobných budov, již získali základní praxi. Drželi se za komíny a dělali vše proto, aby při pohledu z ulice zůstali neviditelní. Hypomené je rychle dohnala — byla zkušenější lezec než oni. Zakrátko už to byla znovu ona, kdo určoval další postup.

Na střeše pracoval chlapec, mohlo mu být nějakých deset let. Kladívkem opravoval šindele. V tuto chvíli však měl v očích vražedný lesk. Měl v sobě Nečorva a jediné, o co mu šlo, bylo použít kladívko a tak je zastavit. Hypomené věděla, že *ona* by prošla; minul ji pohledem, zato si s nenávistí měřil gebliny za ní.

„Nechci tě zabít," řekla Hypomené.

„Vraťte se," oslovil gebliny. „Zpátky, špíno!"

Dbej, která šla za ní, nasadila na tětivu luku šíp.

„Je to dítě!" vykřikla Hypomené. „Nemůže za to, co dělá."

„Já taky ne," odvětila Dbej.

Ještě než Dbej stačila vystřelit, Hypomené prudce kopla, zasáhla chlapce do břicha a vyrazila mu dech. Upadl na kamenné obezdění skalní stěny za nimi. Kladivo neupustil. Nezbylo jí, než to udělat znovu. Tentokrát cítila praskat žebra. „Žij!" vykřikla na chlapce. „Žij a odpusť mi!" Potom se rozběhla a dovedla gebliny k základně kanalizace.

„Aby tě Nečorv porazil, stačí, když proti tobě pošle armádu dětí," řekl Nič. „Schovej si soucit na dobu, kdy nebudeš bojovat o přežití."

„Buď zticha, Niči," okřikla ho Dbej. Potom se o kanalizační svod zkusila opřít. Rozkýval se. „Po tomhle máme vylézt? Vždyť je to kamenina. Praskne."

„Konstrukce je dřevěná," řekla Hypomené. „A v té kamenné zdi jsou mezery. Půjde to snadno." Předvedla jim, jak se dá lézt vedle kanalizačního svodu, pouze s pomocí škvír mezi kameny. Dbej a Nič šplhali za ní.

Zdola se ozvaly výkřiky; vojáci se vrátili. Hypomenu a gebliny

teď měli jako na dlani. Neměli se kam schovat, byli nápadní jako švábi na obílené zdi, a nedokázali zdaleka lézt tak rychle. Hypomené věděla, že uniknou jedině tak, když co nejrychleji polezou dál, aby vyšplhali výš, na obtížněji zasažitelné místo, než se vojáci dostanou na dostřel luku.

„Možná bych odtud mohla několik zastřelit," navrhla Dbej. Geblinice byla očividně zklamaná, že svou zbraň nemohla celý den použít.

„I kdybys zabila pět, střílelo by po nás dalších patnáct," řekla Hypomené.

Vylezla až tam, kde ze zdi trčela kanalizační roura. Bohužel tady zeď byla novější; neodolávala rozmarům počasí dlouho, a tak v ní nebyly štěrbiny, o které by se vlastní vahou mohla zapřít. Poslední pukliny pod rourou jí pomohly, aby se na ni mohla postavit. Byla to vratká poloha, nijak neulehčovaná skutečností, že roura nebyla pevně zabetonovaná a trochu se chvěla. Přitiskla obličej ke kameni a opatrně zvedla ruce nad hlavu.

Napadlo ji, že kdyby opravdu chtěla zmařit Nečorvovy plány, stačilo by jí maličko se zaklonit a bylo by po všem. Ale jen co tu touhu pocítila, zvedla se v ní zoufalá potřeba přežít. Když prsty nahmatala korunu zdi, měla ještě několik centimetrů k dobru. Kameny byly pevné. Začala se zvedat. Bylo to těžší než se vytáhnout na větev stromu; nemohla se rozhoupat, aby získala hybnost. Ale pomalu, se sílící bolestí v pažích, se jí podařilo vytáhnout nahoru, až měla zeď ve výšce pasu. Potom se překulila do bezpečí za zeď.

Na této straně byla cesta půl metru pod korunou zdi, takže zeď tvořila jakýsi mohutný obrubník, aby vozy nespadly přes okraj. Prakticky ve stejném okamžiku, kdy se ocitla za zdí, začaly zdola létat šípy. Nečorv samozřejmě nechtěl nikomu dovolit střílet, dokud se něco mohlo stát jí. Ale teď se na zdi drželi pouze geblini, sice vysoko a obtížně zasažitelní, nicméně jako nechráněný cíl. Dřív nebo později musel náhodný šíp některého z nich zasáhnout.

„Nedosáhnu!" vykřikl Nič.

Pochopitelně. Menší geblini nemohli nahoru vylézt tak, jak to udělala ona. Zároveň pochybovala, že jí v rukách zůstalo dost síly, aby mu podala ruce a vytáhla ho. Ve stejném okamžiku Nečorv

zvýšil naléhavost jeřbovského volání. Nech je být. Najednou jí geblini připadali odporní. Špinaví, chlupatí, primitivní tvorové, kteří sice napodobovali lidi, ale stejně ji chtěli jen zradit a zabít. Musela napnout všechnu sílu, aby neudělala to, po čem toužila, totiž rozběhnout se pryč ode zdi a sama pokračovat tam, kde ji čekal Nečorv, její milenec, její přítel. Zachytila se vzpomínky na Willův hlas, když jí říkal, že její touhy nejsou totéž co ona. Představila si vášně, které jí Nečorv posílal, jako by stály mimo ni, zatímco její emocí zbavené já zůstávalo uvnitř stroje jejího těla a nutilo jej, aby dělal, co tak zoufale udělat nechtěl.

Přetáhla si šaty přes hlavu a navázala je na plášť. Pak, oblečená jen v košili, bičovaná studeným větrem, který se přes cestu hnal, se posadila tak, že se nohama zapřela o zeď, plášť si dala za záda a šaty přehodila přes korunu zdi. Uzel chytila do levé ruky a druhý konec pláště do pravé; tření pláště o záda jí mělo umožnit, aby na šatech udržela větší tíhu, než by udržela pouze v rukách.

„Po *tomhle* mám vylézt?“ vykřikl Nič.

„Ano, jestli neumíš létat!“ odpověděla mu. Nečorv běsnil, v duchu se po ní sápal, ale odolávala, přestože cítila nutkání látku pustit a nechat geblina spadnout. Udělám to, pro co se rozhodnu, řekla si v duchu, ne to, co udělat chci. A cítila, jak se její citová část zmenšuje, jak ustupuje, jako by před ní prchala. Toto je Will, uvědomila si. To je jeho mlčení, v tom je jeho síla a moudrost, že dokáže všechny pocity poslat pryč, když je nechce.

Látka šatů povolila a natrhla se. Nejdřív trochu, potom víc, ale to už Nič přelezl přes zeď. Pak se vyklonil a začal povzbuzovat Dbej. Najednou se z druhé strany ozval výkřik.

„Zasáhli ji,“ řekl Nič. „Nic to není,“ zakřičel, „jenom tě to škráblo, lez dál, honem!“

Podle toho, jak se improvizovaný žebřík zatížil, Hypomené poznala, že Dbej už leze. Nič se vyklonil, chytil sestru pod paží a pomohl ji vytáhnout nahoru. Z levého stehna jí trčel šíp, ale Nič měl pravdu – hrot se nezapíchl a Nič jej snadno vytáhl. Dbej lapala po dechu a oči měla vytřeštěné hrůzou. „Nikdy,“ hlesla, „nikdy jsem neměla ráda výšky.“

„A to říkáš, že jsi v Jeřbově doma?“ zeptala se Hypomené.

Prohlížela si stav svých šatů. Tam, kde třely o zeď, byly rozcupované. Rozpadly se jí v rukou. „Ještě že nejste tři. Třetí by spadl.“

Odvázala od šatů plášť. K nohám jí dopadl neškodný šíp. Hodila ho přes zeď zpátky. „Doufám, že někomu přistane v oku.“

Nič se na ni díval. Prohlížel si ji. „Proč jsi neodešla a nenechala nás tady?“

„Napadlo mě to.“

„Já vím – cítíme v náznacích to, co říká tobě.“

„Jestli mám být nevěsta, potřebuju svatebčany. Potřebuju vás s sebou.“ Byl to trpký žert. Uvázala si plášť kolem pasu, aby jí chránil nohy před studeným větrem, který se po otevřené cestě prohánět. „A taky potřebuju hřejivý oheň.“

„Dobře, že nemusíme chvíli utíkat.“ Dbej zkusila poraněnou nohu. „Bolí to.“

Nič se rozhlédl. „Když najdeme ty správné byliny…“

„Říká se, že v Jeřbově roste všechno, co po celém světě,“ připomněla Dbej.

„*Někde* v Jeřbově,“ poznamenal Nič.

„Támhle jsou stromy,“ ukázala Hypomené. „Když budeme mít štěstí, nenarazíme na nikoho, koho by na nás Nečorv mohl poštvat.“

Domy, které ještě chvíli stály v několika ulicích nad sebou, postupně prořídly a přenechaly místo zahradám a sadům. Zanedlouho se ocitli na silnici, která vedla po okraji velké, ploché oblasti sadů. Stromy byly zakrslé, protože v takové nadmořské výšce dokázaly žít pouze trpasličí druhy. Nič chodil mezi stromy, které už dávno ztratily listí a plody. Nakonec k sobě zavolal Dbej a přiložil jí na ránu jakýsi list s hebkým povrchem.

„Nemůžeme tady odpočívat dlouho,“ ozvala se Dbej. List si přidržovala na ráně. „Brzy na nás někoho pošle.“

„Nikdy v životě jsem se tak nenadřela,“ prohlásila Hypomené. „Jsem hrozně utahaná.“

„Nespali jsme, co jsme opustili loď,“ připomněl Nič. „Nečorv by sotva mohl být spokojenější. Musíme se někdy vyspat.“

„Teď,“ navrhla Hypomené.

„Teď ne,“ odmítla Dbej. „Musíme se dostat výš. Někam, kde

nebudou lidé ani geblini, které by za námi mohl poslat.“

Hypomené si všimla těžkých mračen, která se v jejich výšce blížila od západu. „Přijde mlha. V mlze se můžeme schovat.“

„Nebude to mlha, ale sníh,“ odvětil Nič. „Potřebujeme nějaký úkryt. A musíme se dostat výš.“

„Ještě *pořád* nemůžeme použít chodby?“ zeptala se Hypomené. Chodby by jim poskytly úkryt i snadnou cestu k Nečorvovi.

„Jistě, můžeme,“ souhlasila Dbej. „Jenže v této výšce vstupů mnoho není. Jsme skoro na horním okraji obydlené části. Budeme si muset najít jinou cestu nahoru.“

Bylina působila rychle a zbavila Dbej bolesti do té míry, že se mohla udržet na nohou, třebaže stále ztrácela tenkým pramínkem krev, jak strup, který se tvořil, praskal, zasychal a znovu praskal. Nakonec našli schodiště stoupající kolem povrchu strmé, hladké stěny do vyššího patra.

Branka na dolním konci byla dokořán. Branka nahoře se ke spolupráci tolik neměla.

„Mohli mít alespoň tolik slušnosti, aby zamkli i tu spodní,“ poznamenala Dbej.

Jenže Hypomené měla za sebou diplomatický výcvik a mezi vším, co ji Anděl naučil, bylo i to, že jednoduchý zámek jako tento znamená, že majitel ve skutečnosti o soukromí zase až tolik nestojí. Krátký klacík a šipka jí stačily, aby jej zakrátko odemkla.

Ocitli se v další zahradě, tentokrát bez stromů. Za zahradou Pata nebes znovu strmě stoupala. Tentokrát to však nebyla uhlazená stěna. Byla to nedotčená hora, z jejíž stěny zívalo několik otvorů. Od chvíle, kdy přijeli do Jeřbova, skálu v takto přírodním stavu neviděli. Vypadalo to, jako by se ji lidská ruka nikdy nepokusila opracovat.

„To je vrchol?“ zeptala se Hypomené.

Dbej zavrtěla hlavou. „Na vrcholu je ledovec, ale město možná výš nesahá. Alespoň v tomto místě.“

„Víš, kde jsme?“

„Poznal bych to, kdybych se mohl postavit do té jeskyně,“ řekl Nič. Poklusem vyrazili k otvoru, mezi dvěma nízkými zídkami, které vedly přibližně správným směrem. Potom přišly mraky. O několik sekund později už neviděli vůbec nic.

Ihned se zastavili, nahmatali jeden druhého a chytili se za ruce, aby se nerozdělili.

„Jsi studená, heptarcho," Dbej měla starosti. „Chvěješ se."

„Nemá srst," dodal Nič. „Budeme ji muset držet, dokud ten mrak nepřejde."

„Nechce, abych čekala," zašeptala Hypomené. „Čekal už dost dlouho."

Leželi na zemi, Dbej před ní a Nič za ní, a nejlépe, jak dovedli, ji chránili před sněhem, který se z útrob mračna hustě sypal.

„Jsi v pořádku?" zeptala se jí Dbej.

„Jediné, na dokážu myslet," odpověděla jí rozechvělá Hypomené, „je to, jak moc po něm toužím." Potom se tiše zasmála. „Jediné, na co dokážu myslet, je spánek."

Přitiskli se k ní ještě těsněji a ona v teple geblinského objetí usnula.

* * *

Mrak byl pryč a na obloze zářily hvězdy, ale sníh je téměř zasypal a vzduch byl řídký. Dbej cítila v ráně ve stehnu tepavou bolest. Nebyla prudká, ale dokázala ji probudit. Necítila, že by jí lidská dívka, která spala za ní, dýchala na záda. Bez hlasu zavolala na bratra.

Nič otevřel jedno oko a podíval se na ni.

„Jak je jí?" zašeptala Dbej.

„Je slabá. Ale myslím, že on chce, aby byla slabá."

„V jeskyních to nebude lepší. Je v nich ještě chladněji než venku."

„Postav se a rozhlédni se, jestli neuvidíš nějaká světla," požádal Nič. „Budu ji držet."

Dbej se od spícího člověka odtáhla. Nějaká světla blikala v dálce. Daleko ve tmě.

„Je to daleko. Ale pro pomoc jít nemůžeme. V té zimě, jaká je, ji budeme muset odnést." Dbej si klekla, pohladila Hypomenu po studené holé paži a zlehka s ní zatřásla. „Ta se nevzbudí."

Jako by to byla odpověď, Dbej pojednou ucítila něco, co nepoznala celou dobu, co byli s Hypomenou: Nečorvovo odpuzování.

Tady, tak blízko jeho doupěte, na ni zaútočilo s takovou silou, že se nedokázala nadechnout. Bolestí vykřikla. „Jsme mu příliš blízko!“ zaúpěla. Teď, když Hypomené spala, se Nečorv mohl soustředit na ně, na to, aby je vyháněl.

„Probuď ji!“zajíkl se Nič.

Dbej ho skoro neslyšela. Stěží dokázala myslet na cokoli jiného než na neodbytné nutkání rozběhnout se k zahradní zdi a skočit ze skály, padat vzduchem dolů, až do vody pod Patou nebes, a potopit se do Jeřbice. Vstala a vrávoravě se vydala ke zdi.

„Ne!“ vykřikl Nič. Chytil ji za nohu. Odpuzování bylo silné, ale Nič byl zvyklejší klást mu odpor; ji navíc oslabilo zranění. Pevně ji držel. „Probuď se, sakra!“ zakřičel na Hypomenu. „Probuď se, aby tě musel znovu zavolat!“

V odpověď na jeho prosbu se Hypomené začala třást zimou. Skučela. Tiše volala otce. Ale neprobudila se.

„Pusť mě!“ vykřikla Dbej. „Chci letět!“

„Snaží se nás zabít!“ zařval Nič, třebaže také on cítil touhu skočit.

„Co to je!“ zvolal někdo v dálce.

„Kdepak jsi, lá-dí, lá-dů!“ zazpíval někdo jiný.

„Tomu říkám samec!“ ozval se další. Ať to byl kdokoli, skupina zjevně byla dobře naladěna.

„Tady!“ vykřikl Nič. „Pomoc!“

„Pusť mě!“ vřískla Dbej.

Samozvaní zachránci přiskákali k nim. Nič zaznamenal jen to, že jsou to lidé. „Pusť ji!“ vyzval ho jeden z nich. „Pomoz mu,“ řekl další.

Byli staří a podle toho, jak mluvili, byli buď opilí nebo hloupí. Nič pochyboval, že by Dbej udrželi, kdyby chtěla utéct. Zbývala jediná naděje. „Raději probuďte tu, která leží tamhle! Tamhle leží, to děvče ve sněhu – probuďte ji!“

„Podívej! Není zrovna teple oblečená –“

„Ve sněhu – to není příliš moudré.“

„Ještě že jsme přišli. My víme, co a jak.“

S námahou Hypomenu postavili.

„Dejte jí facku!“ vykřikl Nič.

Uslyšel několik plesknutí. A potom Hypomenin pláč. „Nechte

toho,“ řekl.

Najednou se touha zemřít vytratila. Dbej se přestala zmítat.

„Odneste tu zmrzlou chudinku do domu –“

„Ne,“ zarazil je Nič. „Bez nás ne! Musí zůstat blízko nás-“

„Stojíme o nějaké gebliny?“

„Vlastně mají pravdu. Je to koneckonců geblinské město. Roztomilí geblini.“

„Ano. Nechte nás spolu,“ žádal Nič.

Několik rukou ho zvedlo a pomohlo mu udržet se na nohou. Dbej, která pro samé vyčerpáni nemohla jít, odnášeli. Hypomené šla před nimi a broukala si: „Už jdu, už jdu, tudy cesta nevede –“

„Jasně že tudy cesta vede. My přece cestu známe, ne? No řekněte, nejde se tudy?“

Ohně na obou koncích dlouhé, nízké síně udržovaly uvnitř téměř horko. Nič a Dbej seděli čelem k ohni, každý z jedné strany Hypomeny, a oba ji drželi za ruku. Starci se nahrnuli kolem nich a měli hloupé poznámky.

Hypomené se snažila nevšímat si jich. Dělalo jí starosti, jak odtud dál. Ve sněhové vánici Nečorv samozřejmě prsty neměl. Ale dokázal jí obratně využít. Hypomené teď měla strach usnout, neboť se bála, že by Dbej a Niče mohl poštvat, aby se zabili nebo utekli, když je nebude chránit. Bylo to složité – oni potřebovali její ochranu, aby se dostali k Nečorvovi a ona potřebovala je, aby Nečorva zabili, než se s ní stačí spojit. Jenže Nečorv byl příliš silný, nebyli pro něho žádný soupeř. Nikdo pro něho nebyl soupeř.

„Ne,“ promluvila Dbej.

„Taky ti to dělá?“ zeptal se Nič.

„Je to zoufalé. Nedokážeme to,“ vzdychla Dbej.

Hypomené přikývla.

Stařící změnili téma blábolení. „O čem to mluví ti drobečkové? No tak, děti, nezoufejte. Netvařte se tak smutně, tady jsou všichni šťastní. Co třeba zazpívat si?“

Několik jich začalo zpívat, ale nikdo si nemohl vzpomenout na text, a tak píseň brzy skončila ve ztracenu.

„Potřebujeme Willa,“ prohlásila Dbej.

„A k čemu?“ zeptal se Nič. „Orat tady není co a jediný, kdo z naší skupiny byl tak vysoko, je Anděl.“

„Potřebujeme ho,“ trvala na svém Dbej.

Tím, kdo Ničovi vysvětlil proč, byla Hypomené. „Pocítili jsme, jakou vichřici dokáže Nečorv rozpoutat. Takový nečas je nad naše síly. Potřebujeme toho, který se před Nečorvem nikdy nesklonil.“

„Nečorv!“ vykřikl jeden ze starců a ostatní se k němu přidali. „Nečorv! Nečorv!“

Hypomené se až do této chvíle snažila staříky ignorovat. „Vy o něm něco víte?“

„My jsme přece staří přátelé!“

„Přišli jsme ho navštívit a on nám dovolil tady zůstat, jak dlouho se nám zlíbí.“

„Domů se nikdo nevrací.“

„Dokud si je nevezme smrt, samozřejmě. Ta potkala už mnohé.“

„Každého jednou potká.“

„Tebe Nečorv taky pozval?“

Plešaté, šedivé, bělovlasé hlavy vykukovaly a znovu zapadaly všude kolem nich. Jako malé děti, staříci nedokázali chvíli postát na jednom místě. Jejich očividná senilita Hypomemu upokojila. Začala si uvědomovat, že šla cestou, kterou před ní absolvovali už jiní. „Ano,“ řekla. „Nečorv nás pozval. Ale v tom sněhu jsme se ztratili. Můžete nám říct, kde ho najdeme?“

„Za zlatými dveřmi,“ prohlásil jeden. Druzí vážně přikyvovali. „Ale nemůžete jít všichni naráz. Jenom po jednom.“

„Nás chce všechny najednou,“ řekla Dbej.

„Lhářka, lhářka,“ pustil se do ní jeden z mužů.

Hypomené se na Dbej zlobně podívala. Já jsem diplomat a ty jsi poustevník. Nech to na mně. Ale ve skutečnosti ani Hypomené neměla ponětí, jak s těmito lidmi jednat. Vypadali docela neškodně. Ale znali Nečorva a Nečorv znal je, mohli mít dost síly, aby přidali další komplikace.

„Musíme si odpočinout,“ řekla Hypomené.

„Žádné finty,“ přidal se nejmladší, muž, kterému vlasy ještě nezbělely, ale kůže v buclaté tváři se mu nápadně prověšovala.

„Mohla bych znát vaše jméno, pane?“ zeptala se Hypomené.

„Něco za něco,“ odvětil muž. „Nejdřív nám řekni ty, jak se jmenuješ.“

„Já jsem Hypomené.“

„Hypomeno, neměla bys ve vánici chodit tak skrovně oblečená.“

Potom se rozhihňal, jako by se mu podařil nějaký skvělý vtip.

„A jak se jmenujete vy?“

„Podvedl jsem tě. Já žádné jméno nemám.“

„Zdálo se mi, že jste říkal žádné finty.“

Najednou se zatvářil schlíple. „Jenže Nečorv nám jména vzal a nechce je vrátit.“

Hypomené si nebyla jista, jakou hru hrají, ale zkusila s nimi držet krok. „Určitě vás to hrozně rozzlobilo, že jste přišli o jméno.“

„Ani ne.“

„Vůbec ne.“

„Kdo potřebuje jméno?“

„Jsme moc šťastní.“

„Protože nic nepotřebujeme.“ To poslední přidal ten nejmladší. Moudře přikyvoval, jako dítě. Ale oči neměl dětské. Ty oči byly plné smutku a ztráty.

Hypomenu napadlo, že i když to vypadá jako spokojené žvatlání, mohli by se starci přece jen pokoušet něco sdělit. Máme všechno, co potřebujeme, protože nepotřebujeme nic. Proto nic nemáme. Začala co nejobratněji vyzvídat.

„Jaké další dobré věci pro vás Nečorv udělal?“ zeptala se.

„Bere si naše starosti.“

„Nic nás netrápí –“

Nič je náhle přerušil. „Je mi z toho zle,“ řekl.

Muži zmlkli.

Hypomené se na něho podívala a usmála se. Její pohled hrozil vraždou. „Snad ti teď Nečorv na několik minut dopřeje víc spokojenosti, abys nemusel nic říkat.“

Nič narážku pochopil a vrátil se k mračení do ohně.

„Co s vašimi starostmi udělal?“ zeptala se Hypomené.

„Všechny si je vzal.“

„Vyndal nám je z hlavy.“

„A sám si je do hlavy dal.“

„Už žádné starosti kvůli…“ Ale větu nedokončil. Všichni hloupě čekali, až promluví někdo jiný.

„Kvůli čemu jste si dělali starosti?“ zeptala se Hypomené.

„Moje staré kosti,“ řekl jeden. „Jsem hrozně ospalý.“

„Musím se prospat,“ přidal se další.

„No ne. Musím si zívnout.“

„Dobrou noc.“

Nejmladší muž také zívl, ale pak se naklonil k Hypomeně, usmál se a zašeptal: „Kvůli schopnosti dlouhých genetických molekul přenášet inteligenci.“ Potom se usmál a skácel se na podlahu.

Všichni starci leželi jeden přes druhého na podlaze a chrápali.

„Mudrci,“ promluvila Hypomené.

„Legrační,“ soudila Dbej.

„Já si nedělám legraci. Opravdu jsou to mudrci. Ti, které si Nečorv povolal a kteří se cestou zastavili v Heffidžině domě, aby jí odpověděli na otázky. Jádro jejich mysli Nečorv sežral. Toto jsou jenom prázdné slupky, které odhodil.“

Poklekla k tomu, který jí z posledních sil řekl, kým skutečně je. „Teď tě znám,“ řekla tiše. „Přišli jsme vám vrátit, co si vzal, jestli to jde.“

„Proč by to dělal?“ zeptala se Dbej.

„Shromažďuje veškeré poznání lidského druhu, aby jej mohl nahradit, tělesně i duševně,“ Nič si dal dlaně mezi nohy, aby si je zahřál. „Ale nechápu, proč je nechal naživu.“

„Nemohou to být mudrci z celého světa,“ namítla Dbej.

„Nečorvovo volání se poprvé ozvalo před šedesáti lety,“ odvětila Hypomené. „Tohle budou ti, kteří tenkrát byli mladí, které si přivedl jako poslední. Ale také oni brzo zemřou. Nebýt Heffidžina domu, všechno, co věděli, by bylo ztraceno.“

„Ale Heffidžin dům *je,*“ připomněla Dbej. „A do naší vesnice jsi *přišla,* přestože se tomu Nečorv snažil všemi silami zabránit. A když jsme měli venku ve sněhu na kahánku, zachránili nás Nečorvovi odvržení sluhové. Proč?“

„Štěstí,“ nadhodila Hypomené. „Nemůže jít pořád proti nám. Náhoda.“

„Nenávidím náhodu,“ řekl Nič. „Hnusí se mi pomyšlení, že

budoucnost mého druhu a celého světa závisí na náhodném sběhu událostí.“

„Pojď od toho ohně dál,“ vyzvala ho Dbej. „Ožehneš si chlupy.“

Otočil se. Jeho silueta se ostře rýsovala proti sálajícímu ohni.

„Kde je v takovém vítězství důstojnost?“

„Třeba je to tak, že když jsou na této planetě všechny struktury života proti nám, můžeme vyhrát jedině s trochou štěstí na naší straně,“ řekla Hypomené.

„Mně štěstí nevadí,“ podpořila ji Dbej. „Nevadily by mi ani božské zásahy. Jen abychom vyhráli.“

„Will by řekl, že boží ruka nás dovedla tak daleko,“ doplnila Hypomené.

„Jestli je ve hře boží ruka a je na naší straně, proč rovnou nezatočí s Nečorvem?“ zeptala se Dbej.

„Bůh může jednat pouze našima rukama,“ ozval se Nič. „Může udělat jenom to, co pro něho uděláme *my*.“

Dbej se nahlas rozesmála. „Cože? Ty jsi utajený strážce, můj gebline, můj sourozenče? To jsi našel při svých toulkách lesem, náboženství?“

„Co lidé o svém bohovi vědí? Chtějí, aby měl moc nad nebem a zemí. Jenže on má moc jedině nad lidskou vůlí. Protože lidská vůle, to je *on* – a je to slabý, zranitelný bůh. Ne jako geblinský bůh. My jsme ho přece viděli, ne? Všichni geblini dohromady jsou jedna duše. Většinou si to neuvědomujeme, ale když přijde velká nouze, jednáme společně, děláme to, co vědomě nebo nevědomky musíme udělat, abychom přežili jako celek. To je geblinský bůh – společná, nevyřčená a nevyslovitelná vůle. Druhá mysl. I lidé mají náznak druhé mysli, který Hypomeně umožňuje zaslechnout slabou ozvěnu našeho volání, který Nečorvovi dovoluje, aby k nim mluvil. Společně vytvářejí boha, který je jim společný a vládne. Slabě, žalostně, nárazově a křečovitě, ale vládne.“ Nič si zkroutil chlupy na tvářích. „Vládne dokonce i Nečorvovi. Stejně jako geblin, také on je zpola člověk. Lidský bůh mu leží v cestě jako kořen; nevidí a zakopává.“

„Neznám mnoho kněží, kteří by tvojí teologii zatleskali,“ ozvala se Hypomené.

„Proto ji nenabízím na prodej,“ kývl Nič. „Ale to, co nám

pomáhá, není jenom náhoda. Nejsme osamocení tvorové, kteří se snaží zachránit svůj lid. Jsme nástroj, který lidé pro svoji záchranu nevědomky stvořili.“

Hypomené si Ničův pohled spojila s něčím, co před několika málo dny vyslechla na lodi. „Will říká, že geblini –“

„Co je mi po tom, co říká zrovna on,“ nasupil se Nič. „Momentálně potřebujeme jeho *sílu*, ne jeho myšlenky. Potřebujeme sílu, která mu umožnila odolat jeřbovskému volání.“

„Will říká, že duši mají geblini i lidé, a že tentýž bůh nás chce zachránit všechny.“

„Jestli to tak je, pak toho boha naléhavě prosím, aby nám Willa přivedl, protože potřebujeme, aby se Nečorvovi postavil a odolal mu i za nás.“ Nič se vysmíval, ale nedělal to pro jejich obveselení. Hypomené cítila, že jeho posměch je maskou zoufalé víry. Vymyslel si boha, jemuž dokázal uvěřit, a teď se k tomu bohu modlil.

A byl vyslyšen.

Ve chvíli, kdy vítr na okamžik utichl, zaslechli zvenčí vysoké, příjemné tóny dvojhlasého zpěvu Kristiana a Nitky. A další hlas zavolal na Hypomenu jménem.

„Anděl,“ vydechla Hypomené.

„Zabil ostatní,“ usoudila Dbej. „A teď ho k nám Nečorv přivedl.“

Bylo slyšet, jak nadýchaný, suchý sníh venku křupe pod nohama.

„Hypomeno!“ zvolal znovu Anděl. Zaklepal na dveře.

„Jdi pryč!“ vykřikla Hypomené. „Nechci, abych tě musela zabít.“

Dbej nasazovala na tětivu šíp a Nič držel v ruce nůž.

„Zbavil jsem se ho, Hypomeno!“ zvolal Anděl. „Pusť mě dovnitř, můžu ti být užitečný!“

„Nevěř mu!“ varovala Dbej.

„Jdi pryč!“ vykřikla Hypomené. U rtů držela foukačku. „Zabiju tě!“

Dveře se s třeskem rozletěly, zhouply se zpátky a zarazily se o stěnu. Vzápětí se v nich ve výšce břicha rozkmital šíp. Dbej se připravovala, aby mohla vystřelit znovu, jakmile někdo vstoupí.

Ale Hypomené věděla, že Anděl nemá dost síly, aby dokázal vykopnout dveře. „Wille,“ řekla. „Ty můžeš dovnitř, Wille.“

Will vstoupil, následován Andělem, který byl pevně spoutaný a

přivázaný ke Sken. Za ním vešli Nitka a Kristiano. Byli teple oblečeni, aby k nim nepronikl chlad.

„A jsme tady," spustil vesele Nitka. „V síni mudrců. A mudrci, jak můžete vidět, klidně spí."

Byla to pravda.

Neprobudil je křik ani hřmot, vyražených dveří. Bylo to znamení, že Nečorv je zde, že je dokáže přinutit, aby zaspali úplně všechno.

„Proč jsi nic neřekl, Wille?" zeptala se Dbej. „Mysleli jsme, že Anděl určitě –"

„Nic neřekl," skočil jí do řeči Anděl, „protože nevěděl, jestli nemá Nečorv v mocí *vás.* Ten šíp ve dveřích působil docela přesvědčivě."

Hypomené se na Anděla podívala. Jeho pouta byla samozřejmě jen žert – věděla, že Anděl by z uzlů snadno vyklouzl, kdyby chtěl. To, co si prohlížela, byla jeho tvář.

„Vím, proč se na mne tak díváš. Myslíš si, že jsem o tom desettisíckrát nepřemýšlel? Co si o mně řekne, až zjistí pravdu?"

Jenže Hypomené teď nemyslela na jeho zradu. Uvažovala: oheň, který měl v očích, vyhasl. Je slabý a je sám, sám, jak nikdy v životě nebyl. Nečorv je sice tvůj nepřítel, Anděli, ale dávalo ti sílu, mít ho stále v sobě. Teď vypadáš jako dítě, kterému se zatoulali rodiče. Čekáš na něho, až se vrátí domů. Namlouváš si, že si vystačíš sám, ale stejně čekáš, až přijde a vrátí ti život.

„Ale já už nejsem, kým jsem byl," promluvil Anděl. „Teď nepotřebuju pouta. Byl jsem mladý, když mě ovládl, mladý a nepřipravený. Ale znám ho, a teď, když odešel, ho už nikdy nepustím zpět."

„Proč jsi ho vůbec přivedl?" obrátil se Nič na Willa. „Proč jsi ho rovnou nezabil tam dole?"

Will k Ničovi pouze zalétl pohledem, jako by chtěl říct: kdo jsi, že chceš, abych ti skládal účty? Potom se otočil k Hypomeně. „Můj heptarcho, přivedl jsem ti tvého sluhu. Chce se očistit."

„Až bude Nečorv mrtvý, může se stát sám sebou a mým opravdovým sluhou," řekla Hypomené. „Ale dokud je Nečorv naživu, je Anděl čorvovým otrokem, nikoli heptarchovým."

„Ne," bránil se Anděl. „Už jsem před ním stál. Vím, kde má slabinu –"

„Nic takového nevíš,“ napadl ho Nič. „Jinak bys ho sám už zabil.“

„Myslí teď jenom na tebe, Hypomeno,“ řekl Anděl. „Jediné, na čem mu záleží, je zůstat naživu tak dlouho, aby tě oplodnil. Sedm tisíc let čekal a neustále se regeneroval; trvalo to tak dlouho, že už nemůže vystát chuť vlastního života. Ale když k němu přijdeš, může se mu splnit všechno, kvůli čemu čekal. Nestojí o mně, o Willa ani o gebímy –“

„Nechává tě volného,“ přerušil ho Nič, „abychom ti uvěřili a vzali tě s sebou. Potom tě znovu ovládne a ty nás ve chvíli slabosti zase zradíš.“

„Tato pouta mne stejně neudrží. Buď mě vezměte s sebou, nebo mě tady zabijte.“

Hypomené zavrtěla hlavou. „Neudělal jsi mi žádnou laskavost, Wille, když jsi ho sem přivedl.“

„Laskavost nikdy nebyla můj cíl.“

„A co *byl* tvůj cíl?“

„Můj cíl je stejný jako božský záměr.“

Nič se hlasitě rozesmál.

„A co je božský záměr?“ zeptal se pohrdavě Anděl.

„*My*,“ řekl Will. „Náš život, těch, kteří tvoříme, objevujeme, stavíme a bouráme, těch, kteří milujeme a nenávidíme, kteří truchlíme a radujeme se, my jsme jeho záměr. Jeho dílo směřuje k tomu, abychom žili věčně, lidé, geblini, trulové i lunti, vstávajíce z lůna a ulehajíce do hrobu.“

„Moc hezké,“ promluvil Nič. „Ale zrovna teď máme na práci dostat do hrobu Nečorva, a to se nám může podařit jedině tehdy, když tam napřed šoupneme Anděla.“

Hypomené vytáhla z vlasů strunu a nechala ji volně viset z jedné ruky. „Čím víc nás bude, až tam k němu přijdeme, tím líp. Bude volat mne a těžko se dokáže soustředit na to, aby zlikvidoval vás.“

„To je naše naděje,“ řekla Dbej.

„Nepustí k sobě nikoho jiného než mě,“ pokračovala Hypomené. „Jestli ho něco může zabít, tak je to luk, Dbej.“

„Jistě. Proto jsem se narodila.“

„Potíž je v tom, že nikdo nezná jeho tělo, kam ho střelit, abys ho zabila. Niči, ty jsi jediný, kdo žil mezi tvory tohoto světa. Jestli

chceme zjistit, kam ho zasáhnout, aby zemřel, nemáme nic lepšího než tvou intuici.“

„Já to vím,“ ozval se Anděl. „Vím, kam ho zasáhnout – do očí, proniknout jimi až –“

„Nevíš teď nic,“ usekla Hypomené. „Mohl ti tisíckrát lhát a ty bys mu uvěřil, protože jsi chtěl věřit.“ Obešla Anděla a postavila se za něho. „Myslím si, že Nečorv nejlépe ovládá takovou mysl, kterou zná. Ovládnout Anděla by mu dalo nejmíň práce. Ale sotva víc než Dbej, Niče a mne. Měl nás v hrsti tolikrát, že zná všechny naše cestičky stejně dobře, jako znají geblini jeřbovské tunely. Jen to, že budeme stát proti němu, nás připraví o všechny síly. Ale tebe, Wille, a tebe, Sken – vás nezná. Nezná vás tak, jak zná nás. Will mu dokáže odolat a ty, Sken – nezlob se, ale nejspíš o tobě nemá valné mínění, protože jinak by tě už dávno zavolal. Proto musíš jít jako poslední a stát za námi. Drž gebliny, aby neutekli, donuť je postavit se mu, aby mohli veškerou sílu soustředit na jeho zabití. A nakonec, kdyby se jim to nepodařilo, musíš zabít mě, dřív než Nečorvovy děti přijdou na svět.“

„Nejsem žádný hrdina.“

„Nejsme tady kvůli hrdinským činům,“ odpověděla jí Hypomené. „Přišli jsme vraždit. Nečorva, jestli se nám to podaří. Mne, jestli se to nepodaří.“

„Zabijí nejdřív tebe, jestli dostanou možnost,“ ozval se Anděl. „Je to nejsnazší způsob, jak zabránit, aby se jeho děti narodily. Než to skončí, budeš v sobě mít Dbejin šíp. Nemůžeš jim věřit.“

„A co ty, Anděli, můj učiteli, příteli a otče,“ řekla Hypomené. „Jak si tě můžu nechat za zády, když stačí, aby na tebe Nečorv pomyslel, a ty ucukáváš, krčíš se a posloucháš?“

Ovinula mu strunu kolem krku a rychle, lehce, jemně škubla. Krev mu začala prýštit kolem celého krku. Jeho tvář vyjadřovala překvapení, úžas, možná dokonce vděčnost. Potom se převážil dopředu a spadl ze židle. Hypomené se nad ním sklonila a opatrně mu strunu z krku odvinula. Ostatní odvrátili oči, aby jí dopřáli chvíli smutku. Udělala, co udělat musela, nehodila tu strašlivou povinnost na nikoho jiného. Byla z takového těsta, z jakého měl heptarcha být, a všichni to viděli.

„Mrzí mě to,“ ozval se Nitka. „Moc mě to mrzí. Byl tak dobrý, tak dobrý. A chce Nečorva zabít, opravdu chce.“

„Dost,“ zarazil ho Will. „Stalo se.“

„Volá mě,“ řekla Hypomené. „Je to nesnesitelně silné.“

„Tak vidíš,“ připomněl jí Nič, „když na to dojde, heptarcho, jsi z nás ta nejméně spolehlivá.“

„Odcházím,“ rozhodla Hypomené.

„V tvojí hlavě se vyzná líp než v hlavě kohokoli jiného s výjimkou Anděla, a na tobě mu víc záleží. Může si s tebou dělat, co chce. A přesto jsi právě ty vymyslela náš plán.“

Hypomené přešla ke dveřím. „Teď.“ Otevřela je a vyšla ven do měsícem ozářeného sněhu. Vítr za ní zvířil bílý prach. Vypadalo to jako zbabělý stín, ustupující do vyhřáté místnosti. Will strhl ze zdi lampu a vyšel za ní, těsně následován klusajícími Ničem, Dbej a Sken.

Sken byla v dobrém rozmaru. „Konečně uvidím, jak ten Nečorv vypadá.“

Ostatní si jí nevšímali. Will držel Hypomenu za ruku; snažila se vyprostit z jeho sevření a rozběhnout se za Nečorvem. „Pomalu, klidně,“ šeptal Will. „Podržím tě, paní Hypomeno. Pamatuj si, že to, co se s tebou děje, nejsi ty. V tobě proti němu stojíme všichni. Nejsi na něho sama.“

V dálce na ně čekalo ústí jeskyně. „Už jdu,“ zašeptala Hypomené.

Za nimi v Síni mudrců se starci probudili, začali zívat a protahovat se. Jeden z nich doklopýtal k místu, kde ležel Anděl. „Ošklivá rána,“ poznamenal. Spěšně začal rozvazovat uzly, které Andělovi poutaly ruce k sobě.

Anděl otevřel oči. Potom se posadil a opatrně si sáhl na krk. „Tedy, vzala to těsně. Hodně těsně.“

„Proč jsme spali?“ zeptal se muž, který ho rozvázal.

„Čas nadešel,“ řekl Anděl. „Už ji má.“ Potom vstal a prudkým pohybem odtrhl podšívku svého pláště. Skrývaly se tam tři vrhací nože.

„Co bude teď?“ zeptal se muž.

„To uvidíte,“ řekl Anděl. „Uvidíte.“ A pak tiše vzkázal někomu, kdo jeho slova nemohl slyšet: „Můžeš mě volat, jak chceš. Já jdu.“

18. HNÍZDO

Do jeskyně vstoupili s nejčasnějším jitrem, když se východního obzoru dotklo první světlo. Nečekali, až slunce vyjde; jediné světlo, kterým se teď mohli řídit, jim dávala lampa.

Hypomené šla první. Willovy prsty jí svíraly paži silou kořene stromu. Cesta se vinula skálou vzhůru, po dně chodby stékal proud ledové vody. Stěny i dno chodby pokrýval led; brzy zjistili, že když jdou po namrzlé zemi, nohy jim podkluzují, a když jdou vodou, mrznou. Po půlhodině došli ke zlatým dveřím.

Byla to jen dřevěná deska, kterou kdysi někdo nabarvil na žluto. Zámek chyběl, stejně jako klika. Do dveří a do kluzké, namrzlé skály vedle nich byly vyryty desítky jmen. Dveře nemohly být starší než sto let. Jména ve skále tam mohla být tisíce let.

Hypomené teď byla klidnější. Když šla za Nečorvem, cítila, jak tlak polevuje, a získala alespoň částečně sebeovládání. Dveře představovaly poslední překážku, která je oddělovala. Toužila jimi projít, ale zároveň cítila jako nějakou dávnou vzpomínku zoufalou touhu, aby ty dveře zůstaly zavřené.

„Braň se mu, jak to půjde," řekl Nič. „Běž co nejpomaleji."

Hypomené pouze přikývla. Stát a poslouchat ji stálo tolik sil, že lapala po dechu.

„Prohlédnu si ho a pokusím se najít místo, kam má proniknout šíp. Nevíme téměř nic o jeho těle, o tom, které části jsou životně důležité. Ale víme, že má mozek. Nejspíš mu chybí srdce. Je možné, že nakonec do něho budeme muset bodat tak dlouho, dokud neztratí tolik tělesných tekutin, že zemře. Proto musíš jít co nejpomaleji. Abychom získali čas."

Hypomené znovu přikývla.

„Všichni, jak tu jste," promluvil Will. „Všichni poslouchejte. Nevíme, kolik z nás zůstane naživu, až to skončí. Ale ten, kdo bude žít, jestli přijdeme pozdě a on s Hypomenou zplodí dítě – Anděl mi

řekl, že děti porostou rychle. Je třeba je zabít. Může se stát, že jich budou desítky, ale je třeba je všechny zabít, protože kdyby některé přežilo, je s námi konec.“

„Budou to *moje* děti,“ zašeptala Hypomené. „Moje.“

„Bůh s námi,“ zhrozila se Sken. „Budou vypadat jako červi?“

„Jako malé lidské děti,“ řekl Will. „A zabít je vám bude připadat jako vražda.“

Dbej si všimla, jak se Hypomené potí. V mrazivě chladném tunelu jí stoupala z těla pára. Dbej si až příliš živě pamatovala strašlivou touhu, kterou jí Nečorv vnutil, to, jak málo dokázala myslet a uvědomit si, že vrhnout se z hory znamená jistou smrt. Když jí Nečorv poroučel takovou silou, nedalo se mu vzdorovat. Obrátila se na Niče. „Chceme po ní příliš. Až doteď nám všem dělala štít, a sama sebe neměla možnost chránit. Až bude s ním, nebude mít na nějaký plán myšlenky.“

Hypomené začala vzlykat a bránit se Willovu sevření. Když teď znovu nemohla dál, začalo volání sílit v nesnesitelný tlak. „Pusť mě, Wille,“ škemrala.

„Hypomeno!“ rozlehlo se chodbou. Dbej a Nič se prudce otočili a upřeli zraky do úseku chodby, kterým právě prošli. „Hypomeno! Půjdu já! Já půjdu první!“

Will podal lampu Sken a oběma rukama stiskl Hypomeně ramena. „Tys ho nezabila!“

„Nečorv by mi to nedovolil!“ naříkala.

Anděl se vynořil v šeru, kterým lampa ozařovala opačný konec chodby, kde se stáčela a nebylo do ní vidět. Oháněl se vrhacími noži, které držel v obou rukách. Sražená krev mu na krku vytvářela děsivou kresbu. „Z cesty!“ křičel. „Zabiju ho, dokážu to! Pusťte mě! Vy nemůžete, z vás to nikdo nedokáže, pusťte mě!“

Protlačil se kolem nich, odstrčil Willa a ramenem rozrazil dveře. Hypomené se Willovi vytrhla a rozběhla se za Andělem. Nič a Dbej klopýtali za ní. Ale získala příliš velký náskok. Prakticky okamžitě zpomalili, jako by si razili cestu kamenem.

„Pomozte nám!“ vykřikl Nič.

Will se pro ně vrátil, zezadu je chytil za zmuchlaný oděv a nelítostně je postrčil dál do chodby. Sken běžela s lampou za nimi.

Hnízdo bylo jasné ozářené. Zatímco postupovali chodbou, vyšlo slunce. Ledový strop byl místy tak tenký, že jím sluneční paprsky prozařovaly. Ukazovaly jim Anděla, který ležel mrtvý na ledu uprostřed podlahy. Jak padal, nože mu vyklouzly. Z týla mu trčela tenká šipka. Hypomené ještě držela foukačku. Potom ji odhodila. Zbraň na ledu několikrát poskočila a sklouzla do prudké bystřiny, která ji odnesla pryč, ven z hnízda a dál některou z chodeb, které se odtud rozbíhaly do nejzazších koutů Jeřbova.

„Teď už je *jeho*," řekl Will. „Nepomůže nám."

„A kde je on?" zašeptala Dbej.

Jako by ji slyšel, černý čorv hbitě vklouzl do hnízda bílou chodbou v blízkosti stropu. Kde má slabinu, uvažovala zoufale Dbej. Kam ho střelit, abych ho zabila?

„Luk," zvolala Dbej. „Poraď mi, kam ho mám střelit."

Hřbet měl z pevných článků, které tvořily neproniknutelnou hradbu. „Nevím kam," přiznal Nič. „Nevím, není kam."

„To za tebe mluví Nečorv."

„Není kam," zopakoval.

Nečorv se přiblížil k místu, kde čekala Hypomené. Potom se vztyčil a odhalil břicho. Nebylo měkké a hladké, jak Dbej doufala. Zato se hemžilo přívěsky, které vyrážely jako nějaké poddajné meče, potom ochabovaly a stahovaly se zpátky. Byly vlhké a mokvavé. Na boku těla se vějířovitě rozvíjely Nečorvovy slabé, rozechvělé ruce.

„Podívej, jak se třese," zašeptala Dbej. „Je starý."

„To není vztekem, ale chtíčem," řekl Nič. „Můžeme ho nanejvýš nechat vykrvácet. To je naše jediná naděje."

Hypomené se k nim pohotově otočila. „Nemáte naději!" zaskučela. Byla jako zvíře, těkala očima od jednoho k druhému. „Pro vás naděje není!" vykřikla a ohnala se strunou po Dbej.

Ale dřív, než k ní roztočený drát stačil doletět, Will uhodil Dbej do obličeje. Struna ho zachytila nad zápěstím pravé paže a prořízla maso až na kost. Kůže na zápěstí a na ruce se sloupla jako rukavice, prudkým pohybem stažená do poloviny. Z tkáně nad ranou vytryskla krev.

Will zařval bolestí, ale téměř ve stejném okamžiku se pokusil zachránit, co se dá. Jelikož tím ztratil naději, že by mohl udržet Dbej

i Niče, srazil Niče na podlahu, postavil se mu na nohu a potom levou rukou geblina zvedl. Nič vykřikl bolestí, jak se noha zlomila. Ale bylo jisté, že v místnosti zůstane. „Sken!“ vykřikl Will. Sken se k němu vrhla, na ledu uklouzla a málem upadla; zastavila se až o Willa, kterému zbylo dost síly, aby její tíhu zachytil, aniž by sám upadl.

„Chyť Dbej, udrž ji tady!“ vykřikl Will. Potom padl na kolena, předklonil se a strčil paži do křišťálové vody, která se proudem valila středem jeskyně. „Hypomeno!“ zaburácel. Od jeho paže se vodou rozbíhal trs krvavých stuh. „Hypomeno, on tě neovládá!“

Nečorv ji nutil dát se do běhu, uprchnout, dostat se odtud, ale Dbej kolem pasu cítila Skeniny silné ruce. Zároveň cítila, jak ji Nič oslovuje prostřednictvím druhé mysli. Zůstaň. Zabíjej. Roztřesenýma rukama uchopila luk, nasadila na tětivu šíp a vystřelila. Nečorv snadno uhnul a šíp neškodně dopadl za ním. Nasadila další a snažila se soustředit pozornost. Její mysl byla pod obrovským tlakem, oči se jí zakalovaly…

A Hypomené to všechno viděla, dívala se na to. Vzdala se naděje, že by Nečorvovi dokázala odolat. Jediné, na co byla schopna myslet, byla neovladatelná touha po něm. Ale zároveň si vzpomínala, jak jí Will vysvětloval, kým skutečně je, vyprávěl jí o malém a zapomenutém já, maskovaném pamětí a touhou. Musím pomoci, blesklo jí hlavou. Nedokázala Nečorvovi odolat, ale mohla odvést jeho pozornost.

Postoupila dopředu a zavolala na něho. „Nečorve!“ Přetáhla si halenu přes hlavu a poklekla před ním nahá. „Nečorve!“ Kolena jí po ledě hladce sklouzla. Zaklonila se a nabídla se mu.

Dbej cítila, jak tlak na ni slábne. Nečorvovo tělo se hbitě naklonilo dopředu a vrhlo se na Hypomenu. Jeden z jeho přívěsků jí zakořenil v podbřišku. Hypomené dala výkřikem najevo nevyjádřitelnou úlevu. Týdny touhy se konečně dočkaly naplnění.

Horní část Nečorvova těla se začala rytmicky kolébat. Chvíli na ně zapomněl; také on v sobě nosil potřebu, jež zůstávala tak dlouho neuspokojena, že nesnesla odklad. Dbej rychle po sobě vystřelila dva šípy. Jeden ho zasáhl do oka. Druhý mu připíchl jazyk k patru.

„Hlava je k ničemu!“ povykoval Nič. „Na břicho! Na břicho, tam

je krev!“

Dbej vytáhla další šíp, ale tentokrát jej na tětivu nenasadila. Zato se jí zmocnilo neodbytné nutkání ten šíp sníst. Strčit si ho do úst a zarazit si ho do hrdla. Zvedla šíp nad obličej a usmála se na smrt, která tam číhala.

Náhle se ji do břicha prudce zarazila Skenina pěst. Bolest byla tak prudká, že jí Nečorvův rozkaz z hlavy vypudila. Zároveň si uvědomila, že poraněním Nečorva na břiše ho sotva zabije. Dostatečně blízko byla jedině Hypomené. Ležela na zádech a jeden z Andělových nožů měla na dosah. V extázi se třásla a svíjela pod Nečorvovým tělem. Dbej najednou pochopila, že ji musí vytrhnout z příjemných pocitů, které jí Nečorv poskytoval, musí ji donutit, aby si vzpomněla, co se vlastně děje. Nenadálá bolest mohla přetrhnout pouto, kterým Nečorv svazoval její mysl, mohla jí z hlavy vyhnat rozkoš na dost dlouho, aby popadla nůž a rozpárala ho. Proto si Dbej připravila šíp a zamířila nikoli na Nečorva, který se břichem tiskl na Hypomenu, ale přímo na dívku. Střelila na stehno. O chviličku později se šíp rozkmital v heptarchově těle.

Hypomené bolestí zvrátila hlavu a hned jí znovu cukla zpátky. Všimla si nože?

„Zabij ho!“ vykřikl Nič.

Zahlédla ho. Dostala se k němu snadno, zvedla ho, aby ho použila, ale pak najednou znovu vykřikla rozkoší. Věděla, co musí udělat, ale tělo ji nedokázalo poslechnout. Nakonec se ze mne stal lunt, pomyslela si Hypomené. Nemám před ním žádnou vůli. Vší silou se snažila napřáhnout nůž proti němu, ale nedokázala myslet na nic jiného než na prudkou, sžírající lásku, kterou k němu cítila, když jí vyplňoval lůno. Ruka jí pomalu klesla. Ale prsty nůž nepřestaly svírat. Nepustila jej, přestože si teď nedokázala vzpomenout, proč jej drží a co to vlastně je.

„Pořád ho drží,“ řekl Nič. „Není bezvládná!“

Sken si je zvýšeným hlasem začala dobírat. „Králi geblinů! Pročpak jsi přišel sám? Kde zůstaly tvé armády, když je nejvíc potřebuješ?“

„Geblini,“ zašeptala Dbej.

Oba si s Ničem ve stejnou chvíli uvědomili, že mají k dispozici

nástroj, jímž by mohli Hypomeninu mysl vysvobodit z Nečorvovy moci.

„Musíme zavolat gebliny –“ řekla tiše Dbej.

„Geblini musí zavolat ji,“ odvětil Nič.

Vnímej a opakuj dál tuto naléhavou potřebu, vykřikli svou neslyšnou myslí – zabít Nečorva, zabít vraha dětí, zabít matkožrouta.

Geblini v nejvyšších partiích Jeřbova zachytili naléhavé volání druhou myslí. Přestali dělat, co v tu chvíli dělali; poznali, kdo je volá: byl to král. Byl to král a sděloval jim, že se rozhořela rozhodující bitva. Zabít Nečorva! Posílali ten němý výkřik dál, předávali jej dalším geblinům v nižších částech hory.

Vozkové nechali osly jít dál bez dozoru; geblini, kteří se o něčem bavili, rázem zmlkli; dělníci zastavili práci. Všichni se přidali k vášnivému volání: Zabít Nečorva!

Během několika okamžiků zpráva nehlučně pronikla do všech koutů Jeřbova. Opakovalo ji deset milionů geblinských myslí. Pokaždé v minulosti, když Jeřbov vykřikl společným hlasem, shromáždili se geblini ze všech částí světa a připojili se k bitvě, která měla rozprášit lidská království. Tentokrát byla zpráva mnohem jednodušší. Smrt jejich bratrovi, nepříteli, ďáblovi, čorvovi.

Tentýž výkřik se rozlehl také Hypomeninou myslí. Sílil čím dál víc, pronikal dokonalou rozkoší, kterou ji Nečorv zahrnoval. Znovu ucítila, že má v ruce nůž, a poznala, že její pravé já ho touží zabít, přestože tělo se tomu vzpírá. To, jak mu vytryskla krev, cítila málem ještě dřív než to, jak mu nůž pronikl do těla. Nečorv se prohnul dozadu a potom sebou plácl zpátky na ni. Nejdřív vykřikla bolestí a pak ho bodla znovu. Rychle se z ní svezl a sunul se ke své horní komnatě, ale pak začal v předsmrtném tanci házet tělem sem a tam a rozmazávat jeho obsah po ledu. Hypomené cítila všechno, po čem v posledních okamžicích života toužil, neboť pouto mezi nimi dosud bylo pevné. Křičela za něho. Nakonec znehybněl a jí se vrátil vlastni hlas.

Jejich těžký dech byl jediný zvuk, který se rozléhal síní. Hypomené se stočila do klubíčka a tiše se rozvzlykala. Nečorvova krev na ní pomalu mrzla.

Sken pustila Dbej a opřela se zády o led za sebou. Dbej, lapající

po dechu, ztratila rovnováhu a přepadla. „Wille,“ zašeptala.

Nič se doplazil k Willovi. Zlomenou nohu táhl za sebou. Převalil obrovitého muže na záda. Obličej mu zmodral chladem, ale ledová voda zpomalila krvácení z paže. „Zachraň ho, jestli můžeš,“ zašeptala Dbej. Nič ihned vytáhl ze svých nástrojů navlečenou mosaznou jehlu a začal horečnatě sešívat přerušené tepny a žíly.

Dbej se ohlédla po Sken. „Nemůžeš svému heptarchovi pomoct?“ Nečekala, jestli Sken něco udělá. Sklouzla po ledu k bratrovi, který dával do pořádku Willa. „Udržel nás tady, dostal nás sem, to by nikdo jiný nedokázal –“

„Podej mi kožený váček,“ požádal ji Nič. „Ne, ten ne, čichni si, musí to vonět jako krisůvky, to je ono.“ Dbej váček otevřela. Nič do něho zajel jazykem a rozetřel jeho obsah po povrchu poškozených tkání. Pomůže to buňkám Willova těla, aby znovu dorostly; dá to stimul živým nervovým zakončením, aby vyrostla a našla nová spojení.

Vtom Hypomené vykřikla. Potichu. Dbej zvedla hlavu. Hypomené se překulila, takže teď ležela na břiše, hlavou k ostatním. Její tělo se dvakrát nadzvedlo.

„Co se děje?“ zašeptala Dbej.

Nič zvedl hlavu právě včas, aby ještě zahlédl, jak se Hypomeně mezi nohama vynořuje polovyvinutý plod. „Čorvovo dítě!“

„Zasáhli jsme pozdě!“ vykřikla Sken.

Dbej sáhla pro luk a šíp, jenže Sken, která se sekyrou v ruce vrávorala po ledu, jí bránila vystřelit. A než Sken dorazila na místo, Hypomené stála, držela nemluvně v náruči a chránila je. „Já to zabiju!“ zařvala Sken.

Hypomené přikývla, ale dál držela dítě tak, aby se k němu Sken nedostala. Zdálo se jí to, nebo dítě skutečně povyrostlo? Ano, zvětšilo se, a také už nevypadalo jako plod – byl to plně vyvinutý kojenec.

„Vezmi to dítě!“ vykřikla Dbej.

„Stejně zemře!“ zvolala Hypomené. „Nevidíš? Zabila jsem mu otce příliš brzo, takže zemře.“

Byla to pravda. Prakticky před očima rostoucímu, končetinami chabě pohybujícímu dítěti se napjala kůže a těsně obepnula kosti,

jako se to stává obětem hladomoru. Pak otevřelo ústa a řeklo jediná slova: „Pomoz mi.“ Znělo to groteskně, z tak maličkého těla. Bylo jasné, že je to Nečorvovo dítě, zrůda, a přesto na pohled působilo jako každé jiné bezmocné nemluvně, dožadující se jejich soucitu – a úspěšně.

Dítě zemřelo. Hypomené cítila, jak tělo náhle ochablo. Uvolnila se z ochranného postoje. Teprve potom Sken našla sílu sáhnout na tělo, vyškubnout je, mrštit jím o zem a zvednout sekeru, aby je rozsekla.

„Je mrtvé!“ vykřikla Hypomené.

„Rostlo!“ namítla Sken. „Mluvilo!“

„Ale je mrtvé.“

Sken nechala sekeru klesnout. Dbej posbírala z podlahy jeskyně Hypomeniny šaty a donesla jí je. „Jenom jedno,“ pronesla Dbej. „A Nečorv neměl dost času, aby je vybavil silou pro život. Dokázali jsme to. Včas.“

Hypomené se otočila a přetáhla si košili přes hlavu.

Z chodby stoupající od zlatých dveří se ozvaly výkřiky a dusot. Ozbrojení geblini vtrhli několik kroků do síně, potom se zarazili a rozhlédli se po kulise hnízda. Mrtvola Nečorva, rozpáraného a rozteklého po ledu, vyhladovělé, vyzáblé tělíčko lidského dítěte. Dovnitř vstoupilo několik starých mužů, zdaleka ne tak otupělých jako předtím.

„Hle,“ řekla trpce Sken, „geblinští králové. Hle, heptarcha!“ Svaly v obličeji se jí stahovaly, jak se snažila ubránit pláči. Prudce ukázala na dítě ležící na ledu. „Hle, dítě z proroctví!“

Dbej se ji snažila utišit. „To dítě nebyl Kristos. Byl to čorv, byl to zánik lidí a geblinů. Kdyby nezemřelo samo, zabila bych je vlastníma rukama.“

Starci přistoupili k Nečorvovu tělu. Jeden z nich sebral další Andělův nůž, jiný, než použila Hypomené, a rozřízl Nečorvovu hlavu od přední části po temeno. Kůže se roztrhla, jako by byla pod tlakem, a odhalila zářivé fasety zeleného krystalu.

„Jeho psychokámen,“ zašeptala Dbej. Došla k nim a podívala se na krystal zblízka.

Nebyl to jediný psychokámen, ale několik set kamenů spojených do jednoho. Starci roztáhli volné kusy kůže od sebe a krystal vypadl

na led.

„To je ono,“ řekl jeden z nich.

„Tady si schovával všechny dary, které jsme mu dali,“ ozval se další.

„Všechno, co jsme věděli.“

Starci klekli na led a začali se krystalu dotýkat, jako by chtěli zjistit, kde se v tom žijícím drahokamu nacházejí jejich vědomosti. Nejmladší zvedl hlavu a zavyl jako pes: „Vrať, cos mi vzal!“

Dbej se obrátila na druhou stranu a pomalu, unaveně došla k Hypomeně. Objaly se a Dbej pomohla vyčerpané ženě odejít po ledu ze síně. Nič už byl v péči geblinů, kteří se ho chystali odnést. Jiní obvazovali Willovi paži a balili ho do přikrývek.

Když Hypomené procházela kolem, Sken k ní zvedla oči.

„Heptarcho,“ řekla, „spáchali jsme hřích?“

Hypomené se zastavila. Před sebou měla tlustou ženu se zkřiveným, uslzeným obličejem. Ohnutými prsty jí přejela po tváři.

„Pozvedla jsem sekeru, abych zavraždila božího syna?“ Měla vysoký, tenký hlas jako dítě. „Jsem navždy zatracena?“

Hypomené jí odpověděla tím, že ji k sobě přitáhla a objala ji. „Žádný hřích,“ zašeptala. „To, co jsme dnes udělali, nás všechny navěky ctí.“

19. KRYSTALY

Síní mudrců se rozléhal hukot ohňů. Bylo odpoledne, ale mraky a padající sníh způsobily, že venku byla tma. Chlad pronikal škvírami v okenicích a pode dveřmi, ale ohně ve dvou krbech jej zatlačovaly na okraje místnosti.

Úplně nahá Sken vězela až po krk v obrovské, kouřící kádi a častovala nadávkami Nitku, jenž jí drhl záda. Nitka to snášel docela klidně; Hypomené, která to poslouchala, dobře věděla, že slouží Sken jedině proto, že to po něm Dbej a Hypomené chtějí. Sken znovu zaklela a vzápětí mu začala vyprávět – už potřetí – jak před měsíci při potyčce v lese pobila Čtverákovy muže. Nitka poslouchal a jako dokonalé publikum reagoval přesně ve chvílích, kdy to potřebovala, poznámkami typu: „Ano," „To bylo statečné," nebo „Úžasné."

Hypomené věděla, že Sken vypráví o bitvě se Čtverákem proto, že na ni dokáže myslet; k bitvě v Nečorvově jeskyni prakticky neměla co říct a nevyprávěla ani o dítěti, které zemřelo těsně předtím, než by je Sken byla bývala zavraždila. Všichni si vybíráme příběhy, se kterými dokážeme žít, a zbytek zapomínáme, pomyslela si Hypomené. Alespoň v to doufám.

Došla k východnímu krbu. Většina starců přihlížela, jak několik geblinů opatrně rozebírá obrovský Nečorvův psychokámen. Oddělování stovek srostlých psychokamínků řídila Dbej. Geblini lili na krystal rozpouštědlo a pak jednotlivé krystaly na povrchu opatrně páčili. Mnoho malých psychokamenů o velikosti toho, jaký nosila v mozku Hypomené, leželo na tácku před krbem a osychalo.

„Co hledáte?" zeptala se Hypomené.

„Toto jsou krystaly mudrců, které jim vzal a snědl," řekla Dbej. „Ale uprostřed bude krystal, který byl jeho. Krystal, který byl on. Ten chci získat."

„Co se s ním dá dělat?" zeptala se Hypomené.

„To zjistíme, až ho najdeme." Dbej ji odvedla od ohně. „Vidíš, jak

se ti starci dívají? Vědí, odkud ty psychokameny pocházejí, a chtějí je zpět.“

„Dokážete to? Vrátit jim je? Původně vznikly v jejich mozcích.“

„A který máme dát komu? Zůstalo jim tak málo vlastní paměti – jen to, jak žijí v této síni, a mlhavé stíny minulosti – že kámen, který jim dáme, v nich převáží a získá jejich totožnost. Nijak bychom jim nepomohli. Navíc, ty kameny strávily v Nečorvově hlavě stejnou dobu, jakou prožily v původních lidských hostitelích. Zdá se ti, že tito starci mají sílu na Nečorvovy vzpomínky?“

Hypomené zavrtěla hlavou. „Ale to je tragédie. Pak je tato pokladnice poznání k ničemu.“

„Myslíš toto?“ zeptala se Dbej. „Tyto kameny sloužily tomu, aby červi mohli předat svoji moudrost z jedné generace na druhou. Vy lidé jste si přivezli jiný způsob. A ten dosud žije.“

„Heffidžin dům,“ pochopila Hypomené.

„To, co se někdo naučil jednou, se dá naučit znovu,“ pokračovala Dbej. „Nič už básní o tom, jak tam zřídí gebliny spravovanou univerzitu, která by měla jediný cíl – ochránit Heffidži a zkatalogizovat její dům. Myslím, že o nic nepřijdeme.“

„Kromě těchto mužů.“

„A proč v tom hledat tragédii, heptarcho?“ zeptala se Dbej. „V čem je to, co se jim stalo, horší než smrt? A smrtí přece končí každý život. Jejich práce žije dál v Heffidžině domě – taková nesmrtelnost většinu lidí vůbec nepotká. A tito starci žijí. Můžeš si o nich myslet, co chceš, ale život je příjemný dokonce i tehdy, když v paměti zůstane vzpomínka na velkou ztrátu a strašlivý žal.“

„Ztratila jsem oba otce, které jsem měla,“ zašeptala Hypomené, „a oba jsem je zabila vlastníma rukama.“

„Když jsi zabila Anděla, ovládal tě Nečorv.“

Hypomené zavrtěla hlavou a pak přešla ke druhému krbu.

Will ležel na slamníku rozprostřeném před krbem. Vedle obrovského muže klečel Kristiano a otíral jeho nahý, zpocený trup mokrým hadříkem. Hypomené si klekla vedle klubíka.

„Je mu to příjemné,“ vzhlédl k ní Kristiano. „Ale bojí se.“

Hypomené chytila luntíka za ruku. „Můžu sama?“

Kristiano jí hadřík s přívětivým, ale záhadným úsměvem

přenechal. Hypomené se na okamžik spatřila tak, jak ji viděl luntík – tato lidská žena přijde a bude Willovi sloužit chvíli, ale lunt mu bude sloužit hodinu za hodinou, neúnavně. Pokud láska znamenala dát nejvytouženější dar, pak na světě kromě luntů nebyl nikdo, kdo by miloval doopravdy. Ale Hypomené nevyřčenou kritiku toho krásného dítěte setřásla. Jsi tím, čím jsi; já mám jinou práci a každému můžu dát jen několik darů. Možná vůbec žádný.

Will měl oči otevřené, ale neřekl nic. Hypomené se neusmívala na něho a on se neusmíval na ni. Byli živí, ne? A Nečorv byl mrtvý. Zvítězili. Ale Hypomenina ruka švihla strunou tak, že Willovi málem uřízla paži. A byla to také ona, kdo Nečorva zabil a držel jeho jediné dítě, když umíralo. Hypomené nosila v paměti tolik vražd a bolesti, že ještě nestačila přijít na to, jestli jí zůstala nějaká láska.

Nedaleko seděl Nič a mrzutě hleděl do ohně. Jeho zlomenina byla ošklivě roztříštěná. Za chvíli se Dbej vrátila s karafou vody a dala Ničovi napít. Pil dlouho, plnými doušky. Potom ji vzal za ruku a beze slov jí tak poděkoval. Dbej podala karafu Hypomeně, která si ji od ní vzala, nadzvedla Willovi hlavu a nechala mu vodu stékat do úst. Will vděčně polykal. Potom ho pomalu položila zpátky na slamník.

Teprve nyní Will promluvil. „Jak jsi k tomu našla sílu?“ zašeptal.

„Nebyla to moje síla,“ přiznala Hypomené. „Byla mi propůjčena. Geblini mne zavolali. Společně, jedním hlasem. Poskytl mi přesně tolik vnitřní svobody, abych se našla. A tak jsem udělala, kvůli čemu jsem přišla na svět.“

„Zachránila svět.“

„Zavraždila nepřítele, který mi důvěřoval. Až do konce jsem zůstala dokonalým atentátníkem.“

„Udělala jsi, co chtěl bůh,“ zašeptal Will. Potom zavřel oči.

„Vlastně má pravdu,“ přidal se Nič. „V tom, že to chtěl bůh. Alespoň ten bůh, ve kterého věřím já. Lidé, geblini, lunti a trulové, všichni jsme chtěli silněji žít, než chtěl Nečorv naši smrt. Všichni spolupracovali. Ty jsi nedokázala zabít Anděla, jenž nakonec přinesl do hnízda nože, kterými jsi zabila Nečorva, přesvědčeného, že tě o všechny zbraně připravil. Zachránil tě šíp, který vystřelila Dbej; Will mi zlomil nohu, aby mě zachránil; a neužitečná, hloupá, sprostá Sken zabránila Dbej, aby se nezabila, když ji Nečorv ovládl. Každá

maličkost, každý kousíček má své místo ve složité, neskutečné konstrukci, v pavučině, která se mohla kdykoli protrhnout.“ Nič přikyvoval, s důrazem hraničícím až s rozčilením. „Jestli existuje nějaký bůh, tak jsme to my, a Nečorv před námi padl.“

Hypomené si znovu vybavila nesnesitelnou radost, jakou pod Nečorvovým tělem cítila. A znovu cítila, jak na ni vychrstla jeho krev, jak mu nožem trhala měkké orgány. To, co na ni teď působilo nejvíc, nebylo to, co cítila tělem, ale to, co jí v tu chvíli říkala mysl. Když totiž přišla agónie smrti, vykřikl na ni neslyšným hlasem, tím, kterým jí tak dlouho vládl. Žiju, vykřikl. Chci žít. Musím žít. Stejný zoufalý křik vycházel i z jejího srdce. Nechtěl o nic víc, než chce každý člověk. Žít, předat geny svým dětem, oddalovat smrt tak dlouho, jak to půjde. Jeho druhové – neboť tím si čorvi byli – jeho druhové žili několik století, ale on žil nejdéle ze všech, čekal, až se stane spásou svého druhu.

A když zemřel, zemřelo spolu s ním deset tisíc čorvích generací.

Jeho smrt přinesla smrt zázračnému dítěti, které držela v náruči, nové podoby, kterou se vymírající tvorové snažili přijmout, aby se zachránili. Viděli, jak přicházíme, a věděli, že v nás přijde nemoc, na kterou není lék. Udělali všechno, co udělat mohli. Poslední nadechnutí jejich zápasu vzešlo z mého lůna, vymodelované do podoby člověka na počest lidských bohů, kteří je přišli zničit. Jenže my jsme oběť nepřijali; zabila jsem Nečorva dřív, než dítě získalo potřebný žloutek, a když se narodilo, nechala jsem je zemřít ve své náruči.

Co je na mém životě o tolik lepší, že bychom my měli přežít a oni zemřít?

Nenapadalo ji žádné smysluplné měřítko, kterým by se to dalo posoudit, kromě jednoho: já jsem člověk, a proto lidé musejí žít. Nebyl to boj o spravedlnost. Byl to souboj barbarů. Ten krutější zvítězil. Byla jsem dokonalým spasitelem lidstva.

„Nečorv přechovával ve svém psychokameni paměť této planety,“ řekla Dbej. Bylo to, jako by Hypomeně četla myšlenky. „Jeho kořen sahal k prvnímu čorvovi, který myslel. A historie jeho druhu obsahovala v psychokamenu celou věčnost. Našeho druhu. Jsme stejnými dědici čorvů, jako byl on.“

„Vy dáváte přednost lidské stránce,“ zašeptal Will.

„Podívej, kolik nám to dává krásy,“ řekl Nič.

„Vy *jste* krásní,“ odvětila Hypomené a podívala se na Dbej. „Vzpomínám si, jak jsem sama byla geblinem. Vzpomínám si, jaké to bylo, uvnitř vlastního těla; vzpomínám si na hlas svých sourozenců ve druhé mysli. A ještě něco. Vzpomínám si, jak jsem byla smutná, že jsem nikdy nepoznala svého otce, a pak, když jsem dostala žezlo, jsem si konečně vybavila jeho život, jak jej znal on sám.“

„Málem jsi z toho zešílela,“ připomněl jí Nič.

„Přála bych takové šílenství každému člověku. Kéž by je mohl alespoň ochutnat, jen na chviličku, aby mohl poznat matku nebo otce. Byl by to velký dar.“

„Poznat je, ale ne *být* jimi,“ odvětil Will. „Jsi velice silná, Hypomeno. Jen málokdo snese ve vlastní mysli vzpomínky jiných. Já bych to nedokázal.“

„Ty? Ty jsi z nás všech nejsilnější.“ Hypomené na něj hleděla.

Jeho oči, odmítající chválu, se upřely do dáli. „Zůstane mi ta ruka?“ zeptal se.

„Bude ti na konci paže viset stejně krásně jako vždycky,“ slíbil Nič. „Pokud jde o její používání – udělal jsem, co bylo v mých silách, abych nervy stimuloval k růstu.“

„Bez pravé ruky nebudu nikomu dvakrát užitečný,“ konstatoval.

Hypomené mu dala ruku na čelo, přejela prstem po líci a nakonec se konečky prstů zastavila na rtech. „Všichni přemýšlíme, co budeme dělat dál. Žádné proroctví nemluví o tom, co budu dělat, až bude Nečorv mrtvý. Není mi ještě ani sedmnáct, a všechno, kvůli čemu jsem přišla na svět, jsem už udělala. Znamená to, že se budu muset naučit nějakému řemeslu?“

Dbej se tiše rozesmála a Will se usmál.

„Jsi heptarcha,“ připomněl Nič.

„Na Královském vrchu sedí někdo, kdo by s tím nesouhlasil,“ odvětila. „A není to špatný muž, ani špatný heptarcha.“

„Je to prozatímní správce,“ namítl Will. „Vládne jen do doby, dokud tady neskončíš svou práci.“

„Až mu bude na hranici stát milionová geblinská armáda, možná začne přemýšlet o abdikaci,“ prohlásil Nič.

„Ne,“ řekla Hypomené.

„Cože? Myslíš si, že bychom to pro tebe dělali z altruismu? Geblinům nejvíc pomůže, když bude heptarchou někdo, kdo si pamatuje, jaké to je být geblinem. Pro tebe už nejsme pololidé.“

„V mém jménu nebude prolita ani kapka krve lidí mého druhu,“ prohlásila Hypomené.

„Tak to vidíš,“ řekl Nič. „Máš pravdu. Skutečně jsi už udělala všechno, co jsi v životě udělat měla.“

„Zmlkni, Niči,“ mírnila ho Dbej.

V tom okamžiku k nim přišla Sken. Zapínala si čistou halenu, která na ní visela jako čabraka na válečném oři. Brunátná tvář jí v záři ohně svítila. „Heptarcho, geblini přinesli z hnízda tělo tvého bývalého otroka. Chtějí vědět, jaké s ním máš úmysly.“

„Chci, aby byl pohřben se ctí,“ nařídila Hypomené. „Zde, mezi mudrci. Tady jsou všechny hroby hodné úcty.“

„Škoda, že jsme včas nezískali jeho hlavu,“ litovala Dbej. „Víme, ře vy lidé si tak uchováváte rady svých moudrých, protože nemáte psychokámen, který byste mohli sníst.“

„Měli jsme jiné starosti,“ připomněl Nič, „a pak už bylo pozdě.“

„Ale on přece má psychokámen,“ ozvala se Sken. „Ne snad, Wille? Sám to řekl. Měl psychokámen, stejně jako tihle ostatní staří troubové. Rozdíl je jenom v tom, že jemu ho Nečorv nevzal. Proto mu to myslelo. Nemám pravdu, Wille?“

Will zavřel oči.

„Anděl měl psychokámen?“ zeptal se Nič.

„Ať zemře spolu s ním,“ žádal Will.

„Přineste jeho tělo sem. Přineste mi ho!“ vykřikl Nič. Ostatní v síni ztichli. Nič stál opřený o komín, tvář mu mihotavě ozařoval oheň plápolající pod ním. „Jeho psychokámen si vezme geblinský král.“

„Ne,“ zasáhla Dbej. „To nemůžeš.“

„Když zemřel starý geblinský král, lidský heptarcha mu psychokámen vzal a nechal si jej zasadit do mozku. Někteří heptarchové byli tak slabí, že z toho zešíleli, ale jiní ne. Myslíš si, že jsem slabý, sestro?“

„Ale jsi geblinský král,“ namítla Dbej. „Nemůžeš tak riskovat.“

„Ty jsi také geblinský král,“ odpověděl.

Podívala se jinam.

„Myslíš si, že jsem nevěděl, co chystáš?“ zeptal se Nič. „A chápu to, Dbej. Chápu to, souhlasím a vím, že jsi dost silná, abys to snesla a všechno předala svým dětem. Ale co potom bude se mnou? Slabý geblinský král, nezřetelný stín lidského heptarchy, který v mysli najde místo pro oba druhy, ještě slabší stín tebe? Jak ti budou říkat, Matka Čorvice? Pro mne nebudou mít žádné jméno, jestli budu tak slabý, že nedokážu, co děláš ty a co udělala ona.“

„Co máš za lubem?“ zeptala se Hypomené.

V tom okamžiku za nimi přišli geblini, kteří pracovali s Nečorvovým psychokamenem. Jeden z nich držel na dlani jediný krystal. „To je on,“ řekl. „Byl uprostřed a je nejstarší ze všech.“

„Nikdy jsem větší neviděla,“ přiznala Dbej.

„Je mnohem větší než tvůj,“ upozornil ji Nič.

Zvedla kámen k ústům a spolkla ho.

„To nemůžeš!“ vykřikla Hypomené.

„Už se stalo,“ podotkl Will.

„Byl tak silný! Jak by mohla vydržet –“

Dbej se usmála. „Nebylo spravedlivé, aby naši předkové ve vlastním světě úplně vymřeli. Proto si je budu pamatovat a moje děti po mně. Ne zrovna Nečorva, ne víc než někoho jiného – kdo byl, ve srovnání s tisícovkou generací před ním? Jsou tady všichni, všechny je mám v sobě. Teď je všechny poznám a budu mluvit jejich hlasem.“

„A co bude s mojí přítelkyní Dbej?“ zeptal se smutně Will ze slamníku na podlaze. „Bude mít vlastní hlas, až to skončí?“

„Jestli ano, bude moudřejší než předtím,“ řekl Nič.

Nič chtěl, aby jí nachystali lůžko. Dbej se tomu vesele smála, ale když to udělali, lehla si na ně, protože krystal už na ni začínal působit.

Potom přinesli ze sněhu venku Andělovo tělo a položili je na stůl uprostřed síně. Hypomené k němu přistoupila a podívala se do ztuhlé tváře, navěky uvězněné v neutrálním, nečitelném výrazu, který během života zdokonaloval. „Nikdy jsi nedostal šanci zjistit, kým jsi,“ pošeptala mu. „A já taky ne.“

Odnesli Niče na lavici vedle stolu, na němž leželo tělo. „Byl to

tvůj otrok," řekl Nič. „Měl bych od tebe získat souhlas."

„Byl to Nečorvův otrok, a před smrtí od něho získal svobodu," odpověděla. „Jestli potřebuješ, aby se s tvou pamětí spojila nějaká lidská, proč právě jeho? Proč ne někoho jiného – můžeš si vybrat z pěti set psychokamenů."

„Ty všechny zamořila Nečorvova mysl," řekl Nič. „Nechci z něho nic – to je sestřina oběť. Příliš dlouho jsem ho nenáviděl; ona ne. A pokud jde o Anděla – jestli mám lidi pochopit, proč ne jeho? Nitka říká, že byl dobrý, než se ho Nečorv zmocnil. Nemyslíš, že bude lepší, když se geblinský král stane člověkem pomocí vzpomínek dobrého muže?"

Geblini převrátili tělo na bok a přinesli Ničovi nůž, aby mu otevřel mozek a vytáhl psychokámen, který tam rostl. Hypomené se na to nedívala. Raději se vrátila k Willovi, jenž ležel u krbu. Vzala mu levou ruku do dlaní, celou ruku, a pevné ji stiskla.

„Něco jsme spolu nedořešili."

„Teď už nejsem muž pro tebe," odvětil.

„Jestli mám být heptarcha fakticky a ne jenom podle jména, potřebuju muže, který se dovede postavit do čela vojsk."

„Budu ti sloužit, jak budu moci."

„A nejenom se postavit do jejich čela, ale vybudovat je. Potřebuju muže, jenž dokáže ze sběře dobrovolníků a rebelů, které jsem schopna dát dohromady, vycvičit armádu, která mne dosadí tam, kam patřím."

„Takže už o to stojíš?"

„Chápu, co chtějí udělat Dbej a Nič. A mají pravdu. Nadešel čas, aby se všichni lidé sjednotili pod jedním králem, tak jako jsou jednotní geblini. Pod králem, který si pamatuje, jak byl geblinem. A zároveň aby geblinům vládl král, který si pamatuje, jak byl člověkem. A oba králové aby se mohli poradit se ženou, která si pamatuje, jak byla čorvem. Všemi čorvy, kteří kdy žili."

„V tom případě ti budu sloužit."

„Nejenom to," namítla Hypomené. „Chci od tebe víc."

„Co víc ti můžu dát? Všechno, co vím o válečnickém umění"

„Porodila jsem dítě, ale byla to zrůda a je mrtvá. Potřebuju pro své království dědice. Už žádný Nečorv nebdí nad tím, aby se rodová

linie heptarchů nepřetrhla. Proto potřebuju manžela schopného stvořit děti, které budou statné a silné, bystré a obratné. Potřebuju manžela, který moje děti naučí, co je to síla a moudrost.“

Neřekl nic a otevřené oči upíral do stropu.

„A ještě něco,“ pokračovala. „On je pryč. Touha, která mne tolik týdnů rozpalovala, je pryč. Když ses mne tenkrát na lodi dotkl a já tě chtěla, bála jsem se, že je to moje touha po Nečorvovi. Ale teď je Nečorv pryč, a přesto tě miluju, když tě vidím. Bůh svému vigilantovi určitě dovolí vyslyšet touhu slabé a vystrašené dívky.“

Usmál se. „Slabé a vystrašené.“

„Občas. Tobě se to nestává?“

„Bojím se. Tebe. Nikdy mne nenapadlo, že bych si mohl vzít ženu, která mne dokáže zabít kouskem struny.“

„Znamená to, že si mne vezmeš?“

„Budu ti sloužit, jak budu moci.“

Sklonila se k němu a políbila ho na rty. Za jejich zády leželi na postelích Dbej a Nič, trpěli, potili se, zmítali sebou a blouznili. Nitka a Kristiano, kteří se nad nimi skláněli, je svázali, aby si nevyškrábali oči, otírali jim čela, aby zmírnili horečku, a tiše jim zpívali, aby zaplašili děsivé sny.

Will a Hypomené sledovali, co se s nimi děje, a povídali si s nimi, pokud byli právě při smyslech. Nič se chvílemi stával Andělem a Hypomené s ním mohla mluvit. Snad stokrát ji prosil o odpuštění a ona jeho taky. Zradil jsem tě, opakoval; zabila jsem tě, odpovídala mu. Potom si navzájem odpustili, dokud se vzpomínka znovu nevynořila.

Dbej v záchvatech třeštění slova nepoužívala, s výjimkou chvil, kdy z ní vycházely poznatky mudrců, které se v Nečorvově mysli usídlily. Většinou ležela a civěla do stropu, do ohně nebo do stěny, podle toho, kam měla natočenu hlavu. Kristiano a Nitka jí zpívali staré geblinské písně o hrdinských činech v bitvách, o strašlivých zapovězených láskách, o hříších otců ve vzpomínkách dcer. o slavných geblinských králích a jejich boji za duši světa. Nikdo nevěděl, jestli Dbej hudbu slyší a jestli jí to nějak pomáhá najít východ ze tmy; teprve jednou v zimě, kdy venku ležely tři metry sněhu, takže museli jídlo nosit dveřmi ve druhém podlaží, se Nitka

po hodinové písni od Dbej otočil a vzápětí se k ní rychle obrátil zpět. „Chce, abych zpíval dál,“ zašeptal. Will s Hypomenou přispěchali a poslouchali, jak se k písni přidal Kristiano; rozplakali se úlevou, když se Dbej z těžkého spánku usmála. Neztratila se. Písně neznající Čorvi ji neukradli celou.

Po mnoha týdnech zimy, kdy sníh zšedl popelem ze spalovaného uhlí, mohl Will znovu začít omezeně používat pravou ruku. Dokázal zatnout prsty v pěst – nestačilo to, aby udržel meč, ale levé ruce pomáhat mohl. Byl to pro něho dostatečný triumf, aby byl ochoten udělat, oč ho Hypomené požádala; jako heptarcha ho prohlásila za svého manžela a mohli se milovat ve chladném slunečním světle, dopadajícím dovnitř oknem v patře.

Nedlouho poté je přivolal Kristiano; Nič se probudil. Když přišli do místnosti, našli ho, jak s vážnou tváří klečí u sestřiny postele. Uviděl je, zvedl ruce, objal nejdřív Willa, potom Hypomenu a podíval se na ně s novou úctou. „Snášíte to celý život,“ řekl. „Sami.“

Hypomené měla na rameni Willovu ruku, jenže Nič ji ze svého pohledu neviděl – věděla, že ta samota není tak úplná a nepřeklenutelná, jak si Nič myslel. Znal jenom Anděla, dobrého, žalem raněného Anděla, jehož izolace od lidstva byla absolutnější, než by si jiný muž dokázal představit. Ale Hypomené usoudila, že není na škodu, aby geblinský král poznal lidský život v té nejtragičtější podobě; proto mu neřekla, že všichni lidé nejsou tak úplně sami.

A potom, když vítr začal foukat od jihu a oteplil se, sníh roztál a les pod horou se zazelenal prvními výhonky, procitla i Dbej.

Oči měla upřené do dálky, myšlenky nepřítomné, a často se lekala, jako by se teprve v tu chvíli probudila. Nedokázala své myšlenky převést do slov; nemohla jim vyprávět příběhy ze života mezi čorvy, protože se to žádným jazykem nedalo vyjádřit. Ale poslouchala je, když plánovali budoucí spravování světa, a čas od času tiše promluvila a rozuzlila spletené nitky budoucnosti.

Přestali jí říkat Dbej; nepamatovala si, že by se někdy tak jmenovala, protože čorvi jména neměli a nepotřebovali je. Ale i když někde v bludišti své mysli ztratila jméno, nezapomněla je a milovala lunty, gebliny, truly a lidi s láskou, jakou chová matka ke svému

dítěti. Začali jí říkat Matka Čorvice. Nič sice několik hodin držel smutek a toužil po ztracené sestře, ale zároveň si zamiloval novou duši, která se v sestřině těle usadila; a ona ho utěšovala, tak jako je utěšovala všechny.

Všichni si brzy uvědomili, že Matka Čorvice zesílila, když teď v sobě přechovávala Nečorvovu paměť. Nitka a Kristiano hlásili, že je stále s nimi a že bez jejího souhlasu nemohou nic udělat. Kupodivu po nich nic nechtěla, a tak výsledkem byla svoboda, jakou do té doby nikdy nepoznali. Nepřestali cítit potřeby ostatních obyvatel Síně mudrců, ale nebyli nuceni je poslouchat. Naopak, Matka Čorvice v nich probouzela vlastní vůli a posilovala ji.

„Jsme svobodní tím, že jsme spoutáni s ní," pojmenoval to Nitka.

Jakmile se to doslechl Nič, rozhlásil po Jeřbově, aby do Síně mudrců přivedli všechny lunty. Přicházeli s teplým počasím jako okvětní lístky přinášené jižním větrem; přicházeli jako otroci a odcházeli svobodní. A nejenom lunti. Brzy začali chodit také geblini, trulové a lidé. Matka Čorvice již nepatřila ke skupince, se kterou na Patu nebes přišla. A její členové věděli, že až z Jeřbova odejdou, aby se pustili do opravdové práce, Matka Čorvice tam zůstane, protože její práce již začala a nikdy ji z tohoto příbytku neodvede.

Třešně v sadech na svazích Paty nebes byly v plném květu, když geblinský král, heptarcha a Will, choť a vojevůdce, sestoupili z hor.

20. PŘÍCHOD KRISTA

Nejrůznější pověsti se vynořovaly celou zimu a na jaře ještě zesílily. Král Oruk naslouchal nejdříve šeptaným, ale po čase už hlasitě vyslovovaným informacím. Říkalo se jí Agaranthemem Heptek a jejím manželem byl pan Will, jenž jako otrok sloužil mnoha slavným generálům a nyní se sám stal největším generálem ze všech. Jiné zprávy o ní mluvily jako o Kristovi a uváděly, že vlastníma rukama zabila mocného satana; bůh jí prý teď za to dá celý svět a král Oruk zemře v mukách poté, co bude svědkem mučení a smrti všech svých dětí.

Hodně se mluvilo také o geblinech. O tom, jak se v jednu chvíli všichni geblini na planetě zastavili a jejich tváře zkřivila nenávist a touha vraždit. Právě tenkrát prý dcera z proroctví vykonala v srdci světa zázrak. Geblinský král se prý stal andělem a přicházel zničit veškerý lidský život na Imakulatě. Za sebou měl Matku Čorvici, mocného draka vzkříšeného z mrtvoly, která byla stará jako doba před příletem kosmické lodi. Matka Čorvice volala po očištění Imakulaty, po rozhodující bitvě mezi lidmi a gebliny.

Na jaře se z pověstí stala realita. Zvědové potvrzovali shromáždění geblinské armády. A byla spatřena Hypomené, dokonce s jedním zvědem mluvila. Doručil králi zprávu:

„Pane Oruku, příteli," spustil posel. Oruk se zachvěl, že ho nenazvala králem a že v její blahosklonnosti bylo tolik trpké ironie. „Konečně k Vám mohu přijít, abych Vám poděkovala z to, jak dobře jste spravoval mé království. Nezapomněla jsem nic z toho, co jste vykonal, a proto budete za znamenitou správu země dobře odměněn."

Podepsala se svým dynastickým jménem a pak také podpisem, který viděl tolikrát: „Hypomené."

Oruk z toho pochopil, že usiluje o jeho smrt, a začal se připravovat na válku. Svolal ostatní lidské krále a panovníky a vyzval je, aby se spolu s ním postavili geblinské invazi a zrádné Hypomeně.

Jde o další v dlouhé historii geblinských invazí, nejstrašnější ze všech. Pokud lidstvo chce přežít, musejí stát při sobě.

Většina králů s ním souhlasila a poslala vojska, která se sjednotila pod praporem heptarchy. Ale Oruk věděl, že v každém ležení a v každém stanu muži a ženy šeptem vyslovují jméno Agaranthemem Heptek, připomínají si proroctví o sedm krát sedm krát sedmé dceři a uvažují, jestli se tím, co dělají, nerouhají a neprotiví bohu a jeho Kristovi. Jak mám bránit lidstvo, když si moji lidé nejsou jisti ani tím, jestli chtějí nepřítele porazit?

Shromáždil kolem sebe své děti a vnuky a vysvětlil jim, že se blíží nebezpečí. Všichni se rozhodli zůstat s ním, neboť dobře věděli, že v případě vítězství geblinů by pro ně stejně nebylo úkrytu.

Armády se utábořily na dohled v poslední jarní odpoledne, před slunovratem. V geblinském ležení nevlály žádné korouhve. Vypadalo to, jako by se těla pokrytá šedou srstí táhla od obzoru po obzor; a zvědové uváděli, že to, co vidí, je pouze předvoj geblinského vojska. Jeho armáda, největší, jakou kdy lidský král postavil, vypadala stejně žalostně jako oblázek, který chce zastavit povodeň. Oruk zvolil místo nejlépe, jak dovědí – kopec, který se dal bránit, vpředu otevřený a zezadu chráněný lesem. Ale věděl, že proti takovému nepříteli nemůže doufat ve vítězství. V noci se uchýlil sám do svého stanu a plakal za své děti a vnuky a za smrt, která je zítra čeká.

Ale když začalo svítat, generálové mu přinesli neuvěřitelnou zprávu. Armáda geblinů zmizela.

Oruk se sám vypravil na pole, o němž si myslel, že vypije Jeho krev, a našel jediný důkaz, že tam o den dřív tábořila geblinská armáda – udusanou trávu. Po všech jeho nepřátelích tam zůstal jediný stan, nad nímž vlála jediná korouhev.

Jak tam stál, vchod do stanu se otevřel a vyšla ona: Hypomené, stejná, jak si ji pamatoval, téměř nezměněná léty, která uběhla. Po její pravici šel obrovitý muž, kterému pravá ruka bezvládně, nepoužitelně visela u boku; nalevo od ní si s lehkostí a důstojností moci vykračoval malý, chlupatý geblin. Paní Hypomené, pan Will a král Nič, sami, vydáni mu na milost a nemilost. Minulou noc plakal žalem. Nyní už nechápal vůbec nic.

Když potom pan Will zvolal, vojáci v prvních řadách jeho slova

jasně uslyšeli a předali je těm, kteří stáli za nimi. Jeho prohlášení bylo jednoduché.

„Stojí před vámi dcera, o níž mluvila věštba. Krev a věštba jí dávají právo být vaším králem. Za to, aby svůj nárok uplatnila, neprolije jedinou kapku lidské krve. Jestli ji odmítnete, ochotně zemře. Jestli ji přijmete, odpustí vám.“

A když si byl jist, že se jeho slova donesla k uším každého vojáka Orukovy armády, zvolal: „Kde stojí vojáci Agaranthemem Heptek! Kde jsou boží vigilanti!“

Orukovi vojáci nezaváhali. Jejich hlasy se vzedmuly jako burácení větru nad mořem. Odhodili zbraně a rozběhli se k ní. Nejdřív volali její jméno, ale potom pokřik změnili na jednoduchý popěvek: „Kristos! Kristos! Kristos!“

Oruk kolem sebe shromáždil rodinu a chystal se zemřít statečně. Ale když si ho nechala přivést, mile se na něho usmála a on nedokázal v její tváři najít žádnou krutost a v hlase žádnou mstu.

„Měl jste těžkou pozici a vedl jste si dobře,“ řekla bez příkras. „Přišla jsem jako heptarcha celého lidstva. Žádám vás, abyste vládl Korfu jako můj místokrál, titulem, který zůstane propůjčen vašim dědicům, dokud toho někdo z vaší krve bude hoden.“

Oruk se před ní poklonil a ona mu vrátila děti, život i království. Vládl jako vždy z Královského vrchu a ona ho jednou za rok jezdila navštěvovat; sloužil jí dobře a oddaně a ona ho vyznamenávala víc než všechny ostatní lidské krále.

Ale centrem planety již nebyl Heptam. Přestěhovalo se do nového města, vzdáleného pouze několik dní cesty po proudu od Jeřbova. Město vyrostlo kolem univerzity a univerzita vyrostla kolem domu na kopci nad Jeřbicí. Město dostalo jméno podle školy a škola byla pojmenována po domě, a z tohoto nového města, zvaného Heffidžin Dům, geblinský král a heptarcha vládli. Bylo to místo, kde lidé, geblini, trulové a lunti z celého světa hledali spravedlnost, moudrost, milosrdenství a mír.

Každým rokem král Nič a Agaranthemem Heptek z Heffidžina Domu odjížděli a putovali proti proudu Jeřbice k Patě nebes; každým rokem spolu vystupovali do ledové jeskyně v dolní části ledovce, který byl střechou světa. Tam se posadili s Matkou Čorvicí, vyprávěli

jí o všem, co se ve světě seběhlo, a jako všichni ostatní prosebníci, kteří to nejsvatější místo na Imakulatě navštěvovali, naslouchali její moudrosti a přijímali její lásku a radost. Totéž pak dělaly jejich děti a děti jejich dětí navěky věků.